

orson

scott card

umbra hegemonului

N
nemira

SAGA UMBRELOR

PARTEA ÎNTÂI

VOLUNTARI

PETRA

To: Chamrajnagar%sacredriver@ifcom.gov

From: Locke%espinoza@polnet.gov

Re: Ce faceți pentru a proteja copiii?

Dle Amiral Chamrajnagar,

Am ID-ul dvs. de la un prieten comun care a lucrat cândva pentru voi și care acum este un diplomat glorios – sunt sigur că știți la cine mă refer. Îmi dau seama că responsabilitatea dvs. actuală nu este atât militară, cât logistică, iar gândurile vă sunt îndreptate mai curând spre spațiu decât spre situația politică de pe Pământ. La urma urmelor, ați învins categoric forțele naționaliste conduse de predecesorul dvs. în Războiul Ligii, iar această problemă pare a fi rezolvată. Flota Internațională rămâne independentă și vă suntem recunoscători pentru asta.

Ceea ce nimeni nu pare să înțeleagă este faptul că pacea pe Pământ este doar o iluzie de moment. Nu numai expansionismul îndelung înăbușit al Rusiei reprezintă motorul instabilității, ci și intențiile agresive ale altor națiuni față de vecinii lor. Forțele Strategului

sunt dizolvate, Hegemonia își pierde rapid autoritatea, iar Pământul stă într-un echilibru precar deasupra cataclismului.

Cele mai puternice resurse ale oricărei națiuni în războaiele care vor veni vor fi copiii antrenați la Școlile de Luptă, Tactică și Comandă. Deși este perfect normal ca acești copii să-și servească țările natale în războaiele viitoare, este inevitabil ca cel puțin câteva națiuni care nu au astfel de genii atestate de F.I. sau care cred că rivalii au comandanți mai dotați să acționeze preventiv, fie pentru a folosi în interesul lor acea resursă a inamicului, fie, pentru orice eventualitate, pentru a-l împiedica pe inamic s-o folosească. Pe scurt, acești copii sunt în mare pericol de a fi răpiți sau uciși.

Recunosc că aveți o politică de neamestec în evenimente de pe Pământ, dar F.I. îi descoperă și îi pregătește pe acești copii, iar asta îi transformă în ținte. Orice li s-ar întâmpla acestor copii, în ultimă instanță, este responsabilitatea F.I. Ar fi o mare realizare în ceea ce privește protecția lor dacă ați emite un ordin prin care acești copii să fie plasați sub protecția Flotei, atenționând orice națiune sau grupare că vătămarea sau intrarea în conflict cu ei ar atrage o ripostă militară rapidă și dură. Departamentul de considera acest lucru ca un amestec în treburile Pământului, cele mai multe națiuni ar întâmpina cu bucurie această acțiune și, dacă vă e de vreun folos, veți avea sprijinul meu total în toate forumurile publice.

Sper că veți acționa imediat. Nu avem timp de pierdut.

Cu respect,
Locke

Nimic nu părea în regulă în Armenia când Petra Arkanian se întoarse acasă. Desigur, munții erau impresionanți, dar ei nu făcuseră parte cu adevărat din copilăria ei. Abia când ajunse la Maralik începu să vadă lucruri care însemnau ceva pentru ea. Se întâlnește cu tatăl ei la Erevan, în timp ce mama rămăsese acasă cu fratele ei în vârstă de unsprezece ani și cu copilul nou-născut – evident, conceput chiar înainte de ridicarea restricțiilor demografice de la sfârșitul războiului. Fără îndoială că o urmăriseră pe Petra la televizor. Acum, în vreme ce un automobil ieftin îi ducea pe Petra și pe tatăl ei de-a lungul străduțelor înguste, el începu să se scuze.

– Nu e cine știe ce pentru tine, Pet, după ce ai văzut lumea.

– Nu ne-au arătat prea mult lumea, Papa. Nu erau ferestre la Școala de Luptă.

– Vreau să spun, spațioportul, și capitala, toți oamenii importanți și clădirile minunate...

– Nu sunt dezamăgită, Papa.

Trebui să-l mintă ca să-l liniștească. Era ca și când el i-ar fi dat Maralikul în dar, iar acum nu era sigur dacă ei îi plăcea. Ea încă nu știa dacă îi plăcea sau nu. La Școala de Luptă nu-i plăcuse, dar se obișnuise cu ea. Cu Eros nu se obișnuise, dar îl suportase. Cum ar fi putut să nu-i placă un loc ca acesta, în aer liber și cu oameni care hoinăreau pe unde voiau?

Totuși, era dezamăgită. Căci toate amintirile ei despre Maralik erau cele ale unui copil de cinci ani, care privea în sus clădirile înalte ce se ridicau peste străzi largi, pe care mașini mari circulau cu viteze alarmante. Acum ea era cu mult mai mare, cam de înălțimea unei femei adulte, iar mașinile erau mai mici, străzile de-a dreptul înguste, și clădirile – proiectate să reziste următorului

cutremur, ceea ce nu reușiseră vechile clădiri – scunde. Nu erau urâte, aveau o anume grație dat fiind stilul eclectic – se îmbinau cel turcesc și rusesc, cel spaniol și cel de pe Riviera cu, aproape incredibil, cel japonez – și era minunat să vezi cum erau totuși armonizate prin alegerea culorilor, distanța față de stradă, înălțimea aproape uniformă, toate tinzând spre maximul legal.

Știa toate lucrurile astea pentru că citise despre ele pe Eros în timpul Războiului Ligii, război la care ea și ceilalți copii nu participaseră. Văzuse imagini pe net. Dar nimic nu o pregătise pentru momentul în care se va întoarce, la vârsta de paisprezece ani, după nouă ani de absență.

– Poftim? zise.

Tatăl ei îi vorbise și ea nu-l auzise.

– Te-am întrebat dacă vrei să ne oprim la bomboane înainte de a merge acasă, așa cum făceam înainte.

Bomboane. Cum putuse uita cuvântul bomboane?

Ușor. Singurul armean din Școala de Luptă avea cu trei ani mai mult decât ea și promovase la Școala de Tactică, astfel încât fuseseră colegi numai câteva luni. Ea avea șapte ani când trecuse de la Școala de la Sol la Școala de Luptă, iar el zece, și plecase fără să comande nici măcar o armată. Era oare de mirare că nu simțise nevoia să trângănească în armeană cu o puștoaică de acasă? Deci timp de nouă ani ea nu vorbise armeană, iar acum vorbea ca un copil de cinci ani. Îi era greu să o vorbească, și chiar și mai greu să o înțeleagă.

Cum putea să-i spună tatălui ei că ar ajuta-o foarte mult dacă i-ar vorbi în esențială – în realitate engleza? El o vorbea, desigur – el și mama insistaseră să vorbească englezește acasă când era mică, astfel încât să se descurce dacă ar fi fost acceptată la Școala de Luptă. De fapt, dacă se gândea bine, asta era o parte a problemei ei.

Cât de des rostise tatăl ei cuvântul bomboane în armeană? Ori de câte ori o lua la plimbare cu el prin oraș și se opreau la bomboane, o puneă să ceară în engleză, și să spună fiecăreia pe numele englezesc. Era într-adevăr absurd – de ce ar fi trebuit să știe, la Școala de Luptă, numele englezesc al bomboanelor armene?

– De ce râzi?

– Se pare că mi-am pierdut gustul pentru bomboane cât timp am fost în spațiu, tată. Dar, de dragul trecutului, sper că o să ai timp să te plimbi din nou cu mine prin oraș. N-o să-mi mai pari atât de înalt ca ultima dată.

– Nu, și nici mâna ta n-o să mai fie atât de mică într-a mea, râse și el. Ni s-au furat niște ani de care acum ne-am aminti cu drag.

– Da, spuse Petra. Dar am fost acolo unde era nevoie de mine.

Așa să fi fost? Eu am cedat prima. Am trecut toate testele, până la cel mai important, iar acolo am clacat prima. Ender m-a liniștit, spunându-mi că pe mine s-a bazat cel mai mult și m-a presat cel mai tare, dar ne-a presat pe toți și s-a bazat pe toți, iar eu am fost cea care a cedat. Nimeni n-a vorbit niciodată despre asta; poate că aici, pe Pământ, n-a aflat absolut nimeni. Până în clipa când a adormit în toiul bătăliei, ea fusese unul dintre cei mai buni. După aceea, deși nu a mai clacat, nici Ender nu a mai avut încredere în ea. Ceilalți o țineau sub observație, pentru a putea interveni în cazul în care ea ar fi pierdut controlul navelor. Era sigură că unul dintre ei fusese desemnat să o supravegheze, dar niciodată nu întrebase cine. Dink? Bean? Bean, da – indiferent dacă Ender îl desemnase pe el sau nu, ea știa că Bean o veghea, gata să preia controlul. Ea nu era de încredere. Nu se puteau baza pe ea. Îi lipsea încrederea în sine.

Va păstra acest secret față de familia ei, așa cum îl păstrase în timpul discuțiilor cu Primul Ministru și cu presa, cu armata armeană și cu școlarii care se adunaseră să-l întâmpine pe marele erou armean al Războiului cu Furnicile. Armenia avea nevoie de un erou. Ea era singurul candidat ce se întorsese din acest război. Îi arătaseră cum, în textele online, era deja trecută printre cei mai mari zece armeni ai tuturor timpurilor. Își văzuse poza, biografia și citate din colonelul Graff, maiorul Anderson și din Mazer Rackham.

Și încă unul din Ender Wiggin. „Petra m-a apărat, punându-și viața în pericol. Petra m-a antrenat atunci când nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Ei îi datorez tot ceea ce am realizat. Iar în campania finală, luptă după luptă, ea a fost comandantul pe care m-am bazat.”

Ender n-avea cum să știe cât o dureau aceste cuvinte. Fără îndoială că voia s-o reasigure că într-adevăr se bazase pe ea. Dar pentru că ea știa adevărul, cuvintele sunau ca spuse din milă pentru ea; ca o minciună amabilă.

Iar acum ajunsese acasă. Nicăieri pe Pământ nu era mai străină decât aici, fiindcă aici ar fi trebuit să se simtă acasă, dar nu putea, căci aici nu o știa nimeni. Cunoșteau o fetiță inteligentă care, cu ochii în lacrimi, își luase rămas-bun și ascultase cuvintele de dragoste și de încurajare. Cunoșteau un erou care se întorsese cu nimbul victoriei în jurul fiecărui cuvânt sau gest. Dar nu o cunoșteau și nu o vor cunoaște niciodată pe fata care cedase presiunii și, în toiul bătăliei, pur și simplu... adormise. În timp ce navele ei se pierdeau, în timp ce oameni adevărați mureau, ea dormea din cauză că trupul ei nu mai putea rămâne treaz. Acea fată va rămâne ascunsă tuturor privirilor.

Și va rămâne ascunsă privirilor și fata care privea orice mișcare a băieților din jurul ei, evaluându-le

abilitățile, ghicindu-le intențiile, hotărâtă să profite de orice avantaj pe care-l putea obține, refuzând să se plece în fața lor. Aici se presupunea că va fi din nou copil – unul mai mare, dar oricum un copil. Dependent.

După nouă ani de vigilență tenace, ar fi odihnitor să-și lase viața în mâinile altora, nu-i așa?

– Mama ta a vrut să vină. Dar i-a fost frică.

Chicoti, ca și cum ar fi fost amuzant.

– Înțelegi?

– Nu, spuse Petra.

– Nu i-a fost frică de tine, zise tatăl ei. Niciodată nu i-ar putea fi frică de primul ei născut. Dar camerele de filmat... Politicienii... Mulțimea... Ea e o femeie de casă, nu iese în lume. Înțelegi?

Înțelegea destul de ușor limba armeană, dacă asta voia să întrebe el, pentru că-și dăduse seama și vorbea într-un limbaj simplu, pronunțând rar cuvintele astfel încât ea să nu piardă șirul conversației. Îi era recunoscătoare pentru asta, dar și jenată fiindcă era atât de evident că avea nevoie de un asemenea ajutor.

Ceea ce nu înțelegea ea era faptul că teama de mulțime ar putea împiedica o mamă să vină să-și întâmpine fiica după nouă ani.

Petra știa că nu de aglomerație sau de camerele de filmat se temea mama sa. Se temea de Petra însăși. *Copilul* pierdut, care niciodată nu va mai avea cinci ani, care avusese primul ciclu cu ajutorul unei infirmiere a Flotei, a cărui mamă nu făcuse niciodată temele împreună cu el și nu îl învățase să gătească. Ba nu, stai puțin. Făcuseră împreună plăcinte. O ajutase să le împaturească. Gândindu-se la trecut, își dădu seama că mama ei nu o lăsase să facă nimic important. Dar Petrei i se păruse că ea era cea care gătea. Că mama avea încredere în ea.

Asta îi îndreptă gândurile spre modul în care Ender o menajase la final, prefăcându-se că are încredere în ea ca și înainte, dar de fapt el păstra controlul.

Și pentru că era un gând insuportabil, Petra privi afară pe fereastra mașinii.

– Suntem în partea orașului unde mă jucam eu?

– Încă nu, spuse tatăl ei. Dar e aproape. Maralik nu e un oraș atât de mare.

– Totul îmi pare nou, zise Petra.

– Dar nu e. Nu se schimbă niciodată. Numai arhitectura. Sunt armeni în toată lumea, dar numai pentru că au fost siliți să plece ca să-și salveze viața. Prin natura lor, armenii stau acasă. Colinele sunt ca un pântec, iar noi nu avem dorința să ne naștem.

Chicoti la gluma lui.

Întotdeauna chicotise așa? Petrei îi suna mai mult a râs nervos decât a amuzament. Nu numai mamei îi era frică de ea.

În sfârșit mașina veche ajunsese acasă. Acolo recunoscuse în cele din urmă unde se afla. Totul era mai mic și mai sărăcăcios în comparație cu ce își amintea, dar în realitate nici măcar nu se gândise la locul ăsta ani de-a rândul. Încetase să-i mai bântuie visele cam de pe când avea zece ani. Dar acum, întorcându-se acasă, își aminti totul, lacrimile pe care le vărsase în primele luni în Școala de la Sol și momentul în care părăsise Pământul pentru a merge la Școala de Luptă. De aceste locuri îi fusese dor, și acum, când în sfârșit era din nou aici, le avea înapoi... își dădu seama că nu mai are cu adevărat nevoie de ele. Bărbatul nervos de lângă ea nu mai era zeul înalt care o condusese atât de mândru pe străzile din Maralik. Iar femeia care o aștepta în casă nu va mai fi zeița de la care veneau mâncarea caldă și mângâierea răcoroasă când era bolnavă.

Dar nu avea unde să se ducă în altă parte.

Mama ei stătea la fereastră când Petra coborî din mașină. Tatăl puse palma pe scanner pentru a accepta prețul. Petra ridică mâna și-i făcu semn mamei, adresându-i un zâmbet timid, care se transformă rapid în rictus. Mama îi întoarse zâmbetul și-i făcu cu mâna drept răspuns. Petra îl luă de mână pe tatăl ei și intrară împreună în casă.

Pe când se apropiau, ușa se deschise. Era Stefan, fratele ei. Nu l-ar fi recunoscut după amintirile ei despre un copil grasuț de doi ani. Iar el, desigur, nu o cunoștea deloc. Alerga așa cum alergaseră spre ea copiii din grupul de școlari, încântat să întâlnească o celebritate, dar nu tocmai conștient de ea ca persoană. Era totuși fratele ei, iar ea îl îmbrățișă.

– Chiar ești Petra! zise el.

– Chiar ești Stefan! răspunse ea.

Apoi se întoarse spre mama ei. Încă stătea la fereastră, privind afară.

– Mamă?

Femeia se întoarse, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Mă bucur să te văd, Petra, zise.

Dar nu făcu nicio mișcare să se apropie de Petra sau să se întindă spre ea.

– Încă o mai cauți pe fetița care a plecat acum nouă ani, zise Petra.

Mama izbucni în lacrimi, întinse brațele, iar Petra păși spre ea, s-o îmbrățișeze.

– Ești femeie acum, zise mama. Nu te cunosc, dar te iubesc.

– Și eu te iubesc, mamă, zise Petra.

Și se bucură când își dădu seama că era adevărat.

Rămaseră împreună aproape o oră toți patru – cinci, după ce se trezi bebelușul. Petra le ocolea întrebările –

„Oh, totul despre mine a fost deja publicat sau dat pe post. Eu vreau să aud despre voi“ – și află că tatăl său încă edita cărți și superviza traduceri, iar mama ei încă mai era păstorul cartierului: avea grijă de toți, le ducea de mâncare când cineva era bolnav, îi îngrijea pe copii când părinții îndeplineau diferite comisioane și hrănea orice copil care apărea pe acolo.

– Îmi amintesc cum, odată, eu și mama luam prânzul împreună, doar noi doi, glumi Stefan. Nu știam ce să mai spunem, și rămăsese așa de multă mâncare.

– Așa era și când eram eu mică, zise Petra. Îmi amintesc că eram atât de mândră că ceilalți copii o iubeau pe mama. Și atât de geloasă că ea îi iubea pe ei!

– Niciodată la fel de mult cum îmi iubeam fata și băiatul, spuse mama. Dar iubesc copiii, recunosc, fiecare dintre ei e valoros în ochii lui Dumnezeu, fiecare dintre ei e bine-venit în casa mea.

– Oh, știu pe câțiva pe care nu i-ai fi iubit, zise Petra.

– Poate, admise mama, nedorind să se certe, dar nu prea convinsă că ar putea exista un astfel de copil.

Bebelușul gânguri și mama își ridică bluza ca să pună copilul la sân.

– Și eu sugeam așa de zgomotos? întrebă Petra.

– Nu chiar, zise mama.

– Hai, spune adevărul, replică tatăl. Trezea vecinii.

– Deci eram o lacomă.

– Nu, mai degrabă un barbar, râse tatăl. N-aveai maniere la masă.

Petra se hotărî să pună întrebarea delicată cu curaj și să termine cu asta.

– Copilul s-a născut la numai o lună după ce s-au ridicat restricțiile demografice.

Mama și tatăl se priviră reciproc, mama cu o expresie de fericire, tatăl cu o tresărire.

- Da, ei bine, îți simțeam lipsa. Am mai vrut o fetiță.
- Ți-ai fi pierdut serviciul, zise Petra.
- Nu chiar imediat, răspunse tatăl.
- Autoritățile armene au fost întotdeauna încete la

aplicarea acestor legi, spuse mama.

- Dar în cele din urmă ai fi putut pierde tot.
- Nu, zise mama. Când ai plecat tu, am pierdut jumătate din tot. Copiii sunt totul. Restul e... nimic.

Stefan râse.

– Cu excepția clipelor când mi-e foame. Mâncarea e ceva!

- Ție ți-e foame întotdeauna, zise tatăl.
- Mâncarea e întotdeauna ceva, replică Stefan.

Râseră, dar Petra observă că Stefan nu-și făcuse iluzii în legătură cu ce ar fi putut însemna nașterea acestui copil.

- E bine că am câștigat războiul.
- Mai bine decât să-l fi pierdut, spuse Stefan.
- E bine să ai un copil și să respecti și legea, rosti

mama.

- Dar n-ai avut o fetiță.
- Nu, zise tatăl. L-am avut pe David.
- La urma urmelor, nu aveam nevoie de o fetiță. Te

avem iar pe tine.

Nu chiar, gândi Petra. Și nu pentru mult timp. Patru ani, poate mai puțin, și voi pleca la universitate. Și până atunci n-o să vă mai fie dor de mine, pentru că veți ști că nu sunt fetița pe care o iubiți, ci doar un veteran cu mâinile pătate de sânge de la o școală militară dezgustătoare, care a trebuit să lupte în bătălii adevărate.

După prima oră, vecini, veri și prieteni de serviciu ai tatălui începură să sosească, și abia după miezul nopții tatăl reuși să anunțe că a doua zi nu era sărbătoare națională și că avea nevoie de puțin somn înainte de a se

duce la lucru. Mai trecu o oră până să-i alunge pe toți din casă. În acele momente, Petra nu voia nimic altceva decât să se ghemuiască în pat și să se ascundă de lume pentru cel puțin o săptămână.

La sfârșitul următoarei zile știa că va trebui să iasă din casă. Rutina nu i se potrivea. Da, mama o iubea, dar viața ei era centrată în jurul bebelușului și cartierului și, în timp ce încerca să lege o conversație, observă că mama s-ar fi simțit ușurată dacă Petra s-ar fi dus ziua la școală așa cum făcea Stefan, întorcându-se numai la orele stabilite. Petra înțelese și în seara aceea anunță că vrea să se înscrie la școală și să înceapă orele a doua zi.

– De fapt, zise tatăl ei, oamenii din F.I. spun că probabil ai putea să te duci direct la universitate.

– Am paisprezece ani, spuse Petra, și lacune serioase în educație.

– Nici măcar nu a auzit vreodată de Câine, zise Stefan.

– Cum? se miră tatăl. Care câine?

– Câinele. Trupa aia zgomotoasă. Știi tu.

– Un grup foarte faimos, spuse mama. Dacă îi auzi, îți duci mașina la reparații serioase.

– Oh, acel Câine, făcu tatăl. Nu prea cred că la astfel de educație se referea Petra.

– De fapt, da, replică Petra.

– E ca și cum ar fi de pe altă planetă, zise Stefan. Azi-noapte mi-am dat seama că ea nu a auzit de nimeni.

– Sunt de pe altă planetă. Sau, la drept vorbind, de pe un asteroid.

– Bineînțeles, zise mama. Trebuie să te alături generației tale.

Petra zâmbi, dar în sinea ei avu o tresărire. Generația ei? Ea nu avea nicio generație, cu excepția câtorva mii de copii care fuseseră vreodată la Școala de Luptă,

iar acum erau împrăștiați pe suprafața Pământului, încercând să afle unde le era locul într-o lume pașnică.

Petra descoperi curând că la școală nu era ușor. Nu aveau ore de istorie și strategie militară. Matematica era patetică în comparație cu ceea ce învățase la Școala de Luptă, dar cu literatura și gramatica era foarte în urmă: avea puține cunoștințe despre regulile gramaticale și nu înțelegea deloc amestecul argotic de armeană și engleză pe care îl vorbeau între ei copiii din școală. Cunoștințele ei de limbă armeană erau într-adevăr copilărești, ea folosind fluent versiunea de engleză utilizată la Școala de Luptă și argoul învățat acolo.

Bineînțeles, toată lumea se purta frumos cu ea – fetele cele mai populare o luară imediat în grupul lor –, iar profesorii o tratau ca pe o celebritate. Petra se lăsă condusă prin împrejurimi pentru a vedea totul și analiză cu grijă sporovăiala noilor săi prieteni, ca să poată învăța argoul și să prindă accentul din școală al englezei și armenei. Știa că foarte curând fetele populare se vor plictisi de ea – mai ales când își vor da seama cât de directă și fără menajamente era Petra, o trăsătură pe care nu avea de gând s-o schimbe. Petra era destul de obișnuită cu faptul că oamenii care țineau cont de ierarhia socială sfârșeau de obicei prin a o urî și, dacă erau inteligenți, prin a se teme de ea, deoarece ifosele nu rezistau mult în prezența ei. Își va găsi prieteni adevărați abia peste câteva săptămâni – și asta, dacă exista cineva care s-o aprecieze pentru ceea ce era. Nu conta. Aici toate prietenii, toate preocupările sociale i se păreau superficiale. Aici nu exista nicio miză, cu excepția vieții sociale a fiecărui elev și a viitorului său academic, și ce importanță aveau toate astea? Învățătura anterioară a Petrei se desfășurase cu totul în umbra războiului, soarta omenirii atârând de rezultatele studiilor și de

calitatea talentelor ei. Acum, ce importanță avea? Va citi literatura armeană pentru că voia să învețe limba armeană, nu pentru că ar fi crezut într-adevăr că era important ce gândea un expatriat ca Saroyan despre viețile copiilor dintr-o țară îndepărtată, într-o eră la fel de îndepărtată.

Singura materie care îi plăcea cu adevărat era educația fizică. Ce lux – să poată alerga sub cerul liber, pe pista plată din fața ei, să poată fugi iar și iar, să se simtă bine în timp ce o face, fără un ceas care să-i cronometreze timpul alocat exercițiilor. Fizic, nu putea concura cu majoritatea celorlalte fete. Era nevoie de timp până ce corpul ei s-ar fi adaptat gravitației ridicate, căci, în ciuda chinurilor la care îi supusese F.I. pentru a se asigura că trupurile soldaților nu se deteriorează prea mult în timpul lunilor și anilor petrecuți în spațiu, nu te puteai antrena nicicum pentru viața pe suprafața unei planete decât trăind acolo. Dar Petrei nu-i prea păsa că era printre ultimii care încheiau cursele, că nu putea sări nici peste cel mai scund gard. Se simțea bine pur și simplu alergând liber, iar slăbiciunea ei îi dădea un țel. Destul de curând va putea concura cu ceilalți. Acesta era unul dintre aspectele înnăscute ale personalității ei care o ajutaseră să intre la Școala de Luptă – faptul că nu era interesată în mod special de competiție pentru că întotdeauna pornea de la premisa că, dacă ar fi important, ar găsi cu siguranță un mod de a câștiga.

Astfel se obișnuie cu noua ei viață. În câteva luni vorbea fluent armeană și stăpânea argoul local. După cum se așteptase, fetele populare renunțară la ea după un timp, iar câteva săptămâni mai târziu fetele inteligente răciră și ele relațiile. Își găsi prietenii printre rebeli și neadaptați, și în curând avea un cerc de confidenți și co-conspiratori pe care îi numea „jeesh“, gașca, armata

ei privată. Nu era vreun fel de comandant, dar erau cu toții loiali unul altuia și se amuzau de ciudățeniile profesorilor și de ale altor elevi, iar când un consilier școlar o chemă să-i spună că administrația își făcea din ce în ce mai multe griji în legătură cu faptul că Petra părea să se asocieze cu un element anti-social din școală, știu că se găsea cu adevărat acasă în Maralik.

Apoi, într-o zi veni acasă de la școală și găsi ușa principală încuiată. Nu avea nicio cheie – nimeni din cartier nu avea așa ceva fiindcă nimeni nu încuia, și când era vreme bună nici măcar nu închidea ușile. Auzi bebelușul plângând în casă, așa că, în loc s-o aștepte pe mama sa să vină să-i deschie ușa principală, ocoli casa și intră în bucătărie, unde își găsi mama legată de un scaun, cu un căluș în gură, cu ochii larg deschiși și înnebuniți de spaimă.

Înainte ca Petra să aibă timp să reacționeze, un ac hipodermic i se înfipse în braț și, fără ca măcar să vadă cine o făcuse, alunecă în întuneric.

2.

BEAN

To: Locke%espinoza@polnet.gov

From: Chamrajnagar%%@ifcom.gov

Re: Nu îmi mai scrieți

Domnule Peter Wiggin,

Chiar credeți că nu am posibilitatea să aflu cine sunteți în realitate? Poate că sunteți autorul „Propunerii Locke“, ceea ce vă oferă o reputație de pacifist, dar sunteți de asemenea parțial responsabil de instabilitatea actuală a lumii, generată de utilizarea șovină a identității surorii dvs. ca Demostene. Nu-mi fac iluzii în privința motivelor.

Este scandalos din partea dvs. să sugerați că aș pune în joc neutralitatea Flotei Internaționale pentru a prelua controlul asupra copiilor care și-au satisfăcut serviciul militar în cadrul F.I. Dacă încercați să manipulați opinia publică pentru a mă forța să fac așa ceva, voi da în vileag identitatea dvs. atât ca Locke, cât și ca Demostene.

Mi-am schimbat ID-ul și l-am informat pe prietenul nostru comun că nu va trebui să mai încerce să ne

pună în legătură. Singura consolare pe care o poate oferi scrisoarea mea este aceasta: F.I. nu va avea de-a face cu cei care încearcă să obțină hegemonia asupra altor state și popoare – nici măcar cu dvs.

Chamrajnagar

Disparația Petrei Arkanian din casa ei din Armenia era o știre de larg interes. Articolele de fond erau pline de acuzații formulate de Armenia împotriva Turciei, Azerbaidjanului și oricărei națiuni vorbitoare de limbă turcă, iar în replică sosiră o serie de negări îndârjite și contraacuzații. Se difuzaseră interviuri lacrimogene cu mama ei, singura martoră, care era convinsă că răpitorii erau azeri. „Cunosc limba, cunosc accentul, ei mi-au luat fetița!”

Bean era cu familia lui în a doua zi de vacanță pe Insula Ithaca, dar era vorba de Petra, așa că citi știrile și urmări reportajele cu aviditate, alături de fratele său, Nikolai. Ajunseră amândoi imediat la aceeași concluzie.

– Nu a fost nicio națiune turcă, îi anunță Nikolai pe părinții lor. E evident.

Tatăl lor, care lucrase ani de-a rândul pentru guvern, fu de acord.

- Turcii adevărați au grijă să vorbească numai rusa.
- Sau armeană, zise Nikolai.
- Niciun turc nu vorbește armeană, zise mama.

Avea desigur dreptate, fiindcă turcii adevărați n-ar fi catadicsit niciodată s-o învețe, iar cei din țările turce în care se vorbea armeană erau, prin definiție, nu tocmai turci și nu li s-ar fi încredințat niciodată o misiune atât de delicată ca răpirea unui geniu militar.

– Deci cine a fost? zise tatăl. Agenți provocatori, încercând să pornească un război?

– Eu pariez pe guvernul armean, spuse Nikolai. S-o pună la conducerea soldaților lor.

– De ce s-o răpească dacă o pot angaja oficial? întrebă tatăl.

– Dacă ar scoate-o din școală pe față ar fi o etalare a intențiilor militare ale Armeniei. Ar putea provoca acțiuni anticipate de încercuire a Turciei sau a Azerbaidjanului.

Era destul de plauzibil ceea ce spunea Nikolai, dar Bean știa mai bine. Prevăzuse deja această posibilitate încă de pe vremea când toți copiii cu talent militar se aflau în spațiu. În acel moment pericolul principal venea din partea Mareșalului, iar Bean trimisese o scrisoare anonimă unor lideri de opinie de pe Pământ, Locke și Demostene, recomandându-le insistent să-i aducă pe toți copiii de la Școala de Luptă înapoi pe Pământ ca să nu poată fi răpiți sau uciși de forțele Mareșalului în Războiul Ligii. Avertismentul funcționase, dar acum, când Războiul Ligii se terminase, prea multe guverne începuseră să se poarte amiabil, ca și când în lume ar fi fost pace, și nu un armistițiu fragil. Analiza inițială a lui Bean era încă valabilă. Rusia fusese în spatele tentativei de lovitură de stat a Mareșalului în Războiul Ligii și era destul de probabil ca tot Rusia să fie în spatele răpirii Petrei Arkanian.

Totuși, nu avea nicio dovadă sigură a acestui fapt și nu cunoștea niciun mod s-o obțină – acum, când nu mai era în interiorul unei locații a Flotei, nu mai avea acces la sistemele computerizate ale armatei. Astfel că își păstră pentru sine scepticismul și glumi pe seama asta.

– Nu știu, Nikolai, zise. Înscenarea răpirii ar avea un efect și mai destabilizator, așa că trebuie să spun că

dacă a fost luată de propriul guvern demonstrează că au mare nevoie de ea, altfel e o mare prostie.

– Dacă ei nu sunt proști, zise tatăl, cine a făcut-o ?

– Cineva care are ambiția să lupte și să câștige războaie și care e destul de inteligent ca să știe că are nevoie de un comandant scilicet, spuse Bean. Cineva care este fie destul de mare, fie destul de invizibil, fie destul de departe de Armenia ca să nu-i pese de consecințele răpirii ei. De fapt, aş paria că cei care au luat-o ar fi tare încântați dacă ar izbucni războiul în Caucaz.

– Deci tu crezi că e o națiune mare și puternică din apropiere ? întrebă tatăl.

Bineînțeles că exista o singură națiune mare și puternică în apropiere de Armenia.

– Posibil, dar nu se spune, zise Bean. Oricine are nevoie de un comandant ca Petra vrea ca lumea să fie agitată. Dacă e suficient de agitată, oricine poate ajunge în vârf. Există multe tabere care să lupte una împotriva alteia.

Iar acum, că o spusese, Bean începu s-o și creadă. Doar pentru că Rusia fusese cea mai agresivă națiune înaintea Războiului Ligii nu însemna că alte națiuni nu aveau intenția să intre în joc.

– Într-o lume dominată de haos, spuse Nikolai, câștigă armata cu cel mai bun comandant.

– Dacă vrei să găsești răpitorul, caută țara care vorbește cel mai mult despre pace și împăcare, zise Bean, jucându-se cu ideea și spunând tot ce-i trecea prin minte.

– Ești prea cinic, replică Nikolai. Unii dintre cei care vorbesc despre pace și împăcare chiar vor pace și împăcare.

– Fii atent: națiunile care se oferă să arbitreze sunt cele care cred că ar trebui să conducă lumea, iar asta e doar una dintre mișcările jocului.

Tatăl râse.

– Nu te baza prea mult pe asta. Majoritatea națiunilor care se oferă mereu să arbitreze încearcă să-și redobândească statutul pierdut, nu să câștige o nouă putere. Franța. America. Japonia. Ei sunt mereu intermediari pentru că s-au obișnuit să aibă puterea în spatele lor și încă nu s-au prins că n-o mai au.

Bean zâmbi.

– N-ai de unde să știi, nu-i așa, Papa? Chiar faptul că excludem posibilitatea ca ei să fie răpitorii mă face să-i privesc ca pe cei mai probabili candidați.

Nikolai râse și fu de acord.

– Asta e problema când ai în casă doi absolvenți ai Școlii de Luptă, spuse tatăl lor. Vă închipuiți că dacă înțelegeți gândirea militară înțelegeți și gândirea politică.

– E vorba doar de manevre și de evitarea luptei până când ești net superior, zise Bean.

– Dar e vorba și despre dorința de putere, sublinie tatăl. Chiar dacă unii indivizi din America, Franța și Japonia își doresc puterea, poporul nu o dorește. Conducătorii lor n-o să-i poată pune în mișcare. Trebuie să te uiți la națiunile în formare. Popoare agresive care cred că suferă nedreptăți, că sunt subestimate. Războinice, agitate.

– Un popor întreg de oameni războinici, agitați? Întrebă Nikolai.

– Pare a fi Atena, spuse Bean.

– Un popor care are această atitudine față de alte popoare, zise tatăl. Unele națiuni islamice conștiente de sine au tupeul să facă un astfel de joc, dar niciodată nu ar răpi o fată creștină ca să le conducă armatele.

– Ar putea-o răpi ca să împiedice propria ei națiune să se folosească de ea, spuse Nikolai. Ceea ce iar ne duce cu gândul la vecinii Armeniei.

– E un puzzle interesant, pe care o să-l putem vedea mai târziu, după ce vom ajunge acolo, în locul spre care ne îndreptăm.

Nikolai și tatăl lui îl priviră ca pe un nebun.

– Ne îndreptăm? întrebă tatăl.

Mama fu cea care înțelese.

– Răpesc un absolvent al Școlii de Luptă. Nu e numai atât, ci și un membru al echipei lui Ender în băătălia cea reală.

– Unul dintre cei mai buni, zise Bean.

Tatăl fu sceptic.

– Un incident nu înseamnă că urmează un tipar.

– Hai să nu așteptăm să vedem cine va fi următorul, zise mama. Mai bine să mă simt ridicol că am reacționat disproporționat decât să plâng că am înlăturat o posibilitate.

– Mai lasă să treacă câteva zile, spuse tatăl. O să se liniștească totul.

– Deja le-am lăsat șase ore, replică Bean. Dacă răpitorii au răbdare nu vor mai da nicio lovitură timp de câteva luni. Dar dacă sunt nerăbdători, deja s-au pus în mișcare spre celelalte ținte. Din câte știm, singurul motiv pentru care Nikolai și cu mine nu suntem deja în sac e că le-am încurcat planurile plecând în vacanță.

– Sau, observă Nikolai, șederea noastră pe insulă le oferă ocazia perfectă.

– Tată, zise mama, de ce nu ceri protecție?

Tatăl ezită.

Bean înțelese de ce. Jocul politic era unul delicat, și tot ce ar fi făcut tatăl lor acum ar fi putut avea repercusiuni asupra întregii sale cariere.

– N-o să se interpreteze ca și când ai cere privilegii speciale pentru tine, spuse Bean. Eu și cu Nikolai suntem niște resurse naționale prețioase. Cred că Primul

Ministru a fost înregistrat spunând asta de mai multe ori. E o idee bună ca Atena să știe unde suntem și să le sugerăm să ne protejeze și să ne scoată de aici.

Tatăl luă telefonul mobil.

Obținui numai un semnal de linie ocupată.

– Asta e, zise Bean. E imposibil ca sistemul de telefonie să fie prea ocupat aici, în Ithaca. Avem nevoie de o navă.

– Un avion, sugeră mama.

– O barcă, zise Nikolai. Și nu una închiriată. Probabil așteaptă să le cădem în brațe, deci n-o să aibă loc o luptă.

– Câțiva dintre vecini au bărci. Dar nu-i cunoaștem pe oamenii ăștia.

– Ne cunosc ei pe noi. În special pe Bean. Știi, suntem eroi de război.

– Dar orice casă din jur poate fi chiar cea din care ne pândesc, spuse tatăl. Dacă ne pândesc. Nu putem avea încredere în nimeni.

– Hai să ne punem costumele de baie, zise Bean. Ne plimbăm pe plajă și apoi mergem cât putem de departe spre interiorul insulei ca să găsim pe cineva care are o barcă.

Fiindcă nimeni nu avea un plan mai bun, îl puseră pe acesta imediat în aplicare. În două minute ieșeau pe ușă, fără portofel sau poșetă, deși părinții lor strecuraseră în slip câteva acte de identitate și carduri. Bean și Nikolai râdeau și se tachinau reciproc ca de obicei, mama și tata se țineau de mână și vorbeau liniștiți, zâmbindu-le fiilor lor... ca de obicei. Niciun semn de alarmă. Nimic care să-i provoace să acționeze pe cei care îi urmăreau.

Merseseră doar un sfert de milă în susul plajei când auziră o explozie puternică, ca și când ar fi fost

aproape, și unda de șoc îi făcu să se clatine. Mama căzu. Tatăl o ajută să se ridice, iar Bean și Nikolai priveră înapoi.

– Poate că nu e casa noastră, zise Nikolai.

– Hai să nu ne întoarcem să ne convingem, replică Bean.

Începură să alerge pe plajă, potrivindu-și pașii după ai mamei, care șchiopăta puțin pentru că-și julse un genunchi și și-l scrântise pe celălalt în cădere.

– Luați-o înainte, spuse ea.

– Mamă, zise Nikolai, dacă te iau pe tine e același lucru cu a ne lua pe noi, pentru că am face orice vor ei ca să te avem înapoi.

– Nu vor să ne ia pe noi, spuse Bean. Au vrut-o pe Petra. Pe mine mă vor mort.

– Nu, gemu mama.

– Are dreptate, zise tatăl. Nu arunci o casă în aer ca să-i răpești pe cei dinăuntru.

– Dar nu știm dacă a fost casa noastră, insistă mama.

– Mamă, zise Bean. E strategie de bază. Orice resursă pe care nu o poți controla o distrugi ca să n-o poată folosi dușmanul.

– Care dușman? Grecia nu are dușmani!

– Când cineva vrea să conducă lumea, spuse Nikolai, în cele din urmă toți îi sunt dușmani.

– Cred că ar trebui să alergăm mai repede, zise mama. Așa și făcură.

Pe când alergau, Bean se gândi la ce spusese mama sa. Răspunsul lui Nikolai era corect, bineînțeles, dar Bean nu se putea împiedica să nu-și pună problema: poate că Grecia nu are dușmani, dar eu am. Undeva, în lume, Ahile trăiește. Presupunea că e închis, ținut prizonier pentru că era bolnav mintal, pentru că ucisese în mod repetat. Graff promisese că nu va fi niciodată

eliberat. Dar Graff fusese trimis la Curtea Marțială – achitat, desigur, dar retras din armată. Acum era Ministru al Colonizării, nemaifiind într-o poziție care să-i permită să-și țină promisiunea referitoare la Ahile. „Și Ahile vrea un singur lucru, să mă vadă mort.”

Răpirea Petrei era ceva la care Ahile s-ar fi gândit. Și dacă ar fi fost într-o poziție care să-i permită să provoace evenimentele – dacă vreun guvern sau grupare l-ar asculta – atunci ar fi fost destul de simplu pentru el să-i convingă pe acei oameni să-l ucidă pe Bean.

Sau Ahile ar insista să fie de față personal?

Probabil că nu. Ahile nu era un sadic. Ucisese cu propriile mâini atunci când fusese nevoie, dar niciodată nu se pusese în pericol. De fapt, ar fi preferat să ucidă de la distanță, să facă alte mâini treaba lui.

Cine altcineva l-ar vrea mort pe Bean? Orice alt dușman ar căuta să-l captureze. Rezultatele lui din Școala de Luptă fuseseră făcute publice de când cu procesul lui Graff. Militarii tuturor națiunilor știau că el era puștiul care în multe privințe îl surclasase pe însuși Ender. El ar fi fost cel mai dorit. De asemenea, ar fi fost și cel mai de temut, dacă ar fi fost de cealaltă parte într-un război. L-ar fi ucis dacă ar fi știut că nu-l pot avea. Dar mai întâi ar fi încercat să-l obțină. Doar Ahile ar prefera să-l vadă mort.

Nu spuse nimic din toate astea familiei sale. Teme-rile pe care le avea în legătură cu Ahile ar fi părut paranoice. Nu știa nici el dacă să le creadă. Și totuși, în timp ce fugea pe plajă împreună cu familia lui, era din ce în ce mai sigur că cei care o răpiseră pe Petra erau cumva sub influența lui Ahile.

Auziră elicopterele înainte de a le putea vedea, iar Nikolai reacționează instantaneu.

– Spre interior! strigă. Se agățară de cea mai apropiată scară de lemn care ducea pe faleză.

Erau abia la jumătate, când apărură elicopterele. Nu avea niciun rost să încerce să se ascundă. Unul dintre elicoptere ateriză pe plajă sub ei, celălalt pe faleză, deasupra.

– În jos e mai ușor decât în sus, zise tatăl. Iar elicopterele au însemnele armatei Greciei.

Bean nu le mai atrase atenția, fiindcă știau cu toții că Grecia era partea Noului Pact Varșovia, și era posibil ca armata greacă să acționeze sub comandă rusească.

Coborâră scările în tăcere. Speranța, disperarea și teama se citeau pe rând pe fețele lor.

Soldații care coborâră din elicoptere purtau uniforme armatei Greciei.

– Cel puțin nu se prefac că sunt turci, zise Nikolai.

– Dar de unde știe armata greacă să vină să ne salveze? întrebă mama. Explozia a avut loc abia cu câteva minute în urmă.

Răspunsul veni destul de repede, imediat ce ajunseră pe plajă. Un colonel pe care tatăl lor îl cunoștea întrucâtva le ieși în întâmpinare, salutându-i. De fapt, salutându-l pe Bean, cu respectul datorat unui veteran al Războiului Furnicilor.

– Vă transmit salutări din partea generalului Thrakos, zise colonelul. Ar fi venit el însuși, dar nu a fost timp de pierdut când am primit avertismentul.

– Colonele Dekanos, credem că fiii noștri ar putea fi în pericol, spuse tatăl.

– Ne-am dat seama de asta de cum am aflat despre răpirea Petrei Arkanian, zise Dekanos. Dar nu erai acasă și a durat câteva ore până să aflăm unde sunteți.

– Am auzit o explozie, interveni mama.

– Dacă ați fi fost în casă, ați fi fost la fel de morți ca și cei din casele alăturate. Armata înconjoară zona. Cincisprezece elicoptere au fost trimise să vă caute pe

voi – speram – sau, dacă voi ați fi fost morți, pe făptași. Am raportat deja la Atena că sunteți vii și nevătămați.

– Bruiază liniile telefonice, spuse tatăl.

– Cei care fac asta sunt o organizație eficientă, zise Dekanos. S-a dovedit că încă nouă copii au fost răpiți la câteva ore după Petra Arkanian.

– Cine? întrebă Bean.

– Nu știu încă numele. Numai numărul.

– A fost vreunul dintre ceilalți ucis? întrebă Bean.

– Nu. Oricum, nu din câte am auzit.

– Atunci de ce ne-au aruncat casa în aer? se miră mama.

– Dacă am ști de ce, zise Dekanos, am ști și cine a făcut-o. Și invers.

Se prinseră de scaune cu centurile de siguranță. Elicopterul se ridică de pe plajă – dar nu prea sus. Celelalte elicoptere deja erau aliniate în jurul și deasupra lor. O escortă aeriană.

– Trupele de la sol continuă să caute făptașii, spuse Dekanos. Dar supraviețuirea voastră este principala noastră prioritate.

– Apreciem asta, zise mama.

Dar Bean nu era chiar atât de mulțumit. Desigur, soldații greci îi vor ascunde și îi vor proteja cu grijă. Dar orice ar face, nu vor putea să ascundă locația lor față de guvernul grec. Iar guvernul grec făcea parte din Pactul Varșovia dominat de câteva generații de Rusia, încă de dinaintea Războiului Furnicilor. Prin urmare, Ahile – dacă era vorba de Ahile, dacă pentru Rusia lucra, dacă, dacă – ar fi putut afla unde erau. Bean știa că pentru el nu era suficient să fie protejat. Trebuia să fie ascuns cu adevărat, undeva unde niciun guvern să nu-l poată găsi, unde nimeni altcineva în afară de el să nu știe cine era.

Faptul că nu era numai un copil, ci un copil faimos, devenea o problemă. Cu tinerețea și celebritatea lui, era aproape imposibil să se miște neobservat prin lume. Va avea nevoie de ajutor. Pentru moment însă trebuie să rămână sub pază militară și să sperie pur și simplu că lui îi va lua mai puțin timp ca să scape decât i-ar lua lui Ahile să ajungă la el.

Dacă era vorba de Ahile.

3.

MESAJ ÎNTR-O STICLĂ

*To: Carlotta%agape@vatican.net/orders/sisters/ind
From: Graff%pilgrimage@colmin.gov
Re: Pericol*

Habar n-am unde te afli și asta e bine, pentru că sunt convins că ești în mare pericol, și cu cât ești mai greu de găsit, cu atât mai bine.

Deoarece nu mai fac parte din F.I., nu mai sunt la curent cu lucrurile care se întâmplă acolo. Dar programele de știri sunt pline cu reportaje despre răpirea majorității colegilor lui Ender de la Școala de Comandă. Oricine poate să fi făcut asta, sunt destule națiuni sau grupări care pot concepe și duce la îndeplinire un asemenea proiect. Ceea ce poate nu știi e că pe unul dintre ei nu au încercat să-l răpească. Am aflat de la un prieten că locuința de pe plaja din Ithaca unde Bean și familia lui își petreceau vacanța a fost pur și simplu aruncată în aer; explozia a fost atât de puternică, încât casele învecinate au fost distruse și toți cei din ele uciși. Bean și familia sa fugiseră deja și se află acum sub protecția armatei Greciei. Se presupune că

ăsta e un secret, în speranța că asasinii vor crede că au reușit, dar de fapt, la fel ca majoritatea guvernelor, și cel grec lasă să scape informațiile ca o strecurătoare, iar asasinii probabil știu deja mai multe decât știu eu despre locul unde se află Bean.

Există o singură persoană pe Pământ care ar vrea să-l vadă pe Bean mort.

Asta înseamnă că nu doar cei care l-au scos pe Ahile din spitalul de boli mintale se folosesc de el – el e cel care provoacă sau cel puțin influențează deciziile lor, astfel încât să se potrivească cu planurile lui secrete. Tu ești în pericol. Pentru Bean însă, pericolul e și mai mare. Trebuie să se ascundă foarte bine, și nu poate fi lăsat singur. Singura șansă de a vă salva este să părăsiți amândoi planeta. În câteva luni vor fi lansate primele nave colonizatoare. Dacă eu sunt singurul care vă cunoaște adevărata identitate, sunteți în siguranță până la lansare. Dar trebuie să-l scoatem pe Bean din Grecia cât de repede posibil. Ești de acord cu mine?

Nu-mi spune unde ești. Găsim noi cum să ne întâlnim.

Cât de proastă o credeau?

Petrei îi luă cam o jumătate de oră să-și dea seama că oamenii ăia nu erau turci. Nu că ea ar fi fost vreun expert în lingvistică, dar bombăneau mereu și din când în când scăpau câte un cuvânt rusesc. Nici rusește nu înțelegea, în afară de câteva cuvinte împrumutate în limba armeană. Și azerii împrumutaseră astfel de cuvinte, dar problema era că atunci când rostești în armeană un cuvânt împrumutat din rusă îl pronunți cu accent armean. Clovnii ăștia pronunțau astfel de cuvinte

cu accent nativ rusesc. Ar fi trebuit să fie de-a dreptul retardată să nu-și dea seama că imaginea lor de turci era doar o mască.

Astfel că, atunci când decise că aflate suficiente lucruri ascultând cu ochii închiși, vorbi în esențială:

– Încă n-am trecut Caucazul? Când pot să mă duc să fac pipi?

Cineva spuse ceva nepoliticos.

– Nu, pipi, spuse ea.

Deschise ochii și clipi. Se afla pe podeaua unei mașini de teren. Încercă să se ridice, dar un bărbat o împinse înapoi cu piciorul.

– O, isteată mișcare. Nu trebuie să fii văzută în timp ce suntem pe pistă, dar cum o să mă urcați în avion fără să mă vadă nimeni? O să vreți să merg și să mă port normal ca să nu se agite spiritele, așa-i?

– O să te porți așa cum îți spunem noi sau te omorâm, zise bărbatul cu talpa grea.

– Dacă ați fi fost autorizați să mă ucideți, aș fi fost moartă la Maralik.

Încercă iar să se ridice. Din nou, talpa o împinse jos.

– Ascultați-mă bine, zise ea. Am fost răpită pentru că cineva are nevoie de mine să le organizez un război. Asta înseamnă că trebuie să mă întâlnesc cu superiorii voștri. Ei nu sunt atât de proști încât să creadă că pot obține ceva util de la mine fără să colaborez de bunăvoie. De asta nu v-au lăsat s-o ucideți pe mama. Deci când o să le spun că nu voi face nimic pentru ei până nu am coaiele voastre într-o pungă, cât credeți că le va lua să hotărască ce e mai important pentru ei? Creierul meu sau coaiele voastre?

– Suntem autorizați să te ucidem.

În câteva clipe înțelese de ce le-ar fi fost acordată o asemenea autorizare unor astfel de dobitoci.

– Numai dacă aş fi în pericol iminent de a fi salvată. Atunci mai degrabă m-ar ucide decât să lase pe altcineva să se folosească de mine. Hai să vă dau motive întemeiate aici, pe pista aeroportului Gyuniri.

De data asta auzi un alt cuvânt urât.

Cineva spuse repezit o frază în ruseşte. Înţelese esenţa acesteia din intonaţie şi din râsul amar care urmă. „Ai fost avertizat că e un geniu.“

Geniu, pe naiba. Dacă era atât de deşteaptă, de ce nu anticipase posibilitatea ca cineva să pună mâna pe copiii care câştigaseră războiul? Trebuiau să fie toţi copiii, nu doar ea, fiindcă ea era prea la coada listei pentru ca cineva din afara Armeniei s-o considere unica alegere. Când găsisese uşa din faţă încuiată, ar fi trebuit să alerge la poliţie în loc să-şi piardă vremea ducându-se la uşa din spate. Încuierea uşii era o altă prostie pe care o făcuseră ei. În Rusia toată lumea încuie uşa, probabil crezuseră că aşa e şi în Armenia. Ar fi trebuit să se documenteze mai bine. Desigur că asta nu o ajuta acum. Cu excepţia faptului că aflase că nu sunt chiar atât de atenţi şi nici atât de deştepti. Oricine poate răpi pe cineva care nu se păzeşte.

– Deci Rusia îşi face planuri de dominaţie mondială, aşa e? întrebă.

– Gura! zise bărbatul din faţa ei.

– Ştiţi că nu vorbesc ruseşte, şi nici nu voi învăţa.

– N-o să fie nevoie, zise o femeie.

– Nu e ironic? rosti Petra. Rusia plănuieşte să conducă lumea, dar ca s-o facă trebuie să vorbească englezeşte.

Talpa o apăsă mai puternic pe stomac.

– Aminteşte-ţi de coaiele tale în pungă, zise ea.

După o clipă, piciorul slăbi apăsarea.

Ea se ridică, şi de data asta nimeni n-o mai împinse înapoi.

– Dezlegați-mă ca să mă pot așeza pe scaun. Hai-deți! Mă dor brațele în poziția asta! N-ați învățat nimic din zilele KGB-ului? Oamenilor inconștienți nu trebuie să li se oprească circulația sângelui. O armeană de paisprezece ani poate fi destul de ușor doborâtă de niște bătauși ruși mari și puternici.

Îi scoaseră legăturile și o așezară între Talpă Grea și un tip care nu o privea deloc, ci stătea cu privirea ațintită pe fereastra din stânga, apoi pe cea din dreapta, și din nou pe cea din stânga.

– Deci asta e aeroportul Gyuniri?

– Ce, nu-l recunoști?

– N-am mai fost până acum aici. Când să fi fost? N-am făcut decât două călătorii cu avionul în viața mea, una din Erevan când aveam cinci ani și cealaltă la întoarcere, nouă ani mai târziu.

– Știa că e Gyuniri pentru că e cel mai apropiat aeroport care nu e folosit de aeronave comerciale, zise femeia.

Vorbea cu o voce lipsită de orice intonație; fără dispreț, fără respect. Pur și simplu... plat.

– A cui a fost ideea asta isteată? Presupun că generalii captivi nu au strategii prea bune.

– În primul rând, de ce naiba crezi că ne-ar spune cineva asta nouă? zise femeia. În al doilea rând, e mai bine să taci din gură și să afli lucrurile pe măsură ce devin importante.

– Pentru că sunt o extrovertită vorbăreată și veselă căreia îi place să-și facă prieteni.

– Ești o introvertită băgăcioasă care face pe șefa și căreia-i place să enerveze oamenii, spuse femeia.

– O, chiar v-ați documentat.

– Nu, doar am observat.

Deci avea simțul umorului. Poate.

– Mai bine te-ai ruga să trecem peste Caucaz înainte să trebuiască să răspunzi în fața Forțelor Aeriene Armene.

Talpă Grea scoase un sunet batjocoritor, dovedind că nu recunoaște o ironie atunci când o aude.

– Da, probabil că aveți un avion mic și vom zbura pe deasupra Mării Negre. Ceea ce înseamnă că sateliții F.I. vor ști exact unde mă aflu.

– Nu mai faci parte din personalul F.I., spuse femeia.

– Ceea ce înseamnă că nu le mai pasă ce ți se întâmplă, adăugă Talpă Grea.

Între timp, mașina oprise lângă un avion mic.

– Un avion cu reacție, sunt impresionată, zise Petra. Are ceva armament la bord? Sau e doar înțesat cu explozibil, să mă puteți arunca în aer cu tot cu avion, în caz că Forțele Armate Armene încearcă să vă silească să aterizați?

– Trebuie să te legăm din nou? întrebă femeia.

– Asta ar da bine pentru oamenii din turnul de control.

– Scoateți-o, spuse femeia.

În mod stupid, bărbații din ambele părți deschiseră ușile și coborâră, lăsând-o să-și aleagă ieșirea. Îl alese pe Talpă Grea fiindcă știa că era prost, în timp ce despre celălalt nu avea nicio bănuială. Și într-adevăr era prost, pentru că o apucă cu o singură mână în timp ce pe cealaltă o folosea ca să închidă ușa. Așa că ea se aplecă într-o parte ca și cum s-ar fi împiedicat, dezechilibrându-l, și apoi, continuând să se țină de el ca să-și sprijine greutatea, îl lovi de două ori, o dată în ventre și o dată în genunchi. Ateriză ferm în ambele cazuri, iar el îi dădu drumul cu amabilitate înainte de a cădea zvârcolindu-se, cu o mână între picioare și cu cealaltă încercând să-și pună rotula la loc.

Oare credeau că uitase tot antrenamentul pentru lupta corp la corp? Nu-l avertizase că va avea boășele într-o pungă?

O luă la fugă, simțindu-se mulțumită de viteza pe care o căpătase după lunile de alergări la școală, până când își dădu seama că ei nu o urmăreau. Și asta însemna că știau că nu e necesar.

Imediat, simți ceva ascuțit străpungându-i pielea deasupra omoplatului drept. Avu timp să încetinească, dar nu și să se oprească înainte de a se prăbuși din nou, inconștientă.

De data asta o ținură sedată până ajunseră la destinație și, fiindcă nu putu să vadă alt decor în afara pereților a ceea ce părea un buncăr subteran, nu avea nicio bănuială asupra locului unde o duseseră. Doar că era undeva în Rusia. Și după durerea resimțită în jurul vânătăilor de pe brațe, gât și picioare și zgârieturile de pe genunchi, palme și nas, își dădu seama că nu fuseseră prea blânzi cu ea. Era prețul pe care îl plătea pentru că era o introvertită băgăcioasă care face pe șefa. Sau poate era o consecință a faptului că enerva oamenii.

Zăcu în pat până intră o doctoriță și-i trată zgârieturile cu un amestec fără anestezic de alcool și acid, sau cel puțin așa părea.

– Asta în cazul că nu mă doare destul? întrebă ea.

Doctorița nu răspunse. Probabil o preveniseră în legătură cu ce pătesc cei care vorbesc cu ea.

– Tipul pe care l-am lovit la ouă a trebuit să și le amputeze?

Niciun răspuns. Nici măcar o urmă de amuzament. Oare aceasta era singura persoană cu carte din Rusia care nu vorbea Esențiala?

I se aduse de mâncare, luminile se stinseră și se aprinseră, dar nimeni nu veni ca să-i vorbească și nu i

se dădu voie să iasă din cameră. Nu auzea nimic prin ușile grele, și deveni clar că pedeapsa pentru purtarea urâtă din timpul călătoriei urma să fie o perioadă de arest solitar.

Se hotărî să nu cerșească milă. Într-adevăr, odată ce înțelese clar că era izolată, acceptă faptul și se izolă și mai mult, fără să vorbească sau să răspundă oamenilor care veneau și plecau. Nici ei nu încercară niciodată să-i vorbească, astfel încât în jurul ei liniștea era totală.

Nimeni nu înțelegea cât era de singură. Cum mintea ei putea să-i arate mai mult decât ar fi făcut-o vreodată simpla realitate. Își putea reaminti lucrurile, exact așa cum se întâmplaseră. Discuții întregi. Și apoi versiuni noi ale acelor discuții, în care ea era capabilă să rostească lucrurile inteligente la care de fapt se gândise mai târziu.

Putea chiar să retrăiască fiecare clipă a luptelor de pe Eros. În special lupta în timpul căreia adormise. Cât fusese de obosită. Cum se străduise din răspuțeri să rămână trează. Cum își simțise mintea atât de greoaie încât începuse să uite unde se afla, și de ce, chiar și cine era.

Ca să scape de repetarea la nesfârșit a acestei scene, încerca să se gândească la alte lucruri. La părinții și la frățiorul ei. Își putea reaminti tot ce spusese și făcuseră de când se întorsese ea, dar după un timp singurele amintiri care contau pentru ea deveniră cele de demult, dinaintea Școlii de Luptă. Amintiri pe care și le reprimase cât putuse de bine timp de nouă ani. Toate promisiunile unei vieți de familie, pe care o pierduse. Despărțirea, când mama ei plânse și-o lăsase să plece. Mâna tatălui ei, conducând-o spre mașină. Înainte, mâna aceea întotdeauna însemnase că e în siguranță. Dar acum o ducea spre un loc în care nu se va

mai simți vreodată în siguranță. Știa că ea alesese să meargă – dar era doar un copil, și știa că asta se aștepta de la ea. Că nu trebuia să cadă pradă tentației de a fugi la mama ei înlăcrimată, să se agațe de ea și să spună nu, n-am s-o fac, să devină altcineva soldat, eu vreau să rămân aici și să gătesc împreună cu mama și să mă joc cu păpușile mele. Nu să merg în spațiu și să învăț să ucid creaturi oribile și bizare – și, de fapt, și oameni, care au avut încredere în mine atunci când am... adormit.

Nu era prea fericită când rămânea singură cu amintirile ei.

Încercă să flămânzească; ignoră pur și simplu mâncarea pe care i-o aduceau, chiar și lichidele, nepunând nimic în gură. Se așteptase ca astfel cineva să-i vorbească, s-o amăgească. Dar nu. Doctorul intră, îi făcu o injecție în braț, iar când se trezi simți o durere puternică în locul în care fusese perfuzia și astfel își dădu seama că nu are niciun rost să refuze mâncarea.

La început nu se gândi să țină un calendar, dar după perfuzie întocmi unul pe propriul trup, înfigându-și unghia în încheietura mâinii până dădea sângele. Șapte zile pe încheietura stângă, apoi trecu la cea dreaptă, și tot ce trebuia să țină minte era numărul de săptămâni.

Dar nu se mai osteni să treacă la a treia. Își dădu seama că ei aveau de gând să aștepte pentru că, la urma urmelor, îi răpiseră pe ceilalți copii, și fără îndoială că unii cooperau, astfel încât pentru ei nu era nicio problemă dacă ea stătea în celulă și rămânea din ce în ce mai în urmă, iar când în final ar fi ieșit la lumină, ar fi fost cea mai slabă dintre ei la orice ar fi făcut.

Bun, și de ce i-ar fi păsat ei? Oricum n-o să-i ajute niciodată.

Dar dacă voia să aibă vreo șansă să scape de oame-nii ăștia și din locul ăsta, trebuia să iasă din cameră și să

fie într-o poziție în care să câștige destulă încredere ca să reușească să se elibereze.

Încredere. Ei se vor aștepta ca ea să-i mintă, se vor aștepta să comploteze împotriva lor. În consecință, va trebui să fie cât putea de convingătoare. Timpul îndelungat petrecut în izolare îi era de folos – desigur, oricine știe că izolarea provoacă presiuni psihice enorme. Alt lucru care o ajuta era faptul că fără îndoială aflaseră deja până acum că, dintre toți copiii, ea cedase prima presiunii în timpul luptelor de pe Eros. Deci n-ar fi fost dificil să-i facă să creadă că are o cădere nervoasă.

Începu să plângă. Nu era greu. Adunase în ea atâtea lacrimi adevărate. Dar ea dădu o altă formă acestor emoții, le transformă într-un plâns tânguitor care se repeta iar și iar. Îi curgea nasul, dar nu și-l suflă. Lacrimile îi șiroiau pe obraji, dar nu le șterse. Perna i se îmbibă cu lacrimi și se acoperi de muci, dar ea nu se îndepărtă de locul acela ud. În schimb, își frecă capul de pernă răsucindu-se, până când părul i se îmbâcsi și fața i se acoperi cu un strat de mucozități. Se asigură că plânsul ei nu devenea prea disperat – să nu creadă nimeni că încerca să atragă atenția. Se jucă cu ideea de a tăcea dacă intra cineva în cameră, dar în final o respinse – își imagina că ar fi mai convingător dacă ar fi nepăsătoare față de oamenii care intră și ies.

Strategia funcționează. După o zi, cineva intră și îi făcu încă o injecție. Și de data asta, când se trezi se afla pe un pat de spital, lângă o fereastră prin care se zărea un cer nordic, fără nori. Și alături de ea pe pat stătea Blândul Dink.

– Salut, Dink, zise.

– Salut, Petra. I-ai bătut măr pe toțiăștia.

– Omul face ce poate pentru o cauză bună, zise ea.

Cine mai e?

– Tu ești ultima care a ieșit de la izolare. Au luat toată echipa de pe Eros, Petra. Cu excepția lui Ender, bineînțeles. Și a lui Bean.

– Nu e la izolare?

– Nu, n-au ținut secret pe cine au în celule. Credem că tu ți-ai făcut cea mai tare apariție.

– Cine a fost al doilea cel mai rezistent?

– Cui îi pasă? Noi am ieșit toți în prima săptămână. Tu ai rezistat cinci.

Deci trecuseră două săptămâni și jumătate înainte de a-și începe calendarul.

– Pentru că eu sunt proastă.

– Încăpățânată e cuvântul potrivit.

– Știi unde suntem?

– În Rusia.

– Întrebam unde anume în Rusia.

– Ei ne-au asigurat că undeva departe de orice graniță.

– Ce posibilități avem?

– Pereți foarte groși. Nicio unealtă. Supraveghere constantă. Ne cântăresc și reziduurile corporale, nu glumesc.

– Ce ne pun să facem?

– Un fel de Școală de Luptă tâmpită. Ne-am împăcat un timp cu ideea până când Molo Musca a cedat nervos, și când unul dintre profesori a citat una dintre generalizările cel mai stupide ale lui Von Clausewitz, Musca a continuat citatul, frază după frază, paragraf după paragraf, iar noi ceilalți ne-am alăturat cât am putut mai bine – adică, nimeni nu are așa memorie ca Musca, dar ne-am descurcat OK – și în final ei au înțeles ideea că am putea să le predăm noi lor lecțiile alea stupide. Așa că acum nu sunt decât... jocuri de război.

– Iar? Crezi că au de gând să ne anunțe brusc mai încolo că jocurile sunt adevărate?

– Nu, e doar muncă de planificare. Creează strategii pentru un război între Rusia și Turkmenistan. Rusia și o alianță cu Turkmenistan, Kazahstan și Azerbaidjan contra Turciei. Război cu Statele Unite și Canada. Război cu vechea alianță NATO, în afară de Germania. Război cu Germania. Și așa mai departe. China. India. Chiar și lucruri într-adevăr stupide, de exemplu între Brazilia și Peru, care nu au niciun sens, dar poate ne testează adaptabilitatea sau ceva de genul ăsta.

– Toate astea în cinci săptămâni?

– Trei săptămâni de lecții teoretice, apoi două de jocuri de război. Vezi tu, după ce ne terminăm planul, ei îl pun pe computer și ne arată cum merge. Într-o zi or să se prindă că singura cale ca toate astea să nu fie o pierdere de timp e să-l pună tot pe unul dintre noi să conceapă planurile adversarului.

– Presupun că tocmai le-ai spus-o.

– Le-am spus-o mai demult, dar sunt greu de convingi. Modelul clasic de militar. Te face să înțelegi de ce a apărut și s-a dezvoltat conceptul de Școală de Luptă. Dacă războiul ar fi fost lăsat în seama adulților, până acum ar fi fost Gândaci la toate mesele din lume.

– Dar te ascultă ?

– Cred că înregistrează totul și apoi derulează la viteză redusă ca să vadă dacă nu schimbăm mesaje subvocale.

Petra zâmbi.

– Deci te-ai decis în cele din urmă să cooperezi ? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

– Nu cred că m-am decis.

– Hei,ăștia nu te scot din cameră până nu îți exprimi dorința sinceră de a fi un copil cuminte și bun.

Scutură din cap.

– Nu cred că am făcut asta.

– Mda, bine, orice ai fi făcut, tu ai fost ultima din gașca lui Ender care a cedat, puștoaico.

O sonerie bâzâi scurt.

– S-a terminat timpul, spuse Dink. Se ridică, se aplecă s-o sărute pe frunte și părăsi încăperea.

Șase săptămâni mai târziu, Petra se bucura cu adevărat de viață. Ascultând nemulțumirile copiilor, răpitorii aduseră în sfârșit echipament ca lumea. Softuri care le permiteau jocuri de război tactice și strategice foarte realiste. Acces în rețea, care să le permită cercetări serioase în teren și facilități care să dea o notă de realism jocului lor – deși știau că fiecare mesaj trimis era cenzurat, din cauza numărului mare de mesaje respinse din tot felul de motive obscure. Se bucurau să fie împreună, se antrenau împreună și, după toate aparențele, păreau întru totul fericiți și ascultători față de comandanții ruși.

Și totuși Petra știa, ca de altfel toți ceilalți, că se prefăceau. Aveau secrete. Făceau greșeli prostești care, dacă ar fi fost făcute în luptă, ar fi condus la omisiuni pe care un inamic inteligent le-ar fi exploatat. Poate că răpitorii își dădeau seama, poate că nu. Cel puțin îi făcea să se simtă mai bine, deși nu vorbeau niciodată despre așa ceva. Dar fiindcă făceau toți la fel și cooperau fără să-și expună acele slăbiciuni sau să le exploateze în jocuri, nu puteau decât să presupună că toți simțeau la fel.

Discutau în voie despre o mulțime de lucruri – disprețul față de răpitori, amintiri din școlile de la sol, Școala de Luptă, Școala de Comandă. Și, bineînțeles, despre Ender. El nu era la îndemâna ticăloșilor ăștora, deci aveau grijă să vorbească mult despre el, despre cum F.I. era obligată să-l folosească pentru a contracara toate planurile prostești pe care le făceau rușii. Știau că

e o cacealma, că F.I. nu ar face nimic, dar totuși vorbeau. În aceste condiții, Ender era argumentul decisiv.

Până în ziua când unul dintre profesorii de odinioară le spuse că se lansase o navă cu coloniști, iar Ender și sora sa Valentine erau la bord.

– Nici măcar n-am știut că are o soră, zise Supă Fierbinte.

Nu spuse nimeni nimic, dar cu toții știau că e imposibil. Toți știau că Ender avea o soră. Dar... orice voia să facă Supă Fierbinte, se vor prinde în joc și vor vedea unde îi va duce asta.

– Indiferent ce ne spun ei, noi știm sigur un lucru, spuse Supă Fierbinte. Wiggin încă e cu noi.

Din nou, nu înțeleseseră ce voia să spună. Totuși, după o scurtă pauză, Shen se bătu cu palma peste piept și strigă:

– Mereu în inimile noastre!

– Da, zise Supă Fierbinte. Ender e în inimile noastre. Accentuă foarte puțin numele „Ender“.

Dar înainte spusese Wiggin.

Și, înainte de asta, atrăsese atenția asupra faptului că toți știau că Ender avea o soră. Știau, de asemenea, că Ender are și un frate. Pe Eros, în timp ce Ender era în pat, refăcându-se după criza care urmasese descoperirii că luptele fuseseră reale, Mazer Rackham le spusese câteva lucruri despre Ender. Iar Bean le mai spusese câteva, când erau prinși în capcană în timp ce se desfășura Războiul Ligii. Îl ascultasera pe Bean explicându-le ce însemnau pentru Ender fratele și sora lui, că însuși motivul pentru care Ender se născuse în timp ce funcționa interdicția de a avea mai mult de doi copii fusese faptul că fratele și sora sa erau atât de sclipitori, dar fratele era periculos de agresiv, iar sora prea pasivă și ascultătoare. Bean nu spusese de unde știa toate astea,

dar informația rămăsese întipărită în mințile lor, fiind legată de acele zile tensionate de după victoria lor asupra Furnicilor și de dinaintea eșuării tentativei Mareșalului de a prelua F.I.

Deci când Supă Fierbinte spusese „Wiggin încă e cu noi“ nu se referise la Ender sau la Valentine, pentru că în mod clar ei nu erau „cu noi“.

Peter, așa se numea fratele. Peter Wiggin. Supă Fierbinte le spunea că mintea lui era probabil la fel de strălucită ca a lui Ender, și el încă era pe Pământ. Poate că dacă ar fi putut să-l contacteze cumva, el s-ar alia cu tovarășii de arme ai fratelui său. Poate că ar găsi o cale să-i elibereze.

Acum trebuia să găsească o cale de a comunica cu el.

Nu avea rost să trimită un e-mail – ultimul lucru de care aveau nevoie era ca răpitorii lor să vadă o grămadă de mailuri adresate tuturor variantelor posibile ale numelui Peter Wiggin din fiecare rețea existentă. Desigur, în acea seară Alai le spuse un basm despre un djin dintr-o sticlă care eșuase pe un țărm. Toți îl ascultară simulând interesul, dar înțeleseseră că adevărata poveste fusese etalată chiar de la început, când Alai le spusese: „Pescarul se gândi că poate în sticlă era un mesaj de la vreun naufragiat, dar când îi scoase dopul, apăru un nor de fum și...“, iar ei pricepură. Aveau să trimită un mesaj într-o sticlă, un mesaj care să ajungă fără nicio discriminare la toată lumea, pretutindeni, dar care să poată fi înțeles numai de fratele lui Ender, Peter.

Pe când se gândea la asta, Petra își dădu seama că dacă toate acele minți sclipitoare lucrau ca să-l găsească pe Peter Wiggin, ea ar putea gândi un plan alternativ. Peter Wiggin nu era singurul de afară care i-ar fi putut ajuta. Mai era și Bean. Și dacă Bean era mai mult ca sigur ascuns, ceea ce însemna că avea mult mai puțină

libertate de acțiune decât Peter Wiggin, asta nu însemna că ei nu l-ar putea totuși găsi.

Se gândi la asta în fiecare clipă liberă timp de o săptămână, respingând idei după idei.

Apoi se gândi la ceva care ar fi putut trece de cenzori.

Își prelucra în minte textul mesajului cu mare grijă, asigurându-se că era conceput și exprimat exact așa cum trebuia. Păstrându-l în memorie, căută codul binar al fiecărei litere în format standard de doi biți, și-l memoră și pe acesta. Apoi începu munca cu adevărat grea. Totul trebuia pregătit în minte, astfel ca nimic să nu fie pus pe hârtie sau tipărit în computer, unde atingerea unei taste ar fi putut raporta răpitorilor tot ce scria ea.

Între timp, găsi undeva într-o rețea japoneză un desen complex alb-negru cu un dragon și îl salvă într-un fișier. Când avu în final mesajul complet codificat în minte, îi luă numai câteva minute de joacă cu desenul și gata. Îl adăugă ca parte a semnăturii ei la orice scrisoare trimisă. Pierduse atât de puțin timp cu asta încât nu credea că pentru răpitori va părea mai mult decât o fantezie inofensivă. Dacă ar fi întrebat-o, ar fi putut să spună că adăugase imaginea în amintirea Armatei Dragon a lui Ender din Școala de Luptă.

Desigur, nu mai era doar imaginea unui dragon. Sub el era acum o poezioară.

Împarte acest dragon.

Dacă da,

un final norocos

și tu și ei veți avea.

Dacă o vor întreba, le va spune că versurile sunt o ironie. Dacă nu o vor crede, vor șterge imaginea și ea va trebui să găsească o altă cale.

Începând din acel moment, o atașă fiecărei scrisori. Inclusiv celor adresate colegilor săi. După aceea toți copiii s-au semnat la fel, deci ei își dăduseră seama ce făcea și o ajutau. Nu știa dacă răpitorii lăsau imaginea să părăsească clădirea – cel puțin la început. Totuși, în cele din urmă începu să o primească pe mesajele sosite din exterior. O singură privire o convinse că reușise – mesajul ei codificat era încă inclus în desen. Nu fusese șters.

Acum se puneau doar problema dacă Bean îl va vedea și se va uita la el cu suficientă atenție ca să-și dea seama că acolo era o enigmă de dezlegat.

ÎN CUSTODIE

To: Graff%pilgrimage@colmin.gov

From: Chamrajnagar%Jawaharlal@ifcom.gov

Re: Dilemă

Știți mai bine ca oricine cât este de vital să menținem Flota independentă de manevrele politicianilor. Din acest motiv am respins sugestia lui „Locke”. Dar am greșit. Nimic nu pune mai mult în pericol independența Flotei decât perspectiva unei națiuni devenite dominante, în special dacă, așa cum pare probabil, acea națiune este una care și-a arătat deja intenția de a prelua F.I. și de a o folosi în scopuri naționaliste.

Mă tem că am fost cam dur cu Locke. Nu îndrăznesc să-i scriu lui direct pentru că, dacă pe Locke ne putem baza, nu putem ști ce va face Demostene cu o scrisoare oficială de scuze din partea Mareșalului. De aceea, vă rog să aranjați ca el să fie informat că îmi retrag amenințările și că îi doresc succes.

Eu învăț din greșelile mele. Deoarece doar unul dintre tovarășii lui Wiggin a rămas în afara controlului agresorului, prudența dictează ca tânărul Delphiki

să fie protejat. Fiindcă dvs. sunteți pe Pământ, iar eu nu, vă acord comanda onorifică asupra unui contingent militar al F.I. și orice resurse vă sunt necesare, ordinele venind pe canal de nivel șase (desigur). Vă ordon în mod special să nu-mi comunicați mie sau oricui altcuiva ce pași faceți pentru protecția lui Delphiki și a familiei sale. Nu va exista nicio înregistrare în sistemul F.I. sau al oricărui alt guvern.

Apropo, să nu aveți încredere în nimeni din Hegemonie. Am știut întotdeauna că sunt un cuib de carieriști, dar experiențele recente arată că tipul carieristului a fost înlocuit de ceva și mai rău: ideologul agresiv.

Acționați repede. Se pare că fie ne aflăm în pragul unui nou război, fie că Războiul Ligii nu s-a încheiat definitiv.

Câte zile poți sta închis, înconjurat de gărzi, până să începi să te simți prizonier? Bean nu suferise niciodată de claustrofobie la Școala de Luptă. Nici chiar pe Eros, unde tavanele joase ale tunelelor Gândacilor se legănau deasupra lor ca o mașină ce aluneca de pe rampă. Nu se simțise niciodată ca acum, încuiat împreună cu familia sa, învârtindu-se printr-un apartament cu patru camere. De fapt, nu prea se învârteau, dar așa se simțea. Stătea pe loc, controlându-se, încercând să se gândească la o metodă de a prelua controlul asupra vieții sale.

Era destul de rău să se afle sub protecția altcuiva – niciodată nu-i plăcuse asta, deși i se mai întâmplase și înainte, când Poke îl protejase pe străzile din Rotterdam și când sora Carlotta îl salvase de la o moarte sigură, luându-l la ea și trimițându-l la Școala de Luptă. Dar în aceste două cazuri putuse să facă câte

ceva ca să se asigure că totul merge bine. Acum, lucrurile stăteau altfel. Știa că ceva urma să meargă prost, și nu putea face nimic în privința asta.

Soldații care păzeau apartamentul și înconjurau clădirea erau oameni buni, loiali, iar Bean nu avea niciun motiv să se îndoiască. Nu-l vor trăda. Probabil. Și din partea birocraților care țineau secret locul în care se afla, ar fi fost fără îndoială o scăpare neintenționată și nu o trădare conștientă dacă cineva ar da adresa sa dușmanilor.

Între timp, Bean nu putea decât să aștepte, prizonier al protectorilor săi. Ei erau pânda, ținându-l pe loc pentru păianjen. Și nu putea spune nimic care să-i schimbe situația. Dacă Grecia ar fi fost în război, i-ar fi pus pe el și pe Nikolai la treabă, să facă planuri, să conceapă strategii. Dar fiind vorba de o problemă de securitate, ei nu erau decât niște copii care trebuiau protejați și îngrijiți. Nu-i era de niciun folos lui Bean să le explice că cea mai bună protecție ar fi fost să iasă de acolo, să fie complet de capul lui, să-și ducă propria lui viață pe străzile vreunui oraș unde să nu fie recunoscut după nume sau după față, pierdut și în siguranță. Pentru că ei se uitau la el și nu vedeau decât un copil. Și cine-i ascultă pe copii?

Copiilor trebuie să li se poarte de grijă.

De către adulții cărora nu le stă în putere să le ofere siguranță acestor copii.

Ar fi vrut să arunce cu ceva pe fereastră și să sară apoi și el.

Dar stătu liniștit. Citi cărți. Intră în rețea folosind unul dintre multele lui nume și colindă, căutând orice scurgere de informații infiltrată prin sistemele de securitate militare ale tuturor națiunilor, sperând să găsească ceva care să-i spună unde erau ținuți Petra, Molo

Musca, Vlad și Basculă. Vreo țară care să dea semne de puțin mai multă îngâmfare, crezând că acum au cartea câștigătoare. Sau o țară care acționa mai metodic și mai prudent pentru că în sfârșit cineva care avea creier le conducea strategia.

Dar nu avea niciun rost pentru că știa că nu va afla nimic în felul acesta. Adevăratele informații nu ajung niciodată în rețea decât atunci când e prea târziu ca să se mai poată face ceva. Cineva știa. Lucrurile de care avea nevoie ca să ajungă la prietenii lui erau disponibile pe o mulțime de sururi – știa asta, o știa pentru că așa fusese întotdeauna, istoricii le vor găsi și se vor întreba pe sute de pagini: De ce nu a observat nimeni? De ce nu le-a pus nimeni cap la cap? Pentru că oamenii care aveau informațiile erau prea proști ca să știe ce au, iar cei care le-ar fi înțeles erau închiși într-un apartament dintr-o stațiune abandonată unde nici măcar turiștii nu mai voiau să vină.

Cel mai rău era că până și mama și tata îl călcau pe nervi. După o copilărie fără părinți, cel mai bun lucru care i se întâmplase fusese faptul că cercetările surorii Carlotta îi găsiseră părinții biologici. Războiul se sfârșise, și când toți ceilalți copii se întorseseră acasă la familiile lor, Bean nu fusese lăsat deoparte. Și el se întorsese acasă la familia lui. Desigur, nu avea amintiri despre ei. Dar Nikolai avea, iar Nikolai îl lăsase pe Bean să le împrumute ca și când ar fi fost ale lui.

Mama și tatăl lui erau oameni buni. Nu-l făcuseră niciodată să se simtă un intrus, un străin, nici chiar musafir. Fusese ca și când ar fi fost dintotdeauna cu ei. Îl plăceau. Îl iubeau. Era un sentiment ciudat, incitant, să fii împreună cu niște oameni care nu știu nimic despre tine cu excepția fericirii tale, care se bucură doar fiindcă ești acolo.

Dar când înnebunești din cauza privării de libertate nu mai contează cât de mult îți place cineva, cât de mult îi iubești, cât le ești de recunoscător pentru bunătatea lor. Ei te înnebunesc. Tot ce fac te zgârie pe nervi ca o muzică proastă care nu-ți mai iese din cap. Ai vrea să țipi la ei să tacă. Dar n-o faci, pentru că îi iubești și știi că probabil și tu îi înnebunești pe ei și, atâta timp cât nu există nicio cale de scăpare, trebuie să-ți păstrezi calmul...

Iar în cele din urmă cineva bate la ușă și tu o deschizi și-ți dai seama că în sfârșit urmează să se întâmple ceva diferit.

La ușă erau colonelul Graff și sora Carlotta. Graff purta un costum, iar sora Carlotta o extravagantă perucă roșcată care o făcea să arate de-a dreptul stupid, dar și oarecum drăguță. Întreaga familie îi recunoscuse imediat, cu excepția lui Nikolai, care nu o întâlnise niciodată pe sora Carlotta. Când Bean și familia se ridicară să-i întâmpine, Graff ridică o mână oprindu-i, iar Carlotta își duse un deget la buze. Intrară și închiseră ușa în urma lor și făcură semn familiei să se adune în baie.

Era înghesuială cu toți șase înăuntru. Mama și tatăl ajunseră să stea sub duș, iar Graff atârnă un mic dispozitiv de becul de deasupra capului. Odată ce fu pus la locul lui și luminița roșie începu să pâlpâie, Graff vorbi încet.

- Bună, zise. Am venit să vă scoatem de aici.
- De ce toate precauțiile astea? Întrebă tatăl.
- Pentru că o parte a sistemului de securitate de aici folosește la ascultarea a tot ce se vorbește în apartament.
- Ca să ne protejeze, ne spionează? Întrebă mama.
- Sigur că da, zise tatăl.
- Pentru că tot ce vorbim aici ar putea ajunge în sistem, spuse Graff, și mai mult ca sigur ar putea ajunge și

în afara sistemului, am adus acest mic dispozitiv, care captează orice sunet facem noi și emite un contrasunet care le anulează, astfel încât să nu prea putem fi auziți.

– Nu prea? întrebă Bean.

– De asta n-o să intrăm în detalii, zise Graff. Doar atât vă spun. Eu sunt acum Ministru al Colonizării, și avem o navă care pleacă în câteva luni. Este suficient timp ca să vă luăm de pe Pământ, până la LIS, și să vă transferăm pe Eros pentru lansare.

Dar în timp ce vorbea clătina din cap, iar sora Carlotta zâmbea și clătina și ea din cap, astfel ca ei să știe că totul era o minciună. O acoperire.

– Eu și cu Bean am mai fost în spațiu, mamă, zise Nikolai, prinzându-se în joc. Nu e atât de rău.

– Pentru asta am luptat în război, se alătură Bean. Furnicile voiau Pământul pentru că era exact ca lumile pe care trăiseră deja. Acum că ele nu mai sunt, noi ne-am ales cu lumile lor, care sunt bune pentru noi. E cinstit, nu credeți?

Bineînțeles că ambii părinți înțelegeau ce se întâmplă, dar Bean o cunoștea deja destul de bine pe mama sa încât să nu fie surprins că ea punea o întrebare complet inutilă și periculoasă doar ca să se asigure.

– Dar n-o să... începu ea.

Apoi mâna tatălui îi acoperi cu blândețe gura.

– E singurul mod de a fi în siguranță, zise tatăl. Fiindcă vom călători cu viteza luminii, pentru noi vor trece doar câțiva ani, în timp ce pe Pământ vor trece zeci. Când vom ajunge pe cealaltă planetă, toți cei care ne vor morți vor fi ei înșiși morți.

– Ca Iosif și Maria când l-au dus pe Isus în Egipt, spuse mama.

– Exact.

– Doar că ei au trebuit să se întoarcă la Nazareth.

– Dacă Pământul e distrus în vreun război stupid, spuse tatăl, nu va mai avea importanță pentru noi, pentru că vom face parte dintr-o lume nouă. Bucură-te de asta, Elena. Înseamnă că vom fi împreună.

Apoi o sărută.

– E timpul să mergem, doamnă și domnule Delphiki. Aduceți-i vă rog pe băieți.

Graff se întinse și smulse amortizorul de pe becul din tavan.

Soldații care îi așteptau în hol purtau uniforme F.I. Nu se vedea nicio uniformă grecească. Toți erau tineri și înarmați până în dinți. În timp ce mergeau sprinteni pe scări – fără lifturi, fără uși care să se deschidă brusc prinzându-i ca într-o cutie în care inamicul să poată arunca o grenadă sau câteva mii de proiectile – Bean studie felul în care militarul care comanda analiza totul, verifica fiecare colț, lumina care ieșea de sub fiecare ușă de pe hol, astfel ca nimic să nu-l poată surprinde. Bean mai văzu și cum se mișca trupul bărbatului, cu un fel de forță reținută care făcea ca hainele să pară ca niște șervețele de hârtie. Ar fi putut sfâșia materialul doar smucindu-se puțin, pentru că nu exista nimic care să-l rețină cu excepția propriului autocontrol. Ca și când transpirația lui ar fi fost testosteron pur. Așa trebuia să fie un bărbat. Așa era un soldat.

Eu n-am fost niciodată soldat, gândi Bean. Încercă să se imagineze pe sine așa cum fusese la Școala de Luptă, strângând clemele unui costum care niciodată nu i se potrivea. Arătase întotdeauna ca o maimuță îmbrăcată ca un om doar din amuzament. Ca un copil mic care poartă hainele din dulapul fratelui mai mare. Bărbatul din fața lui era ceea ce-și dorea Bean să devină când va fi mare. Dar oricât ar fi încercat, nu se putea imagina mare cu adevărat. Nici măcar la dimensiunile

unui adult. Întotdeauna se va uita la lume de jos în sus. Poate că era mascul, poate că era om, sau cel puțin uman, dar nu va fi niciodată bărbat. Nimeni nu se va uita vreodată la el spunând, „Da, asta e un bărbat.“

Însă acest soldat nu dăduse niciodată ordine care să schimbe cursul istoriei. Să arăți bine în uniformă nu era singura cale de a-ți câștiga locul în lume.

Coborâra trei trepte, urmă apoi o oprire de o clipă în spatele ieșirii de urgență în timp ce doi soldați ieșiră și căutară semnalul oamenilor din elicopterele F.I., aflate la treizeci de metri distanță. Semnalul veni. Graff și sora Carlotta deschiseră drumul, tot în viteză. Nu priviră nici în dreapta, nici în stânga, concentrându-se asupra elicopterului. Urcară, se așezară, își prinseră centurile, iar elicopterul se înclină într-o parte și se ridică de pe iarbă, zburând la mică înălțime deasupra apei.

Mama ar fi vrut să întrebe care era planul adevărat, dar din nou Graff opri orice discuție cu un strigăt vesel de „Hai să nu mai vorbim despre asta până când o s-o putem face fără să țipăm!“

Mamei nu-i plăcea asta. Nimănui nu-i plăcea. Dar sora Carlotta zâmbea cu cel mai grozav zâmbet de călugăriță, ca un fel de Fecioară-în-pregătire. Cum să nu aibă încredere în ea?

După cinci minute aterizară pe puntea unui submarin. Era unul mare, cu stelele și dungile Statelor Unite, iar lui Bean îi trecu prin minte că dacă tot nu știau ce țară îi răpise pe ceilalți copii, cum ar fi putut fi siguri că nu mergeau pur și simplu în brațele dușmanilor lor?

Dar odată pătrunși în interiorul navei, putură să vadă că, în timp ce echipajul purta uniforme ale SUA, singurii oameni înarmați erau soldații F.I. care îi aduseseră pe ei și încă alți vreo jumătate de duzină care îi așteptau pe submarin. Deoarece puterea izvora din

încărcătura unui pistol, iar singurele pistoale de pe navă erau sub comanda lui Graff, mintea lui Bean se mai liniști puțin.

– Dacă încerci să ne spui că nu putem vorbi aici..., începu mama, dar spre consternarea ei Graff ridică din nou mâna, iar sora Carlotta le făcu din nou semn să tacă, în timp ce Graff le indica să-l urmeze pe soldat prin coridoarele strâmte ale submarinului.

În cele din urmă, toți șase fură din nou împachetați într-un spațiu mic – de data asta cabina unui ofițer superior – și din nou așteptară ca Graff să atârne atenuatorul său de zgomot și să-l pornească. Când lumina începu să clipească, mama fu prima care vorbi.

– Încerc să-mi imaginez cum s-ar putea spune că nu suntem răpiți exact ca și ceilalți, zise ea sec.

– Ați înțeles, replică Graff. Au fost cu toții răpiți de un grup de călugărițe teroriste, ajutate de birocrați bătrâni și grași.

– Glumește, spuse tatăl, încercând să domolească furia de moment a soției sale.

– Știu că glumește. Doar că nu cred că e amuzant. După ce am trecut prin atâtea, se presupune că ne vom supune fără niciun cuvânt, fără nicio întrebare, pur și simplu... având încredere.

– Îmi pare rău, zise Graff. Dar acolo unde erați aveți deja încredere în guvernul grec. Trebuie să aveți încredere în cineva, așa că de ce să nu fim noi aceia?

– Cel puțin armata greacă ne-a explicat cum stau lucrurile și s-a prefăcut că avem dreptul să luăm unele decizii, zise mama.

Mie și lui Nikolai nu ne-au explicat cum stau lucrurile, ar fi vrut Bean să spună.

– Hai, copii, să nu ne certăm, interveni sora Carlotta. Planul e foarte simplu. Armata greacă va păzi în

continuare clădirea ca și cum voi ați fi încă înăuntru, aducând de mâncare și spălând rufe. Probabil că asta nu va prosti pe nimeni, dar va face guvernul grec să se simtă parte din program. Între timp, patru pasageri cu semnalmentele voastre, dar călătorind sub nume false, sunt duși pe Eros, unde se vor îmbarca pe prima navă de coloniști, și, abia atunci când nava va fi lansată, se va anunța că, pentru protecția ei, familia Delphiki a ales emigrarea permanentă și o viață nouă într-o lume nouă.

– Și în realitate unde vom fi noi? întrebă tatăl.

– Nu știu, răspunse Graff simplu.

– Nici eu, zise sora Carlotta.

Familia lui Bean îi privi cu neîncredere.

– Presupun că asta înseamnă că nu vom rămâne pe submarin, zise Nikolai, fiindcă atunci veți ști cu siguranță unde suntem.

– E o dublă cacealma, spuse Bean. Ne despart. Eu voi merge într-o direcție, tu în alta.

– Categorie nu, se opuse tatăl.

– Ne-am săturat să fim o familie despărțită, adăugă mama.

– E singura cale, spuse Bean. Știam asta. Eu ... am vrut așa.

– Vrei să ne părăsești?

– Pe mine vor să mă omoare, zise Bean.

– Nu știm asta! strigă mama.

– Dar suntem destul de siguri. Dacă eu nu sunt cu voi, chiar dacă vă găsesc, probabil o să vă lase în pace.

– Iar dacă suntem despărțiți, zise Nikolai, se schimbă profilul a ceea ce caută ei. Nu o mamă și un tată cu doi băieți. Acum va fi o mamă, un tată și un băiat. Și o bunică cu nepotul ei, rânji Nikolai spre sora Carlotta.

– Speram să fiu luată mai degrabă drept mătușă, zise ea.

- Vorbești de parcă ai fi știut deja despre plan!
- Era evident, spuse Nikolai. Din momentul în care ne-au spus povestea de acoperire din baie. Altfel de ce ar fi adus-o colonelul Graff pe sora Carlotta?
- Mie nu mi s-a părut evident, zise mama.
- Nici mie, întări tatăl. Dar așa se întâmplă când ambii noștri fii sunt niște genii militare.
- Cât va dura? întrebă mama. Când o să se termine? Când o să-l avem pe Bean din nou cu noi?
- Nu știu, recunosc Graff.
- N-are de unde să știe, mamă, zise Bean. Nu înainte de a ști cine sunt autorii răpirilor și în ce scop. Când o să știm care e adevăratul pericol, atunci vom fi capabili să judecăm dacă am luat suficiente măsuri de siguranță ca să putem ieși măcar parțial din ascunzătoare.

Mama izbucni brusc în lacrimi.

- Și tu vrei asta, Julian?

Bean o îmbrățișă. Nu pentru că simțea nevoia să facă asta, ci pentru că știa că ea așteaptă un asemenea gest de la el. Faptul că trăise într-o familie timp de un an nu-i completase gama reacțiilor umane normale, dar îl făcuse mai conștient de cum ar fi trebuit să fie ele. Și avu și o reacție normală – se simți puțin vinovat că doar se preface în fața mamei în loc ca gestul să-i vină din inimă. Dar pentru Bean astfel de gesturi nu veneau niciodată din inimă. Era un limbaj pe care-l învățase prea târziu ca să devină natural. Va vorbi întotdeauna limbajul inimii cu un accent străin nepotrivit.

Adevărul era că, deși își iubea familia, era nerăbdător să ajungă într-un loc unde să poată trece la treabă făcându-și relațiile necesare ca să obțină informațiile care l-ar fi condus la prietenii săi. Cu excepția lui Ender, el era singurul din gașca lui Ender care rămăsese liber. Aveau nevoie de el, iar el pierduse deja prea mult timp.

O luă în brațe pe mama lui. Ea îl strânse la piept și vărsă multe lacrimi. Își îmbrățișă și tatăl, dar mai scurt; cu Nikolai doar își strânse mâinile. Toate aceste gesturi erau străine pentru Bean, dar ei știau că el le face cu seriozitate și le consideră adevărate.

Submarinul era rapid. Nu petrecuseră mult timp pe mare când ajunseră într-un port aglomerat – Salonic, presupuse Bean, deși ar fi putut fi oricare alt port comercial din Marea Egee. Submarinul nu intră de fapt în port. Se ridică la suprafață între două nave, mișcându-se în paralel. Mama, tata, Nikolai și Graff fură transferați pe un vas comercial împreună cu doi soldați, acum în haine civile, de parcă așa ar fi putut ascunde felul militaros în care se purtau. Bean și Carlotta rămaseră în urmă. Niciun grup nu avea să știe unde se afla celălalt. Nu vor face niciun demers pentru a se contacta reciproc. Mamei îi veni greu să înțeleagă acest lucru.

– De ce nu ne putem scrie?

– Nimic nu e mai ușor de depistat decât un e-mail, zise tatăl. Chiar dacă folosim online identități false, dacă cineva ne găsește, iar noi îi scriem regulat lui Julian, atunci se poate vedea șablonul și poate fi urmărit.

Atunci mama înțelese. Cu mintea, dacă nu și cu inima.

Jos în submarin, Bean și sora Carlotta stăteau la o masă în sala de mese.

– Ei bine? spuse Bean.

– Ei bine, repetă sora Carlotta.

– Unde mergem?

– Habar n-am. Ne vor transfera pe o altă navă într-un alt port, o să ne pierdem urma, am niște identități false pe care se presupune că o să le folosim, dar chiar n-am nicio idee încotro ne îndreptăm.

– Trebuie să ne mișcăm continuu. Să nu stăm mai mult de câteva săptămâni în același loc, zise Bean. Și

trebuie să intru în rețea cu o identitate nouă de fiecare dată când ne mișcăm, astfel ca nimeni să nu poată depista șablonul.

– Chiar crezi că cineva cataloghează toate e-mailurile din întreaga lume și-i urmărește pe toți cei care se deplasează? întrebă sora Carlotta.

– Da, zise Bean. Probabil o fac deja, e vorba doar de a efectua o căutare.

– Dar asta înseamnă miliarde de e-mailuri pe zi.

– De asta e nevoie de atâția funcționari care să verifice adresele de mail de pe carduri la tabloul central, zise Bean.

Zâmbi către sora Carlotta.

Ea nu-i întoarse zâmbetul.

– Ești un mucos obraznic, zise.

– Chiar mă lași pe mine să decid încotro mergem?

– Ba deloc. Pur și simplu aștept să iei o decizie cu care să fim amândoi de acord.

– Ei haide, e doar o scuză ieftină ca să stai aici pe submarin cu toți bărbații ăștia arătoși.

– Zeflemeaua ta a devenit chiar mai grosolană decât atunci când trăiai pe străzile din Rotterdam, zise ea cu răceală analitică.

– Războiul e de vină, spuse Bean. Schimbă omul.

Nu-și mai putu păstra fața imobilă. Chiar dacă râsul ei nu fu decât un singur hohot, iar zâmbetul dură numai o clipă, fu destul. Încă îi mai plăcea de el. Iar el, spre surprinderea lui, o plăcea pe ea, deși trecuseră ani buni de când locuise cu ea și-l educase până la nivelul de la care să poată fi preluat de Școala de Luptă. Fu surprins pentru că, în timpul cât trăise alături de ea, niciodată nu-și permisese să admită că o place. După moartea lui Poke nu mai fusese dispus să accepte ideea că-i place de cineva. Dar acum știa adevărul. Îi plăcea mult de sora Carlotta.

Desigur, probabil că după câțva timp și ea îl va călca pe nervi, așa cum se întâmplase cu părinții lui. Dar cel puțin, când se va întâmpla asta, se vor putea muta. Nu vor mai fi soldați care să-i țină în spatele ușilor și de parte de ferestre.

Iar dacă vreodată va deveni cu adevărat plictisitor, Bean ar putea pleca să se descurce singur. Nu-i va spune asta niciodată surorii Carlotta, pentru că n-ar face decât s-o îngrijoreze. În plus, probabil că ea știa deja. Ea avea toate rezultatele testelor. Iar testele acelea fuseseră create să spună totul despre o persoană. De aceea, probabil că ea știa chiar mai bine decât el.

Bineînțeles, știa că atunci când rezolvase testele nu prea dăduse răspunsuri sincere la cele psihologice. Citise deja destulă psihologie până când îl luaseră ca să știe exact ce răspunsuri sunt necesare pentru a contura profilul care să-i asigure intrarea la Școala de Luptă. Deci de fapt ea nu-l cunoștea deloc, după aceste teste.

Totuși, habar n-avea care ar fi fost răspunsurile lui reale, nici atunci și nici acum. Deci nici el nu se cunoștea prea bine.

Iar pentru că ea îl observase, și era inteligentă în felul ei, probabil îl cunoștea mai bine decât se cunoștea el.

Ce amuzant, totuși! Să crezi că un om l-ar putea cunoaște cu adevărat pe altul. Te poți obișnui cu celălalt atât de mult încât să poți rosti cuvintele în același timp cu el, dar nu vei ști niciodată de ce celălalt spune ceea ce spune sau face ceea ce face, pentru că nici măcar el nu știe. Nimeni nu înțelege pe nimeni.

Și totuși trăim cumva împreună, în pace de cele mai multe ori, și rezolvăm lucrurile cu o rată a succesului destul de ridicată, astfel încât oamenii continuă să încerce. Oamenii se căsătoresc și multe căsătorii sunt

reuşite, au copii şi majoritatea acestora ajung oameni cinstiţi, au şcoli şi afaceri, fabrici şi ferme care funcţionează la un nivel acceptabil – toate acestea fără să aibă habar ce se petrece în capul celorlalţi.

O scot cumva la capăt, asta fac oamenii.

Asta ura Bean cel mai mult în faptul de a fi uman.

5.

AMBIȚIE

To: Locke%espinoza@polnet.gov

From: Graff%%@colmin.gov

Re: Corecție

Am fost rugat să transmit mesajul că o anumită amenințare cu privire la o denunțare a fost anulată, cu scuzele de rigoare. Nu ar trebui să fiți alarmat că identitatea dvs. ar putea fi cunoscută peste tot. Această anume identitate a ajuns până la mine cu câțiva ani în urmă și, deși multe persoane care se aflau atunci sub comanda mea au fost înștiințate cine sunteți, ele constituie un grup care nu are nici motivul, nici dorința de a viola confidențialitatea. Singura excepție s-a calmat acum datorită circumstanțelor. Din punct de vedere personal, vreau să vă spun că nu mă îndoiesc de capacitatea dvs. de a vă realiza ambiția. Pot doar să sper că, în eventualitatea unui succes, veți alege modelul lui Washington, MacArthur sau Augustus mai degrabă decât pe cel al lui Napoleon, Alexandru sau Hitler.

Colmin

Din când în când, Peter era aproape copleșit de dorința de a spune cuiva ce i se întâmplă de fapt. Nu ceda niciodată dorinței, căci a spune ar fi fost sinonim cu a renunța. Mai ales acum, când Valentine plecase, îi era foarte greu să citească o scrisoare personală de la Ministrul Colonizării fără să-i cheme și pe ceilalți elevi din bibliotecă să vadă.

Când el și Valentine se lansaseră și începuseră să plaseze eseuri sau, în cazul lui Valentine, diatribe în principalele rețele politice, se îmbrățișaseră, râseseră și topăiseră. Dar întotdeauna dura foarte puțin până când Valentine își amintea că nu era deloc de acord cu mai bine de jumătate din pozițiile pe care era forțată să le adopte în persoana lui Demostene, iar mâhnirea care o cuprindea îl calma și pe el. Bineînțeles că lui Peter îi era dor de ea, dar nu același lucru se poate spune și despre certurile și reproșurile cu privire la faptul că ea trebuia să fie personajul negativ. Ea nu înțelegea cum persoana lui Demostene ar fi putut fi considerată interesantă, cea cu care să fie plăcut să colaborezi. Ei bine, când va termina îi va înapoia personajul – cu mult înainte de a ajunge pe planeta spre care se îndreptau ea și Ender. Până atunci ar trebui să înțeleagă că, fie și în manifestările sale cele mai scandaloase, Demostene e un catalizator datorită căruia se întâmplă toate lucrurile.

Valentine. Fusesse proastă să-l aleagă pe Ender și exilul în locul lui Peter și al vieții. Proastă să se înfurie atât de tare că este nevoită să-l țină pe Ender departe de planetă. Peter îi spusese că e pentru propria lui protecție, și oare nu o demonstraseră evenimentele? Dacă ar fi venit acasă, așa cum cerea Valentine, acum ar fost captiv pe undeva sau mort, în funcție de priceperea răpitorilor de a-l face să coopereze. Am avut dreptate, Valentine, așa cum am avut întotdeauna dreptate în

toate privințele. Dar tu preferi să fii amabilă decât să ai dreptate, preferi să fii plăcută în loc de a fi puternică, și preferi să fii exilată împreună cu fratele care te venează decât să împarți puterea cu fratele care te-a transformat într-o persoană influentă.

Ender plecase deja, Valentine. Din clipa în care l-au luat la Școala de Luptă nu a mai venit niciodată acasă – nu drăgălașul de Enderel, pe care tu îl adori și-l alintai și de care aveai grijă ca o mămică ce se juca cu o păpușă. Ei intenționau să facă din el un soldat, un ucigaș – te-ai uitat măcar la înregistrarea pe care au arătat-o în timpul procesului lui Graff de la Curtea Marțială? –, iar dacă cineva numit Andrew Wiggin ar fi venit acasă, acela n-ar fi fost acel Ender față de care erai sentimentală până la greață. Ar fi fost un soldat degradat, doborât, inutil, al cărui război s-a terminat. Presiunea pe care am exercitat-o pentru a-l trimite într-o colonie a fost cel mai bun lucru pe care l-am putut face pentru fratele nostru de demult. Nimic nu ar fi fost mai trist decât să ducă o viață anostă pe Pământ, chiar dacă nu s-ar fi ostentat nimeni să-l răpească. Ca și Alexandru, a plecat într-o izbucnire de lumină orbitoare și va trăi veșnic în glorie, în loc să îmbătrânească și să se stingă într-o obscuritate mizerabilă, defilând doar din când în când pe la vreo paradă. Eu am fost cel bun!

Călătorie sprâncenată! Ați fost amândoi ancore la nava mea, spini în coasta mea, dureri în spate.

Dar ar fi fost amuzant să-i arate lui Valentine scrisoarea de la Graff – însuși Graff! Chiar dacă își ascunsesse codul privat de acces, chiar dacă se ostenea să-l roage pe Peter să-i imite pe băieții buni ai istoriei – de parcă cineva ar fi plănuit să creeze un imperiu efemer ca al lui Napoleon sau al lui Hitler –, rămânea faptul că Locke, departe de a fi vreun bătrân om de stat vorbind

anonim din poziția de pensionar, era doar un elev de liceu sub vârsta minimă legală. Graff considera totuși că merită să discute cu Peter. Că merită să-i dea sfaturi, deoarece Graff știa că Peter Wiggin era important acum și va fi important în viitor. Al dracului de corect, Graff!

Al dracului de corect! Poate că Ender Wiggin v-a salvat pielea de Gândaci, dar eu sunt cel care va salva fundul colectiv al omenirii de propria constipație. Pentru că oamenii au fost întotdeauna mai periculoși pentru supraviețuirea rasei umane decât orice altceva, cu excepția distrugerii complete a planetei Pământ, iar acum facem primii pași spre evadare împrăștiindu-ne sămânța – inclusiv pe a micului Ender – pe alte lumi. Are Graff idee cât am muncit doar ca să fac să ia ființă acest mic Minister al Colonizării? S-a ostenit cineva să urmărească istoria fiecărei idei bune, care în cele din urmă a devenit lege, ca să vadă cum de cele mai multe ori firul duce la Locke?

De fapt, s-au consultat cu mine atunci când au decis să-ți ofere titlul de Colmin cu care îți semnezi atât de afectat scrisorile. Pariez că n-ai știut asta, domnule Ministru. Fără mine poate că ți-ai fi semnat scrisorile cu desene stupide cu dragoni purtători de noroc, ca jumătate din fraierii de pe net din zilele astea.

Și, pentru câteva minute, fu aproape distrus că nu putea ști nimeni despre scrisoarea aceea, cu excepția lui și a lui Graff.

Iar apoi...

Momentul trecu. Respirația îi reveni la normal. La-tura sa înțeleaptă triumfă. E mai bine să nu fii distras de tentația faimei personale. La timpul potrivit numele său va fi dezvăluit, și-și va ocupa locul într-o poziție cu autoritate, nu numai cu influență. Deocamdată, anonimatul e bun.

Salvă mesajul de la Graff, apoi rămase cu privirile ațintite în gol, către display.

Mâna îi tremura.

O privi de parcă ar fi fost mâna altcuiva. Ce naiba se întâmplă? se întrebă el. Sunt atât de ahtiat după celebritate încât dacă primesc o scrisoare de la un oficial de vârf al Hegemoniei încep să tremur ca un adolescent la un concert pop?

Nu. Realistul rece preluă comanda. Nu tremura de emoție. Aceasta, ca întotdeauna, era trecătoare, dispăruse deja.

Tremura de teamă.

Pentru că cineva aduna o echipă de strategii. Cei mai buni copii din programul Școlii de Luptă. Cei care fuseseră aleși să poarte bătălia finală pentru salvarea umanității. Cineva îi luase cu scopul de a-i folosi. Și, mai devreme sau mai târziu, acel cineva va fi rivalul lui Peter, față în față cu el, iar Peter va trebui să-l învingă nu numai pe acest rival, ci și pe puștii pe care ar reuși să-i facă să i se supună.

Peter nu ajunsese la Școala de Luptă. Nu avea ce trebuia. Dintr-un motiv sau altul, fusese scos din program fără să plece măcar de acasă. Deci orice copil care mersese la Școala de Luptă era probabil un strateg și un tactician mai bun decât Peter Wiggin, iar principalul rival al lui Peter la Hegemonie îi adunase în jurul său pe cei mai buni dintre ei.

Cu excepția lui Ender, desigur. Ender, pe care aș fi putut să-l aduc acasă dacă aș fi tras sforile necesare și aș fi manipulat opinia publică în acest scop. Ender, care a fost cel mai bun dintre toți și ar fi putut să-mi stea alături. Dar nu, eu l-am alungat. Pentru binele lui. Pentru siguranța lui. Și acum iată-mă în fața luptei căreia i-am dedicat întreaga viață, și singurul aliat pe

care îl am pentru a înfrunta elita Școlii de Luptă... sunt eu însumi.

Mâna îi tremura. Și ce dacă? Ar fi fost nebun să nu-i fie puțin frică.

Dar idiotul de Chamrajnagar amenințase să-l de-
maște și să prăbușească întregul eșafodaj, doar pentru
că era prea prost ca să înțeleagă cât de necesar era
Demostene pentru a genera efecte pe care persoana lui
Locke nu le-ar fi putut niciodată realiza – petrecuse
săptămâni de iad gândindu-se la asta. Privind cum
erau răpiți copiii de la Școala de Luptă. Incapabil să
facă ceva, să spună ceva pertinent. Da, răspunsese
scrisorilor unor oameni, făcuse suficiente investigații
ca să se convingă că numai Rusia avea resursele să
ducă așa ceva la îndeplinire. Dar nu îndrăznise să se
folosească de Demostene pentru a cere ca F.I. să fie
trasă la răspundere pentru eșecul privind protecția
acestor copii. Demostene putea face doar câteva pre-
supuneri de rutină despre faptul că Pactul Varșovia
trebuia să fi fost cel care îi luase pe copii – dar bine-
înțeles că toată lumea se aștepta ca Demostene să
spună așa ceva, el era un rusofob recunoscut și asta nu
însemna nimic. Toate astea din cauză că un amiral
egoist și obtuz decisese să se opună singurei persoane
de pe Pământ care părea să vrea să încerce să ferească
lumea de o altă vizită a lui Atila Hunul. Ar fi vrut să-i
strige lui Chamrajnagar: Eu sunt cel care scrie eseuri
în timp ce alt tip răpește copiii, dar doar pentru că tu
știi cine sunt eu și habar n-ai cine e el, te străduiești să
mă oprești pe mine? Asta e la fel de inteligent ca acei
găgăuță care i-au predat lui Hitler guvernarea pentru
că au crezut că el le va fi lor „util“.

Acum, Chamrajnagar o lăsase mai moale. Trimisese
cu lașitate niște scuze prin intermediul altcuiva, pentru

a evita să-i permită lui Peter să intre în posesia unei scrisori cu semnătura lui. Oricum, prea târziu. Răul fusese făcut. Chamrajnagar nu numai că nu reacționase, ci îl și oprise pe Peter să acționeze, iar acum Peter se afla în fața unui joc de șah în care pe partea lui de tablă nu se aflau decât pioni, iar celălalt jucător avea un set dublu de cai, ture și nebuni.

Mâna lui Peter tremura. Și câteodată își dorea să nu fi fost în toată afacerea asta absolut singur, teribil de singur. Oare Napoleon, singur în cortul său, se întreba ce naiba face, riscând totul, iar și iar, jucând pe cartea abilității armatei lui de a face imposibilul? Oare Alexandru, din când în când, n-ar fi dorit să existe altcineva în care să poată avea încredere să-i încredințeze luarea câtorva decizii?

Buzele lui Peter se arcuiră în dispreț față de sine. Napoleon? Alexandru? Tipul celălalt avea un grajd plin de astfel de armăsari. Iar eu am fost declarat de Școala de Luptă cam la fel de talentat din punct de vedere militar ca, să zicem, John F. Kennedy, președintele SUA care a pierdut o navă din neglijență și a primit o medalie pentru asta fiindcă tatăl său avea bani și influență politică, și apoi a devenit președinte și a făcut un lanț neîntrerupt de mișcări stupide care nu l-au afectat politic prea mult niciodată pentru că presa îl iubea.

Ăsta sunt eu. Pot manipula presa. Pot să fardez opinia publică, s-o înghiontesc, să trag de ea, s-o buzunăresc și să introduc tot felul de lucruri în ea, dar când se ajunge la război – și acolo se va ajunge – par la fel de isteț ca francezii când a trecut blitzkrieg-ul peste ei.

Peter privi în jur prin sala de lectură. Nu semăna prea mult a bibliotecă. Nu semăna prea mult nici a școală. Dar pentru că intrase la colegiu mai devreme, fiind un elev talentat, și nepăsându-i deloc de educația

oficială, mersese la o secție a universității de stat din orașul lui. Pentru prima dată, se trezi învidiindu-i pe ceilalți studenți care învățau acolo. Tot ce îi îngrijora era următorul test, sau păstrarea bursei, sau viața lor sentimentală.

Aș fi putut avea o viață ca a lor.

Zău așa. M-ai bine s-ar sinucide decât să ajungă vreodată să-i pese ce crede vreun profesor despre eseul pe care l-a scris, sau ce crede vreo fată despre hainele pe care le poartă, sau dacă o echipă de fotbal o poate bate pe cealaltă.

Închise ochii și se lăsă pe spate în scaun. N-avea rost să se îndoiască de sine. Știa că nu se va opri decât atunci când va fi forțat să se oprească. Încă din copilărie știa că el ar putea schimba lumea dacă ar găsi pârgھیile potrivite. Alți copii aveau ideea stupidă că trebuie să aștepte până cresc pentru a face ceva important. Peter știuse încă de la început că nu e așa. El nu putea fi prostit, așa cum fusese Ender, că joacă un joc. Pentru Peter, singurul joc care merita jucat era lumea reală. Singurul motiv pentru care Ender fusese păcălit era că îi lăsa pe ceilalți să dea formă realității în locul lui. Peter nu avusese niciodată problema asta.

Doar că toată influența lui Peter asupra lumii reale fusese posibilă numai pentru că se putea ascunde în spatele anonimatului din rețea. Crease o personalitate – de fapt, două personalități care puteau schimba lumea fiindcă nimeni nu știa că erau copii și, prin urmare, ușor de ignorat. Dar când venea vorba de armate și flote aflate în conflict în lumea reală, influența gânditorilor politici trecea pe planul secund. Doar dacă, cum era cazul lui Winston Churchill, nu erau recunoscuți a fi atât de înțelepți și de corecți încât, atunci când venea criza, frâiele adevăratei puteri să fie lăsate în mâinile lor.

Pentru Winston fusese bine – așa bătrân, gras și bețiv cum era, lumea tot îl lua în serios. Dar așa cum știa oricine, Peter Wiggin era încă un copil.

Totuși, Winston Churchill fusese un model pentru planul lui Peter. Să-l facă pe Locke să pară atât de clar-văzător, să aibă atâta dreptate în toate privințele, încât atunci când va începe războiul, frica generală de dușman și încrederea publică în Locke să copleșească disprețul față de tinerețea lui și să-i permită lui Peter să-și arate fața din spatele măștii și, ca și Winston, să-și ocupe locul de conducător al băieților buni.

Ei bine, calculase greșit. Nu bănuise că Chamrajnagar îi cunoștea identitatea. Peter îi scrisese lui ca prim pas într-o campanie publică ce urmărea punerea copiilor de la Școala de Luptă sub protecția flotei. Nu se așteptase să fie îndepărtați chiar de țările lor – nu crezuse niciodată că vreun guvern va permite așa ceva – dar, dacă cineva ar face o mișcare împotriva lor, trebuia să se știe că Locke trăsese alarma. Dar Chamrajnagar îl forțase pe Peter să păstreze tăcerea, astfel că nimeni nu știa că Locke prevăzuse răpirile, și nu Chamrajnagar sau Graff. Pierduse ocazia.

Peter nu se va da bătut. Trebuia să existe o cale de a repune lucrurile în ordine. Și stând acolo în biblioteca din Greensboro, Carolina de Nord, lăsat pe spate în scaun cu ochii închiși ca oricare alt student obosit, se gândi la ea.

La ora patru ridicară gașca lui Ender din paturi și-i adunară în sala de mese. Nimeni nu le explică nimic, și li se interzise să vorbească. Așteptară cinci minute, zece, douăzeci. Petra știa că ceilalți se gândeau la aceleași lucruri ca și ea: rușii se prinseseră că ei își sabotau propriile planuri de luptă. Sau poate cineva observase

mesajul codificat din desenul dragonului. Orice ar fi fost, n-avea să fie prea plăcut.

La treizeci de minute după ce fuseseră treziți, ușa se deschise. Doi soldați intrară și se opriră atenți. Apoi, spre formidabila surpriză a Petrei, intră... un copil. Cam de aceeași vârstă cu ei. Doisprezece ani? Treisprezece? Totuși, soldații îl tratau cu respect. Iar copilul se mișca cu ușurința încrezătoare dată de autoritate. El era șeful aici. Și-i plăcea.

Îl mai văzuse Petra înainte? Nu credea. Și totuși el îi privea ca și cum i-ar fi cunoscut. Bine, sigur că îi cunoștea – dacă avea autoritate aici, fără îndoială îi observase în cursul săptămânilor cât fuseseră captivi.

Un copil la comandă. Trebuie să fi fost un puști de la Școala de Luptă – altfel de ce un guvern i-ar da o asemenea putere cuiva atât de tânăr? După vârstă, ar fi trebuit să fi fost colegi. Dar ea nu știa de unde să-l ia. Iar memoria ei era foarte, foarte bună.

– Nu vă faceți griji, zise băiatul. Motivul pentru care nu mă cunoașteți este că eu am venit mai târziu la Școala de Luptă și am stat acolo puțin înainte ca voi toți să plecați la Școala de Tactică. Dar eu vă cunosc.

Rânji.

– Sau vreunul dintre voi m-a recunoscut când am intrat? Fiți fără grijă, voi studia înregistrarea mai târziu. Voi căuta acea tresărire datorată recunoașterii. Pentru că dacă vreunul dintre voi mă cunoaște, ei bine, atunci eu voi ști ceva mai mult despre acela. Voi ști că l-am mai văzut înainte, o siluetă în întuneric, îndepărtându-se de mine, lăsându-mă să mor.

În acel moment, Petra înțelese cine era. Știa pentru că Tom Nebunul le povestise cum Bean îi întinsese o capcană băiatului pe care îl cunoscuse în Rotterdam și pe care, cu ajutorul a încă patru copii, îl spânzurase în

puțul de aerisire până când mărturisise vreo duzină de crime. Îl lăsaseră acolo, duseseră înregistrarea profesorilor și le spusese unde se găsea. Ahile.

Singurul membru al echipei lui Ender care fusese cu Bean în acea zi era Tom Nebunul. Bean nu vorbise niciodată despre asta, și nimeni nu pusese întrebări. Faptul că avusese o viață atât de întunecată și înspăimântătoare încât fusese populată cu monștri ca Ahile îi dădea lui Bean un aer misterios. Însă niciunul dintre ei nu se așteptase să-l găsească pe Ahile aici, în Rusia, având soldați în subordine și pe ei înșiși ca prizonieri. Se așteptau ca el să fie într-un spital de boli mintale sau în închisoare.

Dacă Ahile va studia filmul, era posibil ca surprinderea lui Tom Nebunul să trădeze faptul că-l recunoscuse. Iar când el își va spune povestea, fără îndoială că toată lumea îl va recunoaște. Habar n-avea ce ar fi însemnat asta, dar știa că nu poate fi bine. Un lucru era sigur – nu avea de gând să-l lase pe Tom Nebunul să înfrunte singur consecințele.

– Știm toți cine ești, zise Petra. Ești Ahile. Și nimeni nu te-a lăsat să mori, așa cum a spus Bean. Te-au lăsat pe mâna profesorilor. Să te aresteze și să te trimită înapoi pe Pământ. La un spital de nebuni, fără îndoială. Bean chiar ne-a arătat poza ta. Dacă te-a recunoscut cineva, acesta este motivul.

Ahile se întoarse spre ea și zâmbi.

– Bean n-ar spune niciodată povestea asta. N-ar arăta nimănui poza mea.

– Atunci nu-l cunoști pe Bean, zise Petra. Spera să-i facă pe ceilalți să-și dea seama că, dacă ar fi admis că știu de la Tom Nebunul, l-ar fi pus în pericol de moarte, cu sceleratul ăsta responsabil cu armele. Bean nu era acolo, deci avea sens să-l numească drept sursă.

– O, da, voi chiar sunteți o echipă, zise Ahile. Vă transmiteți semnale unul altuia, vă sabotați planurile, gândindu-vă că suntem prea proști ca să ne dăm seama. Chiar credeți c-o să vă punem să lucrați la planuri reale înainte de a vă atrage de partea noastră?

Ca de obicei, Petra nu-și putu ține gura. Dar nici nu voia asta.

– Încerci să vezi care dintre noi se simt outsideri, ca să-i convingi? Ce glumă bună – în gașca lui Ender nimeni nu era outsider. Singurul outsider de aici ești tu.

De fapt, știa perfect că Shen, Carn Carby, Vlad și Molo Musca se simțeau outsideri, din diverse motive. Și ea se simțea la fel, dar spusese asta pentru a-i face să rămână solidari.

– Deci acum ne desparți și începi să ne prelucrezi, zise Petra. Ahile, noi îți cunoaștem mișcările încă dinainte de-a le face.

– Nu vei reuși să-mi rănești mândria, replică Ahile. Pentru că nu am așa ceva. Nu mă interesează decât să unesc omenirea sub un singur guvern. Rusia e singura națiune, singurul popor care are dorința de măreție și puterea care s-o susțină. Voi sunteți aici pentru că unii dintre voi ați putea fi utili în acest efort. Dacă noi considerăm că unii dintre voi au ceea ce ne e necesar, îi vom invita să ni se alăture. Pe ceilalți o să-i păstrăm la gheață până se termină războiul. Pe cei dintre voi cu adevărat nepotriviți, ei bine, îi vom trimite acasă și sperăm ca guvernele voastre să îi folosească împotriva noastră, rânji el. Haideți, nu fiți așa îndârjiți. Știți că acasă ați fi înnebunit. Nici măcar nu-i cunoșteți pe oamenii ăia. I-ați părăsit când erați atât de mici încât nu erați în stare nici să vă ștergeți la fund. Ce știu ei despre voi? Ce știți voi despre ei? Că v-au lăsat să plecați. Eu nu am familie, pentru mine Școala de Luptă a însemnat doar trei mese

pe zi. Dar vouă v-au luat totul. Nu le datorați nimic. Aveți propria voastră minte. Talentul. Sunteți făcuți pentru măreție. Ați câștigat pentru ei războiul cu Gândacii. Și v-au trimis acasă pentru ca părinții voștri să vă crească în continuare?

Nimeni nu spuse nimic. Petra era sigură că toți simțeau tot atâta dispreț ca și ea față de discursul lui. El nu știa nimic despre ei. Nu va fi niciodată în stare să-i separe. Nu le va câștiga niciodată loialitatea. Știa prea multe despre el. Și nu le plăcea să fie reținuți împotriva voinței lor.

Și el știa asta. Petra citi furia în ochii lui, crescând pe măsură ce înțelegea că nu simțeau decât dispreț pentru el.

Cu siguranță că disprețul ei îl putea vedea, fiindcă o privi direct și se apropie câțiva pași, zâmbind cu și mai multă amabilitate.

– Petra, mă bucur să te întâlnesc, spuse. Fata care s-a dovedit așa de agresivă încât au trebuit să-i verifice ADN-ul ca să se asigure că nu e de fapt băiat.

Petra simți cum se albește la față. Nimeni nu trebuia să știe asta. Fusesse un test pe care psihiatrii din școlile de la sol îl comandaseră atunci când hotărâseră că agresivitatea ei era un semn de disfuncționalitate, și nu o reacție de protest față de întrebările stupide pe care i le puneau. Nici măcar nu trebuia să fie în dosarul ei. Dar aparent undeva exista un dosar. Acesta era, desigur, mesajul pe care Ahile dorea să li-l transmită: el știe tot. Și, ca beneficiu suplimentar, se aștepta ca ceilalți să înceapă să se întrebe cât era ea de șocată.

– Sunteți opt. Doar doi lipsesc pentru ca victoria să fie completă. Marele Ender, geniul, păstrătorul Sfântului Graal, a plecat să fondeze o colonie pe undeva. Vom avea vreo cincizeci de ani când va ajunge acolo, iar el va fi tot un puști. Noi vom face istorie. El va fi istorie.

Ahile zâmbi superior, mulțumit de jocul lui de cuvinte.

Dar Petra știa că Ender nu putea fi batjocorit în fața grupului lor. Fără îndoială că Ahile presupunea că ei opt erau candidații care nu reușiseră și se clasaseră pe locul secund, cei care ar fi vrut să fie în locul lui Ender și fuseseră nevoiți să stea și să-l privească. Presupunea că toți ardeau de invidie – pentru că pe el asta îl consuma. Dar se înșela. Nu-i înțelegea deloc. Lor le lipsea Ender. Ei erau gașca lui Ender. Iar nărodul ăsta chiar își imagina că putea face din ei o echipă așa cum făcuse Ender!

– Și mai e și Bean, continuă Ahile. Cel mai mic dintre voi, cel ale cărui rezultate v-au făcut să păreți aproape niște retardați, cel care ar fi putut să vă dea lecții despre cum se conduc armatele – doar că probabil nu l-ați fi înțeles, doar e un geniu. Unde ar putea fi? Îi simte cineva lipsa?

Nu răspunse nimeni. Totuși, de data asta Petra știu că tăcerea lor ascunde altfel de gânduri. Existau resentimente față de Bean. Nu din cauza inteligenței sale sau cel puțin nimeni n-ar fi admis că-i poartă pică pentru asta. Ceea ce îi supăra era felul în care presupusese că el era cel mai bun dintre toți. Și perioada aceea jenantă dinainte ca Ender să sosească pe Eros, când Bean fusese comandantul echipei; pentru unii fusese greu să primească ordine de la cel mai mic dintre ei. Posibil ca Ahile să fi avut dreptate în privința asta.

Numai că niciunul nu era mândru de astfel de sentimente, iar expunerea lor nu era tocmai de natură să-i facă să-l iubească pe Ahile. Desigur, ar fi putut încerca să le provoace rușine. Ahile putea fi mai deștept decât credeau ei.

Sau poate că nu. Era atât de deplasat în încercarea lui de a impresiona acest grup de genii militare, încât pentru

respectul căpătat ar fi putut la fel de bine să poarte un costum de clown și să arunce cu baloane cu apă.

– A, da, Bean, făcu Ahile. Regret să vă informez că e mort.

Aparent, asta fu prea mult pentru Tom Nebunul, care căscă și spuse:

– Nu, nu e.

Ahile păru să se amuze.

– Crezi că știi mai multe decât mine?

– Ne-am uitat și noi pe net, zise Shen. Am fi aflat.

– N-ați mai stat la calculatoare de la ora zece seara.

De unde știți ce s-a întâmplat în timp ce dormeați? Ahile privi la ceas: Hopa, aveți dreptate. Bean trăiește. Pentru încă vreo cincisprezece minute. Apoi... bum! O mică rachetă drăgălașă o să aterizeze direct în micul lui dormitor și o să-l arunce în aer cu tot cu pătuțul lui. Nici măcar nu a trebuit să cumpărăm de la armata Greciei informațiile despre locul unde se află. Prietenii noștri ni le-au dat pe gratis.

Inima Petrei se opri. Dacă Ahile putuse aranja răpirea lor, sigur ar fi putut să aranjeze și uciderea lui Bean. Întotdeauna era mai ușor să ucizi pe cineva decât să-l prinzi viu.

Oare Bean observase mesajul de pe dragon, îl decodificase și răspândise informația? Pentru că dacă murea, nimeni altcineva n-ar mai fi fost în stare s-o facă.

Imediat, îi fu rușine că vestea morții lui Bean o făcuse să se gândească mai întâi la ea. Dar asta nu însemna că nu-i păsa de puști. Însemna că avea atât de multă încredere în el încât îi încredințase toate speranțele ei. Dacă el murea, aceste speranțe mureau odată cu el. Nu era indecent din partea ei să gândească așa.

Indecent ar fi fost s-o spună cu voce tare. Dar nu poți opri gândurile să-ți treacă prin minte.

Poate că Ahile mințea. Sau poate că Bean va supraviețui sau va scăpa. Iar dacă murea, poate că decodificase deja mesajul. Sau poate că nu. Petra nu mai putea face nimic ca să schimbe deznodământul.

– Cum, nicio lacrimă? zise Ahile. Și eu care credeam că sunteți prieteni așa de buni. Bănuiesc că e vorba de un exces de eroism. Chicoti: Bun, cred că deocamdată am terminat cu voi.

Se întoarse către unul dintre soldații de la ușă:

– E timpul s-o luăm din loc.

Soldatul plecă. Auziră câteva cuvinte în rusă și imediat șaisprezece soldați intrară și se așezară câte doi în dreptul fiecărui copil.

– Acum veți fi separați, spuse Ahile. N-aș vrea ca vreunul să înceapă să se gândească la o operațiune de salvare. Puteți să corespundați în continuare. Vrem ca sinergia voastră creatoare să se păstreze. La urma urmelor, voi sunteți cele mai strălucite minți militare pe care omenirea a fost în stare să le producă în clipe de necesitate. Cu toții suntem foarte mândri de voi și abia așteptăm să vedem pe viitor cele mai bune rezultate.

Unul dintre copii pârțâi zgomotos.

Ahile rânji doar, îi făcu cu ochiul Petrei și plecă.

Zece minute mai târziu se aflau în vehicule separate, duși spre destinații necunoscute, undeva pe vasta întindere a celei mai mari țări de pe suprafața Pământului.

PARTEA A DOUA

ALIANȚE

CODUL

To: Graff%pilgrimage@colmin.gov
From: Konstan%Briseis@helstrat.gov
Re: Infiltrație

Excelența Voastră, vă scriu eu însumi pentru că eu am fost cel care s-a opus cel mai vehement planului dvs. de a-l lua pe tânărul Julian Delphiki de sub protecția noastră. Am greșit, după cum am constatat în urma atacului cu rachete de azi asupra fostului apartament, atac care a dus la uciderea a doi soldați. Am urmat sfatul dvs. anterior și am anunțat public că Julian a fost ucis în atac. Camera lui a fost ținta atacului noaptea trecută și ar fi murit în locul soldaților dacă ar fi dormit acolo. Evident, cineva a pătruns foarte adânc în sistemul nostru. Acum nu mai avem încredere în nimeni. Ați fost pe fază și regret că am cauzat întârzieri. Mândria pe care eu o simțeam față de armata elenă m-a orbit. Observați că, la urma urmelor, eu nu vorbesc prea bine Esențiala și nu înșel un adevărat prieten al Greciei. Datorită dvs., și nu mie, o mare valoare națională nu e distrusă.

Dacă Bean tot era nevoit să se ascundă, s-ar fi putut găsi locuri și mai rele decât Araraquara. Orașul, numit după o specie de papagal, era păstrat ca un fel de expонат de muzeu, cu străzi pietruite și clădiri vechi. Casele nu erau în mod special frumoase sau pitorești – chiar și catedrala pareă mai degrabă anostă și nu era foarte veche, fiind terminată în secolul douăzeci. Totuși, îți dădea impresia că aici viața este liniștită, un lucru cândva obișnuit în Brazilia. Dezvoltarea care transformase învecinatul Ribeirão Preto într-o metropolă întinsă ococise Araraquara. Cu toate că oamenii erau destul de moderni – auzai pe străzi la fel de multă esențială ca și portugheză –, Bean se simțea aici acasă într-un fel în care nu se simțise în Grecia, unde dorința de a fi complet european și complet grec în același timp distorsiona atât viața publică, cât și spațiile publice.

– Nu-ți folosește la nimic să te simți ca acasă, zise sora Carlotta. Nu putem sta mult aici.

– Ahile e Diavolul, spuse Bean. Nu e Dumnezeu. Nu poate ajunge peste tot. Nu poate să ne găsească, n-am lăsat nicio urmă.

– Nu trebuie să ajungă peste tot. E suficient să ajungă numai acolo unde suntem noi.

– E orbit de ura față de noi.

– Frica îl face să fie extrem de alert.

Bean râse – era un vechi joc între ei.

– Poate că nu Ahile i-a luat pe ceilalți copii.

– Poate că nu gravitația ne ține pe Pământ, zise sora Carlotta, ci o forță cu proprietăți identice.

Apoi râse și ea.

Sora Carlotta era un bun tovarăș de călătorie. Avea simțul umorului. Înțelegea glumele lui, iar el se bucura de ale ei. Dar ei, cel mai mult îi plăcea să petreacă ore întregi fără să spună nimic, făcându-și treburile, în timp

ce el și le făcea pe ale lui. Când stăteau de vorbă, își formaseră un fel de limbaj al lor în care fiecare știa deja tot ceea ce era important așa încât trebuiau doar să se refere la acele lucruri ca celălalt să înțeleagă. Asta nu însemna că erau spirite pereche sau pe aceeași lungime de undă. Doar că viețile lor se intersectau în câteva puncte-cheie – se ascundeau, erau despărțiți de prieteni și familie și aveau dușmani care îi voiau morți. Nu exista nimeni despre care să bârfească pentru că nu cunoșteau pe nimeni. Nu stăteau la discuții pentru că nu aveau alte interese în afara proiectelor apropiate: încercarea de a ghici unde sunt ținuți ceilalți copii, de a afla ce națiune servește Ahile (și care fără îndoială că în curând îl va servi pe el) și încercarea de a înțelege cum se transforma lumea pentru a putea interacționa cu ea și poate pentru a putea îndrepta cursul istoriei spre un final mai bun.

Cel puțin acesta era țelul surorii Carlotta, iar Bean dorea să ia parte la el, dat fiind că de rezultatele primelor două proiecte depindea și rezultatul celui de-al treilea. Nu era prea sigur că în viitor îi va mai păsa de transformarea lumii.

Îi spusese asta odată surorii Carlotta, iar ea zâmbise doar.

– Nu-ți pasă de lumea din jurul tău, zise ea, sau de viitor în general, inclusiv de al tău?

– De ce ar trebui să mă preocupe să analizez de care anume lucruri nu-mi pasă?

– Pentru că dacă nu ți-ar păsa de propriul tău viitor, nu ți-ar păsa nici dacă trăiești sau nu ca să-l vezi, și n-ai mai trece prin toată aiureala asta ca să rămâi în viață.

– Sunt un mamifer, zise Bean. Încerc să trăiesc veșnic, indiferent dacă vreau de fapt asta sau nu.

– Ești un copil al lui Dumnezeu, deci îți pasă ce se întâmplă cu copiii lui, indiferent dacă admiți asta sau nu.

Nu răspunsul ei superficial îl deranja, pentru că se așteptase la el – de fapt îl provocase, fără îndoială (își spusese în sinea lui) pentru că îi plăcea să fie încredințat că, dacă exista un Dumnezeu, atunci Bean era important pentru el. Nu, ceea ce îl deranja era umbra care trecuse pentru o clipă peste chipul ei. O expresie trecătoare, abia vizibilă, pe care nu ar fi observat-o dacă nu i-ar fi cunoscut atât de bine fața, iar umbrele erau atât de rare în expresiile ei.

Ceva ce am spus a întristat-o. Totuși, e o tristețe pe care vrea s-o ascundă de mine. Ce am spus? Că sunt un mamifer? E obișnuită cu zeflemelile mele pe tema religiei. Că s-ar putea să nu vreau să trăiesc veșnic? Poate se teme că am făcut o depresie. Că încerc să trăiesc veșnic, în ciuda dorințelor mele? Poate se teme că voi muri tânăr. Bine, dar de asta se aflau în Araraquara – să prevină moartea lui înainte de vreme. Și a ei, de fapt. Totuși, nu avea nicio îndoială că, dacă cineva ar fi îndreptat un pistol spre el, ea ar sări în fața lui și ar încasa glonțul. Nu înțelegea de ce. El nu ar face la fel pentru ea sau pentru nimeni altcineva. Ar încerca s-o avertizeze, ar împinge-o sau ar negocia cu trăgătorul, orice ar fi posibil ca să le lase amândurora o șansă de supraviețuire rezonabilă. Dar n-ar muri în mod deliberat ca s-o salveze pe ea.

Poate asta e un lucru pe care-l fac femeile. Sau un lucru pe care adulții îl fac pentru copii. Să-ți dai viața ca să salvezi pe altcineva. Să-ți evaluezi propria supraviețuire și să decizi că e mai puțin importantă pentru tine decât supraviețuirea celuilalt. Bean nu-și putea explica de ce ar putea cineva să simtă astfel. Oare mamiferul irațional nu ar prelua controlul și l-ar forța să acționeze pentru propria supraviețuire? Bean nu încercase niciodată să-și supprime instinctul de supraviețuire, dar

chiar dacă ar fi încercat, se îndoia că ar fi reușit. Era posibil ca oamenii mai în vârstă să fie mai dispuși să renunțe la viața lor, deja cheltuind cea mai mare parte a capitalului inițial. Bineînțeles, avea sens ca părinții să se sacrifice de dragul copiilor lor, în special părinții prea bătrâni ca să mai facă alți copii. Dar sora Carlotta nu avusese niciodată copii. Iar Bean nu era singurul pentru care ea ar fi murit. Ar fi sărit să încaseze și glonțul destinat unui străin. Își prețuia viața mai puțin decât pe a oricui altcuiva. Iar asta o făcea complet diferită de el.

Supraviețuirea, nu a celui mai bun, ci a mea – asta e scopul esențial al ființei mele. În final, acesta este motivul pentru care am făcut lucrurile pe care le-am făcut – atunci când, fiind singurul din echipa lui Ender, am trimis conștient oamenii la o moarte sigură, am simțit pentru ei un adânc regret. Dar i-am trimis, și ei s-au dus. Oare eu, în locul lor, aș fi ascultat ordinul? Să moară pentru salvarea generațiilor viitoare, care nu le vor cunoaște niciodată numele?

Bean se îndoia.

Ar fi servit omenirea cu bucurie dacă asta i-ar fi fost și lui de folos. Lupta cu Furnicile alături de Ender și de ceilalți puști avea un sens pentru că ducea la salvarea omenirii, inclusiv la salvarea lui Bean. Și dacă reușind să rămână în viață undeva, în lume, ar însemna și un ghimpe în coasta lui Ahile, făcându-l să fie mai puțin atent, mai puțin înțelept și, în consecință, mai ușor de învins – ei bine, reprezenta un bonus bine-venit faptul că strădania lui Bean de a supraviețui se întâmpla să dea și rasei umane o șansă de a învinge monstrul. Și fiindcă cea mai bună cale de a supraviețui era să-l găsească pe Ahile și să-l ucidă, s-ar putea întâmpla ca el să devină unul dintre marii binefăcători din istoria omenirii. Totuși, acum că se gândea la asta, nu-și putea aminti

niciun asasin care să fie păstrat în memorie ca un erou. Brutus, poate. Reputația lui a avut suișuri și coborâșuri. Majoritatea asasinilor au fost totuși disprețuiți de istorie. Probabil pentru că asasinii de succes tind să fie aceia ale căror ținte nu sunt periculoase pentru nimeni în mod deosebit. Până când toată lumea va cădea de acord asupra faptului că acest monstru merită să fie asasinat, monstrul va avea mult prea multă putere și paranoia ca să mai poată fi dusă la îndeplinire vreo tentativă de asasinare.

Nu ajunse la nicio concluzie când încercă să discute despre asta cu sora Carlotta.

– Nu te pot contrazice, așa că nu știu de ce te mai ostenești. Știi doar că nu te voi ajuta să pui la cale asasinarea lui.

– Nu o consideri autoapărare? zise Bean. Ce-i asta, unul dintre filmele alea stupide în care eroul nu poate să-l ucidă pe personajul rău, care tocmai îl amenință cu pistolul?

– E credința mea în Hristos, spuse Carlotta. Iubește-ți dușmanul, fă bine celor care te urăsc.

– Bun, și unde duce asta? Cel mai drăguț lucru pe care-l putem face pentru Ahile ar fi să ne postăm adresa pe net și să așteptăm ca el să trimită pe cineva să ne ucidă.

– Nu fi absurd. Hristos spune să fim buni cu dușmanii. Pentru Ahile nu ar fi bine să ne găsească, fiindcă atunci ne-ar ucide și va avea și mai multe crime pentru care să dea socoteală la judecata lui Dumnezeu. Cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru el este să-l împiedicăm să ne ucidă. Iar dacă noi îl iubim, îl vom împiedica să conducă astfel lumea, fiindcă o asemenea putere doar i-ar spori ocaziile de a păcătui.

– De ce să nu iubim sutele și miile și milioanele de oameni care vor muri în războaiele pe care le plănuiește el?

– Îi iubim și pe ei, zise Carlotta. Dar ești confuz, ca majoritatea oamenilor care nu înțeleg perspectiva lui Dumnezeu. Te tot gândești că moartea e cel mai groaznic lucru care se poate întâmpla unei persoane, dar pentru Dumnezeu moartea înseamnă numai că te întorci acasă puțin înainte de program. Pentru Dumnezeu, un sfârșit cumplit al vieții unui om este atunci când acea persoană îmbrățișează păcatul și respinge bucuria pe care o oferă Domnul. Deci, din toate milioanele care ar putea muri într-un război, fiecare viață în parte e tragică numai dacă sfârșește în păcat.

– Atunci de ce te străduiești atât să mă ții în viață? întrebă Bean, crezând că știe răspunsul.

– Vrei ca eu să spun ceva care să-mi slăbească pleoara, spuse Carlotta. Ca de exemplu, să-ți spun că sunt om și vreau să previn acum moartea ta pentru că te iubesc. Și asta e adevărat, eu nu am copii, dar tu îmi ești atât de apropiat ca și copilul meu, și mi s-ar sfâșia sufletul dacă ai muri de mâna acelui băiat diform. Dar adevăratul motiv, Julian Delphiki, pentru care mă străduiesc atât să previn moartea ta e pentru că, dacă ai muri astăzi, probabil ai merge în iad.

Spre surpriza lui, Bean simți împunsătura. Înțelesese destul din credința Carlotei încât ar fi putut prevedea acest răspuns, dar faptul că o spusese cu voce tare îl durea totuși.

– N-am de gând să mă pocăiesc și să mă botez, așa că sunt destinat să merg în iad. În consecință, oricând aș muri voi fi damnat, spuse.

– Prostii. Interpretarea doctrinei nu e perfectă și, indiferent ce ar spune popii, pentru moment nu cred că Dumnezeu ar condamna pe veci miliardele de copii căroro le-a permis să se nască și să moară fără botez. Nu, eu cred că probabil vei merge în iad pentru că, în ciuda

geniului tău, ești cam amoral. Mă rog din suflet, cândva înaintea morții să afli că există legi superioare care sunt mai presus de supraviețuire, mai presus de cauzele pe care le servești. Când o să te dedici unei asemenea cauze, dragul meu băiat, atunci n-o să mă mai tem pentru moartea ta, pentru că voi ști că un Dumnezeu drept te va ierta pentru neglijența de a nu fi recunoscut adevărul creștinismului în timpul vieții.

– Chiar ești eretică, zise Bean. Niciuna dintre doctrinele astea n-ar da bine în fața unui preot.

– Nu dau bine nici în fața mea, recunoscui Carlotta. Dar nu cunosc niciun singur suflet care să nu aibă două liste separate de doctrine – unele în care cred pentru că așa cred ei; altele după care încearcă de fapt să trăiască. Pur și simplu, eu sunt unul dintre puținii oameni care fac diferența. Tu, băiete, nu o faci.

– Pentru că eu nu cred în nicio doctrină.

– Asta, spuse Carlotta cu îngâmfare exagerată, este dovada pozitivă a afirmației mele. Ești atât de convins că tu crezi numai ceea ce crezi că crezi, încât rămâi de-a dreptul orb la ceea ce crezi de fapt fără să crezi că crezi.

– Te-ai născut într-un secol nepotrivit, zise Bean. L-ai fi putut face pe Toma d'Aquino să-și smulgă părul din cap. Nietzsche și Derrida te-ar acuza de confuzie mentală. Doar Inchiziția ar ști ce să facă cu tine – să te ardă frumușel pe rug.

– Nu-mi spune că ai citit Nietzsche și Derrida. Sau d'Aquino, că veni vorba.

– Nu trebuie să mănânci toată balega ca să-ți dai seama că nu e plăcintă cu mere.

– Ești un băiat imposibil și arogant.

– Dar eu sunt viu, Geppetta.

– Cu siguranță că nu ești o păpușă, oricum nu păpușa mea. Acum du-te și te joacă p-afară, am treabă.

Trimiterea lui afară nu era chiar o pedeapsă. Sora Carlotta știa asta. Din momentul în care își conectaseră pupitrele la rețea, amândoi își petrecuseră cea mai mare parte a zilelor în casă, adunând informații. Carlotta, a cărei identitate era ascunsă de programele de protecție a sistemului computerizat de la Vatican, putea să-și reia toate vechile relații și astfel avea acces la cele mai bune surse, având grijă doar să nu spună unde era și nici măcar pe ce fus orar se află. Bean, în schimb, trebuise să-și creeze o nouă identitate pornind de la zero și ascunzându-se în spatele unei duble protecții a unor servere specializate în anonimat, și chiar și așa nu păstra o identitate mai mult de o săptămână. Nu își dezvoltă relații și, în consecință, nu-și putea forma surse. Când avea nevoie de anumite informații era nevoit s-o roage pe sora Carlotta să-l ajute să le găsească, și atunci ea trebuia să determine dacă era vorba de ceva ce ar putea cere în mod legitim sau ceva ce ar putea fi un indiciu că Bean e cu ea. De cele mai multe ori, refuza să le ceară. Deci Bean era împiedicat în cercetările sale. Totuși, își împărtășeau orice informație puteau, iar în ciuda dezavantajelor, acesta era un avantaj care rămânea al lui: mintea care studia datele îi aparținea. Mintea care avusese rezultate mai bune decât ale tuturor la testele Școlii de Luptă. Din nefericire, Adevărului nu-i păsa prea mult de astfel de recomandări. Refuza să se predea și să se dezvăluie doar pentru că înțelegea că este făcut ca în cele din urmă să fie descoperit.

Bean nu putea decât să acumuleze ore și ore de frustrare înainte să se ridice și să iasă afară. Oricum, asta nu însemna doar să se îndepărteze de muncă.

– Clima e de acord cu mine, îi spusese surorii Carlotta a doua zi când, transpirat tot, se ducea să facă

al treilea duș de când se trezise. Am fost născut să trăiesc în căldură și umiditate.

La început, ea insistase să meargă pretutindeni cu el. Dar după câteva zile reuși s-o convingă de câteva lucruri. Mai întâi, era destul de mare ca să nu fie însoțit peste tot de bunica lui – „Avo Carlotta“ îi spunea aici, pentru povestea lor de acoperire. În al doilea rând, ea oricum n-ar fi constituit o protecție pentru el, neavând arme și posibilități de apărare. În al treilea rând, el era cel care știa cum să trăiască pe străzi, și chiar dacă Araraquara nu prea era genul de loc periculos care fusese Rotterdamul din copilăria lui, el își cartografiase deja în minte vreo sută de trasee de evadare diferite și de ascunzători, numai din reflex. Când Carlotta își dăduse seama ca ea ar avea nevoie de protecția lui mult mai mult decât el de a ei, se înduplecase și îi permisesese să iasă singur afară, atâta timp cât își dădea osteneala să treacă neobservat.

– Nu-i pot împiedica pe oameni să observe un băiat străin.

– Nu arăți chiar așa de străin, zise ea. Tipul mediteranean e obișnuit aici. Încearcă doar să nu vorbești prea mult. Întotdeauna să pară că ai ceva de făcut, dar nicio dată că te grăbești. Dar la urma urmelor tu m-ai învățat pe mine cum să evit să atrag atenția.

Astfel că azi, după câteva săptămâni de la sosirea lor în Brazilia, hoinărea pe străzile din Araraquara și se întreba ce cauză măreață ar putea face ca viața lui să fie valoroasă în ochii Carlotei. Căci, în ciuda credinței sale, aprobarea ei, nu a lui Dumnezeu, părea a fi cea pentru care trebuia să lupte, atâta timp cât nu interfera cu proiectul lui de a rămâne în viață. Era suficient să fie un ghimpe în coasta lui Ahile? Suficient să caute metode de a i se opune? Sau altceva ar fi trebuit să facă?

Pe culmea uneia dintre multele coline ale Araraquarei era un magazin de șerbeturi, condus de o familie japo-nezo-braziliană. Familia avea această afacere de secole, după cum proclama firma lor, iar Bean era amuzat, dar și mișcat de acest lucru, în lumina a ceea ce spusese Carlotta. Pentru familia aceasta, să producă deserturi reci și aromate pe care să le mănânci dintr-un cornet sau dintr-o ceașcă era marea cauză care le dăduse putere să reziste de-a lungul secolelor. Ce putea fi mai superficial decât asta? Și totuși Bean venea aici, iar și iar, pentru că rețetele lor erau cu adevărat delicioase, și când se gândea cât de mulți alți oameni în ultimele două sau trei secole se opriseră aici și-și găsiseră un moment de plăcere în aromele dulci și delicate, în senzația șerbetului fin în gura lor, nu putea să disprețuiască o asemenea cauză. Ei ofereau ceva ce era într-adevăr bun, iar viețile oamenilor erau mai bune pentru că ei le ofereau acest ceva. Nu era o cauză nobilă care să fie înscrisă în istorie. Dar nu era nici ceva neglijabil. Un om putea să se descurce mai rău decât petrecând o mare parte a vieții lui pentru o astfel de cauză.

Bean nici nu prea era sigur ce înseamnă să te dedici unei cauze. Oare însemna să cedeze altcuiva luarea deciziilor? Ce idee absurdă! După toate probabilitățile, nu era nimeni mai deștept decât el pe Pământ și, deși asta nu însemna că el nu putea să greșească, însemna cu siguranță că ar fi fost un prost să lase pe altcineva să ia deciziile, pe cineva care ar fi putut face mai multe greșeli.

De ce își pierdea timpul cu filozofia ghidată de sentimente a Carlotei, nu știa. Fără îndoială că era unul dintre aspectele umane emoționale și eronate ale mentalității sale ce depășea inteligența rece și inumană care, spre necazul lui, numai uneori îi controla gândirea.

Ceașca de șerbet era goală. Aparent, o mâncase pe toată fără să-și dea seama. Spera ca gura lui să se fi bucurat de fiecare înghițitură, pentru că mâncase din reflex în timp ce se gândea.

Bean aruncă ceașca și plecă. Un biciclist îl depăși. Bean văzu cum întregul lui corp sălta, tresărea și vibra din cauza pavajului. Așa e viața omului, gândi Bean. Atât de zguduită, încât niciodată nu putem vedea ceva drept.

La cină li s-a servit fasole și orez cu carne ațoasă de vită. El și Carlotta mâncară aproape în tăcere în sala de mese a pensiunii, ascultând conversația altor oameni și zăngănitul farfuriilor și al tacâmurilor. Orice discuție reală dintre ei ar fi lăsat fără îndoială să scape vreo informație importantă care ar fi putut atrage atenția și genera întrebări. De exemplu, de ce o femeie care vorbește ca o călugăriță are un nepot? De ce copilul ăsta care pare să aibă șase ani vorbește ca un profesor de filozofie în jumătate din cazuri? Așa că mâncau în tăcere, cu excepția discuțiilor despre vreme.

După cină, ca de obicei, intrară amândoi în rețea să-și verifice corespondența. Mail-urile Carlotei erau interesante și adevărate. Toți corespondenții lui Bean, cel puțin săptămâna asta, credeau că el era o femeie numită Lettie care lucra la o dizertație și avea nevoie de informații, dar care nu avea timp pentru o viață personală și refuza prompt orice încercare de conversație prietenească și intimă. Până acum nu descoperise amprenta lui Ahile în comportamentul niciunei națiuni. În timp ce majoritatea țărilor pur și simplu nu beneficiau de resurse care să le permită să răpească echipa lui Ender într-un timp atât de scurt, dintre cele care aveau resursele necesare, Bean nu putea elimina nici măcar una din motiv că le lipseau aroganța, agresivitatea sau disprețul față de lege ca să facă așa ceva. Putea să fie

chiar Brazilia – din câte știa el, foștii săi tovarăși din Războiul Furnicilor ar putea fi închiși chiar și în Araraquara. Ar putea auzi dimineața devreme zgomotul aceluiași camion de gunoi care aduna ceașca de șербet pe care o aruncase el astăzi.

– Nu știu de ce răspândesc oamenii lucrurile astea, spuse sora Carlotta.

– Ce? întrebă Bean, recunoscător pentru întreruperea din lucrul care-i împăienjenea ochii.

– Oh, superstițiile aste stupide cu dragoni aducători de noroc. Probabil că există acum vreo duzină de desene diferite cu dragoni.

– A, sunt peste tot, doar că nu-i mai observ. Oricum, de ce dragoni?

– Cred că ăsta e cel mai vechi. Cel puțin e cel pe care l-am văzut prima dată, cu poezioara asta, zise Carlotta. Dacă Dante ar mai scrie astăzi, cu siguranță ar păstra un loc în *Infernul* lui pentru oamenii care pornesc astfel de lucruri.

– Ce poezioară?

– „Împarte acest dragon“, recită Carlotta. „Dacă da, un final norocos și tu și ei veți avea.“

– A, da, dragonii întotdeauna aduc noroc. Ce spune de fapt poezia asta? Că o să mori norocos? Că o să fii norocos s-o sfârșești?

Carlotta chicoti.

Plictisit de corespondență, Bean continuă cu prostiile.

– Dragonii nu sunt întotdeauna aducători de noroc. La Școala de Luptă au trebuit să desființeze Armata Dragon, atât de ghinionistă era. Până când au reînviat-o pentru Ender, și fără îndoială că i-au dat-o lui pentru că lumea credea că aduce ghinion și încercau orice împotriva ei.

Un gând îi trecu prin minte, scurt, dar îl trezi din letargie.

– Trimite-mi desenul ăla.

– Pariez că îl ai deja pe vreo duzină de scrisori.

– N-am chef să caut. Trimite-mi-l pe ăla.

– Ești tot Lettie? N-ai fost ea în ultimele două săptămâni?

– Cinci zile.

Dură câteva minute pentru ca mesajul să fie redirecționat către el, dar când în cele din urmă apăru în mail-ul lui, studie cu atenție imaginea.

– De ce Dumnezeu îi dai atenție? întrebă Carlotta. Ridică privirea și-i întâlni ochii.

– Nu știu. Tu de ce dai atenție felului în care eu îi dau atenție? zâmbi.

– Pentru că tu crezi că e important. Poate că nu sunt la fel de deșteaptă ca tine în majoritatea cazurilor, dar sunt mult mai inteligentă ca tine în privința ta. Îmi dau seama când ceva te intrigă.

– E doar juxtapunerea imaginii unui dragon cu cuvântul „final“. Finalurile nu sunt considerate prea norocoase. De ce nu a scris „va aduce noroc“ sau „destin norocos“ sau altceva? De ce „final norocos“?

– De ce nu?

– Final. End. Ender. Armata lui Ender a fost Dragonul.

– Nu, e puțin cam forțat.

– Uită-te la imagine, zise Bean. Exact în mijloc, unde desenul e mai complicat – acolo e o linie modificată. Punctele nu se aliniază bine. Sunt aproape aleatorii.

– Mie mi se par doar paraziți.

– Dacă ai fi ținută prizonieră, dar ai avea acces la computer, numai că ți-ar fi cenzurat fiecare bit din corespondență, cum ai trimite un mesaj? întrebă Bean.

– Doar nu crezi că e un mesaj de la... nu-i așa?

– Habar n-am. Dar acum, că m-am gândit la asta, merită să cercetez, nu crezi?

Între timp Bean mutase imaginea într-un program de grafică și studia acea linie de pixeli.

– Da, e aleatorie, toată linia. Nu are ce căuta aici, și nu sunt paraziți fiindcă restul imaginii e intact, cu excepția acestei a doua linii care e parțial întreruptă. Paraziții ar fi distribuiți în mod egal.

– Atunci vezi ce e, zise Carlotta. Tu ești geniul, eu sunt călugărița.

Curând, Bean avea cele două linii izolate în fișiere diferite și studia informația ca pe un cod brut. Privit ca text cod de un bit sau doi biți, nu semăna nici pe departe a limbaj, dar bineînțeles că nici nu avea cum, nu-i așa, altfel n-ar fi trecut niciodată în exterior. Deci dacă era un mesaj, trebuia să fie într-un fel codificat.

Următoarele ore Bean scrisese programe care să-l ajute să manipuleze informațiile din acele linii. Încercă scheme matematice și reinterpretări grafice, dar în realitate era conștient că nu poate fi ceva atât de complex. Pentru că oricine l-ar fi creat trebuia s-o fi făcut fără ajutorul unui computer. Trebuia să fie ceva relativ simplu, menit doar să împiedice să fie descoperit la o examinare de rutină.

Astfel, continuă să revină la moduri de a reinterpretă codul binar ca text. Destul de repede, inventă o schemă care părea promițătoare. Un cod text în doi biți, dar deplasat spre dreapta cu o poziție pentru fiecare caracter, cu excepția cazului când deplasarea spre dreapta ar duce la corespondența cu doi biți de memorie, în care caz era o deplasare dublă. Un mod în care caracterul real nu putea fi descoperit de cineva care privea fișierul cu un program obișnuit.

Când folosi această metodă pentru o singură linie apărură numai caractere text, ceea ce era imposibil să fie o simplă întâmplare. Dar pe cealaltă linie apăreau doar niște mizerii aparent aleatorii.

Așa că deplasă la stânga cealaltă linie, și obținu și aici numai caractere text.

– Am găsit, zise. E un mesaj.

– Ce spune?

– N-am nici cea mai vagă idee.

Carlotta se ridică și veni să se uite peste umărul lui.

– Nici măcar nu e un limbaj. Nu e împărțit în cuvinte.

– Asta e intenționat, zise Bean. Dacă ar fi fost împărțit în cuvinte ar fi semănat cu un mesaj și ar fi invitat la decodificare. O metodă ușoară prin care orice amator poate descifra un limbaj este verificarea lungimii cuvintelor și frecvența apariției anumitor litere. În esențială, cauți grupări de litere care ar putea fi „a” sau „the” sau „and”, chestii de genul ăsta.

– Și nici măcar nu știi în ce limbă e.

– Nu, dar ar trebui să fie esențială, pentru că știau că l-au trimis cuiva care nu are cheia. Deci trebuie să fie descifrabil, și asta înseamnă esențială.

– Deci l-au făcut și ușor și greu, în același timp?

– Da. Ușor pentru mine, greu pentru oricine altcineva.

– Ei, haide. Crezi că a fost scris pentru tine?

– Ender. Dragon. Eu am fost în Armata Dragon, spre deosebire de cei mai mulți dintre ei. Și cui altcuiva să-i fi scris? Eu sunt liber, ei nu. Știu că sunt toți acolo, cu excepția mea. Iar eu sunt singura persoană la care știu că pot ajunge fără să afle toată lumea.

– De ce, aveți vreun cod secret?

– Nu chiar, dar avem experiențe comune, argoul Școlii de Luptă, chestii de-astea. O să vezi. Dacă o să

sparg codul, va fi din cauză că eu am recunoscut un cuvânt pe care nimeni altcineva nu l-ar fi recunoscut.

– Dacă e de la ei.

– Este, zise Bean. Eu așa aș face. Aș da sfoară-n țară. Imaginea asta e ca un virus. Ajunge peste tot și își lasă codul într-un milion de locuri, dar nimeni nu știe că e un cod pentru că arată ca ceva ce majoritatea oamenilor cred că înțeleg. Pentru ei e un moft, nu un mesaj. Cu excepția mea.

– Aproape că m-ai convins, spuse Carlotta.

– Îl descifrez înainte de culcare.

– Ești prea mic ca să bei atâta cafea. O să faci un anevrism.

Se întoarse la corespondența ei.

Deoarece cuvintele nu erau separate, Bean trebui să caute alte șabloane care ar fi putut face lucrurile să se miște. Nu existau repetiții vizibile de grupuri de două sau trei litere care să ducă la vreun rezultat. Asta nu-l surprindea. Dacă ar fi compus un astfel de mesaj, ar fi renunțat la oricâte articole, conjuncții, prepoziții și pronume ar fi putut. Nu numai atât, ci ar fi ortografiat greșit majoritatea cuvintelor ca să evite tiparele repetitive. Dar unele cuvinte le-ar fi scris corect, cele de nerecunoscut de către majoritatea celor care nu făceau parte din cultura Școlii de Luptă.

Existau doar două locuri în care același caracter părea a fi dublat, unul pe fiecare linie. Putea fi rezultatul unui cuvânt terminat cu aceeași literă cu care începea altul, dar Bean se îndoia. Nimic nu era la întâmplare în acest mesaj. Așa că scrisese un program care, pornind de la literele dublate într-un cuvânt, începând cu „aa“, îi arăta care ar putea fi literele din jur, ca să vadă dacă părea ceva plauzibil. Începu cu literele dublate din linia

mai scurtă, pentru că perechea aceasta era înconjurată de o altă pereche, în genul 1221.

Cu eșecurile evidente, ca „xddx” și „pffp” nu-și pierdu timpul, dar trebui să investigheze toate variantele de „abba”, „adda”, „deed” și „effe” ca să vadă ce se întâmplă cu mesajul. Unele erau promițătoare și le păstră pentru un studiu ulterior.

– Acum de ce e în grecește? întrebă Carlotta.

Se uita din nou peste umărul lui. N-o auzise ridicându-se și venind în spatele lui.

– Am transpus mesajul original în caractere grecești ca să nu fiu distras încercând că descopăr sensul unor cuvinte pe care încă nu le-am decodat. Cele la care lucrez acum sunt cu caractere latine.

În acel moment programul arată literele „iggi”.

– Piggies, zise sora Carlotta.

– Poate, dar asta nu-mi spune nimic.

Începu să caute prin dicționar cuvinte cu „iggi”, dar niciunul nu mergea mai bine decât „piggies”.

– Trebuie să fie un cuvânt? întrebă Carlotta.

– Ei bine, dacă e un număr, atunci ne-am înfundat.

– Nu, voiam să spun, de ce n-ar fi un nume?

Bean văzu imediat.

– Cât pot să fiu de orb!

Puse literele w și n în pozițiile dinainte și de după „iggi” și aplică rezultatele întregului mesaj, punând programul să arate liniuțe în locul literelor nedescifrate. Cele două linii deveniseră acum

– – – n – – – g – – n – – n – – – n – – i – –
n – – g – n – n – wiggim –

– Nu pare corect în esențială, zise Carlotta. Ar trebui să fie mai mulți de i.

– Presupun că mesajul renunță deliberat la cât mai multe litere, în special vocale, tocmai ca să nu semene a esențială.

– Atunci cum o să știi că l-ai descifrat?

– Când o să aibă sens.

– E timpul să ne culcăm. Știu, nu te culci până nu-l rezolvi.

El abia observă că ea se îndepărtase din spatele lui. Era ocupat să încerce cealaltă literă dublată. Acum problema era mai complicată, deoarece literele dinainte și de după pereche erau diferite. Însemna că are mult mai multe combinații de încercat, și chiar și eliminarea literelor „g“, „i“, „n“ și „w“ nu grăbea prea mult procesul.

Din nou salvă câteva variante – mai multe decât înainte –, dar nimic nu-i atrase atenția până nu ajunsese la „jees“. Cuvântul pe care tovarășii lui Ender din bătălia finală îl foloseau pentru a se autodenumi. „Jeesh“. Era oare posibil? Categorie, putea folosi acest cuvând ca pivot.

h - n - jeesh - g - en - s - ns - n - si - - n - -
s - - g - n - n - - wiggin - -

Dacă aceste douăzeci și șapte litere erau corecte, îi mai rămâneau doar treizeci de rezolvat. Se frecă la ochi, oftă și trecu la treabă.

Era prânzul, când îl trezi un miros puternic. Sora Carlotta cojea o mandarină.

– Oamenii mănâncă chestiile astea pe drum și scuipă pulpa pe stradă. N-o poți mesteca suficient de bine ca s-o poți înghiți. Dar e cel mai bun suc de citrice pe care o să-l guști în viața ta.

Bean se ridică din pat și luă bucata pe care i-o oferea ea. Avea dreptate. Îi întinse un bol în care să scuipe pulpa.

– Bun mic dejun, zise Bean.

– Prânz, îl corectă ea. Ținea o hârtie în mână: Presupun că tu consideri asta o soluție?

Era ceea ce printase înainte de a se culca.

hlpndrjeeshtgdrenrusbnstun6rmysiz40ntrysb
tgbnfndwigginptr

– Oh, zise Bean. N-am printat varianta cu cuvintele despărțite.

Mestecând o felie de mandarină, Bean se duse desculț la computer, deschise fișierul corect și-l tipări. Îi dădu Carlottei hârtia, scuipă pulpa, își luă o mandarină din plasa de cumpărături și începu s-o decojească.

– Bean, zise ea. Sunt un muritor obișnuit. Să-nțeleg „help“ și aici e „Ender“?

Bean luă hârtia de la ea.

hlp ndr jeesh tgdr en rus bns tun 6 rmy siz 40 n try
sbtg bn fnd wiggin ptr

– S-a renunțat la vocale cât mai mult posibil, și mai sunt și alte ortografieri greșite. Dar prima linie spune „Help. Ender’s jeesh is together in Russia“ – „Ajutor! Gașca lui Ender se află împreună în Rusia.“

– „Tgdr“ înseamnă „together“? Și „in“ e scris ca în franceză?

– Exact, zise Bean. Eu înțeleg și nu seamănă cu Esențiala. Continuă cu interpretarea: Următoarea parte mi s-a părut mult timp confuză, până când mi-am dat seama că 6 și 40 erau niște numere. Aveam aproape toate celelalte litere până să-mi dau seama de asta. Problema e că numerele sunt importante, dar nu pot fi ghicite în context. Înseamnă „Bean’s toon was 6“ –

„plutonul lui Bean a fost al șaselea“, pentru că Ender divizase Armata Dragon în cinci plutoane în loc de cele patru normale, și dacă îl adaugi la numărătoare iese al șaselea. Dar cine altcineva decât un elev de la Școala de Luptă ar putea ști asta? Deci numai cineva ca mine ar înțelege numărul. La fel și cu următorul: „Army size 40“ – „o armată de 40“. Oricine de la Școala de Luptă știe că erau patruzeci de soldați în fiecare armată. Doar dacă nu numărai și comandantul, caz în care erau patruzeci și unu, dar vezi, asta nu contează, pentru că numărul ăsta nu are mare importanță.

– De unde știi asta?

– Pentru că următoarea literă e „n“. De la „nord“. Mesajul ne dă localizarea lor. Ei știu că se află în Rusia. Și pentru că se pare că văd soarele sau măcar umbre pe perete, și știu data, pot calcula latitudinea, mai mult sau mai puțin precis. 6-4-0 nord. 64 grade nord.

– Doar dacă nu înseamnă altceva.

– Nu, mesajul e făcut să fie clar.

– Pentru tine.

– Da, pentru mine. Restul rândului e „try sabotage“ – „încearcă sabotaj“. Cred că asta înseamnă că încearcă să strice ceea ce vor rușii să-i determine să facă. Așa că se prefac că sunt de partea lor, dar în realitate le împiedică munca. Foarte inteligent să transmită asta. Faptul că Graff a fost trimis la Curtea Marțială după ce a câștigat Războiul Furnicilor sugerează că ar face bine să se înregistreze faptul că nu colaborează cu dușmanul – în cazul în care vor câștiga ceilalți.

– Dar Rusia nu e în război cu nimeni.

– Mareșalul era rus, iar trupele Pactului Varșovia au fost primele de partea sa în Războiul Ligii. Trebuie să-ți aduci aminte, Rusia era principala țară în căutare de profituri înainte de venirea Furnicilor, care le-au

distrus proprietățile, forțând omenirea să se unească sub conducerea Hegemonului și să creeze Flota Internațională. Întotdeauna s-au simțit văduviți de destinul lor, și acum, că Furnicile nu mai sunt, e foarte posibil să fie dornici să-și revină cât mai rapid. Ei nu se consideră băieții răi, ci cred că sunt singurii care au puterea și resursele să unească omenirea cu adevărat, pentru totdeauna. Ei cred că fac un lucru bun.

– Oamenii întotdeauna cred așa.

– Nu întotdeauna. Dar da, pentru a purta un război trebuie să fii în stare să-i vinzi propriului popor fie ideea că lupti în legitimă apărare, fie că lupti pentru că meriți să învingi, fie că lupti pentru a salva un alt popor. Rușii sunt receptivi la altruism, la fel ca oricine altcineva.

– Cu a doua linie ce-i?

– „Bean find Wiggin Peter“ – „Bean, găsește-l pe Peter Wiggin.“ Îmi spune să-l caut pe fratele mai mare al lui Ender. El nu a plecat cu nava coloniștilor împreună cu Ender și Valentine. Și el a fost participant activ, sub identitatea din rețea Locke. Presupun că acum se ocupă și de Demostene. Valentine a plecat.

– Știai asta?

– Știam o mulțime de lucruri, zise Bean. Dar important e că au dreptate. Ahile mă vânează pe mine, dar și pe tine, și a pus mâna pe restul găștii lui Ender, dar nu știe deloc că Ender are un frate și, chiar dacă ar ști, nu i-ar păsa. Dar tu și cu mine știm că Peter Wiggin ar fi ajuns la Școala de Luptă dacă nu ar fi avut un defect de caracter. Și din câte știm, acest defect ar putea fi exact ceea ce ne trebuie împotriva lui Ahile.

– Sau poate fi exact defectul care ar putea face ca o victorie a lui Peter să nu fie mai bună decât o victorie a lui Ahile, din punct de vedere al suferinței lumii.

– Ei bine, nu vom ști asta până nu-l găsim, nu-i așa?
spuse Bean.

– Bean, ca să-l găsești trebuie să dezvălui cine ești.

– Da, zise Bean. Nu e fascinant?

Gesticulă exagerat, ca un copilaș dus la grădina zoologică.

– Te joci cu viața ta.

– Tu ai vrut ca eu să-mi găsesc o cauză.

– Peter Wiggin nu e o cauză, e periculos. Nu ai auzit ce are Graff de spus despre el.

– Din contră, zise Bean. De unde crezi că am aflat despre el?

– Dar ar putea să nu fie mai bun decât Ahile!

– Știi deja din câteva surse că e mai bun decât Ahile. În primul rând, el nu încearcă să ne omoare. În al doilea rând, are deja o rețea imensă de relații cu oameni din întreaga lume, dintre care unii știu cât e de tânăr, dar alții habar n-au. În al treilea rând, e ambițios ca și Ahile, doar că Ahile i-a adunat deja pe majoritatea copiilor recunoscuți drept cei mai străluciți comandanți militari din lume, în timp ce Peter Wiggin va avea numai unul. Pe mine. Crezi că e atât de prost încât să nu se folosească de mine?

– Să se *folosească*. Asta e cuvântul potrivit aici, Bean.

– Bine, dar *tu* nu ești folosită pentru cauza *ta*?

– De Dumnezeu, nu de Peter Wiggin.

– Pariez că Peter Wiggin trimite mesaje mult mai clare decât Dumnezeu, zise Bean. Iar dacă nu-mi place ce face, pot oricând să mă retrag.

– Cu cineva ca Peter, nu poți să te retragi oricând.

– Nu mă poate face să gândesc ceva ce nu vreau.

Dacă nu e un geniu remarcabil de stupid, va ști asta.

– Mă întreb dacă Ahile știe, de vreme ce încearcă să se folosească de talentul celorlalți copii.

– Exact. Între Peter Wiggin și Ahile, ce șanse sunt ca Wiggin să fie mai rău?

– Oh, e greu de imaginat așa ceva.

– Deci hai să începem să ne gândim la o cale de a-l contacta pe Locke fără să ne demascăm identitatea sau adresa.

– O să mai am nevoie de mandarine înainte de a părăsi Brazilia, spuse Carlotta.

Abia atunci observară amândoi că goliseră deja întreaga plasă.

– Și eu, adăugă el.

Se opri în ușă, cu plasa goală în mână:

– Te-ai descurcat foarte bine cu mesajul ăla, Julian Delphiki.

– Mulțumesc, mamaie Carlotta.

Plecă zâmbind.

Bean ridică mesajul și-l analiză din nou. Singura parte a mesajului pe care nu o descifrase complet de față cu ea era ultimul cuvânt. Nu credea că „ptr” înseamnă Peter. Ar fi fost în plus. „Wiggin” era suficient ca să-l identifice. Nu, „ptr” de la sfârșit era o semnătură. Mesajul acesta era de la Petra. Ar fi putut încerca să-i scrie direct lui Peter Wiggin. Dar îi scrisese lui Bean, codificându-l într-un fel în care Peter nu l-ar fi înțeles niciodată.

Se bazează pe mine.

Bean știa că ceilalți din gașca lui Ender îi purtau pică. Nu mult, doar puțin. Pe când învățau toți la Școala de Comandă pe Eros, înainte ca Ender să sosească, ofițerii îl făcuseră pe Bean comandant în toate luptele de test, deși el era cel mai tânăr dintre toți, mai tânăr chiar decât Ender. El știa că făcuse treabă bună și că le câștigase respectul. Dar lor nu le plăcuse niciodată să primească ordine de la el și nu-și ascunseseră bucuria la sosirea lui Ender, iar Bean redevenise unul dintre

ei. Nimeni nu-i spusese vreodată „Bună treabă, Bean“ sau „Hei, te-ai descurcat bine“. Cu excepția Petrei.

Pe Eros, ea făcuse pentru el același lucru pe care îl făcuse Nikolai la Școala de Luptă – îi adresase din când în când un cuvânt amabil. Era sigur că nici Nikolai și nici Petra nu-și dăduseră vreodată seama cât de importantă fusese pentru el generozitatea lor accidentală. Dar el își amintea că atunci când avusese nevoie de un prieten, ei doi fuseseră acolo. Nikolai se dovedise, printr-o soartă nu tocmai întâmplătoare, să fie fratele său. Oare asta o făcea pe Petra sora lui?

Acum, Petra avea nevoie de ajutorul lui. Avea încredere în el că va recunoaște mesajul, îl va descifra și va acționa pe baza lui.

Existau date în sistemul de dosare al Școlii de Luptă care spuneau că Bean nu era uman, și știa că cel puțin Graff așa simțea câteodată pentru că auzise aceste cuvinte chiar din gura lui. Știa că sora Carlotta îl iubea, dar pe Isus îl iubea mai mult și oricum ea era în vârstă și se gândea la el ca la un copil. El se putea baza pe ea, dar ea nu se baza pe el.

Pe Pământ, singurul prieten pe care Bean îl avusese înainte de a pleca la Școala de Luptă fusese o fată numită Poke, dar Ahile o ucisese cu mult timp în urmă. O ucisese doar la câteva clipe după ce Bean o părăsise, și doar cu câteva clipe înainte ca el să-și dea seama de greșală și să alerge înapoi s-o avertizeze, dar îi găsisese trupul plutind în Rin. Murise încercând să-l salveze pe Bean, și murise pentru că nu se putuse încrede în Bean că va avea grijă s-o salveze.

Mesajul Petrei însemna că poate la urma urmelor mai avea un prieten care avea nevoie de ajutorul lui. Iar de data asta nu-i va întoarce spatele. De data asta era rândul lui să-și salveze prietenul sau să moară încercând. Ce spui de o asemenea cauză, soră Carlotta?

7.

EXPUNEREA ÎN PUBLIC

To: Demostene% Tecumseh@freeamerica.org,
Locke%erasmus@polnet.gov
From: nutemaiosteni@firewall.set
Re: Călcâiul lui Ahile

Dragă Peter Wiggin,

Un mesaj strecurat până la mine de la copiii răpiți confirmă că sunt (sau erau, la momentul expedierii) împreună în Rusia, undeva pe lângă paralela de 64 grade, făcând tot posibilul să saboteze încercările de exploatare a talentului lor militar. Deoarece, fără îndoială, vor fi separați și mutați frecvent, localizarea exactă nu e importantă, iar eu sunt destul de sigur că știi deja că Rusia e singura țară care are și ambiția, și mijloacele necesare capturării tuturor membrilor echipei lui Ender.

Sunt convins că îți dai seama de imposibilitatea eliberării acestor copii printr-o intervenție militară – la cel mai mic semn al unui efort susceptibil de a-i scoate de acolo, ar fi uciși pentru a priva dușmanul de o asemenea comoară. Dar ar fi posibil să convingem

fie guvernul rus, fie măcar pe unii dintre cei care păzesc individual copiii că eliberarea lor ar fi în interesul Rusiei. Acest lucru poate fi realizat prin demascarea individului care este cel mai probabil în spatele acestei acțiuni îndrăznețe, iar cele două identități ale tale sunt cele mai potrivite pentru a-l acuza într-un mod care să fie luat în serios.

În consecință, îți sugerez să cercetezi evenimentele care au favorizat, în timpul Războiului Ligii, o pătrundere ilegală într-o instituție de maximă securitate pentru criminalii bolnavi mintal din Belgia. Trei gardieni au fost uciși, iar prizonierii eliberați. Toți, mai puțin unul, au fost rapid capturați. Cel care a scăpat a fost cândva elev la Școala de Luptă. El e în spatele răpirilor. Când se va afla faptul că acest psihopat deține controlul asupra copiilor vor apărea grave îndoieli în interiorul sistemului de comandă din Rusia. De asemenea, li se va oferi și un țap ispășitor în cazul în care decid să înapoieze copiii.

Nu te osteni să afli cine ți-a trimis acest e-mail. Orice urmă a sa a fost deja ștearsă. Dacă nu-ți poți da seama cine sunt și cum să mă contactezi în urma cercetărilor pe care le vei face, atunci oricum nu vom mai avea despre ce vorbi.

Inima lui Peter se opri când deschise mailul către Demostene și văzu că îi fusese trimis și lui Locke. Forma de adresare „Dragă Peter Wiggin” doar o confirma – cineva apropiat biroului Mareșalului îi descoperise identitățile. Se aștepta la ce e mai rău – vreun șantaj sau o cerere să sprijine o cauză sau alta.

Spre surpriza lui, mesajul nu era în genul ăsta. Venea de la cineva care pretindea că primise un mesaj de

la copiii răpiți, și îi oferea o cale ispititoare de urmat. Bineînțeles, căută imediat în arhivele de știri și găsi informații despre atacul asupra spitalului de maximă siguranță pentru boli mintale de lângă Genk. Fu mult mai dificil să găsească numele prizonierului care scăpase. Pentru a obține astfel de informații, sub numele lui Demostene, ceru ajutorul unui contact din cadrul poliției din Germania, iar apoi, ca Locke, un ajutor suplimentar de la un prieten din Comitetul Antisabotaj din Biroul Hegemonului.

Obținut un nume care îl făcu pe Peter să râdă, fiindcă era cuprins în subiectul e-mailului primit. Ahile, pronunțat „Așil“, în manieră franțuzească. Un orfan salvat de pe străzile Rotterdamului de, culmea, o călugăriță catolică ce lucra la secția de recrutare a Școlii de Luptă. Suferise câteva operații pentru a i se corecta piciorul infirm, apoi fusese trimis la Școala de Luptă, unde petrecuse numai câteva zile înainte de a fi dat în vileag drept criminal în serie de către unul dintre elevi, deși la Școala de Luptă nu ucisese pe nimeni.

Lista victimelor sale era interesantă. Avea obiceiul să ucidă pe oricine îl făcea să se simtă sau să pară neajutorat sau vulnerabil. Inclusiv pe doctorul care îi reparase piciorul. Aparent, nu simțea prea multă recunoștință.

Punând informațiile cap la cap, Peter își dădu seama că necunoscutul său corespondent avea dreptate. Dacă într-adevăr acest nebun conducea operațiunea în care copiii erau folosiți pentru crearea de strategii militare, era aproape sigur că ofițerii ruși care lucrau cu el nu-i cunoșteau lista crimelor. Agenția care l-a eliberat pe Ahile din spitalul de boli mintale nu dăduse aceste informații militarilor care se presupunea că vor lucra cu el. Ar fi fost un adevărat scandal să se afle asta la cele mai înalte foruri ale guvernului rus.

Și chiar dacă guvernul acționa pentru a scăpa de Ahile și pentru a elibera copiii, armata rusă își păzea cu strășnicie independența față de restul guvernului, în special față de agențiile de spionaj-și-treburimurdare. Existau mari șanse ca unii dintre copii să poată „evada” înainte ca guvernul să acționeze – de fapt, asemenea acțiuni neautorizate ar putea forța guvernul să facă totul oficial și să pretindă că „eliberările precedente” au fost autorizate.

Era posibil, desigur, ca Ahile să ucidă unul sau mai mulți copii imediat ce era demascat. Cel puțin Peter nu va fi nevoit să-i înfrunte pe acești copii în luptă. Iar acum, că știa câte ceva despre Ahile, Peter se afla într-o poziție mult mai avantajoasă pentru a-l înfrunta într-o bătălie față în față. Ahile ucisese cu propriile mâini. Întrucât asta era un lucru foarte prostesc, trebuie să fi fost un impuls irezistibil. Oamenii cu impulsuri irezistibile pot fi dușmani înspăimântători – dar, de asemenea, pot fi ușor de înfrânt.

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, Peter simți un licăr de speranță. Astfel era răsplătită munca lui ca Locke și Demostene – oamenii care dețineau anumite informații secrete și voiau să le facă publice găseau metode de a i le transmite lui Peter fără ca el să fie nevoit să le ceară. O mare parte din puterea sa venea din această rețea dezorganizată de informatori. Mândria lui nu suferea niciodată că era „folosit” de acești corespondenți anonimi. În ceea ce-l privea pe Peter, se foloseau reciproc. În plus, Peter își câștigase dreptul la astfel de daruri utile.

Totuși, Peter întotdeauna căuta calul de dar de dinți. Fie ca Locke, fie ca Demostene, le scria prietenilor și relațiilor sale din diverse agenții guvernamentale, încercând să obțină confirmarea diferitelor aspecte ale

poveștii pe care se pregătea să o scrie. Oare atacul de la spital să fi fost pus la cale de agenți ruși? Sateliții de supraveghere arătau vreo activitate în jurul paralelei 64 care ar putea corespunde cu momentul sosirii sau plecării celor zece copii răpiți? Se știa ceva despre locul unde s-ar fi putut afla Ahile, care să contrazică ideea că el ar controla întreaga operație de răpire?

Dură câteva zile până să scrie povestea cum trebuie. La început o încercă sub forma unei rubrici a lui Demostene, dar curând își dădu seama că, deoarece Demostene emitea constant avertismente asupra comploturilor rusești, ar putea să nu fie luat prea în serios. Locke trebuia să o publice. Iar asta ar fi fost periculos, întrucât până acum Locke avusese grijă să nu pară contra Rusiei. Asta făcea ca demascarea lui Ahile să fie mult mai probabil luată în serios – dar exista un mare risc ca asta să-l coste pe Locke pierderea unora dintre cele mai bune contacte din Rusia. Indiferent cât de mult ar disprețui un rus ceea ce face guvernul său, devotamentul față de Mama Rusia avea rădăcini adânci. Exista o limită care nu putea fi trecută. Pentru unele din relațiile sale de acolo, publicarea acestui text ar fi însemnat încălcarea acestei limite.

Până când fu izbit de soluția evidentă. Înainte de a publica textul în *Aspecte Internaționale*, va trimite copii contactelor sale din Rusia pentru a le da o idee despre ce va urma. Desigur, expunerea va circula prin cercurile militare ruse. Era posibil ca repercusiunile să înceapă încă înainte ca textul să fie publicat în mod oficial. Iar contactele lui vor ști că nu încearcă să lovească în Rusia – le va da o șansă să clarifice situația sau cel puțin să dea un sens poveștii înainte de a fi publicată.

Nu era un text lung, dar dezvăluia nume și deschidea uși care puteau fi utilizate de alți reporteri. Iar ei le vor utiliza. Chiar de la primul paragraf, era dinamică.

Eminența cenușie din spatele răpirii „găștii” lui Ender este un criminal în serie pe nume Ahile. A fost scos dintr-un spital de boli mintale în timpul Războiului Ligii cu scopul de a-și alătura geniul întunecat strategiei militare a Rusiei. A ucis în mod repetat cu propriile mâini, iar acum, zece copii scilipitori care odată au salvat lumea sunt complet la mila lui. Ce au gândit rușii când au dat puterea unui astfel de psihopat? Sau dosarul sângeros al lui Ahile le-a fost ascuns până și lor?

Asta era – în primul paragraf, chiar în rând cu acuzațiile, Locke oferea generos indiciul care să permită guvernului și militarilor ruși posibilitatea de a scăpa din mizerie.

Îi luă douăzeci de minute să trimită mesaje individuale tuturor relațiilor sale din Rusia. În fiecare mesaj îi avertiza că au vreo șase ore înainte ca textul să fie predat editorilor de la *Aspecte Internaționale*. Cei care verificau faptele pentru A.I. vor mai adăuga o oră sau două de întârziere, dar vor găsi confirmarea a tot ce scrisese el.

Peter apăsă SEND, SEND, SEND.

Apoi se așeză și cercetă cu atenție informațiile pentru a-și da seama cum ar putea ele să-i dezvăluie identitatea expeditorului. Un alt pacient? Puțin probabil – toți fuseseră închiși din nou. Un angajat al spitalului? Lor le era imposibil să afle cine se ascunde în spatele lui Locke și Demostene. Cineva din poliție? Posibil – dar știrile oferiseră doar puține nume ale anchetatorilor. În plus, cum ar fi putut să știe care dintre investigatori îi vânduse pontul? Nu, corespondentul său îi propusese, de fapt, soluția unică. Ceva în acele date trebuia să-i spună exact cine era informatorul și cum anume să ia legătura cu el.

Dacă ar scrie tuturor anchetatorilor ar însemna doar să riște ca Peter să fie expus, fără a avea garanția că vreunul dintre cei contactați ar fi omul potrivit.

În timp ce încerca să descopere identitatea corespondentului său, nu se întâmplă să primească niciun fel de răspuns de la prietenii săi ruși. Dacă povestea ar fi fost eronată sau dacă armata rusă ar fi știut deja despre trecutul lui Ahile și ar fi vrut să-l acopere, ar fi primit în mod constant e-mailuri prin care să fie rugat să nu publice povestea, apoi să-i pretindă să n-o facă, și în cele din urmă să-l amenințe. Deci faptul că nimeni nu-i scrisese nimic îi servea la urma urmelor drept confirmarea de care avea nevoie din partea rușilor.

Ca Demostene, era antirus. Ca Locke, era rezonabil și cinstit cu toate popoarele. Totuși, ca Peter, era invidios pe simțul rusesc al identității naționale, pe coeziunea rușilor atunci când simțeau că țara lor e în pericol. Dacă americanii au avut vreodată legături atât de puternice, ele expiraseră cu mult înainte ca Peter să se fi născut. Naționalitatea era cea mai importantă parte a identității unui rus. A fi american era la fel de important ca a fi rotarian – foarte important, dacă erai ales într-un post înalt, dar abia observabil în cadrul sentimentului identității celor mai mulți oameni. Din această cauză, Peter nu-și vedea viitorul legat de America. Americanii erau pricepuți în a-și croi un destin, dar nu puneau pasiune în nimic. Demostene putea provoca furie și resentimente, dar numai până la nivelul în care deveneau dușmănie, nu scop. Peter trebuia să-și înfigă rădăcinile altundeva. Din păcate, Rusia nu-i era disponibilă. Era o națiune care avea o formidabilă dorință de măreție, cuplată cu cel mai extraordinar șir de conducători slabi din istorie, probabil cu excepția regiilor Spaniei. Iar Ahile ajunsese primul acolo.

La șase ore după ce trimisese articolul prietenilor lui din Rusia, apăsă SEND încă o dată, expediindu-l editorului său. Așa cum se așteptase, trei minute mai târziu primi un răspuns.

Ești sigur?

La care Peter replică: *Verifică. Sursele mele confirmă.*

Apoi se duse să se culce.

Se trezi aproape înainte de a fi adormit. Nu închisese cartea, apoi ochii, decât pentru câteva minute, când își dădu seama că își căutase informatorul într-o direcție greșită. Nu unul dintre anchetatori îi vânduse pontul. Era cineva cu relații la cel mai înalt nivel al F.I., cineva care știa că Peter Wiggin era și Locke, și Demostene. Dar nu putea fi Graff sau Chamrajnagar – ei ar fi lăsat indicii despre cine sunt în realitate. Altcineva, probabil cineva în care aceștia aveau încredere.

Dar nimeni din F.I. nu divulgase informația despre evadarea lui Ahile. Cu excepția călugăriței care îl descoperise prima dată pe Ahile.

Reciti mesajul. Se putea să fi venit de la o călugăriță? Posibil, dar de ce ar fi trimis ea informațiile atât de anonim? Și de ce copiii răpiți să-i fi strecurat ei un mesaj?

Fusese vreunul recrutat de ea?

Peter se ridică din pat și se duse la pupitru, unde ceru informații despre toți copiii răpiți. Absolut toți ajunseseră la Școala de Luptă prin procesul normal de testare; niciunul nu fusese descoperit de călugăriță, deci niciunul nu avea vreun motiv să-i strecoare ei mesajul.

Ce alte legături ar putea exista? Ahile era un orfan de pe străzile Rotterdamului când sora Carlotta îl depistase ca având talent militar – nu avusese relații de familie. Doar dacă nu era ca puștiul ăla grec din gașca lui Ender, care fusese ucis într-un atac cu rachete acum câteva săptămâni, presupusul orfan a cărui

adevărată familie fusese identificată în timp ce el se afla la Școala de Luptă.

Orfan. Ucis într-un atac cu rachete. Cum îl chema? Julian Delphiki. Poreclit Bean. O poreclă căpătată pe când trăia pe străzile din... Rotterdam. Exact ca Ahile.

Nu fu greu să-și imagineze că sora Carlotta îi descoperise și pe Bean, și pe Ahile. Bean fusese unul dintre tovarășii lui Ender pe Eros în timpul ultimei bătălii. Era singurul pe care, în loc să îl răpească, îl uciseseră. Toată lumea presupusese că asta se întâmplase din cauză că era atât de bine păzit de armata greacă încât cei care voiau să-l răpească renunțaseră și se îngrijiseră ca puterile rivale să nu se poată folosi de el. Dar dacă nu avuseseră niciodată intenția să-l răpească, pentru că Ahile îl cunoștea sau, mai exact, Bean cunoștea prea multe lucruri despre Ahile?

Și dacă de fapt Bean nu era mort? Dacă trăia ascuns, protejat de convingerea unanimă că murise? Era foarte probabil ca puștii captivi să-l aleagă pe el ca destinatar al mesajului, întrucât era singurul din grupul lor, cu excepția lui Ender, care nu era prizonier împreună cu ei. Și cine altcineva ar fi avut un motiv atât de puternic să lucreze pentru eliberarea lor, împreună cu capacitatea dovedită de a se gândi la o strategie ca cea pe care informatorul i-o expusese în scrisoare?

Un castel din cărți de joc, asta construia el, nivel după nivel – dar fiecare salt intuitiv părea absolut corect. Scrisoarea aceea fusese scrisă de Bean. Julian Delphiki. Cum putea Peter să-l contacteze? Bean ar fi putut fi oriunde, și nu exista nicio speranță de a-l contacta fiindcă oricine știa că el trăiește va pretinde aproape sigur că e mort și va refuza să primească un mesaj pentru el.

Din nou, soluția ar fi trebuit să fie evidentă în acele date, și era. Sora Carlotta.

Peter avea o relație la Vatican – un adversar în războiul ideilor care apărea când și când printre cei care frecventau forumurile despre relații internaționale de pe net. La Roma era deja dimineață, deși devreme. Dar dacă cineva era la pupitru dimineața devreme în Italia, acela era un călugăr muncitor, atașat la Ministerul de Externe al Vaticanului.

Răspunsul veni în cincisprezece minute.

Adresa surorii Carlotta este secretă. Mesajul poate fi retransmis. Nu voi citi ceea ce trimiți prin intermediul meu. (Nu poți să lucrezi aici dacă nu știi să îți ochii închiși.)

Peter își compuse mesajul către Bean și-l trimise surorii Carlotta. Dacă cineva știa cum să ajungă la ascunzătoarea lui Julian Delphiki, aceea trebuia să fie călugărița care îl găsisese de prima dată. Era singura soluție posibilă la provocarea pe care i-o adresase informatorul lui.

În cele din urmă se culcă la loc, știind că n-avea să doarmă mult – fără îndoială avea să se trezească de mai multe ori în timpul nopții ca să verifice rețelele în căutarea reacțiilor la articolul său.

Dar dacă nu-i păsa nimănui? Dacă nu se întâmpla nimic? Dacă astfel compromisesse iremediabil persoana lui Locke, și fără niciun folos?

Așa cum stătea întins în pat, autoamăgindu-se că ar putea să adoarmă, își putea auzi părinții sforăind în camera lor, dincolo de hol. Era și straniu, dar și liniștitor să-i audă. Straniu pentru că își făcea griji dacă ceea ce scrisese el n-ar putea cauza un incident internațional, și totuși locuia în casa părinților săi, singurul lor copil rămas acasă. Liniștitor, pentru că era sunetul pe care-l

cunoștea din copilărie, siguranța confortabilă că ei trăiau, că îi erau aproape, iar faptul că îi putea auzi însemna că, atunci când monștrii se repezeau din colțurile întunecate ale camerei, și ei îl puteau auzi strigând.

Monștrii căpătaseră fețe diferite de-a lungul anilor și se ascuseseră în colțuri ale unor camere mult îndepărtate de a lui, dar zgomotul acela din camera părinților lui era dovada că lumea încă nu se sfârșise.

Fără să fie sigur de ce, Peter știa că scrisoarea pe care tocmai i-o trimisese lui Julian Delphiki, via sora Carlotta, via prietenul său de la Vatican, va pune capăt lungii sale idile, jocul cu afacerile mondiale, în timp ce mama îi spăla rufe. În cele din urmă va intra el însuși în joc, nu ca distantul și imperturbabilul comentator Locke sau ca demagogul cu sânge clocotitor Demostene, ambii identități electronice, ci ca Peter Wiggin, un tânăr în carne și oase, care putea fi prins, rănit, ucis.

Dacă era ceva care ar fi trebuit să-l țină treaz, era acest gând. Dar el se simțea ușurat. Relaxat. Lunga așteptare era aproape de final. Adormi și nu se trezi decât atunci când mama sa îl chemă la micul dejun. Tatăl lui citea știrile.

– Care-i știrea zilei, tată? întrebă Peter.

– Spun că rușii i-au răpit pe copiii aceia. I-au pus sub controlul unui criminal recunoscut. Greu de crezut, dar se pare că știu totul despre Ahile ăsta. A fost scos dintr-un spital de nebuni din Belgia. Trăim într-o lume nebună. Ar fi putut fi și Ender acolo.

Clătină din cap.

Peter o văzu pe mama sa înghețând pentru o clipă la auzul numelui lui Ender. Da, da, mamă, știu că el e copilul inimii tale și suferi de fiecare dată când îi auzi numele. Și că te doare că iubita ta fiică Valentine a părăsit Pământul și nu se va mai întoarce niciodată, nu în timpul

vieții tale. Dar încă îl mai ai lângă tine pe primul tău născut, deșteptul și frumosul tău fiu Peter, care o să-ți aducă într-o zi nepoți isteți și frumoși, împreună cu alte câteva lucruri ca, oh, cine știe, poate pacea pe Pământ prin unirea tuturor statelor sub un singur guvern? Asta te-ar consola un pic?

Puțin probabil.

– Numele criminalului e... Ahile?

– Fără nume de familie. Ca un cântăreț pop sau ceva de genul ăsta.

Peter simți un nod în gât. Nu din cauza a ceea ce spusese tatăl său, ci fiindcă fusese pe punctul de a-i corecta pronunția. Deoarece Peter nu putea fi sigur dacă vreun ziar menționase pronunția franțuzească a numelui lui Ahile, cum ar putea explica tatălui său că știe pronunția corectă?

– Rusia a negat, nu-i așa? întrebă Peter.

Tatăl analizează din nou știrile.

– Despre asta nu se spune nimic, zise.

– Grozav, făcu Peter. Poate asta înseamnă că e adevărat.

– Dacă ar fi adevărat, spuse tatăl, atunci ar nega. Așa sunt rușii.

De parcă tatăl lui ar ști ceva despre cum „sunt rușii“.

Trebuie să mă mut, se gândi Peter, și să trăiesc pe cont propriu. Sunt la colegiu. Încerc să eliberez zece prizonieri aflați la o treime de lume distanță. Aș putea folosi banii câștigați ca redactor pentru a-mi plăti chiria. Poate ar trebui s-o fac chiar acum, astfel că dacă Ahile află cine sunt și vine să mă omoare, să nu atrag pericolul asupra familiei mele.

Dar Peter știa, chiar în momentul în care își formula ideea, că mai exista un alt gând, mai întunecat, ascuns în adâncul său: Poate că dacă plec de aici, vor arunca în

aer casa când eu nu sunt înăuntru, așa cum au făcut cu Julian Delphiki. Vor crede că am murit și un timp voi fi în siguranță.

Nu, nu vreau ca părinții mei să moară! Ce fel de monstru și-ar dori așa ceva? Eu nu vreau asta.

Dar Peter niciodată nu se mințise pe sine, cel puțin nu pentru mult timp. Nu-și dorea ca părinții lui să moară, desigur nu în mod violent într-un atac îndreptat asupra lui. Dar știa că, dacă s-ar întâmpla asta, ar prefera ca el să nu fie acolo cu ei în acel moment. Bineînțeles, mai bine ar fi să nu fie nimeni acasă. Dar... mai ales eu.

A, da. Asta ura Valentine la el. Peter aproape că uitase. De asta Ender era fiul iubit de toți. Sigur, Ender exterminase o întreagă specie de extraterestri, fără să mai amintim de puștiul din baia de la Școala de Luptă. Dar el nu era egoist ca Peter.

– Nu mănânci, Peter? întrebă mama.

– Scuză-mă. Azi trebuie să primesc rezultatele la niște examene, și cred că m-au furat gândurile.

– La ce?

– Istorie mondială, zise Peter.

– Nu e ciudat să-ți dai seama că, atunci când se vor scrie în viitor cărți de istorie, numele fratelui tău va fi mereu menționat? spuse mama.

– Nu-i ciudat, zise Peter. E doar unul dintre neajunsurile cu care te alegi când salvezi lumea.

Totuși, în spatele glumei sale, îi făcu mamei sale o promisiune cu mult mai îndârjită. Înainte să mori, mamă, o să vezi că în timp ce numele lui Ender va apărea într-un capitol sau două, va fi imposibil să discuți despre secolul acesta sau cel următor fără să pomenști numele meu pe aproape fiecare pagină.

– Trebuie să fug, zise tatăl. Succes la examen.

– Am luat deja examenul, tată. Astăzi îmi dau doar nota.

– Asta am vrut să spun. Succes la note.

– Mulțam, zise Peter.

Se întoarse la mâncare, în timp ce mama îl conduse pe tatăl lui la ușă și se sărutară la despărțire.

O să fac și eu așa într-o zi, gândi Peter. Cineva o să mă sărute la despărțire în ușă. Sau poate cineva o să mă lege la ochi înainte de a mă împușca. Depinde cum evoluează lucrurile.

8.

DUBIȚA DE PÂINE

To: Demostene%Tecumseh@freeamerica.org

From: nusuntgata%cincinnatus@anon.set

Re: Satrap

Date provenind de la sateliți din ziua în care a fost ucisă familia Delphiki: Nouă vehicule au plecat simultan din nordul Rusiei, latitudine 64. Atașez lista criptată a destinațiilor. Împrăștiere adevărată? Capcană? Care e cea mai bună strategie a noastră, prietene? Eliminăm sau salvăm? Sunt copii sau arme de distrugere în masă? Greu de știut. De ce ticălosul de Locke l-a îndepărtat pe Ender Wiggin? Cred că acum băiatul ăla ne-ar fi fost de folos. Cât despre de ce sunt nouă, și nu zece vehicule: poate că unul e mort sau bolnav. Poate că unul a cedat. Poate că doi au cedat și au fost expediați împreună. Doar presupuneri. Nu pot vedea decât date brute de la sateliți, nu rapoarte intelnetcom. Dacă tu ai și alte surse, îmi transmiți și mie?

Custer

Petra știa că singurătatea era unealta pe care o foloseau împotriva ei. N-o lăsa pe fată să vorbească cu nicio ființă umană, apoi, când apare cineva, ea îi va fi atât de recunoscătoare încât va face confesiuni, va crede minciuni, se va împrieteni cu cel mai mare dușman.

Ciudat cum, deși știi exact ce-ți face dușmanul, metoda lui totuși funcționează. Ca într-o piesă la care o duseseră părinții ei a doua săptămână de la întoarcerea acasă după război. Pe scenă era o fetiță de patru ani care o întreba pe mama ei de ce nu se întorsese încă tata. Mama încerca să găsească o cale de a-i spune că tatăl ei fusese ucis de o bombă a unui terorist azer – o a doua bombă care explodase ca să ucidă oamenii care încercau să-i salveze pe supraviețuitorii primei explozii, mai mici. Tatăl ei murise ca un erou, încercând să salveze un copil prins sub dărâmături chiar după ce poliția îi strigase să se dea la o parte, căci probabil va fi o a doua explozie. În final, mama îi spune copilului adevărul.

Fetița bate supărată din picior și spune: „E tăticul meu! Nu al băiețelului!” Iar mama îi răspunde: „Mama și tatăl băiețelului nu erau acolo să-l ajute. Tatăl tău a făcut ceea ce spera ca altcineva să facă pentru tine dacă el nu ar putea fi lângă tine.” Fetița începe să plângă: „Acum nu va mai fi niciodată lângă mine. Iar eu nu vreau pe altcineva. Îl vreau pe tăticul meu.”

Petra stătea acolo și privea piesa, știind exact cât era de cinică. Să folosești un copil ca să interpreteze durerea unei familii, s-o legi de noblețe și eroism, să faci personaj negativ din dușmanul ancestral și să pui un copil să spună plângând lucruri copilărești! Un computer trebuie să fi scris asta. Dar avea efect. Petra plângea ca un copil, ca și restul publicului.

Așa ceva îi făcea izolarea, iar ea era conștientă. Orice ar fi sperat ei, probabil avea efect. Pentru că oamenii

sunt doar niște mașini, Petra știa foarte bine asta, mașini care fac ceea ce vrei tu dacă știi pe ce butoane să apeși. Și oricât de complecși ar putea părea oamenii, e suficient să-i deconectezi de la rețeaua formată din ceilalți oameni care le conturează personalitatea, de la comunitățile care le formează identitatea, și ei vor fi reduși la acest set de butoane. Nu contează că se opun din răspuseri sau că știu prea bine că sunt manipulați. În cele din urmă, dacă ai răbdare, poți să-i faci să cânte ca un pian, cu fiecare notă exact acolo unde o aștepți. Chiar și pe mine, gândi Petra.

Singură, zi după zi, lucra la computer, primind misiuni prin mail de la oameni care nu-i dădeau niciun indiciu despre personalitatea lor. Trimitea mesaje celorlalți din echipa lui Ender, deși știa că și scrisorile lor erau cenzurate și golite de orice referință personală. Erau doar date, circulând într-un sens și-n altul. Nu îi erau permise cercetările în rețea. Trebuia să formuleze o cerere și să aștepte un răspuns filtrat de oamenii care o controlau. Singură.

Încercă să se odihnească mult, dar parcă pusese rădăcini în apă – se simțea așa de dopată, încât nu putea deloc să doarmă. Astfel că renunță la a mai juca jocul pasivității. Se lăsă în voia sorții, deveni mașina care voiau ei să fie, autoamăgindu-se că numai simulând că e o mașină nu va deveni și în realitate una, dar știind în același timp că ceea ce se prefac oamenii că sunt, devin în final.

Apoi veni ziua când ușa se deschise și intră cineva. Vlad.

Fuse în Armata Dragon. Era mai mic decât Petra, un băiat bun, dar ea nu-l cunoștea prea bine. Între ei exista totuși o legătură puternică: Vlad era singurul din gașca lui Ender care clacase ca și Petra, și fusese scos

din luptă pentru o zi. Toată lumea era amabilă cu ei, dar amândoi știau că asta îi face slabi. Obiectul compătimirii. Toți primiseră aceleași medalii și elogii, dar Petra știa că medaliile lor sunt mai puțin valoroase ca ale celorlalți, elogiile lor vorbe goale, pentru că ei erau cei care eșuaseră, în timp ce ceilalți reușiseră. Petra nu vorbise niciodată despre asta cu Vlad. Pur și simplu știa că și el simte aceleași lucruri ca și ea, pentru că și el căzuse prin același tunel lung și întunecat.

Și acum era aici.

– Salut, Petra! zise.

– Salut, Vlad, răspunse ea. Îi plăcea să-și audă propria voce. Încă funcționa. De asemenea, îi plăcea s-o audă și pe a lui.

– Bănuiesc că sunt noul instrument de tortură pe care-l folosesc împotriva ta.

O spusese zâmbind. Petra deduse că el voise să facă o glumă, dar și faptul că nu era deloc așa.

– Zău? zise ea. În mod tradițional, ar trebui să mă săruți și să lași pe altcineva să mă tortureze.

– Nu e chiar tortură. E scăparea.

– Scăparea din ce?

– Din închisoare. Nu e ce crezi tu, Petra. Hegemonia se destramă, va fi război. Problema e dacă va arunca lumea în haos sau se va ajunge ca o națiune să le conducă pe toate celelalte. Și dacă va fi o singură națiune, care ar fi aceasta?

– Hai să ghicesc. Paraguay.

– Pe-aproape, zise Vlad cu un rictus. Știu, mie mi-e mai ușor. Eu sunt din Belarus, facem mare caz cum că am fi o țară distinctă, dar în adâncul inimii nu ne deranjează gândul că Rusia va fi cea care va ajunge la conducere. Nimănui din afara Belarusului nu-i pasă nici cât negru sub unghie că de fapt noi nu suntem ruși. Desigur

că nu mi-e greu să vorbesc rusește. Iar tu ești armeană, și voi ați petrecut mulți ani de oprimare rusească, în zilele de demult ale comunismului. Dar, Petra, cât ești tu de armeană? Ce e cu adevărat bine pentru Armenia? Oricum, asta e ceea ce ar trebui să-ți spun. Să te fac să vezi beneficiile pentru Armenia dacă Rusia va câștiga. Fără sabotaje. Să ne ajuți cu adevărat să ne pregătim pentru războiul real. Tu cooperezi, iar Armenia capătă un loc special în noua ordine mondială. Tu îți ridici întreaga țară. Asta nu e chiar nimic, Petra. Dacă tu nu ajuți, nu e de niciun folos pentru nimeni. Nu te ajută pe tine. Nu ajută Armenia. Nimeni nu va ști ce erou ai fost.

– Sună ca o amenințare cu moartea.

– Sună ca o amenințare cu singurătatea și întunericul. Nu te-ai născut să fii un nimeni, Petra. Te-ai născut ca să strălucești. Asta e șansa ta să fii din nou erou. Știu că tu te gândești că nu-ți pasă, dar hai să fim serioși și să admitem – a fost grozav să fim gașca lui Ender.

– Iar acum suntem gașca lui cum-naiba-l-cheamă. Sigur, el o să împartă gloria cu noi, zise Petra.

– De ce nu? Încă e șeful, nu se supără să aibă eroi în subordine.

– Vlad, o să se asigure că nimeni nu va ști că noi am existat, și o să ne omoare când va termina cu noi.

Nu intenționase să vorbească atât de deschis. Știa că Ahile va afla. Știa că asta garanta că profeția ei se va îndeplini. Dar ce să-i faci – butoanele funcționaseră. Era atât de fericită să aibă un prieten lângă ea, chiar și unul care fusese evident cooptat, încât nu se putuse opri să nu izbucnească.

– Ei bine, Petra, ce să-ți mai zic? Le-am spus că tu ești rezistentă. Ți-am spus care e oferta. Gândește-te. Nu e nicio grabă. Ai destul timp ca să te decizi.

– Pleci?

– Asta e regula, zise Vlad. Dacă tu spui nu, eu trebuie plec. Îmi pare rău.

Se ridică.

Ea îl privi ieșind pe ușă. Ar fi vrut să spună ceva inteligent și brav. Ar fi vrut să-i vorbească urât, ca să-l facă să se simtă prost pentru că a trecut de partea lui Ahile. Dar știa că orice ar fi spus, ar fi fost folosit împotriva ei într-un fel sau altul. Orice ar fi spus, ar fi arătat un alt buton celor care apasă pe ele. Ceea ce spusese era deja destul de rău.

Așa că tăcu și privi ușa închizându-se și apoi zăcu pe pat până când computerul o anunță că are un mesaj: o nouă misiune. Se apucă de lucru, o rezolvă și o sabotă ca de obicei, gândindu-se: De fapt merge destul de bine, n-am cedat.

Apoi se culcă și plânse în somn. Pentru câteva clipe totuși, chiar înainte de a adormi, simți că Vlad era prietenul ei cel mai drag, cel mai adevărat și că ar fi făcut orice pentru el, numai să fie din nou în cameră cu ea.

Sentimentul dispăru și un ultim gând pasager îi trecu prin minte: Dacă ar fi chiar așa de deștept, ar ști că eu simt asta acum; iar Vlad ar intra, eu aș sări din pat și l-aș îmbrățișa și i-aș spune da, am s-o fac, o să lucrez cu tine, îți mulțumesc că ai venit la mine, Vlad, îți mulțumesc.

Doar că pierduseră ocazia.

Cum spusese cândva Ender, cele mai multe victorii vin din exploatarea imediată a greșelilor stupide ale dușmanului, și nu dintr-o strălucire anume a planului tău. Ahile era foarte deștept. Dar nu perfect. Nu atotștiutor. S-ar putea să nu câștige. Aș putea chiar să scap de aici fără să mor.

În sfârșit liniștită, adormi.

O treziră pe întuneric.

– Scoală.

Fără niciun salut. Nu putu să vadă cine era. Auzi pași dincolo de ușă. Bocanci. Soldați?

Își aminti ce vorbise cu Vlad. Cum îi refuzase oferta. Spusese că nu e nicio grabă; avea destul timp să se decidă. Dar ei erau acolo, trezind-o în mijlocul nopții. Ca să facă ce?

N-o atinse nimeni. Se îmbracă pe întuneric – ei nu o grăbiră. Dacă ar fi fost vreun fel de ședință de tortură sau anchetă n-ar fi așteptat-o să se îmbrace, s-ar fi asigurat că se simte cât mai puțin confortabil, cât mai dezechilibrată.

Nu voia să pună întrebări pentru că ar fi părut o slăbiciune. Dar și dacă nu întreba nimic ar fi părut nepăsătoare.

– Unde mergem acum?

Niciun răspuns. Asta era semn rău. Sau nu? Tot ce știa despre asta provenea din puținele filme de ficțiune despre război pe care le văzuse la Școala de Luptă și câteva filme cu spioni în Armenia. Niciunul nu-i păruse credibil, și totuși iată că era într-o situație reală ca într-un film cu spioni, iar singura ei sursă de informații despre ceea ce trebuia să aștepte erau acele filme stupide. Ce se întâmplase cu capacitatea ei superioară de raționament? Cu talentele care îi asiguraseră intrarea la Școala de Luptă? Aparent, ele funcționau numai atunci când credeai că joci jocuri la școală. În lumea reală se instalează teama și te întorci la jalnicele povești inventate de oameni care habar n-au cum se desfășoară de fapt lucrurile astea.

Doar că oamenii care îi făceau ei acele lucruri văzuseră și ei aceleași filme idioate, așa că de unde să știe ea că nu-și modelau acțiunile, atitudinile și chiar cuvintele

după ceea ce văzuseră în filme? Nimeni nu urmăse cursuri de pregătire ca să arate dur și rău atunci când trezea o adolescentă în miezul nopții. Încercă să-și imagineze manualul. Dacă urmează să fie transportată în altă locație, spuneți-i să se grăbească, că lasă pe toată lumea să aștepte. Dacă urmează să fie torturată, faceți comentarii răutăcioase despre faptul că sperați să aibă parte de multă odihnă. Dacă urmează să fie drogată, spuneți-i că n-o să doară deloc, dar râdeți sadic încât ea să creadă că mințiți. Dacă urmează să fie executată, nu spuneți nimic.

O, asta-i bună, își zise ea, fă să-ți fie teamă de ce e mai rău. Asigură-te că ești cât mai aproape posibil de panică.

– Trebuie să fac pipi, zise.

Niciun răspuns.

– Pot să fac aici. Pot să fac pe mine. Pot s-o fac în pielea goală. Pot s-o fac îmbrăcată sau în pielea goală acolo unde mergem. Pot să stropesc pe drum. Pot să-mi scriu numele pe zăpadă. E mai greu pentru fete, e nevoie de mai multă condiție fizică, dar putem s-o facem și noi.

Tot niciun răspuns.

– Sau poți să mă lași să merg la baie.

– Bine, zise el.

– Care din variante?

– Baie.

Îeși pe ușă.

Ea îl urmă. Mai mult ca sigur că afară erau soldați. Vreo zece. Se opri în fața unui soldat solid și privi în sus, la fața lui.

– E un lucru bun că te-au adus pe tine. Dacă erau numai tipii ceilalți aș fi opus rezistență și m-aș fi luptat până la moarte. Dar cu tine aici, n-am altă șansă decât să mă predau. Bună treabă, soldat.

Se întoarce și continuă să meargă spre baie. Întrebându-se dacă nu cumva văzuse o urmă slabă de zâmbet pe fața soldatului. Asta nu era în scenariu, nu-i așa? Oh, stai puțin. Eroul trebuia să vorbească inteligent. Era exact în pielea personajului. Doar că acum înțelegea că toate replicile deștepte pe care le făceau eroii aveau drept scop să ascundă teama lor pură. Eroii lipsiți de griji nu sunt curajoși sau relaxați. Ei încearcă doar să nu se facă de râs în clipele dinaintea morții.

Ajunse la baie și bineînțeles că el intră cu ea. Dar ea fusese la Școala de Luptă și, dacă ar fi avut o vezică rușinoasă, ar fi murit de mult intoxicată cu uree. Se așează pe WC și-i dădu drumul. Tipul era dincolo de ușă cu mult înainte ca ea să tragă apa.

Exista o fereastră. În tavan erau conducte de aerisire. Dar se aflau în mijlocul pustietății și nu avea încotro să fugă. Cum făceau în filme? A, da. Un prieten plasase deja o armă într-un loc secret și eroul o găsea, o asambla și ieșea trăgând. Asta nu se potrivea în situația ei. Nu existau prieteni.

Trase apa, își aranjă hainele, se spală pe mâini și se întoarce la escorta ei prietenoasă.

O conduseră afară, spre un fel de convoi. Erau două limuzine negre și patru mașini de escortă. Văzu două fete cam de înălțimea ei și cu aceeași culoare de păr urcând în spatele fiecărei limuzine. În schimb, Petra fu ținută aproape de clădire, sub streășină, până ajunse în spatele unei dubițe pentru produse de patiserie. Urcă. Niciunul dintre paznici nu urcă lângă ea. În spatele dubei se aflau doi bărbați, dar purtau haine civile.

– Ce sunt eu, pâine? întrebă ea.

– Înțelegem că ai nevoie să simți că deții controlul asupra situației prin umor, zise unul dintre bărbați.

– Cum, un psihiatru? Asta e mai rău decât tortura. Ce s-a întâmplat cu convenția de la Geneva?

Psihiatrul zâmbi.

– Mergi acasă, Petra.

– La Dumnezeu? Sau în Armenia?

– În acest moment, nu. Situația e încă... flexibilă.

– Și eu aș zice că e flexibilă dacă merg acasă într-un loc în care n-am mai fost niciodată.

– Taberele încă nu s-au triat. Acea ramură a guvernului care te-a răpit pe tine și pe ceilalți copii acționa fără știrea armatei sau a guvernului ales...

– Sau așa se spune, zise Petra.

– Îmi înțelegi perfect situația.

– Deci cui îi ești loial?

– Rusiei.

– Nu așa spun toți?

– Nu și cei care au predat politica noastră externă și strategia militară în mâinile unui copil maniac și ucigaș.

– Astea trei sunt acuzații? Întrebă Petra. Pentru că sunt vinovată de a fi copil. Și de omucidere, după opinia unora.

– Să ucizi gândaci nu înseamnă genocid.

– Presupun că a fost insecticid.

Psihiatrul privi într-o parte. Părea că nu știa destul de bine Esențiala ca să înțeleagă jocul de cuvinte pe care copiii de nouă ani de la Școala de Luptă îl credeau înfinit de nostim.

Dubița începu să se miște.

– Unde mergem, din moment ce nu acasă?

– Mergem la o ascunzătoare ca să nu te găsească monstrul acela de copil, până ce anvergura conspirației lui va fi cunoscută și conspiratorii arestați.

– Sau invers, zise Petra.

Psihiatrul privi din nou într-o parte. Dar apoi înțelese.

– Presupun că e posibil. Dar eu nu sunt un om important. De unde să știe să mă caute pe mine?

– Ești destul de important ca să ai soldați care să te asculte.

– Nu ascultă de mine. Ascultă de altcineva.

– De cine anume?

– Dacă, prin cine știe ce ghinion, ai fi prinsă de Ahile și finanțatorii lui, nu trebuie să știi să răspunzi la întrebarea asta.

– În plus, ați fi cu toții morți înainte să ajungă la mine, deci oricum numele voastre nu contează, nu-i așa?

El o privi cercetător.

– Pari cinică în privința asta. Noi ne riscăm viața ca să te salvăm pe tine.

– Riscați și viața mea.

Aprobă încet din cap.

– Vrei să te întorci în închisoare?

– Vreau doar să fiți conștienți că a fi răpită a doua oară nu e chiar același lucru cu a fi eliberată. Voi sunteți atât de siguri că sunteți suficient de inteligenți și oamenii voștri suficient de loiali ca s-o scoateți la capăt. Dar dacă greșiți, eu pot fi ucisă. Da, vă asumați riscuri – dar și eu, și pe mine nu m-a întrebat nimeni.

– Te întreb acum.

– Lasă-mă să cobor aici din mașină, spuse Petra. O să risc singură.

– Nu, zise psihiatrul.

– Clar. Deci încă sunt prizonieră.

– Te afli sub protecție.

– Dar eu sunt un geniu tactic și strategic atestat, pe când voi nu. De ce sunt eu în grija voastră?

El nu avu niciun răspuns.

– Îți spun eu de ce, zise Petra. Pentru că nu e vorba despre salvarea unor copilași furați de un alt copil rău.

E vorba de a salva Mama Rusia de la a se face de râs. Deci nu e suficient ca eu să fiu în siguranță. Voi trebuie să mă înapoiati Armeniei în circumstanțele potrivite, cu un pretext corect, astfel ca facțiunea guvernului rus pe care o serviți voi să fie exonerată de orice vină.

– Nu noi suntem vinovați.

– Nu vreau să spun că mințiți în privința asta, ci că pentru voi acest lucru are o prioritate mai mare decât salvarea mea. Pentru că, pot să vă asigur, călătorind în dubița asta mă aștept să fiu foarte ușor prinsă din nou de Ahile și... cum le-ai spus? Finanțatorii lui.

– Și de ce presupui că se va întâmpla asta?

– Contează de ce?

– Tu ești geniul, replică psihiatrul. Se pare că deja ai găsit punctele slabe din planul nostru.

– Punctele slabe sunt evidente. Există prea mulți oameni care sunt la curent. Limuzinele folosite drept momeală, soldații, escortele. Ești sigur că niciunul dintre oamenii ăștia nu e o iscoadă? Pentru că dacă vreunul din ei raportează finanțatorilor lui Ahile, atunci ei deja știu în care mașină sunt și unde mergem.

– Nu știu unde mergem.

– Știu, dacă șoferul e spionul părții adverse?

– Șoferul nu știe unde mergem.

– Se învârte pur și simplu în cerc?

– Știe primul punct de întâlnire, asta-i tot.

Petra scutură din cap.

– Știam că ești prost, pentru că ai devenit un psiholog de terapie prin discuții, ceea ce e cam la fel cu a deveni preot într-o religie în care te crezi Dumnezeu.

Psihiatrul se înroși. Petrei îi plăcu asta. Era prost, și nu-i plăcea s-o audă, dar categoric avea nevoie să i se spună pentru că în mod limpede toată viața sa fusese construită în jurul ideii că era deștept, iar acum,

când se juca cu muniție reală, a crede că era deștept însemna a fi ucis.

– Presupun că ai dreptate, iar șoferul știe unde mergem prima dată, chiar dacă nu știe unde avem intenția să mergem de la primul punct de întâlnire.

Psihiatrul ridică elaborat din umeri.

– Dar asta nu ne e de niciun ajutor. Trebuie să ai încredere în cineva.

– Și ai decis să ai încredere în șoferul ăsta pentru că...?

Psihiatrul privi în depărtare. Petra se uită la celălalt bărbat:

– Ești vorbăreț.

– Eu gândește, zise bărbatul într-o esențială stâlcită, că ai înnebunit profesori la Școala de Luptă cu vorba.

– Aha, zise Petra, tu ești creierul agregatului.

Omul păru încurcat, dar și ofensat – nu era sigur dacă fusese insultat, fiindcă probabil nu cunoștea cuvântul agregat, dar bănuia că intenționase să îl insulte.

– Petra Arkanian, zise psihiatrul, întrucât ai dreptate și poate nu-l cunosc pe șofer chiar atât de bine, spune-mi ce ar fi trebuit să fac. Ai un plan mai bun decât să avem încredere în el?

– Bineînțeles, replică Petra. Îi comunică punctul de întâlnire, plănuiești împreună cu el cu multă grijă cum să conducă până acolo.

– Am făcut asta, zise psihiatrul.

– Știu. Apoi, în ultima clipă, chiar în momentul în care eu urc în dubă, preiei tu volanul, iar el trece să conducă una dintre limuzine. Și conduci spre un loc cu totul diferit. Sau și mai bine, mă duci în cel mai apropiat oraș, mă faci scăpată și mă lași să mă descurc singură.

Din nou, psihiatrul privi în depărtare. Petra se amuza cât de transparent era limbajul trupului său. Ai fi crezut că un psihiatru știe cum să se prefacă.

– Cei care te-au răpit, zise el, sunt o minoritate redusă, chiar în interiorul organizației de spionaj pentru care lucrează. Nu pot fi pretutindeni.

Petra clătină din cap.

– Ești rus, ai învățat istoria Rusiei, și tot mai crezi că serviciile de spionaj nu pot fi pretutindeni și nu pot auzi totul? Ce, ți-ai petrecut întreaga copilărie privind filme americane?

Psihiatrul ajunsese la capătul răbdării. Luându-și cea mai bună înfățișare terapeutică de care era capabil, livră argumentul final:

– Iar tu ești un copil care nu a învățat să fie respectuos. Poți avea calități înnăscute strălucitoare, dar asta nu înseamnă că înțelegi o situație politică pe care nu o cunoști.

– A, făcu Petra. Argumentul ești-doar-un-copil, nu-ai-atâta-experiență.

– Dacă-i spui pe nume nu înseamnă că nu e adevărat.

– Sunt convinsă că înțelegi nuanțele discursurilor și manevrelor politice. Dar asta e o operațiune militară.

– E o operațiune politică, o corectă psihiatrul. Fără împușcături.

Din nou, Petra fu uluită de ignoranța lui.

– Împușcăturile se întâmplă atunci când operațiunile militare nu reușesc să-și îndeplinească scopul prin manevre. Orice operațiune prin care se urmărește privarea fizică a inamicului de un lucru valoros este una militară.

– În operațiunea asta e vorba de eliberarea unei fețițe nerecunoscătoare și trimiterea ei acasă la mami și tati, spuse psihiatrul.

– Vrei să vă fiu recunoscătoare? Deschide ușa și lasă-mă să cobor.

– Discuția s-a încheiat. Poți să taci.

– Așa se sfârșesc ședințele tale cu pacienții?

– N-am spus niciodată că sunt psihiatru.

– Ai avut o educație în psihologie, zise Petra. Și știu că ai practicat o perioadă, pentru că oamenii normali nu vorbesc așa când încearcă să liniștească un copil înspăimântat. Doar pentru că te-ai implicat în politică și ți-ai schimbat cariera nu înseamnă că nu mai ești tipul de cap-pătrat care se duce la școala de vraci și se crede om de știință.

Bărbatul abia își putu stăpâni furia. Petra savură fiorul scurt de teamă care o străbătu. Oare o va pălmui? Puțin probabil. Ca psihiatru, probabil va reapela la una dintre limitatele sale resurse – aroganța profesională.

– Profanii își bat joc de obicei de știința pe care nu o înțeleg, zise psihiatrul.

– Exact asta voiam să spun, îi replică Petra. Când vine vorba de operațiuni militare, ești complet novice. Un profan. Un cap-pătrat. Iar eu sunt expertul. Și tu ești atât de prost încât nici acum nu mă ascuți.

– Totul merge bine, zise psihiatrul. Iar tu o să te simți foarte prost, o să-ți ceri scuze și o să-mi mulțumești când o să te urci în avion ca să te întorci în Armenia.

Petra zâmbi încordat.

– Nici măcar nu te-ai uitat în cabina dubitei înainte de a porni ca să te asiguri că e același șofer.

– Ar fi observat altcineva dacă se schimba șoferul, zise psihiatrul.

Petra își dădu seama că în sfârșit îl făcuse să nu se mai simtă în largul lui.

– O, da, am uitat, avem încredere în colegii tăi conspiratori că vor vedea tot și nu le va scăpa nimic, pentru că, la urma urmelor, ei nu sunt psihiatri.

– Eu sunt psiholog, zise el.

– Hopa, făcu Petra. Trebuie să te doară să recunoști că ai numai jumătate de educație.

Psihologul își întoarse capul. Ce termen foloseau psihologii din școlile de la sol pentru acest comportament de evitare? Negare? Fu pe punctul de a-l întreba, dar se decise să-l lase în pace.

Iar lumea credea că ea nu-și putea stăpâni limba.

Merseră un timp într-o tăcere mohorâtă.

Dar lucrurile pe care ea le spusese își făceau probabil efectul asupra lui, sâcâindu-l. Pentru că în scurt timp se ridică, se duse în față și deschise ușa spre cabină.

O împușcătură asurzitoare răsună în spațiul închis și psihiatrul căzu pe spate. Petra simți creierul fierbinte și așchii înțepătoare de os stropindu-i fața și brațele. Bărbatul de lângă ea încercă să scoată o armă de sub haină, dar fu împușcat de două ori și căzu mort înainte de a o atinge.

Ușa cabinei se deschise cu totul. Acolo era Ahile, ținând un pistol în mână. Spunea ceva.

– Nu te aud, zise Petra. Nu-mi pot auzi nici propria voce.

Ahile ridică din umeri. Încercă din nou, vorbind mai tare și pronunțând cuvintele cu grijă. Ea refuză să-l privească.

– Nu am de gând să te ascult, zise, cât timp am sânge pe mine.

Ahile lăsă jos pistolul – departe, încât ea să nu-l poată lua – și-și scoase cămașa. Cu pieptul gol, i-o întinse, iar când ea refuză s-o ia, începu să-i șteargă fața până când ea i-o smulse din mână și făcu singură treaba.

Țiuitul din urechi se estompase și el.

– Mă surprinde că nu ai așteptat să-i ucizi până ți se oferea ocazia să le spui cât ești tu de deștept, zise Petra.

– Nu era nevoie. Le-ai spus tu deja cât sunt de proști.

– Oh, ascultai ?

– Desigur, compartimentul din spate are microfoane, zise Ahile. Și camere de filmat.

– Nu trebuia să-i omori.

– Tipul ăsta își căuta pistolul.

– Numai după ce prietenul lui a murit.

– Haide acum, zise Ahile. Credeam că metoda lui Ender se baza pe folosirea preventivă a forței supreme. Fac numai ce am învățat de la eroul vostru.

– Mă surprinde că de data asta ai făcut-o singur.

– Ce vrei să spui cu „de data asta“ ?

– Presupun că ai împiedicat și celelalte eliberări.

– Uiți, spuse Ahile, că am avut la dispoziție luni întregi ca să vă evaluez. De ce să-i păstrez pe ceilalți, când pot avea ce e mai bun ?

– Flirtezi cu mine ?

Spuse asta cu tot disprețul de care era capabilă. De obicei, cuvintele astea erau suficiente pentru a face un băiat îngâmfat să tacă. Dar el se mulțumi să râdă.

– Nu flirtez, zise.

– Am uitat, făcu Petra. Tu întâi tragi cu arma, apoi flirtul nu mai e necesar.

Asta îl atinse puțin – îl făcu să se oprească pentru o clipă și să respire o idee mai repede. Petrei îi trecu prin minte că într-adevăr gura ei avea s-o ducă la moarte. Nu mai văzuse niciodată pe cineva împușcat, în realitate, ci numai în filme sau înregistrări video. Doar pentru că se gândea la sine ca protagonistă a unui film biografic nu însemna că e în siguranță. Din câte știa, Ahile intenționa s-o ucidă și pe ea.

Sau nu ? Oare vorbise serios când spusese că din toată echipa o păstrase pe ea ? Vlad ar fi fost atât de dezamăgit.

– Cum de m-ai ales pe mine ? întrebă, schimbând tonul.

– Cum am spus, tu ești cea mai bună.

– Asta-i *kuso*, zise Petra. Exercițiile pe care le-am făcut pentru tine nu erau mai bune ca ale celorlalți.

– Oh, planurile alea de luptă, erau numai ca să te țină ocupată în timp ce se desfășurau adevăratele teste. Sau mai degrabă să te facă să crezi că tu ne ții pe noi ocupați.

– Atunci care era testul adevărat, dacă se presupune că eu l-am trecut mai bine decât oricine altcineva?

– Micul tău dragon, răspunse Ahile.

Simți cum îi îngheață sângele în vine. El observă și râse.

– Nu-ți fă griji, zise Ahile. N-o să fii pedepsită. Asta era testul, să vedem care dintre voi reușește să transmită un mesaj în exterior.

– Și premiul meu e să rămân cu tine? spuse ea cu tot dezgustul pe care îl putea pune în glas.

– Premiul tău, zise Ahile, e să rămâi în viață.

Simți că o doare inima.

– Nici chiar tu nu i-ai ucide pe toți ceilalți fără motiv.

– Dacă sunt uciși, există un motiv. Dacă există un motiv, vor fi uciși. Am bănuir doar că desenul tău cu dragonul are un înțeles pentru cineva. Dar nu am putut găsi codul.

– Nu era niciun cod, spuse Petra.

– Ba era. L-ai codificat într-un fel în care cineva să fie în stare să-l recunoască și să-l descifreze. Știu asta pentru că știrile care au apărut dintr-odată, declanșând toată criza asta, au anume informații mai mult sau mai puțin corecte. Unul dintre mesajele pe care ați încercat voi să le transmiteți trebuie să fi reușit să treacă. Așa că am revenit asupra fiecărui e-mail al fiecăruia dintre voi, iar singurul lucru de care nu ținusem cont era dragonul tău.

– Dacă poți citi acolo un mesaj, zise Petra, atunci ești mai deștept decât mine.

– Dimpotrivă. Tu ești mai deșteaptă ca mine, cel puțin în materie de strategie și tactică – de exemplu evitarea inamicului, menținând totuși contactul strâns cu aliații. Mă rog, nu chiar așa de strâns, dacă le-a luat atât de mult ca să publice informațiile trimise de tine.

– Ai pariat pe calul necâștigător. Nu era un mesaj. În consecință, indiferent pe ce cale au obținut veștile, le-au obținut de la unul dintre ceilalți.

Ahile se mulțumi să râdă.

– Ești o mincinoasă încăpățânată, nu-i așa?

– Nu mint când îți spun că dacă o să mai călătorim cu cadavrele astea în mașină, o să mi se facă rău.

El zâmbi.

– Vomită.

– Deci patologia ta include nevoia bizară de a avea de-a face cu morții, zise Petra. Ar trebui să fii atent, știi unde duce asta. Mai întâi o să începi să ai întâlniri cu ei, apoi într-o zi o să aduci un mort acasă să facă cunoștință cu mama și tata. Opa! Am uitat, ești orfan.

– Așa că i-am adus să ți-i arăt ție.

– De ce ai așteptat atâta până să-i împuști? întrebă Petra.

– Voiam să fie totul aranjat așa cum trebuie. Îl puteam împușca pe unul dintre ei în timp ce stătea în ușă. Corpul său ar fi blocat orice ripostă armată a celuilalt. În plus, mi-a plăcut modul în care i-ai separat. Știi tu, cearta ta cu ei. Se părea că urăști psihiatrii la fel de mult ca și mine. Și tu n-ai fost niciodată internată într-un spital de nebuni. Aș fi aplaudat câteva dintre cele mai bune vorbe de duh ale tale, doar că s-ar fi putut să fiu auzit.

– Cine conduce dubița? întrebă Petra, ignorându-i flatarea.

– Nu eu, zise Ahile. Tu ?
– Cât ai de gând să mă ții prizonieră ?
– Atât cât e nevoie.
– Atât cât e nevoie să ce ?
– Să cucerim lumea împreună, tu și cu mine. Nu e romantic ? Sau, mă rog, va fi romantic atunci când se va întâmpla.

– Nu va fi niciodată romantic, spuse Petra. Iar eu n-o să te ajut să te lupți nici cu mătreața, darămite să cucerești lumea.

– O, vei coopera. O să-i omor pe ceilalți membri ai găștii lui Ender, unul câte unul, până când o să te predai.

– Nu sunt în puterea ta, zise Petra. Și nici nu știi unde se află. Sunt în siguranță.

Ahile rânji batjocoritor.

– N-ai cum s-o protestezi pe Fetița-Geniu, nu-i așa ? Dar, vezi tu, o să apară undeva la suprafață, iar când o s-o facă, o să moară. Eu nu uit.

– E și asta un mod de a cuceri lumea. Să-i omori pe toți, unul câte unul, până rămâi singurul.

– Prima ta misiune, zise Ahile, e să decodifici mesajul pe care l-ai expediat.

– Ce mesaj ?

Ahile ridică pistolul și îl îndreptă spre ea.

– Omoară-mă și n-o să afli niciodată dacă am expediat cu adevărat un mesaj, zise Petra.

– Dar cel puțin n-o să mai fiu nevoit să-ți aud vocea ta afectată, mințindu-mă. Asta aproape că mă consolează.

– Se pare că uiți că n-am venit voluntar în expediția asta. Dacă nu-ți place să mă asculți, dă-mi drumul.

– Ești așa de sigură de tine. Dar eu te cunosc mai bine decât te cunoști tu însăși.

– Și ce crezi tu că știi despre mine ? întrebă Petra.

– Știu că în cele din urmă o să te predai și o să mă ajuți.

– Ei bine, și eu te cunosc mai bine decât te cunoști tu însuși.

– O, da?

– Știu că în cele din urmă o să mă ucizi. Pentru că așa faci întotdeauna. Așa că hai să trecem peste toată plictiseala asta intermediară. Omoară-mă acum. Pune capăt suspansului.

– Nu, zise Ahile. Astfel de lucruri e mai bine să vină pe neașteptate. Nu crezi? Cel puțin Dumnezeu așa a făcut întotdeauna.

– Oare de ce stau de vorbă cu tine? întrebă Petra.

– Pentru că te simți atât de singură după ce ai fost la izolare atâtea luni, încât ai face orice pentru o companie umană. Chiar și să stai de vorbă cu mine.

Ura să recunoască faptul că avea probabil dreptate.

– Companie umană – se pare că-ți faci iluzii că te încadrezi în categoria asta.

– Oh, ești rea, spuse Ahile râzând. Uite, sângerez.

– Bine, ai sânge pe mâini.

– Și tu ai pe toată fața. Haide, o să fie distractiv.

– Și eu, care credeam că nimic nu poate fi mai anost decât izolarea.

– Tu ești cea mai bună, Petra, spuse Ahile. Cu o singură excepție.

– Bean, zise Petra.

– Ender. Bean nu e nimic. Bean e mort.

Petra nu zise nimic.

Ahile o privi cercetător.

– Nicio remarcă isteată?

– Bean e mort și tu ești viu, zise Petra. Nu există dreptate în lume.

Dubița încetini și se opri.

– Iată, făcu Ahile. Conversația noastră animată a făcut timpul să zboare.

Să zboare. Auzi un avion deasupra capului. Aterizând sau decolând?

– Unde zburăm? întrebă ea.

– Cine spune că zburăm undeva?

– Cred că zburăm peste graniță, zise Petra, vorbind pe măsură ce îi veneau ideile. Cred că ți-ai dat seama că o să-ți pierzi slujba ta tihnită din Rusia, și te furișezi afară din țară.

– Chiar ești foarte bună. Mereu ridici inteligența la noi standarde.

– Iar tu mereu stabilești noi standarde pentru eșec.

El ezită o clipă, apoi continuă de parcă ea nici n-ar fi vorbit:

– O să-i asmută pe ceilalți copii împotriva mea. Tu îi cunoști deja. Tu le cunoști slăbiciunile. Oricare s-ar ridica împotriva mea, tu o să-mi dai sfaturi.

– Niciodată.

– Suntem împreună în afacerea asta, zise Ahile. Sunt băiat de treabă. O să-ți placă de mine până la urmă.

– Oh, știu. Ce anume ar putea să nu-mi placă?

– Mesajul, reveni Ahile. L-ai scris pentru Bean, așa e?

– Care mesaj?

– De asta nu crezi că e mort.

– Ba cred că e mort, spuse Petra.

Dar înțelese că ezitarea ei de mai înainte o dăduse de gol.

– Sau te întrebi: dacă a primit mesajul înainte de a fi ucis, de ce veștile au apărut atât de târziu după moartea lui? Răspunsul e evident, Pet. Altcineva și-a dat seama. Altcineva l-a decodificat. Și asta chiar că mă enervează. Așa că nu-mi spune ce era în mesaj. Am de gând să-l descifrez chiar eu. Nu poate fi așa de greu.

– E de-a dreptul ușor. La urma urmelor, sunt des-tul de proastă dacă am ajuns prizoniera ta. De fapt, atât de proastă încât n-am trimis nimănui niciun mesaj.

– Când o să-l descifrez totuși, sper că n-o să spună ceva compromițător despre mine. Pentru că o să fiu ne-voit să te omor în bătaie.

– Ai dreptate, zise Petra. Ești fermecător.

Cincisprezece minute mai târziu se aflau într-un mic avion particular, zburând spre sud-sud-est. Era un vehicul luxos pentru mărimea lui, iar Petra se în-trebă dacă aparținea serviciilor de spionaj, vreunei facțiuni a armatei sau vreunui lord al crimei. Sau poate toate trei deodată.

Ar fi vrut să-l studieze pe Ahile, să-i vadă fața, lim-bajul trupului. Dar nu voia ca el să observe că e intere-sată de el. Așa că privi pe fereastră, întrebându-se dacă nu cumva face la fel ca psihologul mort – privește în depărtare ca să evite să înfrunte crudul adevăr.

Când clopoțelul anunță că își pot desface centu-riile, Petra se ridică și se îndreptă spre baie. Era mică, dar comparativ cu toaletele avioanelor comerciale era de-a dreptul comodă. Avea și prosoape de pânză și săpun adevărat.

Se strădui, cu un prosop umed, să-și șteargă sângele și materiile corporale de pe haine. Era nevoită să poarte hainele murdare, dar putea cel puțin să scape de bucă-țile vizibile. Prosopul era atât de murdar după ce-și ter-mină treaba încât îl aruncă și luă unul curat ca să-și șteargă fața și mâinile. Se frecă până când fața îi deveni roșie și aspră, dar reuși să scoată totul. Își săpuni chiar și părul și-l spală cum putu mai bine în chiuveta mică, turnându-și câte o cană de apă în cap.

Tot timpul se gândi la faptul că psihiatrul își petre-cuse ultimele minute din viață ascultând-o în timp ce

ea-i spunea cât era de prost și îi demonstra lipsa de sens a muncii lui de-o viață. Da, avea dreptate, așa cum o dovedise și moartea lui, dar asta nu schimba faptul că, oricât de necinstite ar fi fost motivele lui, încercase să o salveze de Ahile. Își dăduse viața în această încercare, oricât de greșit ar fi fost planificată. Toate celelalte salvări decurseseră ușor, și fuseseră probabil la fel de greșit planificate ca și a ei. Atât de multe depindeau de noroc. Fiecare e prost în anumite probleme. Petra fusese proastă pentru că spusese ceea ce spusese cuiva care avea putere asupra ei. Îi întărase. Îi provocase s-o pedepsească. Făcuse asta, deși știa că e o prostie. Și nu e o prostie și mai mare să faci ceva stupid știind că e stupid? Cum îi spusese el? Fetiță nerecunoscătoare.

Ei bine, m-a etichetat.

Și totuși, oricât de rău s-ar fi simțit din cauza morții lui, oricât de oripilată ar fi fost de ceea ce văzuse, oricât de îngrozită fiindcă se afla sub controlul lui Ahile, oricât de singură ar fi fost în timpul ultimelor săptămâni, tot nu putea să plângă. Pentru că dincolo de aceste sentimente se afla ceva și mai puternic. Minteia ei continua să se gândească la moduri de a trimite vești cuiva despre situația în care se afla. O mai făcuse o dată, ar putea s-o facă din nou, nu? Poate că se simțea prost, poate că era un specimen mizerabil al rasei umane, poate că se afla în mijlocul unei experiențe traumatizante a copilăriei ei, dar nu avea de gând să se supună lui Ahile nicio clipă mai mult decât ar fi fost silită. Avionul se clătină brusc, izbind-o de toaletă. Căzu pe jumătate peste ea – nu avea loc să cadă complet –, dar nu se putu ridica pentru că avionul se angajă într-un picaj brusc, și pentru câteva clipe se pomeni gâfâind, pe măsură ce aerul bogat în oxigen era înlocuit cu aerul de la nivelul superior amețind-o.

S-a spart învelișul exterior. Ne-au lovit.

Și, cu toate că avea o dorință nestăpânită de a trăi, nu se putu împiedica să nu gândească: Bravo lor. Uci-deți-l acum pe Ahile și, indiferent cine s-ar mai afla în avion, tot va fi o zi mare pentru omenire. Dar curând avionul se echilibra, iar aerul redeveni respirabil cu mult înainte ca ea să ajungă să-și piardă cunoștința. Probabil că nu erau prea sus când se întâmplase. Deschise ușa toaletei și se întoarse în cabina principală. Ușa laterală era parțial deschisă. Și la câțiva metri distanță de ea stătea Ahile, cu vântul suflându-i părul și hainele. Poza, de parcă ar fi știut că face o figură frumoasă, stând acolo, la un pas de moarte.

Ea se apropie de el, trăgând cu ochiul la ușă ca să fie sigură că rămânea departe de ea, și ca să vadă cât erau de sus. Nu prea sus, comparativ cu altitudinea de croazieră, dar mai sus de orice clădire, pod sau baraj. Ori cine ar fi căzut din avion ar fi murit.

Ar fi putut ajunge în spatele lui și să-l împingă?

El zâmbi larg când ea se apropie.

– Ce s-a întâmplat? strigă ea ca să acopere zgomotul vântului.

– Mi se pare, răspunse și el tot strigând, că am făcut o greșală luându-te cu mine.

Deschisese ușa în mod intenționat. O deschisese pentru ea.

Imediat ce ea începu să dea înapoi, întinse mâna și o apucă de încheietură.

Intensitatea ochilor lui era uluitoare. Nu părea nebun. Părea ... fascinat. Aproape ca și când ar fi găsit-o uimitor de frumoasă. Dar desigur că nu era vorba de ea. Puterea lui asupra ei îl fascina. Pe sine se iubea el atât de intens.

Ea nu încercă să se retragă. În schimb, răsuci mâna în așa fel încât să-l apuce și ea.

– Hai să sărim împreună, strigă. Ar fi cel mai romantic lucru pe care l-am putea face.

El se aplecă mai aproape.

– Și să pierdem toată istoria pe care vrem s-o facem împreună? spuse. Apoi râse: Oh, înțeleg, ai crezut că o să te arunc din avion. Nu, Pet, te-am apucat ca să te pot ancora în timp ce tu închizi ușa. N-ai vrea să fii absorbită de curent, nu-i așa?

– Am o idee mai bună. Eu o să fiu ancora, închide tu ușa.

– Dar ancora trebuie să fie cel mai puternic, mai greu, zise Ahile. Adică eu.

– Atunci s-o lăsăm deschisă.

– Nu putem zbura tot drumul până la Kabul cu ușa deschisă.

Ce însemna faptul că-i spunea ce destinație aveau? Că avea puțină încredere în ea? Sau că nu conta dacă știe, fiindcă decisese că ea urma să moară?

Apoi își dădu seama că dacă ar fi vrut-o moartă, ar fi murit. Era atât de simplu. Atunci de ce și-ar face griji? Dacă voia s-o omoare împingând-o pe ușă, cu ce ar fi asta diferit de un glonț în cap? Moartea era moarte. Iar dacă el nu plănuia s-o omoare, ușa trebuia închisă, iar utilizarea lui ca ancoră era un al doilea plan bun.

– Nu poate s-o facă cineva din echipaj? întrebă ea.

– Nu e decât pilotul. Poți ateriza cu un avion?

Ea scutură din cap.

– Atunci el rămâne în cabină, iar noi închidem ușa.

– Nu vreau să fiu cicălitoare, dar deschiderea ușii a fost chiar o prostie.

El rânji la ea.

Ținându-se strâns de încheietura lui, alunecă pe lângă perete spre ușă. Era doar parțial deschisă, tipul de ușă care lucrează prin culisare. Deci nu trebuia să se

întindă prea mult în afara avionului. Totuși, curentul rece îi smulgea brațul și făcea să-i fie foarte greu să apuce mânerul ușii și s-o tragă la loc. Și chiar când o aduse pe poziție, pur și simplu nu avu putere să învingă rezistența vântului și să închidă mânerul corect.

Ahile văzu, și acum, că ușa nu mai era suficient de deschisă pentru a cădea cineva, iar curentul nu mai putea absorbi pe nimeni, îi dădu drumul și i se alătură, trăgând de mâner.

Dacă aș împinge în loc să trag, gândi Petra, curentul m-ar ajuta, și poate am fi absorbiți amândoi.

Fă-o, își spuse. Fă-o. Ucide-l. Chair dacă mori făcând asta, merită. Țsta e Hitler, Stalin, Ghinghis, Attila, toți într-unul.

Dar poate că n-ar funcționa. Poate că el n-ar fi tras afară. Ea ar putea muri singură, fără rost. Nu, va trebui să găsească un mod de a-l distruge mai târziu, când va fi sigură că va funcționa.

La un alt nivel, știa că pur și simplu nu era pregătită să moară. Indiferent cât de convenabil ar fi fost pentru restul umanității, indiferent cât de mult ar fi meritat Ahile să moară, ea nu va fi călăul lui, nu acum, nu dacă ar trebui să-și dea propria viață pentru a-l ucide. Dacă asta o făcea o lașă egoistă, atunci așa să fie.

Traseră și traseră, și în final, cu un șuierat, ușa depăși pragul rezistenței vântului și intra frumos la locul ei. Ahile puse ivărul care o închidea.

– O călătorie cu tine e întotdeauna așa o aventură, zise Petra.

– Nu-i nevoie să ții. Te aud bine.

– De ce nu te mulțumești să alergi cu taurii la Pamplona, ca orice persoană sinucigașă normală?

El îi ignoră zeflemeaua.

– Cred că te prețuiesc mai mult decât credeam.

O spuse de parcă asta l-ar fi luat prin surprindere.

– Adică încă mai ai o sclipire de umilință? Chiar s-ar putea să ai nevoie de cineva?

Din nou, el îi ignoră cuvintele.

– Arăți mai bine fără sânge pe toată fața.

– Dar tot n-o să fiu niciodată așa drăguță ca tine.

– Uite care e regula mea în privința pistoalelor, zise Ahile. Când oamenii sunt împușcați, stai mereu în spatele celui care trage. Acolo e mult mai puțină mizerie.

– Doar dacă oamenii nu ripostează.

Ahile râse.

– Pet, nu folosesc nicodată un pistol când cineva ar putea să riposteze.

– Și ești atât de manierat, încât întotdeauna deschizi ușa unei doamne.

Zâmbetul lui se stinse.

– Am câteodată asemenea impulsuri, zise. Dar nu sunt irezistibile.

– Cu atât mai rău. Așa ajungi să ai o apărare bună împotriva nebuniei.

Ochii lui luciră pentru o clipă. Apoi se întoarse pe scaunul lui.

Ea înjură. Să-l provoace așa nu era prea diferit de a sări din avion.

Și totuși, poate că faptul că-i vorbise fără să se înjoasească îl făcuse s-o prețuiască.

Proasto, își zise. Nu ești făcută să-l înțelegi pe băiatul ăsta – nu ești destul de nebună. Nu încerca să ghi-cești de ce face ceea ce face sau ce simte despre tine sau despre oricine sau orice altceva. Studiază-l ca să poți învăța cum își face planurile, ce e posibil să facă, ca într-o zi să-l poți înfrânge. Dar nu încerca să-l înțelegi. Dacă nu te poți înțelege nici măcar pe tine, ce șansă ai să înțelegi pe cineva atât de sucit ca Ahile?

Nu aterizară la Kabul. Aterizară la Taşkent, realimentară, apoi trecură peste Himalaya spre New Delhi.

Deci o mințise în legătură cu destinația. În cele din urmă, nu avusese încredere în ea. Dar atâta timp cât se abținea s-o omoare, putea îndura puțină lipsă de încredere.

COMUNICÂND CU MORȚII

To: Carlotta%agape@vatican.net/orders/sisters/înd

From: Locke%erasmus@polnet.gov

Re: Un răspuns pentru prietenul tău mort

Dacă știi cine sunt în realitate și ești în contact cu o anumită persoană presupus decedată, te rog înfăptuiește această persoană că am făcut tot posibilul să-i îndeplinesc așteptările. Cred că o viitoare colaborare ar fi posibilă, dar nu prin intermediari. Dacă habar n-ai despre ce vorbesc, te rog să mă informezi, astfel încât să-mi pot relua cercetările.

Bean se întoarce acasă și o găsi pe sora Carlotta împachetând.

– E ziua mutării? întrebă.

Căzuseră de acord ca oricare dintre ei să poată decide când e timpul să se mute fără să fie nevoiți să-și argumenteze decizia. Era singura cale de a fi siguri că reacționează la orice sugestie inconștientă venită din

partea oricui. N-ar fi vrut să-și petreacă ultimele momente din viață spunându-și unul altuia:

„Știam eu că ar fi trebuit să plecăm acum trei zile!”

„Și de ce n-ai zis?”

„Păi n-aveam niciun motiv.”

– Mai avem două ore până pleacă avionul.

– Stai puțin, zise Bean. Tu decizi că plecăm, eu hotărâsc destinația.

Așa făceau, pentru a-și păstra mișcările aleatorii.

Ea îi înmână un e-mail listat. Era de la Locke.

– Greensboro, Carolina de Nord, în SUA, spuse ea.

– Poate că nu înțeleg eu bine, dar nu văd nicio invitație de a-l vizita.

– Nu vrea intermediari, zise Carlotta. Nu putea avea încredere că e-mailul ăsta n-a fost urmărit.

Bean luă un chibrit și arse hârtia în chiuvetă. Apoi sfărâmă cenușa și-o spălă cu apă.

– Dar Petra?

– Tot nimic. Șapte din gașca lui Ender au fost eliberați. Rușii spun că pur și simplu locul unde e deținută Petra încă n-a fost descoperit.

– *Kuso*, zise Bean.

– Știu, dar ce putem face dacă nu vor să ne spună? Bean, mă tem că e moartă. Trebuie să recunoști că e cel mai întemeiat motiv al lor pentru care nu colaborează.

Bean știa, dar nu credea.

– N-o cunoști pe Petra, zise.

– Nu cunoști Rusia.

– În orice țară majoritatea oamenilor sunt de treabă.

– Ahile e suficient ca să încline balanța oriunde s-ar duce.

Bean aprobă.

– În mod rațional, trebuie să fiu de acord cu tine. Irațional, mă aștept s-o revăd într-o zi.

– Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș putea interpreta asta ca un semn al credinței tale în reînviere.

Bean își ridică valiza.

– Sunt eu mai mare sau asta e mai mică?

– Valiza e la fel, zise Carlotta.

– Cred că cresc.

– Crești, bineînțeles. Uită-te la pantaloni.

– Tot pe ăia îi port.

– Mai exact, uită-te la glezne.

– Oh.

Gleznele i se vedeau mai mult decât atunci când îi cumpărase.

Bean nu văzuse niciodată un copil crescând, dar îl sâcâia faptul că în săptămânile cât stătuseră în Araraquara crescuse cu cel puțin cinci centimetri. Dacă asta era pubertatea, unde erau celelalte schimbări care ar fi trebuit să facă parte din ea?

– O să cumpărăm haine noi la Greensboro, zise sora Carlotta.

Greensboro.

– Locul în care a copilărit Ender.

– Și unde a ucis pentru prima dată, spuse Carlotta.

– Nu renunți la asta, nu-i așa?

– Când Ahile a fost în puterea ta, tu nu l-ai omorât.

Bean nu voia să fie comparat cu Ender în felul acesta. Nu când Ender era dezavantajat.

– Soră Carlotta, am fi avut cu mult mai puține probleme acum dacă l-aș fi omorât.

– Ai arătat milă. Ai întors celălalt obraz. I-ai dat o șansă să facă ceva de valoare în viață.

– M-am asigurat ca va fi internat într-un spital de boli mintale.

– Ești atât de hotărât să crezi în propria-ți lipsă de virtute?

– Da, zise Bean. Prefer adevărul minciunilor.

– Uite, replică ea. Încă o virtute pe care s-o adaug pe listă.

Bean râse forțat.

– Mă bucur că mă placi, zise.

– Ți-e frică să te întâlnești cu el?

– Cu cine?

– Fratele lui Ender.

– Nu mi-e frică.

– Atunci, cum te simți?

– Sceptic, zise Bean.

– Se arată umil în scrisoarea asta, zise sora Carlotta.

Nu e sigur dacă a înțeles lucrurile corect.

– Oh, da. Umilul Hegemon.

– Încă nu e Hegemon.

– A reușit să elibereze șapte din tovarășii lui Ender, doar prin publicarea unui articol. Are influență. Are ambiție. Iar acum să aflu că are și umilință – ei bine, pentru mine e prea mult.

– Râzi cât vrei. Hai să ieșim să căutăm un taxi.

Nu aveau nicio problemă de rezolvat în ultimul moment. Plătiseră totul cu bani gheață, nu dețineau nimic. Puteau pleca.

Trăiau cu banii din fondurile puse de Graff la dispoziția lor. Nimic privitor la contul folosit acum de Bean nu-l indica a fi al lui Julian Delphiki. Conținea solda sa, inclusiv bonusurile pentru luptă și pensionare. F.I. acordase tuturor celor din echipa lui Ender fonduri substanțiale, dar de care nu se puteau atinge până la majorat. Banii economisiți și bonusurile erau doar pentru a trece de copilărie. Graff îl asigurase că nu va duce lipsă de bani cât timp va sta ascuns.

Banii surorii Carlotta veneau de la Vatican. O singură persoană de acolo știa ce face ea. Și ea avea bani

suficienți pentru necesitățile sale. Niciunul dintre ei nu avea tupeul să profite de situație. Cheltuiau puțin, sora Carlotta pentru că nu voia nimic în plus, Bean pentru că știa că la orice extravaganță sau exces ar rămâne în amintirea oamenilor. Întotdeauna trebuia să pară un copil care făcea comisioane pentru bunica lui, nu un erou de război încasându-și solda.

Nici pașapoartele nu le creau probleme. Din nou, Graff trăsese sforile pentru ei. Datorită aspectului lor – ambii cu ascendență mediteraneană – aveau pașapoarte de Catalonia. Carlotta cunoștea bine Barcelona, iar catalana era limba ei maternă. Acum abia o mai vorbea, dar nu avea importanță – nu prea o mai vorbea nimeni. Și nimeni n-ar fi fost surprins dacă nepotul ei nu vorbea deloc limba. În plus, câți catalani aveau să întâlnească în călătoriile lor? Cine să încerce să le verifice povestea? Dacă cineva și-ar fi băgat prea mult nasul, s-ar fi mutat pur și simplu în alt oraș sau în altă țară.

Aterizară la Miami, apoi la Atlanta, apoi la Greensboro. Erau epuizați și petrecură noaptea la hotelul aeroportului. A doua zi intrară în rețea și tipăriră ghiduri ale liniilor de autobuze locale. Era un sistem destul de modern, protejat și electric, dar pentru Bean harta nu avea niciun sens.

– De ce nu trece pe aici niciun autobuz? întrebă el.

– Aici locuiesc oamenii bogați, spuse sora Carlotta.

– Ce-i face să trăiască toți la un loc?

– Se simt mai în siguranță. Iar trăind aproape unul de altul, au mai multe șanse ca fiii și fiicele lor să se căsătorească în familii bogate.

– Dar de ce nu vor autobuze?

– Folosesc vehicule individuale. Își pot permite taxele. Asta le dă mai multă libertate în alegerea programului. Și astfel le arată tuturor cât sunt de bogați.

– Tot e stupid, zise Bean. Uite cât de departe de ei trebuie să treacă autobuzele.

– Oamenii bogați nu vor ca străzile lor să aibă limitările necesare unei linii de autobuze.

– Și ce-i cu asta ?

Sora Carlotta râse.

– Bean, nu există destulă prostie și în armată ?

– Dar pe termen lung, tipul care câștigă luptele ajunge să ia deciziile.

– Ei bine, acești bogătași câștigă luptele economice. Sau le-au câștigat bunicii lor. Așa că acum ei își văd de drumul lor.

– Câteodată mă simt de parcă n-aș ști nimic.

– Ți-ai trăit jumătate din viață într-un tub în spațiu, iar înainte ai trăit pe străzile din Rotterdam.

– Am trăit și în Grecia cu familia mea, și la Araraquara. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta.

– Acolo era Grecia. Și Brazilia. Asta e America.

– Deci banii dictează lucrurile în America, dar nu și în alte locuri ?

– Nu, Bean. Banii dictează aproape pretutindeni. Dar diferitele culturi au diferite moduri de a o arăta. La Araraquara, de exemplu, s-au asigurat că liniile de tramvai se întind până în cartierele bogate. De ce ? Pentru ca servitorii să poată veni la lucru. În America le e mai frică de hoții care ar putea veni să fure, deci semnul bogăției este să te asiguri că singurul mod de a ajunge la ei e cu o mașină particulară sau pe jos.

– Uneori mi-e dor de Școala de Luptă.

– Pentru că în Școala de Luptă erai unul dintre cei mai bogați în singurii bani care contau acolo.

Bean se gândi la asta. Imediat ce ceilalți copii își dăduseră seama că, fiind cel mai tânăr și mai scund, îi putea depăși la orice materie, căpătase un fel de putere. Toată

lumea știa cine era el. Chiar și cei care își băteau joc de el erau nevoiți să-i acorde un respect plin de ranchiună. Dar... „Eu nu mi-am văzut întotdeauna de drumul meu.“

– Graff mi-a spus câteva dintre lucrurile scanda-loase pe care le-ai făcut, zise Carlotta. Te-ai cățarat prin conductele de aerisire ca să tragi cu coada ochiului. Ai spart sistemul computerelor.

– Dar m-au prins.

– Nu atât de repede pe cât ar fi vrut. Dar ai fost pe-depsit? Nu. De ce? Pentru că erai bogat.

– Banii și talentul nu sunt același lucru.

– Asta pentru că banii câștigați de strămoși pot fi moșteniți, zise sora Carlotta. Și toată lumea recunoaște valoarea banilor, în timp ce numai grupurile selecte recunosc valoarea talentului.

– Deci unde locuiește Peter?

Aveau adresele tuturor familiilor Wiggin. Nu erau multe – cea mai des întâlnită ortografiere era cu s la sfârșit.

– Dar asta nu cred să ne ajute, spuse Carlotta. Nu vrem să ne întâlnim la el acasă.

– De ce nu?

– Pentru că nu știm dacă părinții lui au cunoștință de ceea ce face el sau nu. Graff era aproape sigur că nu. Dacă apar doi străini, vor începe să se întrebe ce face fiul lor în rețea.

– Atunci, unde?

– Am putea la școală. Dată fiind inteligența lui, pariez că e deja la colegiu. În timp ce vorbea, accesa noi informații: Colegii, colegii, colegii. Există o mulțime în oraș. Mai întâi cele mari, e mai ușor pentru el să se piardă în ele...

– De ce ar avea nevoie să se piardă? Nimeni nu știe cine e.

– Dar nu vrea ca cineva să-și dea seama că nu-și consumă timpul făcând teme. Trebuie să arate ca orice puști obișnuit de vârsta lui. Trebuie să-și petreacă tot timpul liber cu prietenii. Sau cu fetele. Sau cu prieteni care se uită după fete. Sau cu prieteni care caută să treacă peste faptul că nu-și găsesc fete.

– Pentru o călugăriță, se pare că știi multe despre asta.

– Nu m-am născut călugăriță.

– Dar te-ai născut fată.

– Și nimeni nu e un observator mai bun al tradițiilor sociale ale băieților adolescenți decât o fată adolescentă.

– Ce te face să crezi că el nu face toate astea?

– Să fii Locke și Demostene e o slujbă cu normă întreagă.

– Atunci de ce totuși crezi că e la colegiu?

– Pentru că părinții lui ar fi supărați dacă ar sta acasă toată ziua, citind și scriind e-mailuri.

Bean n-avea de unde să știe ce-i supără pe părinți. Își cunoscuse părinții doar de la sfârșitul războiului, iar ei nu găsiseră nimic serios de criticat la el. Sau poate că nu simțeau că era al lor cu adevărat. Nici pe Nikolai nu-l criticau prea mult. Dar... mai des decât pe Bean. Pur și simplu nu petrecuseră suficient timp împreună ca să se simtă confortabil, ca părinți, cu noul lor fiu Julian.

– Mă întreb ce mai fac părinții mei.

– Dacă se întâmplă ceva rău, am fi auzit, zise Carlotta.

– Știu. Asta nu înseamnă că nu pot să mă întreb.

Ea nu răspunse, continuă doar să lucreze la pupitru, aducând noi pagini pe display.

– Uite-l, zise. Student nerezident. Fără adresă. Doar un e-mail și o cutie poștală în campus.

– Și orarul clasei lui? Întrebă Bean.

– Nu postează așa ceva.

Bean râse.

– Și asta ar trebui să fie o problemă?

– Nu, Bean, n-o să le spargi sistemul. Nu-mi vine în minte o cale mai bună de a atrage atenția decât dacă ai declanșa o capcană și ai atrage un program-spion până acasă.

– Nu mă las urmărit de spioni.

– Nu-i vezi niciodată pe cei care te urmăresc.

– E doar un colegiu, nu vreun serviciu de informații.

– Câteodată, oamenii care au cele mai puține lucruri care ar merita furate sunt cei mai preocupați să lase impresia că au mari comori ascunse.

– Asta e din Biblie?

– Nu, din observație.

– Deci ce facem?

– Vocea ta e prea copilăroasă, zise sora Carlotta. Vorbesc eu la telefon.

Vorbi așa cum știa ea cu secretarul-șef al universității.

– A fost atât de drăguț să-mi care toate lucrurile atunci când mi s-a rupt o roată de la cărucior, iar dacă astea sunt cheile lui aș vrea să i le înapoiez imediat, înainte să înceapă să-și facă griji... Nu, nu i le las în cutia poștală, cum ar putea asta să însemne „imediat“? Nici nu le las la dumneavoastră, ar putea să nu fie ale lui, atunci ce m-aș face? Dacă sunt cheile lui, s-ar bucura dacă mi-ați spune unde are el ore, iar dacă nu sunt ale lui, ce rău ar fi în asta?... Bine, aștept.

Sora Carlotta se întinse pe pat. Bean râse:

– Cum ajunge o călugăriță să mintă atât de bine?

Ea apăsă pe butonul MUTE.

– Nu înseamnă că minți dacă-i spui unui birocrat povestea de care e nevoie ca să-l determine să-și facă treaba ca lumea.

– Dar dacă și-ar face treaba ca lumea, nu ți-ar da nicio informație despre Peter.

– Dacă și-ar face treaba ca lumea, ar înțelege scopul regulilor și în consecință ar ști când e cazul să facă excepții.

– Oamenii care înțeleg scopul regulilor nu devin birocrați, zise Bean. Asta e ceva ce am învățat foarte repede la Școala de Luptă.

– Exact. Deci eu trebuie să-i spun o poveste care să-l ajute să-și depășească handicapul. Brusc, își reîndreptă atenția către telefon: Oh, ce amabil! Da, e bine. O să mă întâlnesc acolo cu el.

Închise telefonul și râse.

– Ei bine, în cele din urmă secretarul i-a transmis un e-mail. Era conectat, a admis că și-a pierdut cheile, și vrea să se întâlnească cu bătrânica la Yum-Yum.

– Ce-i asta?

– N-am nici cea mai vagă idee, dar după cum a spus-o, îmi închipui că dacă aș fi fost o bătrână care trăiește lângă campus aș fi știut deja. Deja se scufundase în harta orașului: A, e un restaurant aproape de campus. Asta e. Hai să ne întâlnim cu băiatul care va fi rege.

– Stai o clipă, zise Bean. Nu putem merge direct acolo.

– De ce nu?

– Trebuie să luăm niște chei.

Sora Carlotta îl privi ca pe un nebun.

– Am cam inventat cheile astea, Bean.

– Secretarul știe că te întâlnești cu Peter Wiggin ca să-i înapoiezi niște chei. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar duce chiar acum la Yum-Yum să ia prânzul? Și ne vede întâlnindu-ne cu Peter, și nimeni nu-i dă nicio cheie?

– N-avem prea mult timp.

– OK, am o idee mai bună. Prefă-te zăpăcită și spune-i că, grăbindu-te să ajungi la întâlnirea cu el, ai uitat să aduci cheile, dar ar putea să vină acasă cu tine.

– Bean, chiar ai talent.

– Înșelătoria e a doua mea natură.

Autobuzul veni la fix și merse cu viteză, nefiind oră de vârf, și în curând erau în campus. Bean se pricepea mai bine să transpună hărțile în teren real, așa că găsi drumul spre Yum-Yum.

Locul arăta ca o bombă. Sau mai degrabă încerca să arate ca o bombă din erele trecute. Numai că și în realitate era ruinat și prost întreținut, astfel că era o bombă încercând să arate ca un restaurant decent, decorat să arate ca o bombă. Foarte complicat și ironic, decise Bean, amintindu-și ce obișnuia să spună tatăl lui despre un restaurant de cartier din apropierea casei lor din Creta: Lăsați orice prânz, voi ce intrați.

Mâncarea părea ca cea obișnuită din orice restaurant banal – mai mult grăsime și dulciuri decât aromă și nutriție. Totuși, Bean nu era mofturos. Existau mâncăruri care-i plăceau mai mult decât altele și știa câte ceva despre diferența dintre bucătăria fină și mâncarea simplă, dar după străzile din Rotterdam și anii de hrană uscată și procesată din spațiu, orice îi aducea calorii și nutrienți era bun pentru el. Dar făcu greșeala să-și ia înghețată. Abia venise de la Araraquara, unde șerbetul era memorabil, iar chestia asta americană era prea grasă, aroma prea siropoasă.

– Mmmm, *deliciosa*, zise Bean.

– *Fecha a boquinha, menino*, răspunse ea. *E não fala português aqui.*

– Nu vreau să critic înghețata într-o limbă pe care o înțeleg ei.

– Amintirea senzației de foame nu te face mai tolerant?

– Trebuie să fie totul o problemă de morală?

– Am scris dizertații despre d'Aquino și Tillich, spuse sora Carlotta. Toate problemele sunt filozofice.

- Caz în care toate răspunsurile sunt neinteligibile.
- Și nici măcar nu ești la școala generală.

Un tânăr înalt se strecură pe banchetă lângă Bean.

- Scuzați-mă pentru întârziere, zise. Aveți cheile mele?

– Mă simt așa de prost, spuse sora Carlotta. Am venit până aici și mi-am dat seama că le-am uitat acasă. Dă-mi voie să-ți cumpăr o înghețată și apoi poți să vii la mine acasă să le iei.

Bean privi în sus la profilul lui Peter. Asemănarea cu Ender era clară, dar nu într-atât de mult încât cineva să-i confunde.

Deci ăsta era puștiul care negociase încetarea focului și încheiase Războiul Ligii. Arătos, dar nu frumos ca un star de cinema – oamenilor le-ar plăcea, dar ar avea și încredere în el. Bean studiase înregistrări video cu Hitler și Stalin. Diferența era notabilă – Stalin nu trebuise niciodată să fie ales, Hitler da. Chiar cu acea mustață stupidă, puteai vedea în ochii lui Hitler priceperea de a citi în tine, sentimentul acela că orice ar spune, oriunde ar privi, îți vorbește ție, se uită la tine, îi pasă de tine. Dar Stalin arăta ca un mincinos, ceea ce și era. Peter intra categoric în categoria celor carismatici. Ca Hitler.

Poate că era o comparație nedreaptă, dar cei care își doreau puterea invitau la astfel de gânduri. Cel mai rău era să privești felul în care o juca pe sora Carlotta. Într-adevăr, interpreta un rol, dar când îi vorbea, când își fixa privirea pe ea, ea se înfrumuseța, se încălzea. Nu atât încât să se comporte prosteste, dar era conștientă de prezența lui cu o intensitate sporită care lui Bean îi displăcea. Peter avea darul seducției. Periculos.

– O să merg cu dumneata acasă, zise Peter. Nu mi-e foame. Ați plătit deja?

– Desigur, zise sora Carlotta. Apropo, acesta este nepotul meu. Delfino.

Peter păru să-l observe pe Bean pentru prima dată – deși Bean era sigur că Peter îl măsurase pe de-a-ntregul înainte de a se așeza.

– Simpatice copil, spuse. Câți ani are? Merge deja la școală?

– Sunt mic, zise Bean vesel, dar cel puțin nu sunt *yelda*.

– Filmele alea de la Școala de Luptă, făcu Peter. Chiar și copiii mici prind argoul acela poliglot stupid.

– Acum trebuie să mergem, copii, insist.

Sora Carlotta îi conduse spre ușă.

– Nepotul meu vizitează țara pentru prima dată, tinere, așa că nu înțelege zeflemelele americane.

– Ba le înțeleg, zise Bean, căutând să sune ca un copil bosumflat și găsind asta destul de ușor, căci chiar era iritat.

– Vorbește bine engleza. Mai bine țin-e-l de mână cât traversăm, tramvaiele zboară prin campus de parc-ar fi la Daytona.

Bean făcu ochii mari, dar fu de acord ca sora Carlotta să-l țină de mână când traversară strada. Peter încerca în mod evident să-l provoace, dar de ce? Categorie, nu era atât de superficial încât să creadă că a-l umili pe Bean i-ar fi adus vreun avantaj. Poate îi făcea plăcere să-i facă pe alții să se simtă mici.

În cele din urmă ajunseră departe de campus, făcând destul de multe ocolișuri și schimbări de direcție ca să poată fi siguri că n-au fost urmăriți.

– Deci tu ești marele Julian Delphiki, zise Peter.

– Și tu ești Locke. Ești solicitat ca Hegemon după ce se termină mandatul lui Sakata. Păcat că exiști doar virtual.

– Mă gândesc să ies cât de curând în public, zise Peter.

– Aha, de asta ți-ai făcut operație estetică, să arăți atât de bine.

– Fața asta veche? O port numai când nu-mi pasă cum arăt.

– Băieți, zise sora Carlotta. Chiar trebuie să vă mai mușăriți așa?

Peter râse ușor.

– Haide, mami, doar ne jucam. N-am putea merge la film?

– Gata, în pat și nu primiți de mâncare, niciunul dintre voi, zise sora Carlotta.

Bean se săturase de asta.

– Unde e Petra? întrebă.

Peter îl privi ca pe un nebun.

– Nu e la mine.

– Ai informații, zise Bean. Știi mai multe decât îmi spui.

– Și tu știi mai multe decât îmi spui mie. Credeam că vom avea încredere unul în altul, apoi vom da drumul șuvoaielor de înțelepciune.

– E moartă? întrebă Bean, nevrând să se lase deviat.

Peter privi la ceas.

– În momentul ăsta? Nu știu.

Bean se opri din mers. Dezgustat, se întoarse spre sora Carlotta.

– Am pierdut timpul, zise. Și ne riscăm viețile pentru nimic.

– Ești sigur? spuse sora Carlotta.

Bean privi înapoi spre Peter, care părea uimit cu adevărat.

– Vrea să fie Hegemon, zise Bean, dar e un nimic.

Bean se îndepărtă. Memorase traseul, desigur, și știa cum să ajungă la stația de autobuz fără ajutorul

Carlotei. Ender călătorise cu aceste autobuze pe când era mai mic decât Bean. Era singura consolare după amara dezamăgire de a fi descoperit că Peter nu era decât un prostânac care se juca.

Nimeni nu strigă după el, iar el nu privi înapoi.

Bean nu luă autobuzul spre hotel, ci pe cel care trecea cel mai aproape de școala pe care Ender o urmasese înainte de a fi trimis la Școala de Luptă. Întreaga istorie a vieții lui Ender ieșise la lumină în cursul anchetei asupra lui Graff: prima crimă a lui Ender avusese loc aici, un băiat numit Stilson care își asmuțise gașca împotriva lui Ender. Bean fusese martor la cea de-a doua crimă a lui Ender, într-o situație similară cu prima. Ender – singur, copleșit numeric, înconjurat – provoca la luptă unul la unul, apoi se bătea ca să distrugă dușmanul astfel încât acestuia să nu-i mai rămână nicio dorință de a mai lupta. Dar el știuse asta aici, de la vârsta de șase ani.

Și eu cunoșteam anumite lucruri la vârsta asta, gândi Bean. Chiar și mai de tânăr. Nu cum să ucid – asta mă depășea, eram prea mic. Ci cum să trăiesc, asta era greu.

Pentru mine era greu, dar nu și pentru Ender. Bean se plimbă prin cartierele cu case vechi modeste și case noi și mai modeste – dar pentru el toate erau miracole. Nu pentru că n-ar fi avut o mulțime de ocazii, trăind cu familia sa în Grecia după război, de a vedea cum creșteau majoritatea copiilor. Dar aici era ceva diferit. Acesta era locul care îl crease pe Ender Wiggin.

Eu am mai mult talent înnăscut pentru război decât a avut Ender. Totuși, el a fost un comandant mai bun. Asta să fi fost diferența? El crescuse undeva unde niodată nu trebuise să-și facă griji în legătură cu următoarea masă, unde oamenii îl laudau și-l ocroteau. Eu am crescut undeva unde, dacă găseam un rest de hrană, trebuia să mă tem că un alt copil de pe stradă ar putea să

mă omoare pentru el. Oare asta nu ar fi trebuit să mă facă pe mine cel care luptă disperat, iar pe Ender cel care se retrage?

Nu era locul de vină. Doi oameni în situații identice nu vor face niciodată exact aceleași alegeri. Ender este ceea ce este, eu sunt ceea ce sunt. Lui i-a fost destinat să distrugă Furnicile. Mie mi-a fost dat să supraviețuiesc.

Acum, ce mi-e scris să fac? Sunt un comandant fără armată. Am o misiune de îndeplinit, dar nicio idee despre cum s-o îndeplinesc. Petra, dacă mai trăiește, e în mare pericol, și contează pe mine s-o eliberez. Toți ceilalți sunt liberi. Doar ea rămâne prizonieră. Ce i-a făcut Ahile? Nu vreau ca Petra să sfârșească la fel ca Poke.

Asta era diferența dintre Ender și Bean. Ender a terminat cea mai amară luptă a copilăriei lui neînvins. A făcut ceea ce trebuia. Dar Bean, nici măcar nu-și dăduse seama de pericolul în care se afla prietena sa Poke, decât când era prea târziu. Dacă ar fi văzut la timp cât de apropiat era pericolul, ar fi putut s-o avertizeze, s-o ajute. S-o salveze. În loc de asta, trupul ei fusese aruncat în Rin, ca să fie găsit plutind ca toate celelalte gunoaie, lângă chei.

Și se întâmpla din nou.

Bean se opri în fața casei familiei Wiggin. Ender nu vorbise niciodată despre ea, nici nu avea poze și nici nu fusese arătată la anchetă. Dar era exact așa cum se aștepta Bean. Un copac în curtea din față, cu stîngii de lemn bătute în trunchi pentru a forma o scară până la platforma situată sus, într-o bifurcare a ramurilor copacului. O grădină ordonată, bine îngrijită. Un loc pașnic de refugiu. Oare ce știuse Ender despre frică?

Unde e grădina Petrei? Și a mea unde e?

Bean știa că nu gândea rațional. Dacă Ender s-ar fi întors pe Pământ, fără îndoială că s-ar fi ascuns și el, dacă Ahile nu l-ar fi ucis pur și simplu imediat. Și, chiar

așa stând lucrurile, nu putea să nu se întrebe dacă Ender n-ar fi preferat să trăiască așa cum trăia Bean, ascunzându-se pe Pământ, decât acolo unde era acum, în spațiu, legat de o altă lume decât cea în care se născuse și ducând o viață de exil permanent.

O femeie ieși în ușa casei. Doamna Wiggin?

– Te-ai rătăcit? Întrebă.

Bean își dădu seama dezamăgit – nu, mai degrabă disperat – că uitase să fie vigilent. Casa putea să fie supravegheată. Chiar dacă nu era, doamna Wiggin își putea aminti de el, băiatul care apăruse în fața casei ei în timpul orelor de școală.

– Aici a crescut Ender Wiggin?

Un nor îi întunecă fața, doar pentru o clipă, dar Bean văzu cum se întristează înainte de a-și putea relua zâmbetul.

– Da, aici, zise ea. Dar nu se vizitează.

Dintr-un motiv pe care nu-l putu înțelege, Bean avu impulsul să spună:

– Am fost cu el. În ultima bătălie. Am luptat sub comanda lui.

Zâmbetul ei se schimbă din nou, de la simpla politețe și amabilitate, spre ceva mai apropiat de căldură și durere.

– Ah, zise. Un veteran.

Apoi căldura se stinse și fu înlocuită de grijă.

– Cunosc toate fețele tovarășilor lui Ender din acea ultimă bătălie. Tu ești cel care a murit. Julian Delphiki.

Dintr-odată, toată acoperirea lui era spulberată – și și-o făcuse cu mâna lui, spunându-i că fusese în gașca lui Ender. La ce se gândise? Fuseseră doar unsprezece.

– Evident, cineva vrea să mă omoare, zise el. Dacă spunei cuiva că am venit aici, o să-i fie de folos.

– Nu spun. Dar a fost o neglijență din partea ta să vii aici.

– Trebuia să văd, spuse Bean, întrebându-se dacă explicația era adevărată.

Ea nu se miră.

– E absurd. Nu ți-ai risca viața să vii aici fără motiv. Apoi îi veni în minte: Peter nu e acasă acum.

– Știu, zise Bean. M-am întâlnit cu el la universitate.

Și apoi își dădu seama – ea nu avea niciun motiv să creadă că venise să-l vadă pe Peter decât dacă ar fi avut idee despre ce făcea el.

– Știți, îi zise.

Ea închise ochii, înțelegând acum ceea ce mărturisise.

– Sau amândoi suntem teribil de proști, sau am avut pe loc încredere unul într-altul, de am lăsat garda atât de jos.

– Suntem doar proști dacă ceilalți nu sunt de încredere, zise Bean.

– O să aflăm, nu-i așa? Apoi zâmbi: N-are rost să stai pe stradă, ca să se întrebe lumea de ce un copil de vârsta ta nu e la școală.

El o urmă pe alee până la ușă. Când Ender plecase de acasă, pășise pe aceeași cărare? Bean încercă să-și imagineze scena. Ender nu se mai întorsese acasă. Ca și Bonzo, cealaltă victimă a războiului. Bonzo, ucis; Ender, dispărut în misiune; iar acum Bean mergând pe aleea spre casa lui Ender. Doar că de data asta nu era vorba de o vizită sentimentală făcută unei familii îndurerate. Acum era un război diferit, căci război era, iar ea își risca un alt fiu de data asta.

N-ar fi trebuit să știe ce face el. Nu pentru asta Peter trebuia să-și camufleze activitățile, prefăcându-se a fi elev?

Îi făcu un sandviș fără să-l întrebe, ca și cum ar fi presupus pur și simplu că unui copil ar trebui să-i fie foame. Era de fapt acel clișeu american, unt de

arahide pe pâine albă. Oare făcuse asemenea sandvișuri și pentru Ender?

– Mi-e dor de el, zise Bean, pentru că știa că așa o putea face să-l placă.

– Dacă ar fi fost aici, spuse doamna Wiggin, probabil ar fi fost ucis. Când am citit ceea ce... Locke... a scris despre băiatul acela din Rotterdam, nu mi-am putut imagina că l-ar fi lăsat în viață pe Ender. Îl cunoști și tu, nu-i așa? Cum îl cheamă?

– Ahile.

– Tu te ascunzi. Dar pari atât de tânăr.

– Călătoresc cu o călugăriță pe nume sora Carlotta, zise Bean. Pretindem că suntem bunică și nepot.

– Mă bucur că nu ești singur.

– Nici Ender nu e.

Lacrimile îi umplură ochii.

– Presupun că avea nevoie de Valentine mai mult decât aveam noi.

Dintr-un impuls – din nou, un act impulsiv în locul unei decizii calculate – Bean se întinse și-și puse mâna într-a ei. Ea îi zâmbi.

Momentul trecu. Bean își dădu din nou seama cât de periculos era să se afle acolo. Dacă locuința era supravegheată? F.I. știa despre Peter – dacă urmăreau casa?

– Ar trebui să plec, zise Bean.

– Mă bucur că ai trecut pe aici. Cred că voiam tare mult să vorbesc cu cineva care l-a cunoscut pe Ender fără să-l invidieze.

– Toți îl invidiam. Dar știam și că era cel mai bun dintre noi.

– Altfel de ce să-l fi invidiat, dacă n-ați fi crezut că e mai bun?

Bean râse.

– Ei bine, când invidiezi pe cineva, îți spui că la urma urmelor nu e chiar atât de bun.

– Deci... ceilalți copii îi invidiau pentru calitățile lui? Întrebă doamna Wiggin. Sau numai pentru recunoașterea de care avea parte?

Lui Bean nu-i plăcu întrebarea, dar apoi își aminti cine era cea care punea acea întrebare.

– Ar trebui să vă întreb același lucru. Peter îl invidia pentru calitățile lui? Sau doar pentru recunoaștere?

Ea tăcu, întrebându-se dacă să răspundă sau nu. Bean știa că loialitatea față de familie o îndemna să nu spună nimic.

– Nu e o întrebare fără rost, zise Bean. Nu știu cât de mult știți despre ceea ce face Peter...

– Citim tot ce publică el, spuse doamna Wiggin. Iar apoi avem foarte multă grijă să ne purtăm de parcă habar n-am avea despre ceea ce se petrece în lume.

– Încerc să mă hotărâsc dacă să merg înainte cu Peter. Și n-am cum să știu ce să fac cu el. Cât de multă încredere pot să am.

– Aș vrea să te pot ajuta. Peter bate la alte tobe. N-am putut niciodată să prind ritmul.

– Nu vă place de el? Întrebă Bean, știind că e prea lipsit de menajamente, dar știind de asemenea că nu va mai avea multe asemenea șanse să vorbească cu mama unui potențial aliat – sau rival.

– Îl iubesc, zise doamna Wiggin. Nu ne arată prea multe despre sine. Dar așa e cinstit – nici noi n-am prea arătat copiilor multe lucruri despre noi.

– De ce nu? Întrebă Bean. Se gândi cât de deschiși erau mama și tatăl lui, cât de bine îl cunoșteau pe Nikolai, iar Nikolai îi cunoștea pe ei. Îl lăsaseră aproape fără suflare lipsa de precauție a conversațiilor dintre ei. Evident, familia Wiggin nu avea aceleași obiceiuri.

- E foarte complicat, răspunse doamna Wiggin.
- Vreți să spuneți că nu e treaba mea.
- Din contră, știu că te privește foarte mult. Oftă și se așeză: Haide, să nu ne prefacem că e doar o discuție în pragul ușii. Ai venit aici să afli despre Peter. Răspunsul simplu ar fi că nu știm nimic. El nu spune nimănui nimic din ceea ce vor să știe, decât dacă i-ar fi lui de folos ca ei să știe.

- Și răspunsul dificil?

- Ne-am ascuns de copiii noștri chiar de la început. Nu prea putem fi surprinși sau supărați dacă au învățat la o vârstă fragedă să fie secretoși.

- Ce ați ascuns?

- Nu le-am spus copiilor noștri, și ar trebui să-ți spunem ție? Dar îmi dădu imediat răspunsul: Dacă Valentine și Ender ar fi aici, cred că am sta de vorbă cu ei. Chiar am încercat să-i explic lui Valentine câte ceva înainte ca ea să i se alăture lui Ender în... spațiu. M-am descurcat foarte prost, pentru că nu mai puseseam așa ceva în cuvinte până atunci. Trebuie să... să încep prin a spune... urma să avem oricum un al treilea copil, chiar dacă F.I. nu ne-ar fi cerut asta.

Acolo unde crescuse Bean, legile demografice nu aveau prea mare importanță – copiii străzii din Rotterdam erau toți populație excedentară și știau perfect de bine că prin lege niciunul dintre ei n-ar fi trebuit să se nască, dar atunci când mori de foame e greu să te preocupe prea mult faptul că n-o să ajungi la cele mai bune școli. Totuși, când legile fuseseră abrogate citise despre ele, și prin urmare înțelese semnificația deciziei lor de a avea un alt treilea copil.

- De ce să fi făcut asta? întrebă Bean. Le-ar fi făcut rău tuturor copiilor. Ar fi pus capăt carierelor voastre.

– Am avut mare grijă să nu facem carieră. Nu niște cariere la care să ne pară rău să renunțăm. Nu aveam decât serviciu. Vezi tu, suntem oameni religioși.

– Există mulți oameni religioși pe lume.

– Dar nu și în America, spuse doamna Wiggin. Nu genul de fanatici care să facă lucruri atât de egoiste și antisociale ca a avea mai mult de doi copii, doar din cauza unor idei religioase greșit înțelese. Iar când Peter a avut rezultate atât de bune de mic copil și au început să-l monitorizeze – ei bine, pentru noi a fost un dezastru. A trebuit să... nu ne mai amestecăm. Să dispărem. Știi, suntem oameni inteligenți.

– Mă întreb de ce părinții unor asemenea genii nu au cariere proprii notabile. Sau cel puțin un anume statut în comunitatea intelectuală.

– Comunitatea intelectuală, zise doamna Wiggin disprețuitor. Comunitatea intelectuală a Americii nu a fost niciodată prea strălucitoare. Sau onestă. Sunt toți niște oi, urmând orice modă intelectuală a anului. Cărând ca toată lumea să le urmeze opiniile. Toată lumea trebuie să fie deschisă la minte și tolerantă cu lucrurile în care cred ei, dar ferească Dumnezeu să-și imagineze, măcar pentru un moment, că cineva care nu e de acord cu ei ar putea pune măcar un deget pe adevăr.

Glasul îi era trist.

– Sună amar, zise ea.

– Ați trecut prin viață, zise Bean. Deci credeți că sunteți mai inteligenți decât ceilalți oameni.

Ea dădu puțin înapoi.

– Vezi, ăsta-i genul de comentariu care explică de ce nu discutăm cu nimeni despre credința noastră.

– Nu voiam să sune ca o acuzație, zise Bean. Eu cred că sunt mai inteligent decât toți ceilalți pe care i-am întâlnit, pentru că așa sunt. Ar trebui să fiu prost

să nu-mi dau seama de asta. Voi credeți cu adevărat în religia voastră și vă displace faptul că sunteți nevoiți s-o ascundeți de ceilalți. Asta am vrut să spun.

– Nu religie, ci religii, zise ea. Soțul meu și cu mine nici măcar nu împărțim aceeași doctrină. O familie mare, supusă lui Dumnezeu, a fost cam singurul lucru asupra căruia am căzut de acord. Și chiar și așa, am elaborat amândoi justificări intelectuale pentru decizia noastră de a sfida legea. Nu am crezut că asta le va dăuna copiilor. Voiam să-i creștem în spiritul religiei, ca niște adevărați credincioși.

– De ce n-ați făcut-o ?

– Pentru că de fapt suntem niște lași. Supravegherea F.I. ar fi reprezentat o interferență constantă. Ar fi intervenit să se asigure că nu-i învățăm pe copii ceva care să-i împiedice să-și îndeplinească rolul pe care tu și cu Ender l-ați avut. Atunci am început să ne ascundem credința. Nu chiar de copii, ci de oamenii de la Școala de Luptă. Am fost așa de ușurați când i-au scos monitorul lui Peter ! Apoi și pe al Valentinei. Am crezut că s-a terminat. Urma să ne mutăm într-un loc unde să nu fim așa de rău tratați, și să avem un al treilea copil, și un al patrulea, și cât de mulți puteam avea înainte de a fi arestați. Dar apoi au venit și ne-au cerut un al treilea copil. Deci nu mai trebuia să ne mutăm. Vezi tu ? Am fost leneși și speriați. Dacă Școala de Luptă ne dădea o acoperire pentru a ne permite încă un copil, de ce nu ?

– Și apoi l-au luat pe Ender.

– Iar când l-au luat, era prea târziu să-i mai creștem pe Peter și pe Valentine în credința noastră. Dacă nu-i înveți pe copii când sunt mici, nu se imprimă în adâncul sufletului lor. Trebuie să sperii că va veni mai târziu, de la sine. Nu pot învăța de la părinți dacă educația religioasă nu începe de când sunt mici.

– Îndoctrinare.

– Asta înseamnă să fii părinte, spuse doamna Wiggin. Să-ți îndoctrinezi copiii în tiparele sociale după care vrei să trăiască. Intelectualii nu au scrupule în a folosi școlile ca să ne îndoctrineze copiii cu prostiile lor.

– Nu încercam să vă provoc, zise Bean.

– Și totuși, mă simt criticată.

– Îmi pare rău.

– Ești încă un copil, spuse doamna Wiggin. Indiferent cât de deștept ai fi, tot mai absorbi multe dintre atitudinile clasei conducătoare. Nu-mi place, dar asta e. Când l-au luat pe Ender, și am putut în sfârșit să trăim fără supravegherea constantă a fiecărui cuvânt pe care-l spuneam copiilor, ne-am dat seama că Peter era deja complet îndoctrinat de prostiile din școli. N-am mai fi reușit cu planul nostru inițial. Ne-ar fi denunțat. L-am fi pierdut. De ce să-l izgonim pe primul născut pentru a da naștere unui al patrulea sau al cincilea sau al șaselea? Peter părea câteodată că n-ar avea deloc conștiință. Dacă cineva avea nevoie să creadă în Dumnezeu, acela era Peter, și el nu credea.

– Probabil că nici atunci n-ar fi avut conștiință.

– Nu-l cunoști. Mândria îl ține în viață. Dacă l-am fi făcut să fie mândru de credința lui secretă, ar fi dus această luptă cu vitejie. Dar... nu e.

– Deci n-ați încercat niciodată să-l convertiți la convingerile voastre? întrebă Bean.

– Care din ele? Întotdeauna am crezut că marea luptă în familia noastră va fi în legătură cu ce religie să-i învățăm, a lui sau a mea. În loc de asta a trebuit să avem grijă de Peter și să găsim căi de a-l ajuta să descopere... decența. Nu, ceva mult mai important ca asta. Integritatea. Onoarea. L-am monitorizat, așa cum Școala de Luptă i-a monitorizat pe toți trei. Ne-am folosit toată

răbdarea ca să nu intervenim atunci când a forțat-o pe Valentine să devină Demostene. Era atât de contrar spiritului ei. Dar curând am văzut că asta nu a schimbat-o – că cel puțin noblețea inimii ei era mai puternică în rezistența la controlul lui Peter.

– N-ați încercat pur și simplu să-l opriți?

Ea râse aspru.

– O, acum tu trebuie să fii cel deștept. Te-ar fi putut opri cineva? Iar Peter nu a reușit să intre la Școala de Luptă pentru că era prea ambițios, prea rebel, prea nepotrivit pentru a îndeplini misiuni și a primi ordine. Ar fi trebuit să-l influențăm cumva interzicându-i sau oprindu-l să facă ceva?

– Nu, văd că n-ați fi putut, zise Bean. Dar n-ați făcut chiar nimic?

– L-am educat cum am putut mai bine, răspunse doamna Wiggin. Vedeam că-l deranjăm, că ne disprețuiește opiniile. Nu ajuta cu nimic faptul că încercam din răputeri să ascundem că știm despre tot ceea ce scrisese el ca Locke; conversațiile erau... de-a dreptul abstracte. Plicticoase, presupun. Iar noi nu prezentam încredere ca intelectuali. De ce ne-ar fi respectat? Dar auzea ideile noastre. Despre ceea ce înseamnă noblețea. Bunătatea și onoarea. Dar, indiferent dacă ne credea într-o anumită măsură sau pur și simplu găsea asemenea lucruri în sine, noi l-am văzut oricum crescând. Deci... tu mă întrebi dacă poți avea încredere în el, și eu nu pot răspunde, pentru că... în ce sens să ai încredere? Că va acționa așa cum vrei tu? Niciodată. Că va acționa conform unor tipare previzibile? Ar trebui să râd. Dar am văzut semne de onoare. L-am văzut făcând lucruri care erau foarte dificile, dar nu pentru că păreau a fi doar spectacol, ci pentru că el credea cu adevărat în ceea ce face. Bineînțeles, poate că pur și simplu făcea

lucruri care l-ar fi făcut pe Locke să pară virtuos și demn de admirație. De unde să știm, dacă nu-l întrebam?

– Deci voi nu puteți vorbi cu el despre ceea ce contează pentru voi, pentru că știți că v-ar disprețui, iar el nu poate vorbi cu voi despre ceea ce contează pentru el, pentru că niciodată nu i-ați demonstrat că sunteți în stare să înțelegeți ceea ce gândește el.

Ochii îi sclipiră, inundați de lacrimi.

– Câteodată mi-e atât de dor de Valentine. Ți se oprea răsuflarea cât era de bună și cinstită.

– V-a spus că ea era Demostene?

– Nu, zise doamna Wiggin. A fost suficient de înțeleaptă ca să înțeleagă că, dacă n-ar păstra secretul lui Peter, familia s-ar destrăma pentru totdeauna. Nu, s-a ascuns de noi. Dar s-a asigurat că știm exact ce fel de persoană e Peter. Și despre orice altceva în viața ei, tot ce o lăsa Peter să decidă, ne-a spus, și ne-a și ascultat, i-a păsat de ce gândim noi.

– I-ați spus despre credințele voastre?

– Nu i-am vorbit despre credință. Dar am învățat-o despre rezultatele ei. Am făcut tot ce am putut.

– Sunt convins, zise Bean.

– Nu sunt proastă. Știu că ne disprețuiești, tot așa cum am știut și că Peter ne disprețuiește.

– Nu-i adevărat.

– Am fost mințită destul ca să recunosc o minciună.

– Nu vă disprețuiesc pentru... nu vă disprețuiesc deloc, spuse Bean. Dar trebuie să înțelegeți că modul în care v-ați ascuns unul de altul, Peter crescând într-o familie în care nimeni nu spune nimănui nimic din ceea ce e important – toate astea nu mă fac prea optimist în legătură cu încrederea în el. Urmează să-mi pun viața în mâinile lui. Iar acum aflu că în toată viața lui nu a avut o relație onestă cu nimeni.

Ochii ei deveniră reci și distanți.

– Văd că ți-am oferit informații utile. Poate că acum ar trebui să pleci.

– Nu vă judec, zise Bean.

– Nu fi absurd, bineînțeles că o faci.

– Atunci, nu vă condamn.

– Nu mă face să râd. Ne condamni, și știi ce? Sunt de acord cu tine. Și eu mă condamn. Am avut de gând să urmăresc voința lui Dumnezeu, și am sfârșit făcându-i rău singurului copil care ne-a mai rămas. E înverșunat să-și pună amprenta asupra lumii. Dar ce fel de amprentă va fi?

– Una de neșters. Dacă Ahile nu-l distruge mai întâi.

– Am făcut și unele lucruri bune, zise doamna Wiggin. I-am dat libertatea de a-și testa abilitățile. Știi, am fi putut să-l oprim să publice. Crede că ne-a păcălit, dar numai pentru că noi am făcut pe proștii. Câți părinți și-ar fi lăsat fiul adolescent să se amestece în problemele internaționale? Când a scris împotriva... împotriva reîntoarcerii lui Ender acasă – nici nu știi cât de greu mi-a fost să mă abțin, să nu-l zgârii pe ochii ăia aroganți...

Pentru prima dată, Bean văzu ceva din furia și frustrarea prin care trecuse ea. Gândi: asta simte mama lui Peter în legătură cu el. Poate că a fi orfan nu era chiar așa un neajuns.

– Dar n-am făcut-o, nu-i așa? zise doamna Wiggin.

– Ce?

– Nu l-am oprit. Și s-a dovedit că avea dreptate. Pentru că dacă Ender ar fi fost aici, pe Pământ, ar fi fost fie mort, fie unul dintre copiii răpiți, fie s-ar fi ascuns ca tine. Totuși... Ender era fratele lui, și l-a exilat pentru totdeauna de pe Pământ. Și nu mă pot împiedica să-mi amintesc de amenințările groaznice de pe vremea când

Ender era mic și trăia cu noi. Îi spunea lui Ender și Valentinei că într-o zi îl va ucide pe Ender și va pretinde că a fost un accident.

– Ender n-a murit.

– Eu și soțul meu ne-am întrebat, în nopțile întunecoase în care încercam să înțelegem ce se întâmplă cu familia noastră, cu toate visele noastre, ne-am întrebat dacă Peter l-a exilat pe Ender pentru că îl iubea și cunoștea pericolele pe care le-ar înfrunta dacă s-ar întoarce pe Pământ. Sau l-a exilat pentru că se temea că dacă Ender s-ar întoarce acasă Peter l-ar ucide, așa cum amenințase – și atunci exilarea lui Ender a fost un fel de, știu eu, autocontrol elementar. Totuși, un lucru foarte egoist, dar demonstrând un vag respect pentru ceea ce e decent. Ar fi un progres.

– Poate că niciuna dintre cele două variante nu este adevărată.

– Sau poate suntem toți ghidați de Dumnezeu, și Dumnezeu te-a adus aici.

– Așa spune și sora Carlotta.

– Ar putea avea dreptate.

– Oricum nu prea-mi pasă, zise Bean. Dacă există un Dumnezeu, cred că se descurcă cam prost cu treaba asta.

– Sau nu înțelegi tu care e treaba lui.

– Credeți-mă, sora Carlotta e echivalentul unui ie-zuit. Hai să nu ne băgăm în sofisme, am fost antrenat de o expertă și, după cum ați spus, nu ați mai exersat.

– Julian Delphiki, zise doamna Wiggin, am știut de când te-am văzut în fața casei nu numai că pot, dar și că trebuie să-ți spun lucruri despre care nu am vorbit cu altcineva decât cu soțul meu, și chiar lucruri despre care nu i-am vorbit nici lui niciodată. Ți-am spus lucruri pe care Peter nici nu-și imaginează că le știu, le gândesc, le văd sau le simt. Dacă ai o părere proastă despre mine

ca mamă, te rog să-ți amintești că tot ceea ce știi, știi pentru că ți-am spus eu, iar eu ți-am spus pentru că sunt convinsă că într-o zi viitorul lui Peter ar putea depinde de faptul că tu vei ști ceea ce urmează să facă sau cum să-l ajuți. Ori că viitorul lui Peter ca ființă umană cinstită ar putea depinde de ajutorul pe care ți l-ar da ție. Mi-am deschis inima în fața ta, de dragul lui Peter. Și îți înfrunt disprețul, Julian Delphiki, tot de dragul lui Peter. Așa că nu-mi interpreta greșit dragostea față de fiul meu. Indiferent dacă lui îi pasă sau nu, a crescut alături de niște părinți care l-au iubit și au făcut tot ce au putut pentru el. Inclusiv minciunile în legătură cu ceea ce credem, ceea ce știm, pentru ca el să se poată mișca în lumea lui ca un Alexandru, întinzându-se curajos până la marginile pământului, având libertatea completă. Am fost prea proști ca să-l oprim. Până când n-o să ai un copil al tău și n-o să faci sacrificii pentru acel copil, n-o să-ți sucești și răsucești viața ca un covrig sau ca un nod pentru el, să nu îndrăznești să mă judeci pe mine și ce am făcut eu!

– Nu vă judec, zise Bean. Zău că nu. Cum ați spus, încerc numai să-l înțeleg pe Peter.

– Ei bine, știi ce cred eu? Cred că ai pus întrebările nepotrivite. „Pot să am încredere în el?“, îl imită ea cu dezgust. Faptul că ai sau nu încredere în cineva are de-a face mai mult cu genul de persoană care ești tu decât cu genul care e el. Întrebarea pe care ar fi trebuit s-o pui era: „Vreți cu adevărat ca Peter Wiggin să conducă lumea?“ Pentru că dacă tu îl ajuți, iar el trece cumva prin toate astea, aici se va ajunge. Nu se va opri până ce nu va reuși. Iar el îți va consuma viitorul, al tău și pe al oricui altcuiva, dacă asta îl va ajuta să-și atingă scopul. Așa că întreabă-te, va fi lumea un loc mai bun cu Peter Wiggin Hegemon? Și nu vreun ceremonial benign cu o

paiață ca lingăul care deține acum conducerea. Mă refer la Peter Wiggin Hegemonul, care să refacă lumea în forma pe care vrea el s-o ia.

– Ați presupus că mie îmi pasă dacă lumea e un loc mai bun sau nu, spuse Bean. Dar dacă mie nu-mi pasă decât de propria mea supraviețuire și prosperitate? Atunci singura întrebare care contează este: Mă pot folosi de Peter pentru a-mi urma propriile planuri?

Ea râse și scutură din cap.

– Crezi asta despre tine? Ce copil ești!

– Scuzați-mă, am pretins eu vreodată că aș fi altceva?

– Pretinzi, zise doamna Wiggin, că ești o persoană de o valoare inestimabilă, încât vorbești despre „alianța” cu Peter de parcă ai aduce armate întregi cu tine.

– Nu aduc armate, replică Bean, dar aduc victoria pentru orice armată mi-ar încredința el.

– Oare Ender ar fi fost ca tine dacă s-ar fi întors acasă? Arogant? Distant?

– Deloc, zise Bean. Dar eu n-am ucis niciodată pe nimeni.

– Decât Gândaci.

– De ce suntem în război unul cu altul? se întrebă Bean.

– Eu ți-am spus totul despre fiul meu, despre familia mea, și tu nu mi-ai dat nimic în schimb. Doar... sarcasm.

– Nu sunt sarcastic, zise Bean. Îmi plăceți.

– O, mulțumesc foarte mult.

– Văd în dumneavoastră pe mama lui Ender Wiggin, spuse Bean. Îl înțelegeți pe Peter așa cum Ender își înțelegea soldații. Așa cum Ender își înțelegea dușmanii. Și sunteți destul de curajoasă ca să acționați imediat ce apare momentul potrivit. Am apărut în pragul casei dumneavoastră, și mi-ați și oferit toate astea. Nu, doamnă, nu vă disprețuiesc deloc. Știți ce cred eu?

Cred că, probabil fără să vă dați seama, aveți încredere totală în Peter. Vreți ca el să reușească. Considerați că el ar trebui să conducă lumea. Și mi-ați spus toate astea nu pentru că sunt un copilăș drăguț, ci pentru că ați considerat că, spunându-mi mie, îl veți ajuta pe Peter să se apropie mult de victoria finală.

Ea clătină din cap.

– Nu toată lumea gândește ca un soldat.

– Foarte puțini o fac. În orice caz, foarte puțini soldați.

– Să-ți spun ceva, Julian Delphiki. Nu ai nici mamă și nici tată, deci trebuie să ți se spună asta. Știi de ce mă tem eu cel mai mult? Că Peter își va urmări ambițiile cu atâta înverșunare încât nu va avea niciodată o viață.

– Să cucerești lumea nu înseamnă viață? Întrebă Bean.

– Alexandru cel Mare, zise doamna Wiggin. Bântuie coșmarurile mele despre Peter. Toate cuceririle lui, toate victoriile, marile lui realizări – toate au fost acțiuni ale unui adolescent. Atunci când a venit timpul să se căsătorească, să aibă copii, era prea târziu. A murit tânăr. Și probabil nici nu s-ar fi descurcat prea bine. Era deja prea puternic înainte de a încerca să găsească dragostea. De asta mă tem eu pentru Peter.

– Dragostea? La asta se reduce totul?

– Nu, nu numai dragostea. Vorbesc despre ciclul vieții. Vorbesc despre găsirea unei ființe cu care să decizi să te căsătorești și lângă care să fii hotărât să rămâi pentru totdeauna, indiferent dacă peste câțiva ani o să vă mai plăceți unul pe altul sau nu. Și de ce-ai face așa ceva? Ca să poți avea copii, să-i ții în viață și să-i înveți ceea ce trebuie să știe astfel ca într-o zi și ei să aibă copii, și totul să continue. Și să nu-ți afli o clipă de liniște până când nu vei avea nepoți, mulți, pentru că atunci vei ști că neamul tău nu s-a stins, influența ta va continua.

Egoist, nu-i așa? Doar că nu e egoism, pentru așa ceva există viața. E singurul lucru care aduce cuiva fericirea. Toate celelalte – victorii, realizări, onoruri, cauze – aduc numai clipe trecătoare de plăcere. Dar să te legi de o altă persoană și de copiii pe care îi aveți împreună, asta e viața. Și nu poți să faci așa ceva dacă în centrul vieții tale se află ambițiile. Nu vei fi niciodată fericit. Nu va fi niciodată destul, chiar dacă ai conduce lumea.

– Mie îmi spuneți asta? Sau lui Peter? Întrebă Bean.

– Îți spun ție ceea ce vreau cu adevărat pentru Peter, zise doamna Wiggin. Dar dacă ești o zecime atât de deștept pe cât crezi că ești, o să pricepi și pentru tine. Altfel, nu vei avea bucurie adevărată în viață.

– Scuzați-mă dacă-mi scapă ceva, dar din câte înțeleg eu, căsătoria și copiii nu v-au adus decât durere. L-ați pierdut pe Ender, ați pierdut-o pe Valentine, și vă petreceți viața supărată pe Peter sau frământându-vă din cauza lui.

– Da, zise ea. Acum înțelegeți.

– Unde e bucuria? Asta nu pricep eu.

– Durerea e bucuria, spuse doamna Wiggin. Am pe cineva pentru care să sufăr. Tu pe cine ai?

Conversația era atât de intensă încât Bean nu reuși să găsească bariera care să blocheze ceea ce spunea ea. Ceva se răsculă în el. Amintirea tuturor celor pe care-i iubise – în ciuda faptului că refuzase să iubească pe cineva. Poke. Nikolai. Sora Carlotta. Ender. Părinții lui, atunci când în sfârșit îi întâlnise.

– Am pentru cine să sufăr, zise Bean.

– Așa crezi tu. Toată lumea crede asta, până când primește un copil în inimă. Abia atunci știi cum e să fii prizonier al iubirii. Cum e să ai pe cineva a cărui viață e mai importantă decât a ta.

- Poate că știu mai multe decât credeți.
- Poate că nu știi nimic, zise doamna Wiggin.

Se înfruntară peste masă, lăsând între ei o tăcere grea. Bean nici măcar nu era sigur că se certaseră. În ciuda intensității schimbului de idei, putuse simți că primea o doză puternică din credința pe care ea și soțul ei o împărtășeau.

Sau poate chiar era un adevăr obiectiv, iar el pur și simplu nu-l putea înțelege pentru că nu era căsătorit.

Și nu va fi niciodată. Dacă exista cineva a cărui viață să fi putut garanta că va fi un tată groaznic, acela era Bean. Fără s-o spună cu voce tare, știuse întotdeauna că nu se va căsători niciodată, că nu va avea niciodată copii.

Dar cuvintele ei avură acest efect: pentru prima dată în viață, se pomeni dorindu-și să nu fie așa.

În liniștea care se lăsase, Bean auzi ușa din față deschizându-se și vocea lui Peter și a surorii Carlotta. Imediat, Bean și doamna Wiggin se ridicară în picioare, simțindu-se și arătând vinovați, ca și când ar fi fost prinși în vreo întâlnire clandestină. Într-un fel, chiar așa și era.

– Mamă, am întâlnit un călător, zise Peter intrând în cameră.

Bean fu izbit de începutul minciunii lui Peter – căci Bean știa că persoana pe care Peter o mințea știa că povestea lui era falsă, și totuși va minți la rândul ei, prefăcându-se că îl crede.

De data asta, minciuna fu înăbușită în fașă.

– Sora Carlotta, zise doamna Wiggin. Am auzit multe despre tine de la Julian. Spune că ești singura călugăriță iezuită din lume.

Peter și sora Carlotta îl priveră năuciți pe Bean. Ce căuta acolo? El aproape că râse de consternarea lor,

în parte pentru că nici el nu-și putea răspunde la această întrebare.

– A venit aici ca un pelerin la altar, zise doamna Wiggin. Și mi-a spus foarte curajos cine este. Peter, trebuie să ai multă grijă să nu spui nimănui că e unul dintre tovarășii lui Ender. Julian Delphiki. De fapt, nu a fost ucis în explozie. Nu e minunat? Trebuie să-l facem să se simtă bine-venit aici, de dragul lui Ender, dar încă e în pericol, deci să rămână secretul nostru.

– Bineînțeles, mamă, zise Peter. Îl privi pe Bean, dar ochii lui nu trădau nimic din ceea ce simțea. Ca ochii reci ai rinocerilor, de necitit, dar ascunzând în spatele lor un imens pericol.

Sora Carlotta era vizibil îngrozită.

– După atâtea precauții de securitate, tu pur și simplu dai totul în vileag? Casa asta e probabil supravegheată.

– Am avut o conversație plăcută, zise Bean. Așa ceva ar fi fost imposibil în mijlocul minciunilor.

– Și viața mea o riști, știi asta, spuse sora Carlotta. Doamna Wiggin îi atinse brațul.

– Rămâneți aici cu noi, vrei? Avem camere pentru musafiri.

– Nu putem, zise Bean. Are dreptate. Faptul că am venit aici a fost riscant pentru amândoi. Probabil vom pleca din Greensboro mâine la prima oră.

Aruncă o privire surorii Carlotta, știind că ea va înțelege că de fapt spunea ca ar trebui să plece cu trenul de seară. Sau cu autobuzul, poimâine. Sau să închirieze un apartament sub nume false și să rămână acolo încă o săptămână. Minciunile începuseră iar, pentru siguranța lor.

– Rămâneți cel puțin la cină? întrebă doamna Wiggin. Să-l cunoașteți pe soțul meu? Cred că va fi la

fel de intrigat ca și mine să-l cunoască pe băiatul a cărui moarte e atât de celebră.

Bean văzu sclipirea din ochii lui Peter. Înțelegea de ce pentru Peter o cină cu părinții lui ar fi fost un exercițiu social chinuitor în cadrul căruia nu s-ar fi putut spune nimic important. N-ar fi viețile tuturor mai simple dacă ne-am putea spune unul altuia simplul adevăr? Dar doamna Wiggin spusese că Peter are nevoie să se simtă independent. Dacă ar fi știut că părinții lui îi cunosc activitățile secrete, s-ar fi simțit un copil controlat. Deși, dacă era cu adevărat genul de om care să conducă lumea, sigur ar fi putut face față faptului că părinții îi cunosc secretele.

Nu e decizia mea. Mi-am dat cuvântul.

– Ne-ar face plăcere, zise Bean. Cu toate că sunteți în pericol să vă fie aruncată casa în aer din cauză că suntem noi înăuntru.

– Atunci mâncăm în oraș, zise doamna Wiggin. Vezi ce simplu e? Dacă ceva urmează să sară în aer, atunci să fie restaurantul. Au asigurare pentru genul ăsta de lucruri.

Bean râse. Dar nu și Peter. Fiindcă, își dădu Bean seama, Peter habar n-avea cât de multe știe ea și considera comentariul ei o idioțenie, și nu o ironie.

– Nu mâncare italienească, zise sora Carlotta.

– O, bineînțeles că nu. N-a existat niciodată un restaurant italian decent în Greensboro.

Cu asta, conversația alunecă spre subiecte sigure și lipsite de înțelesuri. Bean găsi o oarecare bucurie în faptul că pe Peter îl deranja totala pierdere de vreme reprezentată de această pălăvrăgeală. Știu mai multe despre mama ta decât știi tu, gândi Bean. Eu am mai mult respect pentru ea.

Dar tu ești cel pe care îl iubește.

Bean se necăji, observând invidia din propria lui inimă. Nimeni nu e imun la aceste mărunte emoții umane, știa asta. Dar trebuia să învețe cumva cum să distingă între observațiile reale și ceea ce îi spunea invidia. Peter trebuia să învețe același lucru. Încrederea pe care Bean i-o acordase cu atâta ușurință doamnei Wiggin va trebui câștigată pas cu pas între el și Peter. De ce?

Pentru că el și cu Peter erau atât de asemănători. Pentru că el și Peter erau în mod natural rivali. Pentru că el și Peter puteau fi atât de ușor dușmani de moarte.

Oare sunt un al doilea Ender în ochii lui, oare el e un al doilea Ahile într-ai mei? Dacă nu ar exista Ahile pe lume, oare l-aș considera pe Peter răul pe care trebuie să-l distrug?

Iar dacă îl înfrângem împreună pe Ahile, ne vom întoarce apoi unul împotriva celuilalt, nimicind toate victoriile noastre, distrugând tot ce am construit?

FRAȚI DE ARME

To: RusFriend%BabaYaga@MosPub.net

From: VladDragon@slavnet.com

Re: Loialitate

Hai să clarificăm un lucru. Niciodată nu m-am „alăturat” lui Ahile. Din câte am putut vedea, Ahile vorbea în numele Mamei Rusia. Am fost de acord să servesc Mamei Rusia, și aceasta este o decizie pe care nu am regretat-o și nu o regret. Consider că diviziunile artificiale între popoarele Marii Slavii servesc numai ca să ne împiedice să ne realizăm potențialul nostru în lume. În haosul care a urmat dezvăluirii adevăratului caracter al lui Ahile, aș fi bucuros să profit de orice ocazie în care aș putea fi de folos. Lucrurile pe care le-am învățat la Școala de Luptă ar putea afecta viitorul poporului nostru. Dacă legătura mea cu Ahile face imposibilă participarea mea la acțiune, așa să fie. Dar ar fi păcat să suferim cu toții din cauza ultimului act de sabotaj al unui psihopat. Exact acum e mai multă nevoie de mine. Mama Rusia nu are un fiu mai loial decât mine.

Pentru Peter, cina la Leblon împreună cu părinții săi, Bean și Carlotta era formată din perioade lungi de plictiseală chinuitoare, întrerupte de pasaje scurte de panică pură. Nimic din ceea ce se spunea nu avea nici cea mai mică importanță. Pentru că Bean se prezentase a nu fi cu mult mai mult decât un turist care vizita altarul lui Ender, nu se vorbea decât despre Ender, Ender, Ender. Dar, inevitabil, conversația atingeja subiecte foarte sensibile, lucruri care puteau da în vileag ceea ce făcea Peter în realitate și rolul pe care l-ar fi putut juca Bean.

Cel mai rău fu când sora Carlotta – călugăriță sau nu, era limpede că știe cum să devină o scorpie malițioasă atunci când vrea – începu să se intereseze de educația lui Peter la UNCG, deși știa perfect că studiile lui acolo erau o simplă acoperire pentru probleme mult mai importante.

– Mă surprinde faptul că îți pierzi timpul cu lecțiile obișnuite când ai categoric abilități care ar putea fi folosite pe o scară mai largă, spuse.

– Am nevoie de o diplomă, ca toată lumea, zise Peter, crispându-se.

– Dar de ce nu studiezi lucruri care să te pregătească să joci un rol pe scena politicii mondiale?

În mod ironic, Bean fu cel care îl salvă.

– Haide, bunico. Un om cu calitățile lui Peter Wiggin e pregătit să facă orice vrea, oricând vrea. Studiile oficiale sunt oricum doar pierdere de timp. Le urmează doar ca să dovedească celorlalți că e capabil să trăiască după reguli atunci când vrea. Așa-i, Peter?

– Pe-aproape, răspunse Peter. Eu sunt și mai puțin interesat de studiile mele decât sunteți voi, iar voi n-ar trebui să fiți interesați deloc.

– Bine, dacă o urăști atât de mult, atunci de ce-ți plătim educația? întrebă tatăl.

– Nu noi, îi reaminti mama. Peter are bursă, îl plătesc ei ca să învețe acolo.

– Nu obțin prea mult de banii ăia, nu-i așa?

– Obțin ceea ce vor, zise Bean. Pentru tot restul vieții lui, indiferent ce va realiza Peter, va fi menționat faptul că a studiat la UNCG. Va fi ca o reclamă ambulantă pentru ei. Mie mi se pare o investiție destul de rentabilă, nu?

Puștiul stăpânea limbajul pe care tatăl lui îl înțelegea – Peter trebuia să recunoască faptul că Bean își cunoștea audiența. Totuși, îl enerva că se prinsese atât de ușor cât de stupizi sunt părinții lui și cât de ușor le putea fi gădilat orgoliul. De parcă, scoțându-l pe Peter din încurcăturile conversației, Bean insista asupra faptului că Peter încă mai era un copil care locuiește cu părinții, în timp ce Bean are de-a face cu viața mult mai direct. Asta îl irita și mai mult pe Peter.

Abia la sfârșitul cinei, în timp ce părăseau restaurantul brazilian și se îndreptau spre stația Market/Holden, Bean aruncă bomba.

– Știți că de vreme ce ne-am deconspirat aici, va trebui să ne ascundem din nou imediat.

Părinții lui Peter scoaseră câteva sunete de aprobare, apoi Bean spuse:

– Mă întrebam dacă n-ar fi bine să mergă și Peter cu noi. Să plece un timp din Greensboro. Ție ți-ar plăcea, Peter? Ai pașaport?

– Nu, nu are, spuse mama lui, exact în momentul în care Peter spunea:

– Bineînțeles că da.

– Ai? întrebă mama.

– Pentru orice eventualitate, zise Peter. Nu mai adăugă: De fapt, am șase pașapoarte din patru țări, și

zece conturi diferite în bănci, cu fonduri economisite din articolele scrise.

– Dar ești în mijlocul semestrului, zise tatăl lui.

– Pot să-mi iau liber când vreau. Sună interesant. Unde mergeți ?

– Nu știm, zise Bean. Nu ne decidem decât în ultimul minut. Dar îți putem da un e-mail să-ți spunem unde suntem.

– Adresele din campus nu sunt sigure, încercă tatăl să-i ajute.

– Niciun e-mail nu e cu adevărat sigur, nu-i așa ? Întrebă mama.

– Va fi un mesaj codat. Bineînțeles.

– Nu mi se pare prea înțelept. Poate Peter consideră studiile o pierdere de vreme, dar de fapt îți trebuie acea diplomă ca să pornești în viață. Trebuie să-ți iei un angajament pe termen lung și să-l duci la bun sfârșit, Peter. Faptul că îți faci educația în salturi nu va fi apreciat de companiile bune.

– Și ce carieră crezi că voi urma ? Întrebă Peter enervat. Vreo slujbă îmbâcsită în vreo corporație ?

– Nu suport să folosești argoul ăsta de Școala de Luptă, zise tatăl. Nu ai fost acolo și te face să pari un adolescent aspirant stupid.

– Nu mă pricep la asta, zise Bean înainte ca Peter să izbucnească. Eu am fost acolo și consider că treburile astea fac parte din limbaj. Adică, și cuvântul „aspirant” a fost odată argou, nu-i așa ? Limbajul se îmbogățește pe măsură ce-l folosesc oamenii.

– Vorbește ca un puștan, insistă tatăl, dar era o simplă înțepătură, nevoia patetică a tatălui lui de a avea ultimul cuvânt.

Peter nu spuse nimic. Dar nu-i era recunoscător lui Bean pentru că fusese de partea lui. Din contră, puștiul

îl agasa. Ca și când Bean ar fi crezut că poate apărea în viața lui și interveni între el și părinții săi ca un fel de mântuitor. Îl făcea pe Peter să scadă în propriii ochi. Niciunul dintre cei care îi scriseseră sau citiseră articolele lui Locke sau Demostene nu fuseseră condescendenți față de el pentru că nu știau că e un copil. Dar modul în care se comporta Bean era un avertisment pentru ceea ce avea să urmeze. Dacă Peter ieșea în public sub numele său adevărat, va avea imediat de-a face cu condescendența. Oameni care cândva tremurau la ideea de a fi luați în vizor de Demostene, oameni care cândva căutau febril aprobarea lui Locke ar desconsidera acum orice ar fi scris Peter spunând „Bineînțeles că așa gândește un copil” sau, mai amabil, dar nu mai puțin dureros, „Când o să aibă mai multă experiență o să ajungă să vadă că...” Adulții mereu spuneau astfel de lucruri. De parcă experiența ar avea vreo legătură cu inteligența; de parcă cele mai mari prostii din lume n-ar fi făcute de adulți.

În plus, Peter simțea că Bean se bucura de asta, că îi plăcea că Peter e astfel dezavantajat. De ce venise nevăstuica asta la el acasă? Oh, pardon, acasă la Ender, evident. Dar știa că era casa lui Peter, iar atunci când venise și-l găsisse pe Bean acolo, vorbind cu mama lui, parcă surprinsese un hoț. De la bun început nu-i plăcuse de Bean – în special după ce plecase bosumflat, când Peter nu-i răspunsese imediat la întrebare. Să admitem, Peter îl sâcâise puțin și fusese și o urmă de condescendență – se jucase cu copilașul înainte de a-i spune ceea ce voia să știe. Dar răzburarea lui Bean depășise cu mult limitele. În special cina asta mizerabilă.

Și totuși...

Bean era bun. Cel mai bun produs al Școlii de Luptă. Peter se putea folosi de el. Ar putea chiar avea

nevoie de el, exact pentru că nu-și putea încă permite să iasă în public. Bean avea credibilitate în ciuda vârstei sale, pentru că luptase în acea bătălie. Ar putea să facă el însuși unele lucruri în loc să fie nevoit să tragă sforile sau să încerce să manipuleze deciziile guvernelor prin influențarea opiniei publice. Dacă Peter ar putea realiza o alianță de lucru cu el, ar fi fost o mare compensație pentru limitările lui. Doar dacă Bean n-ar fi fost atât de încrezut!

Nu pot să-mi las sentimentele personale să interfereze cu munca.

– Uite ce e, zise Peter. Mamă, tată, voi aveți treabă mâine, dar eu nu am ore până la prânz. De ce să nu mă duc cu ei, indiferent unde își petrec ei noaptea, să discutăm posibilitățile și poate să facem o excursie?

– Nu vreau să pleci pur și simplu și s-o lași pe mama ta să se îngrijoreze, zise tatăl. Cred că e limpede pentru toată lumea că tânărul domn Delphiki aici de față e ca un magnet pentru necazuri, și cred că mama ta a pierdut destui copii și nu mai e cazul să-și facă griji că ție ți se va întâmpla ceva și mai rău.

Peter se simțea umilit de felul în care tatăl său vorbea întotdeauna, ca și când numai mama și-ar face griji, numai mamei i-ar păsa ce se întâmplă cu el. Iar dacă era adevărat – cine să știe, cu tatăl lui? – ar fi fost și mai rău. Sau tatei nu-i păsa ce se întâmplă cu Peter, sau îi păsa, dar ticălosul nu voia să admită.

– Nu plec din oraș fără să-i cer voie lui mami, zise Peter.

– Nu-i nevoie să fii sarcastic.

– Dragă, Peter nu mai are cinci ani ca să fie muștrat în fața careului.

Ceea ce, bineînțeles, îl făcea să pară de șase ani.

– Mulțumesc de ajutor, mamă.

– Nu-i așa că e complicat să faci parte dintr-o familie? zise sora Carlotta.

Oh, mulțumesc, căteea sfințită, își spuse Peter în sine. Tu și cu Bean sunteți cei care complicați situația, iar acum faceți comentarii răutăcioase despre cât de bine le e oamenilor fără obligații, ca voi. Ei bine, părinții sunt acoperirea mea. Nu eu i-am ales, dar sunt nevoit să mă folosesc de ei. Iar dacă tu îți bați joc de situația mea nu faci decât să-ți demonstrezi ignoranța. Și, probabil, invidia, văzând că n-o să ai niciodată copii și nici n-o să ți-o tragi măcar în toată viața ta, Doamnă Isus.

– Bietul Peter a avut parte de ce-i mai rău, zise mama. El e cel mai mare, deci întotdeauna i s-au impus standarde mai înalte, și totuși e ultimul copil rămas acasă, ceea ce înseamnă că e mai cocoloșit decât poate el suporta. E îngrozitor, părinții nu sunt decât ființe umane și fac mereu greșeli. Câteodată cred că Peter și-ar fi dorit să fie crescut de roboți.

Ceea ce îl făcu pe Peter să vrea să se prăbușească pe trotuar și să-și petreacă restul vieții sub forma unei bucăți invizibile de beton. Stau de vorbă cu spioni și ofițeri, cu lideri politici și cu cei care împart puterea, iar mama mea încă mai poate să mă umilească oricând are chef!

– Faci ce vrei, zise tatăl. Nu mai ești minor. Nu te putem opri.

– Niciodată n-am putut să-l oprim să facă ce vrea, nici când era minor.

Al naibii de corect, gândi Peter.

– Blestemul de a avea copii mai deștepți decât tine, spuse tatăl, este că ei consideră că procesul lor rațional superior e suficient ca să compenseze lipsa de experiență.

Dacă aş fi fost un pici ca Bean, comentariul ăsta ar fi fost ultima picătură. Aş fi plecat şi nu m-aş mai fi întors acasă cel puţin o săptămână sau poate niciodată. Dar eu nu sunt copil, pot să-mi controlez resentimentele şi să fac ceea ce trebuie. N-o să-mi distrug camuflajul într-un moment de supărare.

În acelaşi timp, nu pot fi acuzat, nu-i așa, dacă mă întreb ce şanse sunt ca tata să aibă o criză şi să rămână mut pentru totdeauna.

Ajunseră în staţie. După o serie de îmbrăţişări de rămas-bun, mama şi tata luară autobuzul spre nord, în spre casă, iar Peter se urcă într-un autobuz ce mergea spre est, împreună cu Bean şi Carlotta.

Şi, după cum se aştepta Peter, coborâră la prima staţie şi traversară să ia autobuzul spre vest. Îşi făcuseră o religie din paranoia.

Când se întoarseră la hotelul aeroportului, nu intrară în clădire. Se plimbară prin magazinul care fusese cândva parcare, pe vremea când oamenii veneau cu maşina la aeroport.

– Chiar dacă au pus microfoane în mall, zise Bean, mă îndoiesc că îşi permit să angajeze atâţia oameni care să asculte tot ce spune toată lumea.

– Dacă ai microfon în cameră, replică Peter, înseamnă că te-au descoperit deja.

– În camerele de hotel de obicei sunt microfoane. Ca să-i surprindă pe vandali. E vorba de o scanare pe computer, dar nimic nu-i opreşte pe angajaţi să asculte.

– Asta-i America, zise Peter.

– Petreci prea mult timp gândindu-te la politica mondială. Dacă ar trebui să te dai la fund, n-ai avea habar cum să supravieţuieşti.

– Tu m-ai invitat să mă ascund împreună cu voi. Ce e cu prostia asta? Nu plec nicăieri. Am prea multă treabă.

– A, da. Să tragi sforile lumii din spatele unei cortine. Problema este că lumea e pe punctul de a trece de la politică la război, iar sforile tale vor fi tăiate.

– Tot politică e.

– Dar deciziile se vor lua pe câmpul de luptă, nu în sălile de conferințe.

– Știu. Din cauza asta ar trebui să lucrăm împreună.

– Eu nu mă gândesc din ce cauză, spuse Bean. Singurul lucru pe care ți-l cer – informațiile despre locul unde se află Petra – tu încerci să mi-l vinzi, nu mi-l dai pur și simplu. Nu pare că vrei un aliat. Pare că vrei un client.

– Băieți, zise sora Carlotta. Certându-vă nu ajungeți nicăieri.

– Dacă o să ajungem undeva, replică Peter, o vom face eu și cu Bean. Noi doi.

Sora Carlotta îngheță, îl înșfăcă pe Peter de umăr și-l trase mai aproape.

– Să-ți fie clar, prostovan arogant ce ești. Nu ești singurul om deștept de pe lume și nici pe departe nu ești singurul care crede că trage toate sforile. Până n-o să ai curajul să ieși din spatele cortinei personalităților ăstora false, nu prea ai multe de oferit nouă, celor care muncim în lumea reală.

– Niciodată să nu mai pui mâna pe mine, zise Peter.

– O, personajul o fi sacru?! Chiar trăiești pe Planeta Peter, nu-i așa?

Bean îi întrerupse înainte ca Peter să-i poată replica.

– Uite, ți-am dat tot ce știam despre gașca lui Ender, fără nicio reținere.

– Iar eu am folosit informațiile. I-am eliberat aproape pe toți, și încă destul de repede.

– Dar nu pe cea care a trimis mesajul, preciză Bean. O vreau pe Petra.

– Și eu vreau pace în lume, spuse Peter. Gândești la scară prea redusă.

– Poate din punctul tău de vedere gândesc la scară redusă, dar pentru mine tu gândești la scară redusă. Îți joci jocurile pe computer, jonglând cu poveștile – ei bine, prietena mea a avut încredere în mine și mi-a cerut ajutorul. O prinsese un ucigaș psihopat și nu avea pe nimeni altcineva în afară de mine care să dea o ceapă degerată pe ce i se întâmplă.

– Are o familie, murmură sora Carlotta.

Peter fu mulțumit să observe că și ea îl corecta pe Bean. O adevărată scorpie.

– Tu vrei să salvezi lumea, dar intenționezi s-o faci purtând pe rând bătălie cu bătălie, țară cu țară. Și ai nevoie de oameni ca mine care să-și murdărească mâinile, spuse Bean.

– Oh, scutește-mă de deziluziile tale, zise Peter. Ești un băiețel care se ascunde.

– Sunt un general între armate. Dacă n-aș fi, n-ai vorbi cu mine.

– Și vrei o armată ca s-o poți salva pe Petra.

– Deci trăiește?

– De unde să știu?

– Nu știu de unde ar trebui să știi. Dar știi mai multe decât îmi spui mie, și dacă nu-mi dai ce ai, în momentul ăsta, fraier încrezut, am terminat-o cu tine. Te las să-ți joci joculețele pe net și mă duc să caut pe cineva căruia să nu-i fie frică să iasă din casa lui mami și să-și asume riscuri.

Peter fu aproape orbit de furie. Pentru o clipă.

Apoi se calmă, se forță să rămână detașat. Ce-i demonstra Bean? Că lui îi păsa mai mult de loialitatea personală decât de strategia pe termen lung. Asta era periculos, dar nu fatal. Iar faptul că știa că lui Bean îi

mai pasă și de altceva decât de propriile sale succese îi oferea o pârghe lui Peter.

– Ceea ce știu despre Petra, spuse Peter, este că, atunci când a dispărut Ahile, a dispărut și ea. Sursele mele din Rusia mi-au spus că singura echipă de salvare care a fost interceptată a fost cea care urma să o salveze pe ea. Șoferul, un bodyguard și șeful echipei au fost împușcați mortal. Nu a existat nicio dovadă că Petra ar fi fost rănită, deși se știe că a fost de față la una dintre crime.

– De unde se știe?

– Stropii de sânge în urma împușcăturii în cap au fost blocați de o siluetă cam de mărimea ei, pe peretele interior al dubitei. A fost acoperită de sângele omului. Dar de la ea nu era sânge.

– Se știe mai mult decât atât.

– Un mic avion particular, care a aparținut cândva unui baron al crimei, dar a fost confiscat și folosit de serviciile de spionaj care l-au finanțat pe Ahile, a decolat de pe un aeroport din apropiere, iar după o oprire pentru realimentare a zburat spre India. Cineva din personalul de întreținere a aeroportului spunea că lui i s-a părut ca o excursie în luna de miere. Doar pilotul și tânărul cuplu, fără bagaje.

– Deci a luat-o cu el.

– În India, zise sora Carlotta.

– Iar sursele mele din India au tăcut.

– Morți? întrebă Bean.

– Nu, doar precauți, zise Peter. Cea mai populată țară de pe Pământ. Rivalități străvechi. O insignă pe pieptul națiunii pentru a fi tratată de toată lumea drept o națiune de mâna a doua.

– Mareșalul e indian.

– Un motiv în plus să credem că transmite date ale F.I. armatei indiene. Nimic care să poată fi dovedit, dar Chamrajnagar nu e atât de dezinteresat precum pretinde.

– Adică tu crezi că Ahile ar putea fi exact ce vrea India pentru a declanșa un război.

– Nu, zise Peter. Cred că India este ceea ce vrea Ahile pentru a-și forma un imperiu. Pe Petra o vor ca să-i ajute să declanșeze un război.

– Deci Petra e pașaportul de care se folosește Ahile ca să obțină o poziție puternică în India.

– Cam așa bănuiesc. Asta e tot ce știu și tot ceea ce presupun. Dar mai pot să-ți spun și că șansele de a ajunge la ea și a o salva sunt nule.

– Scuză-mă, făcu Bean, dar tu nu știi ce sunt eu în stare să fac.

– Când e vorba de spionaj, replică Peter, indienii nu sunt de aceeași clasă cu rușii. Nu cred că mai e necesară paranoia ta. Ahile nu mai e capabil să-ți facă nimic în momentul ăsta.

– Doar pentru că Ahile se află în India nu înseamnă că se limitează să știe numai ceea ce îi pot oferi serviciile de spionaj indiene.

– Agenția care l-a ajutat în Rusia a fost preluată și va fi probabil desființată, spuse Peter.

– Îl cunosc pe Ahile, insistă Bean, și pot să-ți spun ceva – dacă se află cu adevărat în India și lucrează pentru ei, atunci e absolut sigur că deja i-a trădat și are relații și poziții de rezervă în cel puțin alte trei locuri. Și cel puțin într-unul dintre aceste locuri există un serviciu de spionaj cu o excelentă rețea mondială. Iar dacă faci greșeala să crezi că Ahile e limitat de frontiere și loialități, atunci el te va distruge.

Peter privi în jos, spre Bean. Ar fi vrut să-i spună: „Știam deja toate astea.” Dar ar fi mințit. Nu știuse

astea despre Ahile, decât la modul abstract, căci nicio-dată nu-și subestima un adversar. Cunoștințele lui Bean despre Ahile erau mai bune decât ale lui.

– Mulțumesc, spuse. Nu luasem asta în considerație.

– Știu, răspuse Bean fără amabilitate. E unul dintre motivele pentru care consider că te îndrepti către eșec. Tu crezi că știi mai multe decât știi de fapt.

– În schimb, eu ascult. Și învăț. Dar tu?

Sora Carlotta râse.

– Eu cred că cei mai aroganți doi băieți din lume s-au întâlnit în cele din urmă, și nu prea le place ceea ce văd.

Nici Petér și nici Bean nu se uitară la ea.

– De fapt, zise Peter, îmi place ceea ce văd.

– Aș vrea să pot spune și eu asta, zise și Bean.

– Hai să ne mai plimbăm, spuse Peter. Am stat prea mult în același loc.

– Cel puțin s-a prins de paranoia noastră, observă sora Carlotta.

– Unde o să facă India prima mișcare? întrebă Peter. Cel mai evident ar fi un război cu Pakistanul.

– Din nou? Pakistanul ar fi ca un nod în gât. Expansiunea ulterioară a Indiei ar fi blocată de încercarea de a-i ține pe musulmani sub control. Un război terorist care ar face ca vechea luptă cu separatiștii Sikh să pară o joacă de copii.

– Dar nu pot face nicio altă mișcare atâta timp cât Pakistanul amenință să le înfigă un pumnal în spate.

Bean rânji.

– Birmania? Dar merită osteneala?

– Stă în drumul spre alte premii mai valoroase, dacă nu se opune China, spuse Peter. Dar problema Pakistanului o ignori pur și simplu?

– Molotov și Ribbentrop, zise Bean.

Oamenii care negociaseră pactul de neagresiune dintre Rusia și Germania în 1930, ducând la împărțirea între ei a Poloniei și deschiderea drumului Germaniei spre cel de-al Doilea Război Mondial.

– Trebuie să fie ceva mai profund decât atât, zise Peter. Probabil o alianță.

– Dacă India dă mână liberă Pakistanului împotriva Iranului? Pentru petrol. India ar fi liberă să se extindă spre est. Să adune țările care s-au aflat mult timp sub influența ei culturală. Birmania. Thailanda. Nu țări musulmane, astfel încât conștiința Pakistanului să rămână curată.

– Iar China are de gând să stea și să privească? întrebă Peter.

– Ar putea, dacă India le-ar arunca lor Vietnamul. Lumea e gata să fie împărțită între marile puteri. India vrea să fie una dintre ele. Cu Ahile dirijându-le strategia, cu Chamrajnagar alimentându-i cu informații, cu Petra la comanda armatei, pot juca la nivel înalt. Apoi, când Pakistanul va fi sleit de luptele cu Iranul...

Inevitabila trădare. Dacă Pakistanul nu lovește primul.

– E prea departe momentul ca să facem acum predicții, spuse Peter.

– Dar Ahile așa gândește. Cu două trădări înainte. Se folosea de Rusia, dar probabil avea deja înțelegerea cu India. De ce nu? Pe termen lung, întreaga lume e coada, iar India e câinele.

Mai important decât concluziile sale particulare era faptul că Bean vedea corect lucrurile. Îi lipseau informațiile detaliate, desigur – de unde să le fi avut? –, dar își făcuse o imagine de ansamblu. Gândea așa cum trebuia să gândească un strateg mondial.

Merita să stai de vorbă cu el.

– Ei bine, Bean, zise Peter, uite care e problema mea. Cred că te pot aduce într-o poziție din care să-l poți bloca pe Ahile. Dar nu pot avea încredere în tine că n-o să faci vreo prostie.

– Nu voi pune la cale operațiunea de salvare a Petrei până când nu voi fi sigur că va avea succes.

– E o prostie să spui așa ceva. Nu știi niciodată dacă o operațiune militară va avea succes. Dar nu asta mă îngrijorează. Sunt convins că, dacă pui la cale o operațiune de salvare, va fi una bine planificată și bine organizată.

– Atunci ce te îngrijorează în legătură cu mine? întrebă Bean.

– Faptul că tu presupui că Petra vrea să fie salvată.

– Vrea.

– Ahile seduce oamenii, spuse Peter. I-am citit dosarele, trecutul. Se pare că puștiul are o voce de aur. Îi face pe oameni să aibă încredere în el – chiar și pe cei care știu că e un șarpe. Gândesc: pe mine nu mă va trăda, pentru că suntem atât de apropiați.

– Apoi îi ucide. Știi asta.

– Dar Petra știe? Ea nu i-a citit dosarul. Ea nu-l cunoaște de pe străzile din Rotterdam. Ea nu l-a cunoscut nici măcar în scurta perioadă în care a fost la Școala de Luptă.

– Acum îl cunoaște, zise Bean.

– Ești sigur de asta?

– Dar îți promit că nu voi încerca s-o salvez decât după ce voi lua legătura cu ea.

Peter cugetă o clipă.

– Te-ar putea trăda.

– Ba nu.

– Încrederea în oameni o să te ucidă, zise Peter. Nu vreau să mă tragi în jos după tine.

– Ai înțeles pe dos. Nu am încredere în nimeni, decât în faptul că vor face ceea ce e necesar. Ceea ce cred ei că trebuie să facă. Dar o cunosc pe Petra și știu cam ce crede ea că trebuie să facă. În mine am încredere, nu în ea.

– Și nu te poate trage în jos, zise sora Carlotta, pentru că nu ești undeva sus.

Peter o privi fără să se ostenească să-și ascundă disprețul.

– Sunt acolo unde sunt, zise. Și nu sunt jos.

– Locke e undeva, zise Carlotta. Și Demostene. Dar Peter Wiggin nu e nicăieri. Peter Wiggin e un nimeni.

– Care-i problema ta ? întrebă Peter. Te deranjează că micuța ta păpușică ar putea să taie câteva dintre sforile pe care le tragi tu ?

– Nu există sfori. Și se pare că tu ești prea prost ca să-ți dai seama că eu sunt cea care crede în ceea ce faci tu, și nu Bean. Lui puțin îi pasă cine conduce lumea. Dar mie îmi pasă. Așa arogant și disprețuitor cum ești, eu deja am hotărât că dacă cineva îl poate opri pe Ahile, acela ești tu. Dar ai o slăbiciune fatală, faptul că poți fi șantajat de amenințarea cu expunerea publică. Chamrajnagar știe cine ești. El dă informații Indiei. Chiar crezi că Ahile nu va afla – în curând, dacă nu a aflat deja – cine se află în spatele lui Locke ? Cel care a făcut să fie dat afară din Rusia ? Chiar crezi că nu lucrează deja la un plan cum să te omoare ?

Peter roși de furie. Să-i spună o călugăriță ceea ce ar fi trebuit să-și dea seama și singur era umilitor. Dar avea dreptate – el nu era obișnuit să se gândească la pericolul fizic.

– De asta am vrut să vii cu noi, zise Bean.

– Ești deja descoperit, atenționează sora Carlotta.

– În momentul în care voi dezvălui că sunt copil, cele mai multe surse ale mele vor dispărea.

– Ba nu. Totul depinde de cum te vei dezvălui.

– Crezi că nu m-am gândit la asta de o mie de ori?
zise Peter. Până când nu am vârsta necesară...

– Ba nu, zise sora Carlotta. Gândește-te o clipă, Peter. Guvernele naționale tocmai au trecut printr-o încăierare urâtă din cauza a zece copii pe care-i voiau ca să le comande armatele. Tu ești fratele mai mare a celui mai grozav dintre ei. Tinerețea ta reprezintă o avere. Iar dacă tu controlezi modul în care apare informația, în loc să lași pe altcineva să te demaște...

– Va fi un scandal de moment. Indiferent cum se va afla identitatea mea, va fi o rafală de comentarii în legătură cu ea, apoi va deveni ceva banal – doar că voi fi exclus din majoritatea rubricilor. Oamenii nu vor mai răspunde mesajelor sau scrisorilor mele. Atunci voi fi cu adevărat doar un elev de liceu.

– Sună de parcă ai fi hotărât asta cu ani în urmă și nu ai mai revăzut problema de atunci.

– Deoarece pare a fi ziua spune-i-lui-Peter-că-i-prost, hai să-ți auzim planul

Sora Carlotta rânji spre Bean:

– Ei bine, am greșit. Poate să-i asculte pe alții.

– Ți-am spus eu, zise Bean.

Peter bănuî că acest scurt schimb de replici avea doar scopul de a-l face să creadă că Bean e de partea lui.

– Spuneți-mi care e planul și săriți de faza cu periatul.

– Mandatul actualului Hegemon expiră în circa opt luni, zise sora Carlotta. Să convingem câțiva oameni influenți să înceapă să vehiculeze numele lui Locke ca posibil înlocuitor.

– Asta e planul? Postul de Hegemon e inutil.

– Greșit, și iar greșit. Postul nu e inutil – în cele din urmă va trebui să fie al tău, pentru a deveni conducătorul legitim al lumii împotriva amenințării reprezentate

de Ahile. Dar asta va fi mai târziu. Acum, lansăm numele lui Locke nu pentru a obține postul, ci pentru a avea un pretext să anunți public, fiind Locke, că nu poți fi luat în considerare pentru o astfel de funcție pentru că ești, la urma urmelor, abia adolescent. Spui oamenilor că ești fratele mai mare al lui Ender Wiggin, că tu și Valentine ați lucrat ani întregi încercând să mențineți unitatea Ligii și s-o pregătiți pentru Războiul Ligii, astfel încât victoria fratelui tău mai mic să nu conducă la autodistrugerea umanității. Dar ești încă prea tânăr ca să ocupi un post public important. Înțelegi ce înseamnă asta? Astfel anunțul tău nu va mai fi o mărturisire sau un scandal. Va fi o dovadă în plus a nobleții cu care plasezi interesul pentru pacea și ordinea mondială înaintea ambițiilor tale personale.

– Tot o să-mi pierd unele dintre contacte.

– Dar nu multe. Știrea va fi una pozitivă. Va avea sensul corect. În toți acești ani, Locke a fost fratele geniului Ender Wiggin. Un copil-minune.

– Nu e timp de pierdut, zise Bean. Trebuie s-o faci înainte ca Ahile să poată lovi. Pentru că vei fi demascată în câteva luni.

– Săptămâni, specifică sora Carlotta.

Peter era furios pe sine însuși.

– De ce n-am văzut și eu asta? Era evident.

– Faci ceea ce faci de ani întregi. Ai un tipar care funcționează. Dar Ahile a schimbat totul. Până acum nimeni nu te-a mai amenințat cu pistolul. Pentru mine nu contează că nu ai văzut asta singur. Contează că, atunci când ți-am arătat noi, ai fost dispus să ascuți.

– Deci am trecut micul vostru test? Întrebă Peter tăios.

– Așa cum și eu sper că l-am trecut pe al tău, spuse Bean. Dacă vrem să lucrăm împreună, trebuie să fim

capabili să ne spunem unul altuia adevărul. Acum știu că mă vei asculta. Tu trebuie să mă crezi pe cuvânt că te voi asculta. Pe ea o ascult, nu-i așa?

Peter fremăta de teamă. Aveau dreptate, momentul sosise, se terminase cu vechiul tipar. Și asta era înspăimântător. Pentru că acum va trebui să dea totul pe față, și ar putea eșua.

Dar dacă nu acționa acum, dacă nu risca totul, va eșua cu siguranță. Prezența în ecuație a lui Ahile făcea asta inevitabil.

– Deci cum punem în funcțiune acest mecanism, ca să pot apoi declina onoarea de a candida la Hegemonie?

– O, asta e ușor, zise Carlotta. Dacă tu ești de acord, până mâine ar putea apărea știri despre cum o sursă bine plasată de la Vatican confirmă că s-a vehiculat numele lui Locke ca posibil succesor când va expira mandatul actualului Hegemon.

– Apoi, zise Bean, un înalt ofițer din cadrul Hegemoniei – mai exact, Ministrul Colonizării, deși nimeni nu va spune asta – va fi citat declarând că Locke nu este numai un bun candidat, ci cel mai bun candidat, și probabil singurul viabil, iar dacă are sprijinul Vaticanului, îl poate considera pe Locke ca favorit.

– Plănuiserăți toate astea, zise Peter.

– Nu, spuse sora Carlotta. Doar că singurii oameni cu poziții înalte pe care-i cunoaștem sunt prietenii mei de la Vatican și bunul nostru prieten, ex-colonelul Graff.

– Ne punem la bătaie toate resursele, dar sunt suficiente. Din momentul în care apar aceste știri – mâine – să fii gata să dai replica pe net în următoarea dimineață. Concomitent cu apariția primelor reacții la noul tău statut de candidat favorit, lumea va citi și anunțul tău prin care refuzi să fii luat în considerare pentru un

asemenea post întrucât tinerețea ta face dificil să exerciți autoritatea pe care o cere funcția de Hegemon.

– Iar asta, adăugă sora Carlotta, este exact lucrul care îți va da autoritatea morală să fii acceptat ca Hegemon atunci când va veni timpul.

– Refuzând postul, fac să devină și mai probabil că-l voi primi.

– Nu în timp de pace, zise Carlotta. Refuzul unui post în timp de pace te-ar scoate din cursă. Dar va fi război. Iar atunci omul care-și sacrifică propriile ambiții pentru binele întregii lumi va părea din ce în ce mai bun. În special dacă numele său de familie e Wiggin.

Chiar trebuie să tot scoată în evidență faptul că relația mea de rudenie cu Ender e mai importantă decât anii mei de muncă?

– N-ai nimic împotrivă să ne folosim de legătura de familie, nu-i așa? întrebă Bean.

– Voi face ceea ce e necesar, spuse Peter, și mă voi folosi de tot ce are efect. Dar... mâine?

– Ahile a ajuns în India ieri, corect? Fiecare zi de întârziere e o zi în care el are ocazia să te dea de gol. Cât crezi că va aștepta? Tu l-ai dat pe el de gol – tânjește după revanșă, iar lui Chamrajnagar n-o să-i fie rușine să-l informeze, nu-i așa?

– Nu, zise Peter. Chamrajnagar mi-a arătat deja care este părerea lui despre mine. Nu va face nimic ca să mă protejeze.

– Iar am ajuns aici, zise Bean. Noi îți oferim ceva și tu folosești acel lucru. Ai de gând să mă ajuți? Cum pot să ajung într-o poziție în care să pot antrena și comanda trupe? Vreau să spun, în afară de varianta reîntoarcerii în Grecia.

– Nu, nu în Grecia, spuse Peter. Nu-ți sunt de folos, și vor sfârși prin a face numai ceea ce le permite Rusia. N-au libertate de acțiune.

– Atunci, unde? Întrebă Carlotta. Unde ai influență?

– Cu toată modestia, în momentul de față am influență peste tot. De poimâine, s-ar putea să nu mai am influență nicăieri.

– Atunci să acționăm acum, zise Bean. Unde?

– Thailanda, spuse Peter. Birmania nu are cum să reziste unui atac indian. Doar formând o alianță ar putea avea o șansă. Dar Thailanda este liderul istoric al Asiei de Sud-Est. Singura națiune care nu a fost niciodată colonizată. Conducătorul firesc al popoarelor de limbă Thai din vecinătate. Și au și o armată puternică.

– Dar eu nu le vorbesc limba, zise Bean.

– Asta nu-i o problemă. Timp de secole, thailandezii au vorbit multe limbi, și de-a lungul istoriei au permis multor străini să ocupe poziții puternice și influente în guvernul lor, atâta timp cât sunt loiali intereselor Thaiandei. Va trebui să-ți legi soarta de a lor. Ei vor trebui să aibă încredere în tine. Dar pare destul de clar că știi ce înseamnă să fii loial.

– Ba deloc. Sunt complet egoist. Supraviețuiesc. Asta e tot ce fac eu.

– Dar supraviețuiești fiind absolut loial puținilor oameni de care depinzi. Am citit despre tine la fel de mult ca și despre Ahile.

– Ceea ce s-a scris despre mine reflectă fanteziile jurnaliștilor.

– Nu vorbesc despre știrile din ziare, spuse Peter. Am citit notele Carlotei către F.I. despre copilăria ta în Rotterdam.

Amândoi se opriră din mers. Ah, v-am surprins? Peter nu putu să nu se bucure știind că tocmai le arătase că și el știa anumite lucruri despre ei.

– Notele alea erau secrete, zise Carlotta. N-ar trebui să existe còpii.

– Dar pentru cine erau secrete? Pentru oamenii cu prieteni potriviți nu există secrete.

– Eu nu le-am citit, zise Bean.

Carlotta îl privi cercetător pe Peter.

– Anumite informații nu au niciun rost, sunt bune doar pentru a fi distruse, spuse ea.

Acum, Peter se întreba ce secrete știa ea despre Bean. Pentru că atunci când vorbise despre „note“ se gândise de fapt la un raport care se găsea în dosarul lui Ahile, redactat pe baza notelor privind viața de pe străzile din Rotterdam. Comentariile legate de Bean erau doar auxiliare. În realitate, el nu citise adevăratele note. Dar acum voia să le citească, pentru că acolo cu siguranță că era ceva ce ea nu dorea ca Bean să știe.

Iar Bean înțelesese și el asta.

– Ce e în notele alea și nu vrei să-mi spună Peter? ceru Bean.

– A trebuit să-i conving pe cei de la Școala de Luptă că am fost imparțială în ceea ce te privește. Astfel că am fost nevoită să declar lucruri negative despre tine ca să-i determin să le creadă pe cele pozitive.

– Crezi că asta mi-ar răni sentimentele?

– Da, cred, zise Carlotta. Pentru că, deși înțelegi motivul pentru care am spus unele dintre acele lucruri, nu vei uita niciodată că le-am spus.

– Ar putea fi mai rău decât îmi imaginez, zise Bean.

– Nu e vorba de rău sau de mai rău. Nu pot fi atât de rele, altfel n-ai fi ajuns la Școala de Luptă, nu-i așa? Erai prea mic și ei n-au crezut rezultatele tale la teste, și

știau că nu vor avea timp să te pregătească decât dacă ai fi fost în realitate... ceea ce am spus eu. Nu vreau să-ți rămână în minte cuvintele mele. Dacă ai rațiune, Bean, să nu le citești niciodată.

– *Toguro*. Am fost bârfit de persoana în care aveam cea mai mare încredere, și încă atât de rău, încât mă imploră să nu încerc să aflu.

– Gata cu prostiile astea, zise Peter. Toți am avut parte astăzi de lovituri. Dar am început o alianță, nu-i așa? În seara asta vom acționa în interesul meu, punând în mișcare mecanismul care să mă poată aduce pe scena mondială. Iar eu trebuie să te duc în Thailanda, într-o poziție de încredere și influență, înainte de a mă dezvălui ca fiind adolescent. Care din noi se culcă primul, ce crezi?

– Eu, spuse sora Carlotta. Pentru că nu am păcate pe conștiință.

– *Kuso*, făcu Bean. Ai toate păcatele lumii în minte.

– Mă iei drept altcineva.

Lui Peter, zeflemelile lor îi păreau ca o discuție în familie – glume vechi, repetate ca un ritual liniștitor.

De ce în familia lui nu se purtau așa? Peter se tachinea cu Valentine, dar ea nu fusese niciodată cu adevărat deschisă față de el ca să se joace așa. Întotdeauna îi purtase pică, chiar se temuse de el. Din partea părinților nu avea nicio speranță. Nu existau persiflări inteligente, nu împărțeau glume și amintiri.

Poate că într-adevăr am fost crescut de roboți, se gândi Peter.

– Spune-le părinților tăi că ne-a făcut plăcere cina, zise Bean.

– Și acum acasă în pat, adăugă sora Carlotta.

– N-o să dormiți la noapte în hotel, nu-i așa? Plecați.

– O să-ți scriem cum să ne contactezi, zise Bean.

– Și tu va trebui să pleci din Greensboro, știi asta. Odată dezvăluită identitatea ta, Ahile va ști unde ești. Și deși India nu are niciun motiv să te ucidă, Ahile are. Îi ucide pe toți cei care l-au văzut vreodată vulnerabil. Tu l-ai pus într-o asemenea situație. Imediat ce poate ajunge la tine, ești un om mort.

Peter se gândi la atentatul împotriva lui Bean.

– S-ar fi bucurat să-i ucidă și pe părinții tăi împreună cu tine, nu-i așa? întrebă Peter.

– Poate că, spuse Bean, ar trebui să le spui mamei și tatălui tău cine ești înainte de a afla de pe net. Apoi să-i ajuți să plece din oraș.

– La un moment dat va trebui să nu ne mai ascundem de Ahile și să-l înfruntăm deschis.

– Nu înainte de a avea un guvern hotărât să te țină în viață, zise Bean. Până atunci, e bine să te ascunzi. La fel și părinții tăi.

– Cred că nici măcar n-o să mă creadă. Părinții mei, adică. Când o să le spun că eu sunt Locke. Ce părinți ar crede asta? Probabil o să încerce să mă interneze la nebuni.

– Ai încredere în ei, zise Bean. Tu crezi că sunt proști. Dar te asigur eu că nu sunt. Cel puțin mama ta nu e. Creierul tău vine de undeva. O să facă față situației.

Astfel, când Peter ajunsese acasă la ora zece seara, se duse la părinții săi și bătu la ușă.

– Ce e? întrebă tatăl.

– Dormiți?

– Intră.

Câteva minute discutară nepăsători despre cină, sora Carlotta și cât de dulce era micul Julian Delphiki, e atât de greu să crezi că un copil așa de mic a putut face tot ceea ce a făcut în scurta sa viață. Și așa mai departe, până când Peter îi întrerupse.

– Am ceva să vă spun, zise. Măine, niște prieteni ai lui Bean și ai Carlottei vor începe o campanie falsă pentru numirea lui Locke ca Hegemon. Îl știți pe Locke? Comentatorul politic?

Ei aprobă.

– Iar în dimineața următoare, continuă Peter, Locke va da o declarație cum că e nevoit să decline o astfel de onoare pentru că nu e decât un adolescent care trăiește în Greensboro, Carolina de Nord.

– Da? făcu tatăl.

Oare nu pricepuseră?

– E vorba de mine, tată. Eu sunt Locke.

Se priviră reciproc. Peter așteptă să spună vreo prostie.

– Ai de gând să le spui și că Demostene era Valentine? întrebă mama.

Pe moment crezu că spunea asta în glumă, că ea considera singurul lucru mai absurd decât că Peter este Locke ar fi ca Valentine să fie Demostene.

Apoi își dădu seama că în întrebarea ei nu era deloc ironie. Era un punct important, unul pe care trebuia să-l abordeze – contradicția dintre Locke și Demostene trebuia rezolvată, altfel ar fi rămas ceva ce Ahile și Chamrajnagar puteau dezvălui. Și a o desemna de la început pe Valentine drept Demostene era un lucru important.

Dar nu atât de important pentru el ca faptul că mama sa era la curent.

– De când știi? întrebă.

– Am fost foarte mândri de ceea ce ai realizat, spuse tatăl.

– La fel de mândri cum am fost și de Ender, adăugă mama.

Peter aproape se clătină de lovitura emoției. Tocmai îi spusese lucrul pe care își dorise cel mai mult să-l audă

în întreaga sa viață, fără însă să admită asta nici măcar în sinea lui. Lacrimile îi umplură ochii.

– Mulțumesc, șopti.

Apoi închise ușa și alergă în camera lui. Cincisprezece minute mai târziu își stăpânea suficient de bine emoțiile ca să poată scrie scrisorile către Thailanda, și începu eseul de autodeconspirare.

Știa. Departe de a-l considera un ins de mâna a doua, o dezamăgire, erau la fel de mândri de el ca și de Ender.

Întreaga sa lume era pe cale să se schimbe, viața sa se va transforma, ar putea să piardă totul, ar putea să câștige totul. Dar tot ce putea simți în acea noapte, când în cele din urmă se culcă și alunecă în somn, era o fericire completă, nebunească.

PARTEA A TREIA

MANEVRE

BANGKOK

*Postat pe Forumul de Istorie Militară de către
HectorVictorious@firewall.net*

Topic: Cine-și mai amintește de Briseis?

Când citesc Iliada, văd ceea ce vede toată lumea – poezia, desigur, și informațiile despre războaiele eroice din epoca bronzului. Dar mai văd și altceva. Poate că a fost Elena cea al cărei chip a provocat lansarea a mii de nave, dar Briseis a fost aceea care aproape că le-a distrus. Ea era o prizonieră lipsită de putere, o sclavă, și totuși Ahile a fost pe punctul de a destrăma alianța greacă pentru că o dorea.

Enigma care mă intrigă e următoarea: Era ea extraordinar de frumoasă? Sau după mintea ei tânjea Ahile? Nu, vorbesc serios: ar fi putut ea să fie mult timp fericită ca prizonieră a lui Ahile? Oare s-ar fi dus la el de bunăvoie? Sau ar fi rămas o sclavă posacă, opunând rezistență?

Nu că ar fi contat pentru Ahile – s-ar fi folosit de ea în același fel, indiferent de sentimentele ei. Dar imaginați-vă o Briseis aflând povestea despre călcâiul

lui Ahile și strecurând această informație cuiva din interiorul zidurilor Troiei.

Briseis, dacă aș fi putea afla ceva despre tine!

Hector cel Victorios

Bean se amuza lăsând mesaje pentru Petra pe forumurile pe care bănuia că ea le-ar putea vizita – dacă trăia, dacă Ahile îi permitea să navigheze pe net, dacă ea își dădea seama că un subiect de genul „Cine-și mai amintește de Briseis?” se referea la ea, dacă era liberă să răspundă după cum mesajul o implora deschis. O ruga stăruitor, folosind alte nume de femei iubite de liderii militari: Guinevere, Josephine, Roxana – chiar și Barsine, soția persană a lui Alexandru, pe care Roxana o asasinase imediat după moartea lui. Iar el se semna cu numele unui răz bunător, șef rival sau succesor: Mordred, Hector, Wellington, Cassandru.

Făcu pasul riscant de a lăsa aceste identități să continue să existe, constând fiecare numai din redirectionarea spre o altă identitate anonimă care păstra toate e-mailurile primite criptate pe un forum deschis cu un protocol care să șteargă urmele. Putea vizita și citi postările fără să lase nicio urmă. Dar protecțiile puteau fi sparte, protocoalele încălcate.

Își permitea să fie puțin mai nepăsător cu identitățile lui online, pentru că localizarea lui în lumea reală era acum cunoscută unor oameni a căror loialitate nu o putea estima. De ce să-ți faci griji în legătură cu al cincilea lacăt de la ușa din spate, când ușa din față e deschisă?

În Bangkok fusese întâmpinat cu mărinimie. Generalul Naresuan îi promisese că nimeni nu va cunoaște

adevărata sa identitate, că i se vor da soldați pe care să-i antreneze, informații pe care să le analizeze și că i se va cere sfatul ori de câte ori armata thailandeză se va pregăti pentru orice fel de viitor incident. „Luăm în serios opinia lui Locke privind faptul că India va reprezenta în curând o amenințare la adresa securității Thailandeii, și desigur că dorim ajutorul tău la pregătirea planurilor militare.“ Atât de cald și amabil. Bean și Carlotta fuseseră instalați într-un apartament pentru ofițerii de nivel înalt la o bază militară, dându-li-se privilegii nelimitate privind hrana și cumpărăturile, apoi... fuseseră ignorați.

Nimeni nu-i suna. Nimeni nu-i consulta. Informațiile promise nu apăreau. Soldații promiși nu fură repartizați.

Bean știa că nu era cazul să pună întrebări. Promisiunile nu fuseseră uitate. Dacă ar fi întrebat, Naresuan s-ar fi simțit jenat, provocat. Asta nu trebuia să se întâmple. Se petrecuse ceva. Bean putea doar să-și imagineze despre ce era vorba.

Bineînțeles, la început se temu că Ahile ajunsese cumva la guvernul thailandez, că agenții lui știau exact unde se afla Bean și că moartea sa era iminentă.

Atunci o alungă pe sora Carlotta.

Scena nu fu una plăcută.

– Ar trebui să vii cu mine, zise ea. N-or să te oprească. Pleacă.

– Nu plec. Dacă ceva merge prost, probabil e vorba doar de politică internă. Cuiva nu-i place să fiu și eu pe aici – poate chiar lui Naresuan, poate altcuiva.

– Dacă tu te simți destul de în siguranță ca să rămâi, spuse sora Carlotta, atunci nu există niciun motiv ca eu să plec.

– Aici nu poți trece drept bunica mea. Faptul că am un paznic îmi slăbește poziția.

– Scutește-mă de scena pe care ai de gând s-o joci. Știu că din anumite puncte de vedere ți-ar fi mai bine fără mine, dar știu și că te pot ajuta în multe feluri.

– Dacă Ahile știe deja unde mă aflu, atunci a pătruns atât de adânc în structurile de la Bangkok încât oricum nu mai pot scăpa. Dar tu ai putea. Informația că sunt însoțit de o femeie în vârstă s-ar putea să nu fi ajuns încă la el. Dar va ajunge în curând, iar el îți va dori moartea tot atât de mult ca și mie. Nu vreau să-mi fac griji datorită prezenței tale.

– O să plec, zise Carlotta. Dar cum o să-ți scriu dacă nu păstrezi niciodată aceeași adresă?

Îi dădu numele locației de siguranță pe care o folosea și cheia de criptare. Ea le memoră.

– Încă ceva, zise Bean. În Greensboro, Peter a spus că ar fi citit notele tale.

– Cred că mințea.

– Cred că felul în care ai reacționat demonstrează că, indiferent dacă el le-a citit sau nu, au existat niște note și tu nu vrei ca eu să le citesc.

– Au existat și nu vreau să le citești, admise Carlotta.

– Țasta e celălalt motiv pentru care vreau să plec.

Expresia feței ei deveni firoasă.

– Nu mă crezi când îți spun că nu e nimic în notele alea despre care să trebuiască să știi în momentul ăsta?

– Trebuie să știu totul despre mine. Puterile, slăbiciunile. Tu știi despre mine lucruri pe care i le-ai spus lui Graff și mie nu. Continui să nu mi le spui. Te consideri stăpânul meu, capabil să decidă în locul meu. Asta nu înseamnă deloc că am fi parteneri.

– Foarte bine, zise Carlotta. Acționez în interesul tău, dar înțeleg că tu nu vezi lucrurile așa.

Vorbea cu răceală, dar Bean o cunoștea destul de bine că să înțeleagă că nu furia și-o stăpânea ea, ci durerea și

frustrarea. Era o decizie aspră, dar pentru binele ei trebuia s-o determine să plece și s-o împiedice să mențină legătura strânsă cu el până când nu înțelegea ce se petrece în Bangkok. Pomenirea notelor o făcuse să vrea și ea să plece. Iar el era cu adevărat supărat.

După cincisprezece minute, ieșea pe ușă în drum spre aeroport. Nouă ore mai târziu, găsi un mesaj de la ea: se afla la Manila, unde se putea pierde în sediul catolic de acolo. Niciun cuvânt despre cearta lor, dacă asta fusese. Doar o referire scurtă la „confesiunea lui Locke“, cum o numeau jurnaliștii. „Bietul Peter“, scria Carlotta, „se ascunde de atâta timp, îi va fi greu să se obișnuiască să înfrunte consecințele cuvintelor sale.“

Bean îi răspunse pe adresa ei sigură de la Vatican: „Sper că Peter are atâta minte să plece din Greensboro. Acum ar avea nevoie de o țară mică în care să fugă, ca să capete ceva experiență administrativă și politică. Sau cel puțin la departamentul alimentării cu apă al unui oraș.“

Iar eu, gândi Bean, am nevoie de soldați pe care să-i comand. De asta am venit aici.

Săptămâni întregi după plecarea Carlotei, tăcerea continuă. Destul de curând, deveni evident că ceea ce se întâmpla nu avea nicio legătură cu Ahile, altfel Bean ar fi fost deja mort. Nici cu dezvăluirea că Locke era de fapt Peter Wiggin – răceala începuse deja înainte ca Peter să-și fi publicat declarația.

Bean își ocupa timpul cu tot ce părea a avea vreun sens. Deși nu avea acces la hărți militare, putea să studieze hărțile terenurilor dintre India și inima Thailandeii, cartografiate din satelit și accesibile publicului – zona aspră și muntoasă din nordul și estul Birmaniei, împrejurimile coastelor Oceanului Indian. India avea o flotă însemnată, după standardele Oceanului Indian –

se puteau aștepta să atace Thailanda pe neașteptate, prin strâmtoarea Malacca. Trebuiau să fie pregătiți pentru toate posibilitățile.

Găsi pe net câteva informații despre organizarea armatelor indiană și thailandeză. Thailanda avea o flotă aeriană puternică – ar fi avut șanse să obțină dominația pe calea aerului, dacă își puteau apăra bazele. În consecință, era esențial să posede piste de aterizare de urgență în mii de locuri diferite, ingineri buni la dispoziția armatei thailandeze – dacă s-ar fi antrenat acum și ar fi împrăștiat echipaje, combustibil și piese de schimb în toată țara. Acest lucru, împreună cu minele, ar fi fost cea mai bună apărare împotriva unui atac dinspre mare.

Un alt punct vulnerabil al Indiei erau liniile de aprovizionare și culoarele de înaintare. Întrucât strategia militară a Indiei depindea inevitabil de aruncarea asupra dușmanului a unor armate vaste, de neînvins, apărarea trebuia să înfometeze această armată și s-o hărțuiască în mod constant din aer prin raiduri. Iar dacă, așa cum era de fapt posibil, armata indiană ajungea pe câmpiile fertile din Chao Phraya sau pe Podișul Aoray, trebuiau să găsească pământul pustiit, rezervele de hrană dispersate și ascunse – cele care nu erau distruse.

Era o strategie brutală, căci poporul thailandez ar fi suferit la fel ca și armata indiană – de fapt, ar fi suferit mai mult. Deci distrugerea trebuia astfel pregătită încât să aibă loc doar în ultima clipă. Și, pe cât posibil, să fie capabili să evacueze femeile și copiii spre zone îndepărtate sau chiar spre tabere din Laos și Cambodgia. Nu granițele ar fi putut opri armata indiană, ci terenul. Având mai multe ținte izolate, indienii ar fi fost siliți să-și dividă forțele. Atunci – și numai atunci – ar fi

avut sens ca armata thailandeză să atace prin surprindere mici porțiuni ale armatei indiene sau, acolo unde ar fi fost posibil, să se angajeze în lupte puternice dacă partea thailandeză ar fi avut temporar superioritate numerică și sprijin aerian masiv.

Desigur, după câte știa Bean, aceasta era deja doctrina pe termen lung a militarilor thailandezi și, dacă le-ar fi făcut asemenea sugestii, n-ar fi reușit decât să-i agaseze – sau să-i facă să se simtă înjosiți.

Astfel că își concepu memoriul cu foarte multă grijă, folosind o mulțime de fraze de genul: „Fără îndoială aveți așa ceva pregătit” și „După cum de mult vă așteptați”. Bineînțeles că și aceste fraze se puteau întoarce împotriva lui dacă ei nu s-ar fi gândit la acele lucruri – ar fi fost ca și când i-ar fi tratat cu superioritate. Dar trebuia să facă ceva pentru a ieși din punctul mort.

Își citi și reciti memoriul, revizuindu-l de fiecare dată. Așteptă câteva zile înainte de a-l expedia, ca să-l poată privi din noi perspective. În cele din urmă, convins că îl făcuse cât mai retoric și inofensiv posibil, îl trimise prin e-mail la Biroul Chakri – comandamentul militar suprem. Era cel mai public și mai penibil mod de a livra memoriul, deoarece corespondența pe această adresă era inevitabil sortată și citită de aghiotanți. Și dacă l-ar fi printat și l-ar fi dus personal ar fi fost mai discret. Dar ideea era să agite apele; dacă Naresuan ar fi vrut să fie discret, i-ar fi oferit o adresă privată pe care să-i scrie.

La cincisprezece minute după ce trimise memoriul, ușa sa se deschise neceremonios și intrară patru polițiști militari.

– Veniți cu noi, domnule, zise sergentul care îi comanda.

Bean știa că n-avea rost să întârzie sau să pună întrebări. Acești oameni nu știau nimic în afara instrucțiunilor

primite, iar Bean urma să afle care erau ele așteptând să vadă ce vor face.

Nu-l conduseră la biroul Chakri, ci la una dintre clădirile improvizate, ridicate pe vechiul teren pentru parăzi – armata Thailande renunțase abia de curând la marș ca parte a antrenamentului militar și etalare a forței militare. Trei sute de ani de la Războiul Civil american dovediseră că zilele marșului în formație apuseseră. Pentru organizațiile militare era cam intervalul de timp normal. Câteodată, Bean aproape că se aștepta să descopere pe undeva vreo armată care încă își mai antrena soldații pentru lupta călare, cu săbiile.

Pe ușa spre care îl conduseră nu era niciun nume, niciun număr. Iar când intră, niciunul dintre soldații de la birouri nu-și ridică ochii spre el. Sosirea lui era cunoscută și lipsită de importanță, spunea atitudinea lor. Ceea ce însemna, desigur, că era foarte importantă, altfel nu ar fi arătat că nu îl observă.

Fu condus spre ușa unui birou, pe care sergentul i-o deschise. Intră; poliția militară nu-l urmă. Ușa se închise în spatele lui.

La recepție se afla un maior. Un grad mult prea înalt pentru a sta la pupitrul de recepție, dar cel puțin astăzi aceasta părea a fi datoria bărbatului. Apăsă un buton.

– Pachetul e aici, spuse.

– Să intre.

Vocea care răspunse părea tânără. Atât de tânără, încât Bean înțelese pe dată situația.

Desigur. Thailanda contribuise cu partea ei de genii militare la Școala de Luptă. Chiar dacă niciunul din echipa lui Ender nu fusese de origine thailandeză, Thailanda, la fel ca multe alte țări din Asia de est și sud, fusese foarte bine reprezentată în efectivul de elevi ai Școlii de Luptă.

Existaseră chiar trei soldați thailandezi care făcuseră parte împreună cu Bean din Armata Dragon. Bean își amintea foarte bine fiecare copil din acea armată, cu tot cu dosarul complet, deoarece el fusese cel care întocmise lista de soldați care urmau să formeze armata lui Ender. Deoarece majoritatea țărilor păreau să aprecieze valoarea absolvenților Școlii de Luptă proporțional cu apropierea lor de Ender Wiggin, cel mai probabil era ca unuia dintre cei trei să i se fi oferit o poziție cu asemenea influență încât să fie capabil să intercepteze așa de repede un memoriu către Chakri. Iar dintre cei trei, cel pe care Bean se aștepta să-l vadă în cea mai importantă poziție, asumându-și cel mai agresiv rol, era...

Surrey. Suriyawong. „Surly“, „Morocănosul“, cum îi spuneau pe la spate, fiindcă întotdeauna părea să-l supere ceva.

Și iată-l, în spatele unei mese acoperite de hărți.

Spre surprinderea lui, Bean observă că era aproape la fel de înalt ca Suriyawong. Surrey nu fusese niciodată prea mare, dar la Școala de Luptă toți păreau extrem de înalți față de Bean. Bean îl ajunsese din urmă. Poate că nu-și va petrece întreaga viață subdimensionat fără speranță. Era un gând promițător.

Totuși, în atitudinea lui Surrey nu era nimic promițător.

– Deci puterile colonialiste au decis să se folosească de India și Thailanda în surogatele lor de războaie, spuse.

Bean știu imediat cum să se strecoare pe sub pielea lui Suriyawong. Ahile era belgian valon din naștere, iar Bean era desigur grec.

– Da, sigur. Belgia și Grecia trebuie să-și regleze divergențele antice pe câmpurile de luptă din Birmania.

– Doar pentru că ai fost în gașca lui Ender nu înseamnă că înțelegi ceva din situația militară a Thaiandei.

– Memoriul meu a fost menit să arate cât de limitate sunt cunoștințele mele, pentru că Chakri Naresuan nu mi-a acordat acces la informațiile pe care, atunci când am sosit, a precizat că le voi primi.

– Dacă vom avea vreodată nevoie de sfatul tău, îți voi furniza informații.

– Dacă îmi veți oferi numai informațiile de care credeți voi că am nevoie, zise Bean, sfaturile mele vor consta numai în a vă spune ceea ce deja știți, și atunci aș putea foarte bine să mă duc acasă.

– Da. Asta ar fi cel mai bine să faci.

– Suriyawong, de fapt tu nu ai nevoie de mine.

– Știu că întotdeauna ai fost un lăudăros care voia să fie mai deștept decât toți ceilalți.

– Eram mai deștept decât toți ceilalți, spuse Bean. Am rezultate care demonstrează asta. Și ce dacă? Asta nu a însemnat să mă pună comandantul Armatei Dragon. Nu a însemnat ca Ender să mă facă șef de pluton. Știu cât de inutil e să fii deștept, comparativ cu a fi un comandant bun. Știu, de asemenea, și cât de ignorant sunt în privința Thailandei. Nu am venit aici pentru că aș fi crezut că Thailanda ar fi doborâtă fără mintea mea sclipitoare care să vă conducă în luptă. Am venit aici pentru că cel mai periculos om de pe planetă face jocurile în India și, după toate calculele mele, Thailanda va fi ținta sa principală. Am venit aici pentru că, dacă Ahile va trebui împiedicat să-și instaleze tirania în lume, de aici va trebui să pornim. Și m-am gândit că, la fel ca George Washington în timpul revoluției americane, ai putea aprecia un Lafayette sau un Steuben care să ajute cauza.

– Dacă prostia aia de memoriu a fost un exemplu de „ajutor“, poți să pleci chiar acum.

– Deci ai deja posibilitatea să construiești piste temporare în intervalul cât pilotul se află în aer? Ca să poată ateriza pe o pistă care nu exista atunci când a decolat?

– Asta e o idee interesantă și am pus inginerii s-o studieze și să-i evalueze fezabilitatea.

Bean aprobă din cap.

– Bun. Asta-mi spune ceea ce voiam să știu. Rămân.

– Ba nu!

– Rămân fiindcă, în ciuda faptului că ești supărat că sunt aici, tot mai recunoști o idee bună când o auzi și o pui în aplicare. Nu ești idiot, în consecință merită să lucrez cu tine.

Suriyawong izbi cu palma în masă și se aplecă spre el furios:

– Arogant nenorocit, nu sunt târfa ta!

Bean îi răspunse calm:

– Suriyawong, nu vreau postul tău. Nu vreau să conduc lucrurile aici. Vreau doar să fiu util. De ce să nu te folosești de mine așa cum a făcut Ender? Dă-mi câțiva soldați să-i antrenez. Lasă-mă să mă gândesc la ce chestii ciudate am putea face și cum. Lasă-mă să mă pregătesc, astfel încât, atunci când va începe războiul și vei avea nevoie de niște lucruri imposibile, să mă poți chema și să-mi spui: Bean, vreau să faci ceva care să încetinească armata asta cu o zi căci nu am trupe în apropiere. Iar eu o să zic: Beau apă din râu? Bine, atunci să le provocăm dizenterie pentru o săptămână. Asta ar trebui să-i încetinească. Și o să mă duc acolo, o să pun un agent biologic în apă, o să-l fac să treacă de sistemul lor de purificare, și o să plec. Sau deja ai o echipă care să infecteze apa cu diaree?

Suriyawong își menținu expresia de furie rece câteva clipe, apoi cedă. Râse:

– Haide, Bean, ai inventat asta pe loc sau chiar ai plănuit o astfel de operațiune?

– Am inventat-o pe loc, zise Bean. Dar e o idee nostimă, nu crezi? Dizenteria a schimbat nu o dată cursul istoriei.

– Toată lumea își imunizează soldații împotriva agenților biologici cunoscuți. Și nu putem opri pagubele colaterale.

– Dar Thailanda are ceva cercetători foarte buni în domeniu, corect?

– În scop pur defensiv, zise Suriyawong. Apoi zâmbi și se așeză: Hai, ia loc. Chiar ești mulțumit cu o poziție în umbră?

– Nu doar mulțumit, ci dornic să o obțin, răspunse Bean. Dacă Ahile ar ști că sunt aici, ar găsi o cale să mă ucidă. Ultimul lucru de care am nevoie e să ies în evidență – până nu intrăm cu adevărat în luptă, când ar fi o lovitură psihologică drăguță să-i sugerăm lui Ahile că eu conduc lucrurile. Nu va fi adevărat, dar ar înnebuni și mai rău crezând că se înfruntă cu mine. L-am mai învins și înainte. Se teme de mine.

– Nu încerc să-mi protejez propria poziție.

Bean înțelese că își proteja, desigur, poziția.

– Dar Thailanda și-a păstrat independența chiar și când celelalte țări din zonă erau conduse de europeni. Suntem foarte mândri că i-am ținut pe străini la distanță.

– Și totuși, zise Bean, Thailanda are și o istorie în a-i admite pe străini – și în a-i folosi eficient.

– Atâta timp cât își cunosc locul, replică Suriyawong.

– Dă-mi un loc, și o să-mi amintesc să stau acolo.

– Cu ce fel de contingent vrei să lucrezi?

Bean nu cerea un număr mare de oameni, ci să fie din domenii diferite. Doar doi geniști, doi de pe vasele

de patrulare, câțiva ingineri, câteva vehicule blindate ușoare împreună cu circa o sută de soldați și elicoptere suficiente ca să transporte totul, cu excepția vaselor și avioanelor.

– Și posibilitatea de a rechiziționa toate lucrurile cuate la care ne gândim. Amfibii, de exemplu. Explozibili ca să fim gata și facem stâncile să se prăbușească și podurile să se dărâme. Și orice-mi mai trece prin minte.

– Dar nu te angajezi în luptă fără permisiune.

– Permisie de la cine?

– De la mine, zise Suriyawong.

– Dar tu nu ești Chakri.

– Funcția de Chakri, spuse Suriyawong, există ca să-mi dea mie ceea ce vreau. Planificarea este cu totul în mâinile mele.

– Mă bucur să aflu cine-i mai tare aici, zise Bean ridicându-se. Ce-i drept, lui Ender i-am fost de cel mai mare folos atunci când am avut acces la tot ce știa și el.

– Ai vrea tu!

Bean rânji.

– Aș vrea niște hărți bune, zise. Și o expunere precisă a situației curente a armatei thailandeze.

Suriyawong se gândi îndelung.

– Pe câți dintre soldații tăi îi arunci în luptă legați la ochi? Întrebă Bean. Sper că eu sunt singurul.

– Până mă asigur că ești într-adevăr soldatul meu, rămâi legat la ochi. Dar... o să ai hărțile.

– Mulțumesc.

Știa de ce se temea Suriyawong: că Bean ar putea folosi informațiile obținute pentru a elabora o strategie alternativă cu care să-l convingă pe Chakri că ar face o treabă mai bună decât Suriyawong ca strateg principal. Căci era limpede o minciună faptul că Suriyawong era cel mai tare. Chakri Naresuan avea

probabil încredere în el și evident îi lăsase libertatea de a lua decizii importante. Dar autoritatea rămânea în mâinile lui Naresuan, iar Suriyawong lucra după cum dorea el. Din cauza asta se și temea de Bean – putea fi înlocuit.

O să afle cât de curând că Bean nu era interesat de politica de palat. Dacă își amintea corect, Suriyawong făcea parte din familia regală – deși ultimii regi poli-gami din Siam avuseseră atâția copii, încât era greu să-ți imaginezi că mai există mulți thailandezi care să nu fie descendenți regali de un grad sau altul. Chulalongkorn, cu secole în urmă, stabilise principiul conform căruia prinții aveau o datorie de îndeplinit, dar nu și dreptul la o funcție înaltă. Viața lui Suriyawong aparținea Thaiandei ca o chestiune de onoare, dar își menținea rangul în armată numai atâta timp cât superiorii lui considerau că e cel mai potrivit în acel post.

Acum, că Bean aflase cine îl ținuse pe loc, i-ar fi fost destul de ușor să-l distrugă pe Surrey și să-i ia locul. La urma urmei, lui i se dăduse responsabilitatea de a îndeplini promisiunile pe care Naresuan i le făcuse lui Bean. Nu ascultase ordinele lui Chakri în mod deliberat. Bean nu avea nevoie decât de o ieșire de rezervă – probabil vreo relație de-a lui Peter – ca să-i trimită vorbă lui Naresuan că Suriyawong îl împiedică pe Bean să obțină ceea ce-i trebuie, și ar fi avut loc o anchetă, iar sămânța neîncrederii față de Suriyawong ar fi fost aruncată.

Dar Bean nu voia postul lui Suriyawong.

Voia o forță armată pe care s-o poată pregăti ca să lucreze împreună atât de legat, de inventiv, de scripitor încât atunci când o vor contacta pe Petra și vor afla unde e, să poată ajunge acolo și s-o scoată nevătămată.

Cu sau fără permisiunea Marocănosului. Va ajuta armata thailandeză cât va putea de bine, dar Bean avea propriile obiective, care nu aveau nicio legătură cu construirea unei cariere în Bangkok.

– Încă ceva, zise Bean. Am nevoie de un nume, ceva care să nu alerteze pe oricine din afara Thailandei că sunt un copil și un străin – suficient pentru ca Ahile să-și dea seama cine sunt.

– La ce nume te-ai gândit? Ce zici de Sua – înseamnă tigrul.

– Am un nume mai bun. Borommakot.

Suriyawong păru zăpăcit pentru o clipă, până își aminti numele din povestea despre Ayudhya, anticul oraș-stat al cărui succesor fusese Siamul.

– Era porecla celui care a furat tronul de la Aphai, succesorul legitim.

– Mă gândeam doar la ceea ce înseamnă numele, spuse Bean. „În urnă. Așteptând incinerarea.“ Rânji: În ceea ce-l privește pe Ahile, sunt doar un mort viu.

Suriyawong se relaxă.

– Cum vrei. M-am gândit că, fiind străin, ți-ar plăcea să ai un nume mai scurt.

– De ce? Nu eu trebuie să-l pronunț.

– Trebuie să te semnezi.

– Nu voi da ordine scrise, și singura persoană căreia îi voi raporta ești tu. În plus, Borommakot se pronunță nostim.

– Cunoști istoria Thailandei, zise Suriyawong.

– Pe vremuri, la Școala de Luptă, am fost fascinat de Thailanda. O națiune de supraviețuitori. Anticul popor Tai a reușit să treacă dincolo de vastă întindere a Imperiului Cambodgian și să se răspândească în Asia de Sud-Est, fără ca nimeni să observe. Au fost cucerți de Birmania și au renăscut, mai puternici ca

niciodată. Când alte țări cădeau sub dominație europeană, Thailanda a reușit să-și extindă granițele un timp surprinzător de îndelungat; chiar și când a pierdut Cambodgia și Laosul și-a menținut nucleul. Cred că Ahile urmează să afle ceea ce toată lumea a aflat – thailandezii nu sunt ușor de cucerit și, odată cucerți, nu sunt ușor de condus.

– Atunci ai ceva idee despre sufletul Thai, spuse Suriyawong. Dar indiferent cât ne-ai studia, nu vei fi niciodată unul de-ai noștri.

– Greșești. Deja sunt unul de-al vostru. Un supraviețuitor, un om liber, indiferent de situație.

Suriyawong îl luă în serios.

– Atunci, ca de la om liber la om liber, bun venit în serviciul Thaiandei.

Se despărțiră prieteni, iar spre sfârșitul zilei Bean văzu că Suriyawong intenționează să-și țină cuvântul. Îi fu înmănată o listă de soldați – patru companii deja existente a câte cincizeci de oameni cu dosare perfecte, deci nu-i dăduseră drojdia. Și urma să-i dea elicopterele, avioanele și vasele de patrulare cu care să se antreneze.

Ar fi trebuit să fie nervos. Se pregătea să înfrunte niște soldați care mai mult ca sigur că erau sceptici cu privire la capacitatea lui de a-i comanda. Dar mai fusese pus în asemenea situație, la Școala de Luptă. Îi va câștiga pe acești soldați prin simpla eficacitate. Fără flătări, fără favoruri sau prietenie populistă. Le va câștiga loialitatea arătându-le că știa ce să facă cu o armată, astfel încât ei să fie încrezători că atunci când vor porni în bătălie viețile lor nu vor fi irosite în acțiuni sortite eșecului. Le va spune, din start: „Nu vă voi conduce într-o operațiune decât dacă știu că putem învinge. Treaba voastră este să deveniți o forță armată

atât de strălucită încât să nu existe nicio operațiune în care să nu vă pot conduce. N-o facem pentru gloria noastră. O facem pentru a distruge dușmanii Thailan-dei în orice mod putem.“

Se vor obișnui curând să fie conduși de un băiețel grec.

12.

ISLAMABAD

To: GuillaumeLeBon%Egalite@Haiti.gov

From: Locke%erasmus@polnet.gov

Re: Condițiile consultanței

Domnule LeBon, îmi dau seama cât de greu v-a fost să mă contactați. Cred că vă pot oferi opinii și sugestii valoroase și, mai precis, cred că aveți intenția să acționați cu curaj în numele poporului pe care îl guvernați, și în consecință orice sugestii v-aș face, ele ar avea o mare șansă să fie puse în practică.

Dar condițiile pe care le propuneți sunt pentru mine de neacceptat. Nu voi veni în Haiti în întunericul nopții sau deghizat în turist sau student, ca nu cumva cineva să afle că vă consultați cu un adolescent american. Sunt totuși autorul fiecărui cuvânt scris de Locke, iar sub această identitate extrem de cunoscută, al cărui nume se află pe propunerile care au pus capăt Războiului Ligii, voi veni să mă consult cu dvs., pe față. Dacă reputația mea nu este suficientă pentru a mă putea invita deschis, atunci faptul că sunt fratele lui Ender Wiggin, pe ai cărui umeri a fost atât de recent așezată soarta întregii

omeniri, reprezintă un precedent pe care îl puteți urma fără jenă. Ca să nu mai menționăm prezența copiilor de la Școala de Luptă în aproape fiecare Stat-Major de pe Pământ. Suma pe care ați oferit-o este una princiară. Dar ea nu va trebui niciodată plătită, căci în condițiile propuse eu nu voi veni, iar dacă mă veți invita deschis voi veni sigur, dar nu voi accepta nicio plată – nici măcar contravaloarea cheltuielilor din timpul șederii în țară. Ca străin, s-ar putea să nu corespund sentimentelor dumneavoastră profunde și trainice față de poporul haitian, dar îmi doresc foarte mult ca fiecare țară și popor de pe Pământ să împartă prosperitatea și libertatea care reprezintă dreptul lor prin naștere, și nu voi accepta niciun onorariu pentru a ajuta această cauză.

Riscurile dumneavoastră personale vor fi mai mici aducându-mă în țară pe față, căci dacă sugestiile mele nu vor fi populare, veți putea da vina pe mine. Riscul meu personal ar fi cu mult mai mare, deoarece dacă lumea va considera propunerile mele ca fiind lipsite de înțelepciune, sau dacă, implementându-le, veți descoperi că nu sunt funcționale, eu voi fi cel care va suporta oprobiul public. Vorbesc cu sinceritate fiindcă acestea sunt realități pe care amândoi va trebui să le înfruntăm; de asemenea, sunt încrezător că sugestiile mele vor fi excelente și că dumneavoastră veți fi capabil să le implementați eficient. Când ne vom termina treaba, veți putea face pe Cincinnatus și să vă retrageți la ferma dumneavoastră, în timp ce eu voi face pe Solon și voi părăsi țărmurile Haitiului, amândoi încrezători că am dat poporului dumneavoastră o șansă cinstită de a-și ocupa locul potrivit în lume.

Cu sinceritate,
Peter Wiggin

Petra nu uita nicio clipă că era prizonieră și sclavă. Dar, ca majoritatea prizonierilor, ca majoritatea sclavilor, de la o zi la alta se obișnuise cu starea de captivitate și găsisese o cale de a fi ea însăși în interiorul acestor limite.

Era păzită în fiecare moment, iar calculatorul nu-i permitea să trimită mesaje în exterior. Mesajul către Bean nu mai putea fi repetat. Și chiar atunci când observă că cineva – poate Bean, care la urma urmelor nu fusese ucis? – încerca să-i vorbească, lăsând mesaje pe fiecare forum despre armată, istorie și geografie în care era vorba despre femei înrobite de un războinic sau altul, nu se lăsă pradă furiei. Nu putea răspunde, deci nu-și va pierde timpul încercând.

În cele din urmă, munca pe care era silită s-o facă deveni o provocare în sine, pe care ea o găsi interesantă. Cum să organizeze o campanie împotriva Birmaniei și Thailandeii și în final a Vietnamului care să spulbere orice rezistență și totuși să nu provoace intervenția Chinei? Văzu imediat că dimensiunile mari ale armatei indiene erau cel mai slab punct al său, căci liniile de aprovizionare deveneau imposibil de apărut. Așa că, spre deosebire de ceilalți strategii de care se folosea Ahile – cei mai mulți fiind indieni absolvenți ai Școlii de Luptă –, Petra nu-și bătu capul cu logistica unei campanii supradimensionate. Oricum în final forțele indiene aveau să se dividă, doar dacă armatele birmane și thailandeze se aliniau pur și simplu așteptând să fie măcelărite. Deci plănuia o campanie imprevizibilă – atacuri amețitoare ale unor forțe mici, mobile, care nu porneau de pe uscat. Câteva blindate urmau să plece înainte, alimentate cu combustibil de către cisterne aeriene.

Știa că planul ei era singurul care avea sens, și nu doar datorită problemelor intrinseci pe care le rezolva.

Orice plan care ar fi implicat mutarea a zece milioane de soldați atât de aproape de granița Chinei ar fi provocat o intervenție chineză. Planul ei nu aducea destui soldați lângă graniță încât să constituie o amenințare. Nici nu ar fi generat un război de uzură care să lase ambele tabere epuizate și slăbite. Cea mai mare parte a forțelor indiene ar fi rămas în rezervă, gata să lovească oricând inamicul ar fi arătat semne de slăbiciune.

Bineînțeles că Ahile dădu còpii ale planului ei celorlalți – o numea „cooperare“, dar funcționa ca un exercițiu de dominație. Toți ceilalți fuseseră rapid cucerți de Ahile, și acum erau dornici să-i facă pe plac. Simțiseră, desigur, că Ahile voia ca Petra să fie umilită, și-i dădură imediat ceea ce voia. Își bătură joc de planul ei ca și când orice prost ar fi putut vedea că e lipsit de speranță, deși criticile lor erau ipocrite, iar punctele principale nu fură nici măcar atinse. Suportă asta, fiindcă era sclavă și fiindcă știa că în cele din urmă unii dintre ei se vor prinde că Ahile îi manipula și îi folosea. Dar știa că făcuse o treabă bună și ar fi fost o ironie delicioasă dacă armata indiană – nu, să fim cinstiți, armata lui Ahile – nu ar folosi planul ei și s-ar arunca cu capul înainte spre autodistrugere.

Conștiința ei nu era deloc deranjată fiindcă elaborase o strategie pentru expansiunea Indiei în Asia de Sud-Est. Știa că nu va fi niciodată folosită. Nici chiar strategia atacurilor rapide, de mici dimensiuni, nu schimba faptul că India nu-și putea permite un război pe două fronturi. Pakistanul nu ar lăsa să-i scape ocazia dacă India s-ar angaja într-un război în est.

Pur și simplu, Ahile alesese o țară nepotrivită pentru a încerca s-o conducă la război. Tikal Chapekar, primul ministru indian, era un om ambițios care-și făcea iluzii în legătura cu noblețea cauzei sale. Ar fi putut

foarte bine să cedeze forței de convingere a lui Ahile și să dorească să pornească un război în încercarea de a „unifica“ Asia de Sud-Est. Chiar ar putea începe războiul. Dar ar eșua repede dacă Pakistanul ar ataca din vest. Aventurismul indian se va evapora la fel de ușor ca întotdeauna.

Îi și spuse asta lui Ahile când el o vizită într-o dimineață, după ce planurile ei fuseseră atât de răsunător respinse de colegii strategii.

– Urmează orice plan vrei, nimic nu va merge așa cum crezi tu.

Ahile pur și simplu schimbă subiectul – atunci când o vizita, prefera să depene amintiri ca și când ar fi fost un cuplu de bătrâni amintindu-și împreună de copilărie. Mai ții minte de chestia asta din Școala de Luptă? Dar de asta? Ar fi vrut să-i strige în față că el fusese acolo numai pentru câteva zile înainte ca Bean să-l spânzure în puțul de acrisire să-și mărturisească crimele. Nu avea dreptul să fie nostalgic. Tot ce reușea era să-i otrăvească propriile amintiri despre acel loc, iar acum, când venea vorba despre Școala de Luptă, ea nu voia decât să schimbe subiectul, să uite complet.

Cine și-ar fi imaginat că se va gândi vreodată la Școala de Luptă ca la era ei de libertate și fericire? Pe vremea aceea sigur nu părea așa.

Cinstit vorbind, captivitatea nu era dureroasă. Atâta timp cât Ahile era la Hyderabad, ea prelua conducerea bazei, cu toate că era întotdeauna ținută sub observație. Putea să meargă la bibliotecă să studieze – deși unul dintre gardieni îi urmărea ID-ul, verificând să fie logată cu propriul nume, cu toate restricțiile implicate, înainte de a accesa rețeaua. Putea să alerge pe terenul prăfos folosit la manevrele militare – și uneori aproape uita de pașii ceilalți care țineau ritmul cu ai săi.

Putea să mănânce ce vrea, să doarmă când vrea. Existau clipe în care aproape uita că nu e liberă. Existau și mai multe clipe în care, știind că nu e liberă, hotăra să înceteze să mai spere că prizonieratul va înceta vreodată.

Mesajele lui Bean îi mențineau vie speranța. Nu putea să-i răspundă, în consecință nu se mai gândi la mesajele lui ca la o adevărată comunicare. Erau mai profunde decât simple încercări de a intra în contact. Erau dovezi că nu fusese uitată. Erau dovada că Petra Arkanian, puștoaica de la Școala de Luptă, încă mai are un prieten care o respectă și căruia îi pasă destul de mult de ea ca să renunțe la căutări. Fiecare mesaj era ca un sărut răcoros pe fruntea ei înfierbântată.

Într-o zi, Ahile veni și-i spuse că va pleca într-o excursie.

Presupuse imediat că ea va închisă în camera ei, încuiată și păzită, până se întorcea Ahile.

- Fără lacăte de data asta, zise Ahile. Vii cu mine.
- Undeva în India?
- Într-un sens da. În altul, nu.
- Nu mă interesează jocurile tale, spuse ea căscând.

Nu merg.

– O, n-ai vrea să-ți scape asta. Și oricum n-ar conta, pentru că am nevoie de tine, deci o să mergi.

– Pentru ce ai putea avea nevoie de mine?

– Bine, dacă o iei așa, presupun că trebuie să fiu mai clar. Am nevoie de tine ca să vezi ce se întâmplă la întâlnire.

– De ce? Dacă nu e vorba despre o încercare de asasinat reușită, nu vreau să te văd făcând nimic.

– Întâlnirea, spuse Ahile, e la Islamabad.

Petra nu mai avu nicio replică isteață. Capitala Pakistanului. Incredibil. Ce treburi ar putea avea Ahile acolo? De ce să vrea s-o ia și pe ea?

Plecară cu avionul – ceea ce, desigur, îi reaminti zborul plin de evenimente care o adusesese în India ca prizonieră a lui Ahile. Ușa deschisă – ar fi trebuit oare să sărim amândoi și astfel să-l aduc în mod brutal pe Pământ?

În timpul zborului, Ahile îi arătă scrisoarea pe care i-o trimisese lui Ghaffar Wahabi, „Primul Ministru” al Pakistanului – dictatorul militar, bineînțeles... sau Sabia Islamului, dacă așa preferați. Scrisoarea era o minunăție de manipulare abilă. Nu i s-ar fi acordat nicio importanță la Islamabad dacă nu ar fi venit de la Hyderabad, statul major al armatei indiene. Chiar dacă scrisoarea lui Ahile nu spunea de fapt asta, în Pakistan se bănuia că Ahile sosea ca trimis neoficial al guvernului indian.

De câte ori aterizase un avion militar indian la baza aeriană de lângă Islamabad? De câte ori soldaților indieni în uniformă li se permisese să pună piciorul pe pământ pakistanez, înarmați? Și totul pentru a aduce un băiat belgian și o fată armeană să discute cu toți ofițerii de rang minor hotărâți să-i mintă.

Un grup de oficiali pakistanezi cu fețe de piatră îi conduseră spre o clădire nu departe de locul unde avionul lor era realimentat. Înăuntru, la etajul al doilea, ofițerul cel mai mare în grad spuse:

– Escorta trebuie să rămână afară.

– Desigur, zise Ahile. Dar asistenta mea intră cu mine. Îmi trebuie un martor care să-mi împrășteze memoria în caz de nevoie.

Soldații indieni se aliniază lângă perete, atenți. Ahile și Petra intrară prin ușa deschisă.

În încăpere erau doar doi oameni, iar pe unul dintre ei îl recunoscui imediat din poze. Cu un gest, acesta le indică unde să se așeze.

Petra se îndreaptă în liniște spre scaunul ei, fără să-și ia ochii de la Ghaffar Wahabi, primul ministru al Pakistanului. Se așează puțin mai în spate lângă Ahile, așa cum singurul aghiotant pakistanez stătea imediat în dreapta lui Wahabi. Era un ofițer de rang înalt. Cumva, scrisoarea lui Ahile le deschisese toate ușile, chiar la vârf.

Nu aveau nevoie de interpret căci Esențiala, chiar dacă nu era limba lor maternă, o învățaseră amândoi din copilărie și o vorbeau fără accent. Wahabi părea sceptic și distant, dar cel puțin nu încerca să-i umilească – nu-i făcuseră să aștepte, îi poftise el însuși înăuntru și nu-l provoca în niciun fel pe Ahile.

– V-am invitat pentru că vreau să aud ce aveți de spus, zise Wahabi. Vă rog să începeți.

Petra își dorea din toată inima ca Ahile să facă ceva teribil de greșit – să zâmbească radios sau să încerce să se împăuneze cu propria-i inteligență.

– Domnule, mă tem că la început va părea că vreau să vă învăț istoria Indiei pe dumneavoastră, un savant în domeniu. Din cartea dumneavoastră am învățat tot ce o să vă spun.

– E ușor să-mi citești cartea. Ce ai învățat din ea și eu nu știu deja?

– Pasul următor, zise Ahile. Un pas atât de evident, încât am fost uluit că nu l-ați urmat.

– Deci e vorba de o recenzie la cartea mea?

Dar spunând asta zâmbea ușor, îndepărtând urma de ostilitate.

– Mereu și mereu arătați marile realizări ale poporului indian, și cum sunt ele ținute prea mult în umbră, acoperite, ignorate, disprețuite. Civilizația Indusului e tratată drept perdantă în comparație cu Mesopotamia și Egiptul și chiar mai târziu apăruta China. Invadatorii

arieni și-au adus limba și religia și le-au impus poporului indian. Mogulii, britanicii, fiecare cu credințele și instituțiile sale. Cartea dumneavoastră, trebuie să vă spun, e privită cu mult respect în cercurile înalte ale guvernului indian, datorită modului imparțial în care tratați religiile aduse în India de invadatori.

Petra știa că asta nu era doar o flatare fără rost. Pentru un învățat pakistanez, în special unul cu ambiții politice, a scrie o istorie a subcontinentului fără să ridice în slăvi influența musulmană și să condamne religia hindu drept primitivă și distructivă era cu adevărat o faptă curajoasă.

Wahabi ridică mâna.

– Atunci am scris ca un savant. Acum reprezint vocea poporului. Sper că scrierile mele nu v-au condus spre o căutare donquijotească a reunificării Indiei. Pakistanul e hotărât să rămână pur.

– Vă rog să nu trageți concluzii pripite, zise Ahile. Sunt de acord că reunificarea e imposibilă. Într-adevăr e un termen lipsit de sens. Hindușii și musulmanii nu au fost niciodată uniți decât sub opresiune, deci cum ar putea fi reuniți?

Wahabi aprobă și așteaptă ca Ahile să continue.

– Ceea ce am văzut eu în scrierile dumneavoastră este un sentiment profund al măreției inerente poporului indian. Marile religii s-au născut aici. S-au ridicat mari gânditori care au schimbat lumea. Și totuși timp de două sute de ani, când oamenii s-au gândit la marile puteri India și Pakistanul nu au fost niciodată pe listă. Nici înainte nu fuseseră. Și asta vă înfurie, vă întristează.

– Sunt mai mult trist decât furios, zise Wahabi, dar ce vrei, sunt un om bătrân și temperamentul meu s-a mai domolit.

– China își zăngăne săbiile și lumea se înfioară, dar abia aruncă o privire Indiei. Lumea islamică tremură când Irakul, Turcia, Iranul sau Egiptul se apleacă într-o direcție sau alta, totuși Pakistanul, neclintit în întreaga sa istorie, nu este niciodată considerat un lider. De ce?

– Dacă aș fi știut răspunsul, aș fi scris o altfel de carte.

– Există multe cauze în trecutul îndepărtat, dar toate se reduc la un singur lucru. Poporul indian nu a putut niciodată să acționeze unitar.

– Din nou vorbești despre unire.

– Ba deloc, zise Ahile. Pakistanul nu-și poate ocupa locul său de drept ca lider al lumii musulmane pentru că ori de câte ori privește spre vest aude în spatele lui pașii apăsăți ai Indiei. Iar ea, India, nu-și poate ocupa locul de lider al estului fiindcă amenințarea Pakistanului pândește.

Petra admiră modul abil în care Ahile făcea ca pronumele alese să pară accidentale, necalculate – India femeia, Pakistan bărbatul.

– Spiritul divin e mai acasă în India și Pakistan decât oriunde altundeva. Nu e o întâmplare că marile religii s-au născut aici sau și-au găsit aici forma cea mai pură. Dar Pakistanul împiedică măreția Indiei în est, iar India împiedică Pakistanul să devină mare în vest.

– Adevărat, dar insolubil, zise Wahabi.

– Nu chiar. Să vă reamintesc o altă bucățică de istorie, cu numai câțiva ani înainte de crearea statului Pakistan. În Europa se înfruntau două mari națiuni – Rusia lui Stalin și Germania lui Hitler. Acești doi conducători erau niște monștri. Dar au văzut că dușmănia dintre ei îi legase unul de celălalt. Niciunul nu putea realiza nimic atâta timp cât celălalt amenința să profite de cea mai mică greșală.

– Compari India și Pakistanul cu Hitler și Stalin?

– Deloc, pentru că până acum India și Pakistanul au dat dovadă de mai puțină rațiune și mai puțin autocontrol decât acei monștri.

Wahabi se întoarce spre aghiotantul său.

– Ca de obicei, India a găsit un nou mod de a ne insulta.

Aghiotantul se sculă de pe scaun și-l ajută să se ridice.

– Domnule, credeam că sunteți un om înțelept, zise Ahile. Nu e nimeni aici care să vă vadă pozând. Nimeni care să citeze ceea ce am spus. Nu aveți nimic de pierdut ascultându-mă, și numai de pierdut plecând.

Petra fu uluită să-l audă pe Ahile vorbind atât de tăios. Nu cumva ducea prea departe abordarea lui nelingușitoare? Orice persoană normală și-ar fi cerut scuze pentru nefericita comparație cu Hitler și Stalin. Dar nu și Ahile. Ei bine, de data asta chiar mersese prea departe. Dacă această întâlnire eșua, atunci toată strategia lui s-ar fi prăbușit, iar tensiunea sub care se afla îl condusesse la un pas greșit.

Wahabi nu se reazăză.

– Spune ce ai de spus, dar repede.

– Hitler și Stalin și-au trimis miniștrii de externe, Ribbentrop și Molotov și, în ciuda învinuirilor groaznice pe care și le-au aruncat unul altuia, au semnat un pact de neagresiune prin care au împărțit Polonia între ei. E adevărat că după câțiva ani Hitler a abrogat acest pact, ceea ce a dus la milioane de morți și în final la căderea lui Hitler, dar asta este irelevant în situația de față, pentru că spre deosebire de Hitler și Stalin, dumneavoastră și Chapekar sunteți oameni de onoare – amândoi îl serviți pe Dumnezeu cu credință.

– Să spui că Chapekar și cu mine îl servim amândoi pe Dumnezeu este o blasfemie fie pentru unul, fie pentru celălalt, dacă nu pentru ambii, zise Wahabi.

– Dumnezeu iubește acest pământ și a dat măreție poporului indian, spuse Ahile – cu atâta patimă încât dacă Petra nu l-ar fi cunoscut, ar fi putut crede că e credincios. Chiar sunteți convins că a fost voința lui Dumnezeu ca atât Pakistanul, cât și India să rămână în obscuritate și slăbiciune, numai din cauză că indienii nu au înțeles încă voința lui Allah?

– Nu mă interesează ce spun ateii și nebunii despre voința lui Allah.

Bravo, gândi Petra.

– Nici pe mine, replică Ahile. Dar să vă spun ceva. Dacă dumneavoastră și Chapekar ați semna un pact, nude unire, ci de neagresiune, v-ați putea împărți Asia. Iar dacă peste zece ani va fi pace între cele două națiuni indiene, atunci hindușii nu vor fi mândri de musulmani, iar musulmanii de hinduși? Nu va fi oare atunci posibil ca hindușii să asculte învățăturile Coranului, nu ca o carte a dușmanului lor de moarte, ci ca o carte a prietenilor lor indieni, care împart cu India conducerea Asiei? Dacă nu vă place exemplul cu Hitler și Stalin, atunci uitați-vă la Portugalia și Spania, colonialiști ambițioși care au împărțit Peninsula Iberică. Portugalia, la vest, era mai mică și mai slabă – dar și exploratorul cutezător care a străbătut mările. Spania a trimis un singur explorator, și acesta italian – dar a descoperit o lume nouă.

Petra văzu din nou lingușeala subtilă funcționând. Fără s-o spună direct, Ahile legase Portugalia – națiunea mai slabă, dar mai curajoasă – de Pakistan, iar națiunea care prevalase datorită norocului chior de India.

– Ar fi putut să pornească un război și să se distrugă una pe alta sau să se slăbească reciproc până la pierderea speranței. În loc de asta l-au ascultat pe Papă, care a tras o linie pe pământ și a dat ceea ce se afla la est de ea

Portugaliei și tot ceea ce se afla la vest Spaniei. Trageți linia dumneavoastră pe pământ, Ghaffar Wahabi. Declarați că nu veți porni la război împotriva mărețului popor indian care încă nu a auzit cuvântul lui Allah, în schimb veți arăta lumii întregi exemplul strălucitor al purității Pakistanului. Între timp, Tikal Chapekar va uni Asia de Est sub conducere indiană, ceea ce își doreau de foarte mult timp. Apoi, în anii fericiți în care poporul hindus se va apleca asupra Cărții, Islamul se va răspândi dintr-o răsuflare de la New Delhi la Hanoi.

Wahabi se așeză ușor la loc pe scaun.

Ahile nu spuse nimic.

– Hanoi, zise Wahabi. De ce nu Beijing?

– În ziua în care indienii musulmani din Pakistan vor deveni paznicii orașului sfânt, hindușii își vor putea imagina că vor intra în orașul interzis.

Wahabi râse.

– Ești imoral.

– Sunt, admise Ahile. Dar am dreptate. În toate privințele. Pentru că în această direcție arăta și cartea dumneavoastră. Asta era concluzia evidentă, dar numai în cazul în care India și Pakistanul ar fi fost binecuvântate, în același timp, cu lideri atât de curajoși și vizionari.

– Și ce importanță are asta pentru tine?

– Visez pacea pe Pământ.

– Și din cauza asta încurajezi India și Pakistanul să pornească la război?

– Vă încurajez să cădeți de acord să nu vă războiți unii cu alții.

– Crezi că Iranul va accepta liniștit conducerea Pakistanului? Crezi că turcii ne vor primi cu brațele deschise? Va trebui să creăm această unitate prin cuceriri.

– Dar o veți crea, zise Ahile. Iar când Islamul va fi unit sub conducere indiană, nu veți mai fi umiliți de alte națiuni. O singură mare națiune musulmană, o singură mare națiune hindusă, trăind în pace unii cu alții și prea puternici pentru ca alte națiuni să îndrăznească să vă atace. Astfel va veni pacea pe Pământ. Prin voința lui Dumnezeu.

– *Inshallah*, răspuse Wahabi. Dar acum e momentul să aflu prin a cui autoritate spui aceste lucruri. Nu ai o funcție în India. De unde să știu că nu ai fost trimis să mă adormi în timp ce armata indiană se adună în vederea încă unui atac neprovocat?

Petra se întreba dacă Ahile plănuiise să-l facă pe Wahabi să spună ceva calculat exact pentru a-i oferi momentul dramatic perfect sau fusese doar noroc. Căci unicul răspuns al lui Ahile fu să scoată o foaie de hârtie, având în partea de jos o mică semnătură cu cerneală albastră.

– Ce-i asta? întrebă Wahabi.

– Autorizarea mea, zise Ahile.

Îi înmână hârtia Petrei. Ea se ridică și o duse în mijlocul camerei, unde aghiotantul lui Wahabi o luă din mâna ei.

Wahabi o citi atent, scuturând din cap.

– A semnat așa ceva?

– Nu numai că a semnat. Întrebați echipa care supraveghează satelitul ce face armata indiană chiar în timp ce noi vorbim.

– Se retrag de la frontieră?

– Cineva trebuia să fie primul care să-și arate încrederea. Este ocazia pe care ați așteptat-o dumneavoastră și toți predecesorii dumneavoastră. Armata indiană se retrage. Puteți trimite trupe acolo. Puteți transforma acest gest de pace într-o baie de sânge. Sau puteți da

ordin ca trupele să fie mutate spre vest și nord. Iranul așteaptă să le arătați puritatea Islamului. Califatul de la Istanbul așteaptă să-l eliberați din lanțurile seculare ale guvernării turcești. În spate nu-i veți avea decât pe frații indieni, dorindu-vă succes în a arăta tuturor măreția acestui pământ ales de Dumnezeu, în sfârșit gata să se ridice.

– Păstrează-ți discursul, zise Wahabi. Înțelegi că trebuie să verific dacă semnătura e originală și dacă trupele indiene se mișcă în direcția în care spui tu.

– Faceți ceea ce e nevoie. Eu mă voi întoarce în India.

– Fără să aștepți răspunsul meu?

– Nu v-am pus nicio întrebare, zise Ahile. Tikal Chapekar a pus această întrebare, și lui trebuie să-i dați răspunsul. Eu nu sunt decât mesagerul.

Spunând asta, Ahile se ridică în picioare. Petra, de asemenea. Ahile păși curajos spre Wahabi și-i întinse mâna.

– Sper că mă veți ierta, dar n-aș suporta să mă întorc în India fără să pot spune că mâna lui Ghaffar Wahabi a atins-o pe a mea.

Wahabi strânse mâna lui Ahile.

– Străin băgăcios, zise, dar ochii îi sclipeau, și Ahile îi zâmbi drept răspuns.

Oare reușiseră? se întreba Petra. Molotov și Ribbentrop trebuiseră să negocieze săptămâni întregi, nu-i așa? Ahile o făcuse dintr-o singură întâlnire.

Care erau cuvintele magice?

Dar pe când ieșeau din încăpere, din nou escortați de cei patru soldați indieni care veniseră cu ei – gărzile ei – Petra își dădu seama că nu existaseră cuvinte magice. Pur și simplu Ahile îi studiase pe ambii conducători și le recunoscuse ambițiile, dorința arzătoare de

măreție. Le spusese ceea ce voiau cel mai mult să audă. Le adusese pacea după care tânjeau în secret.

Ea nu fusese de față la întâlnirea cu Chapekar care îi adusese lui Ahile semnarea pactului de neagresiune și promisiunea de a retragere, dar și-o putea imagina. „Domnia voastră trebuie să faceți primul gest” spusese probabil Ahile. „E adevărat că musulmanii ar putea profita, ar putea ataca. Dar aveți cea mai mare armată din lume și guvernați cel mai grozav popor. Lăsați-i să atace, veți absorbi lovitura apoi vă veți năpusti peste ei ca apa peste un dig. Și nimeni nu vă va critica pentru că nu ați oferit păcii o șansă.”

Iar acum lovea în plin. Planurile pe care le concepute ea pentru invazia Birmaniei și Thailandeii nu fuseseră doar aiureli. Urmau să fie folosite. Ale ei sau ale altcuiva. Va începe să curgă sânge. Ahile își va avea războiul.

Nu mi-am sabotat planurile, își dădu seama. Am fost atât de sigură că nu vor fi folosite încât nu m-am mai ostenit să includ puncte slabe. Ar putea chiar să funcționeze.

Ce am făcut ?

Acum înțelese de ce Ahile o adusese și pe ea. Voia să se laude în fața ei, bineînțeles – dintr-un motiv oarecare, el simțea nevoia de a avea martori atunci când triumfa. Dar era mai mult decât atât. Voia de asemenea să-i arunce în față faptul că va face de fapt ceea ce ea spusese de atâtea ori că este imposibil.

Cel mai rău era să descopere că spera ca planurile ei să fie folosite, nu pentru că ar fi vrut ca Ahile să câștige războiul, ci pentru a-i împunge pe ceilalți puști de la Școala de Luptă care își bătuseră joc de planurile ei fără milă.

Trebuie să-i dau cumva de știre lui Bean. Trebuie să-l avertizez, ca le să poată comunica guvernelor Birmaniei și Thailandeii. Trebuie să fac ceva să-mi subminez propriile planuri de atac, altfel distrugerile vor apăsa pe umerii mei.

Îl privi pe Ahile, care moțăia în scaunul lui, nepăsător la pământul care defila pe sub ei în drumul de întoarcere spre locul de unde va începe războiul lui de cucerire. Dacă ar fi putut elimina din ecuație crimele lui, ar fi fost un băiat remarcabil. Fusesse dat afară din Școala de Luptă cu eticheta de „psihopat“, și totuși reușise să determine nu unul, ci trei guverne importante ale lumii să-i accepte ofertele.

Am fost martoră la cel mai recent triumf al său, și tot nu sunt sigură cum l-a realizat.

Își aminti o poveste din copilărie, despre Adam și Eva în grădina Raiului, și despre șarpele vorbitor. De mică spusese – spre consternarea familiei – ce idioată a fost Eva, să creadă un șarpe? Dar acum înțelegea, căci auzise vocea șarpelui și privise cum un om înțelept și puternic căzuse sub vraja lui.

Mănâncă fructul și vei avea tot ce-ți dorește inima. Nu e ceva rău, e nobil și bun. Vei fi ridicat în slăvi pentru asta. Și e delicios.

AVERTISMENTE

*To: Carlotta%agape@vatican.net/orders/sisters/ind
From: Graff%bonpassage@colmin.gov
Re: Găsit?*

Cred că am găsit-o pe Petra. Un prieten bun din Islamabad care cunoaște interesul meu îmi spune că un convoi ciudat dinspre New Delhi a venit ieri la o scurtă întâlnire cu Wahabi – un adolescent care nu putea fi decât Ahile; și o adolescentă despre care nu a dat nicio descriere. Petra? Mi se pare posibil.

Bean trebuie să știe ce am aflat. În primul rând, prietenii mi-au spus că acea întâlnire a fost urmată imediat de ordine date soldaților pakistanezi să se retragă de la granița cu India. Legând asta de deja orbervatele eliberări ale frontierei de către indieni, cred că asistăm la ceva imposibil – după două secole de război intermitent, dar cronic, o tentativă reală de pace. Și se pare că a fost făcută cu ajutorul lui Ahile. (Deoarece atât de mulți coloniști sunt indieni, sunt persoane în ministerul meu care se tem că o pace pe subcontinent ne-ar pune în pericol munca!)

În al doilea rând, faptul că Ahile a luat-o pe Petra în această misiune sensibilă înseamnă că nu este inclusă contra voinței ei în proiectele lui. Întrucât în Rusia Vlad a fost de asemenea atras să lucreze cu Ahile, deși pentru scurt timp, nu este imposibil ca și o sceptică înrăită ca Petra să fi fost convinsă în timp ce se afla în captivitate. Bean trebuie să fie conștient de această posibilitate, căci ar putea spera să salveze pe cineva care nu vrea să fie salvat.

În al treilea rând, spune-i lui Bean că îmi pot face relații la Hyderabad, printre foștii elevi ai Școlii de Luptă care au funcții la Statul-Major indian. Nu le voi cere să-și compromită loialitatea față de țara lor, dar îi voi întreba despre Petra și-i dacă au văzut sau au auzit ceva. Cred că prietenii din fosta școală ar putea depăși în acest caz secretele motivate patriotic.

Mica forță de atac era tot ce își putea dori Bean. Nu erau soldați de elită în sensul în care fuseseră elevii Școlii de Luptă – nu erau selectați pentru calitățile de comandanți. Dar într-un fel asta îi făcea mai ușor de pregătit. Nu făceau în mod constant analize și presupuneri. În Școala de Luptă mulți soldați încercau mereu să iasă în evidență pentru a le crește reputația în școală – comandanții trebuiau tot timpul să-i determine pe soldați să se concentreze asupra țelului principal al armatei.

Bean știa din studiile sale că în armatele adevărate contrariul era o problemă mai des întâlnită – soldații se străduiau să nu se remarce cu nimic sau să nu învețe prea repede, de teamă să nu fie catalogați drept lingușitori sau parveniți de către camarazii lor. Dar leacul pentru ambele probleme era același. Bean muncea

din greu pentru a-și dovedi reputația de judecător aspru, dar cinstit.

Nu avea favoriți, nu-și făcuse prieteni, dar întotdeauna observa o performanță și o comenta. Laudele lui nu erau totuși exuberante. De obicei pomenea numai faptul în fața celorlalți. „Sergent, echipa ta nu face nicio greșală.“ Doar când era vorba de o realizare excepțională o lăuda explicit, și atunci numai cu un lapidar „Bravo.“

După cum se aștepta, raritatea laudelor sale ca și onestitatea lor le făcu extrem de valoroase în cadrul forței de atac. Soldații care făceau treabă bună nu se bucurau de privilegii speciale și nu căpătau mai multă autoritate, deci nu provocau resentimente celorlalți. Laudele nu erau exuberante, deci nu-i făceau să se simtă jenați. În schimb, erau admirați și imitați de ceilalți. Atenția acordată de soldați deveni răsplata recunoașterii lor de către Bean.

Asta era adevărata putere. Dictonul lui Frederic cel Mare conform căruia soldații trebuie să se teamă de ofițerii lor mai mult decât de dușman era stupid. Soldații trebuiau să fie convinși că sunt respectați de ofițeri și să prețuiască acest respect mai mult decât însăși viața lor. Mai mult, trebuiau să știe că respectul ofițerilor era justificat – că într-adevăr erau soldați atât de buni pe cât credeau ofițerii lor.

La Școala de Luptă, Bean folosisese puținul timp cât fusese la comanda unei armate pentru a se autoinstrui – își condusesese de fiecare dată oamenii spre înfrângere pentru că fusese mai interesat să învețe tot ce putea învăța decât să adune puncte. Asta fusese demoralizant pentru soldații săi, dar lui nu-i păsase – știa că nu va sta mult timp cu ei și că timpul petrecut la Școala de Luptă era pe sfârșite. Însă aici, în Thailanda, știa că luptele

care vor veni vor fi reale, mizele importante, că se vor pune la bătaie viețile soldaților. Scopul era victoria, nu informația. Iar în spatele acestui motiv evident se ascundea unul mai profund. La un moment dat, în războiul care va urma – sau chiar înainte, dacă avea noroc – va folosi o parte din această forță de atac pentru a face o îndrăzneată tentativă de salvare, probabil undeva în interiorul Indiei. Nu trebuia să tolereze nicio eroare. O va scoate pe Petra de acolo. Va reuși.

Trudea la fel de mult ca oricare dintre oamenii lui. Scotea în evidență faptul că se antrenează alături de ei – un copil care face toate exercițiile pe care le fac bărbații. Alerga cu ei, iar dacă ranița sa era mai ușoară era numai din cauză că el avea nevoie să transporte mai puține calorii pentru a supraviețui. Avea de cărat arme mai mici, mai ușoare, dar nimeni nu-l invidia pentru asta – în plus, vedeau că gloanțele lui atingeau ținta la fel de des ca ale lor. Nimic din ceea ce le cerea să facă nu ezita să facă el însuși. Iar când nu era la fel de bun ca oamenii lui, nu-și făcea scrupule și se ducea la cel mai bun dintre ei pentru a-i cere părerea și sfatul, pe care apoi îl urma.

De așa ceva nu se mai auzise – un comandant să-și permită să riște să apară nepriceput sau slab în fața oamenilor lui. Nici Bean n-ar fi făcut-o, căci de obicei beneficiile nu justificau riscurile. Totuși, el plănuia să meargă împreună cu ei în misiuni dificile, iar antrenamentul lui de până acum fusese teoretic și centrat pe jocuri. Trebuia să devină soldat, ca să poată fi capabil să se descurce cu problemele și urgențele apărute în timpul operațiunilor, să poată țină pasul cu ei, și de ce nu, la nevoie, chiar să li se alăture în luptă.

La început, datorită vârstei și staturii lui mici, unii dintre soldați încercaseră să facă lucrurile mai ușoare

pentru el. Refuzul lui fusese calm, dar ferm. „Trebuie să învăț și eu asta” spusese, și cu asta încheiase discuția. Normal, soldații îl urmăriseră din ce în ce mai atenți, să vadă cum făcea față standardelor din ce în ce mai înalte pe care le stabilea pentru ei. Îl văzură solicitându-și trupul la maxim. Văzură cum nu se dădea înapoi de la nimic, cum parcurgea noroaiele unor trasee mai înguste decât ale celorlalți, cum trecea peste obstacole la fel de înalte ca ale celorlalți, văzură că nu avea hrană mai bună și nu dormea pe altceva în afară de un petic de pământ pe terenul de manevre.

Nu-și dădeau seama cât de mult modelase această forță de atac după modelul armatelor din Școala de Luptă. Pe cei două sute de oameni îi diviză în cinci companii de câte patruzeci. Fiecare companie, ca armata lui Ender, era împărțită în cinci plutoane de câte opt oameni. Fiecare pluton trebuia să fie capabil să îndeplinească operațiuni pe cont propriu; fiecare companie trebuia să fie capabilă să acționeze complet independent. În același timp, se asigură că soldații devin buni observatori, și îi antrenă să vadă genul de lucruri pe care era nevoie să le vadă.

– Voi sunteți ochii mei, spuse. Trebuie să vedeți și ceea ce caut eu și ceea ce ați căuta voi. Vă voi spune întotdeauna ce plănuiesc și de ce, ca să știți când apare o problemă pe care eu nu am anticipat-o și ar putea să-mi schimbe planul. După aceea să vă asigurați că am aflat și eu. Cele mai bune șanse ale mele de a vă păstra pe toți în viață înseamnă ca eu să știu tot ce e în mintea voastră în timpul luptei, iar cele mai bune șanse ale voastre de a rămâne în viață înseamnă să știți tot ce e în mintea mea.

Desigur, știa că nu le poate spune totul. Fără îndoială și ei înțelegeau asta. Dar pierdu excesiv de mult timp,

după standardele doctrinei militare, explicându-le oamenilor motivele din spatele ordinelor sale, și se aștepta ca și comandanții de companii și plutoane să facă la fel cu oamenii lor.

– În acest fel, atunci când vi se va da un ordin fără sens, veți ști că nu a fost timp pentru explicații, că trebuie să acționați imediat – dar că există un motiv întemeiat, care v-ar fi fost spus dacă s-ar fi putut.

Odată, când Suriyawong veni să urmărească pregătirea trupelor, îl întrebă pe Bean dacă așa recomanda să fie antrenați soldații în întreaga armată.

– Nicio șansă, răspunse Bean.

– Dacă funcționează aici, de ce n-ar funcționa peste tot?

– De obicei nu e nevoie și nici nu există timpul necesar.

– Dar tu cum poți?

– Acești soldați vor fi chemați să îndeplinească imposibilul. Nu vor fi trimiși să ocupe o poziție sau ca avangardă împotriva inamicului. Vor face lucruri dificile și complicate chiar sub ochii dușmanului, iar circumstanțele nu le vor permite să se întoarcă să primească noi instrucțiuni, ci vor trebui să se adapteze și să reușească. Așa ceva ar fi imposibil dacă ei nu ar înțelege scopul din spatele ordinelor. Vor trebui să știe exact cum gândesc comandanții lor pentru ca încrederea în ei să fie totală – și astfel să poată suplini inevitabilele slăbiciuni ale comandanților.

– Slăbiciunile tale?

– Greu de crezut, Suriyawong, dar da, am și eu slăbiciuni.

Cu asta obțin un ușor surâs de la Morocănos – un premiu rar.

– E dureros să crești? întrebă Suriyawong.

Bean privi în jos spre glezne. Deja își făcuse uniforme noi de două ori, și era timpul pentru o a treia. Acum era aproape la fel de înalt cum fusese Suriyawong atunci când Bean sosise la Bangkok, acum o jumătate de an. Creșterea nu-i provoca dureri. Dar îl îngrijora, deoarece nu părea asociată cu niciun alt semn de pubertate. De ce, după atâția ani în care fusese sub dimensiunile normale, trupul său devenise așa de hotărât să recupereze?

Nu experimenta niciuna dintre problemele adolescenței – nici lipsa de grație datorată membrilor bălăngăindu-se mai lungi decât erau obișnuite, nici năvala hormonilor care întunecau judecata și distrăgeau atenția. Așa că dacă ar fi crescut îndeajuns ca să poată purta arme mai bune, nu putea fi decât un avantaj.

– Sper să ajung cândva un bărbat frumos ca tine, zise Bean.

Suriyawong mormăi. Știa că Morocănosul va lua asta drept o glumă. Mai știa și că, undeva în adâncul conștiinței sale, Suriyawong o va lua drept un adevăr, căci oamenii întotdeauna așa fac. Era important ca Suriyawong să fie constant reasigurat că Bean îi respecta poziția și nu va face nimic ca s-o submineze.

Asta fusese cu luni în urmă, iar Bean era acum capabil să-i ofere lui Suriyawong o listă lungă cu posibilele misiuni pentru care oamenii lui fuseseră antrenați și le puteau îndeplini în orice moment. Era o declarație că totul e pregătit.

Apoi veni scrisoarea de la Graff. Carlotta i-o trimisese imediat ce o primise. Petra trăia. Se afla probabil cu Ahile la Hyderabad.

Bean îl informă imediat pe Suriyawong că o sursă de spionaj a unui prieten confirmase un aparent pact de neagresiune între India și Pakistan și o retragere a

trupelor de la frontiera comună – împreună cu opinia sa că acest fapt garanta invazia Birmaniei în următoarele trei săptămâni.

În ceea ce privea celălalt subiect al scrisorii, presupunerea lui Graff că Petra ar fi putut adera la cauza lui Ahile, acesta era desigur absurd – dacă Graff credea așa ceva, n-o cunoștea pe Petra. Ceea ce îl alarma pe Bean era că ea fusese atât de neutralizată, încât părea a fi de partea lui Ahile. Era o fată care întotdeauna spunea ceea ce gândește, indiferent câte neazuri ar fi atras asupra ei. Dacă tăcea, însemna că era disperată.

Oare primește mesajele mele? O fi izolat-o Ahile atât de mult de orice informație încât nici nu mai navighează pe net? Asta ar explica incapacitatea ei de a răspunde. Totuși, Petra era obișnuită să fie se descurce singură. Tăcerea ei nu se explica.

Era probabil propria ei strategie. Tăcere, pentru ca Ahile să uite cât de mult îl ura. Deși până acum trebuia să-l fi cunoscut îndeajuns ca să știe că el nu uită niciodată nimic. Tăcere, pentru a evita o izolare și mai serioasă – asta era posibil. Chiar și Petra ar fi putut să-și țină gura dacă de fiecare dată când vorbea i s-ar fi tăiat din ce în ce mai multe informații și oportunități.

În final, totuși Bean trebui să ia în considerare și posibilitatea ca Graff să aibă dreptate. Petra era umană. Se temea de moarte ca orice alt om. Și dacă într-adevăr fusese martoră la asasinarea celor doi gardieni în Rusia, și dacă Ahile comisese crimele cu propriile mâini – ceea ce Bean considera posibil – atunci Petra înfrunta ceva ce nu mai înfruntase înainte. Putea să le vorbească unor comandanți idioți sau profesorilor de la Școala de Luptă pentru că cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să fie muștrată. Cu Ahile, trebuia să se teamă de moarte.

Iar Bean știa că teama de moarte schimbă modul în care o persoană vede lumea. Își petrecuse primii ani din viață sub presiunea constantă a acestei temeri. Mai mult, petrecuse mult timp supus tocmai puterii lui Ahile. Chiar dacă nu uitase niciodată ce pericol reprezintă Ahile, chiar și Bean ajunsese să creadă că Ahile nu e un tip chiar așa de rău, că de fapt e un lider bun care face lucruri curajoase și îndrăznețe pentru „familia“ lui de orfani ai străzii. Bean îl admirase și învățase de la el – până în momentul în care Ahile o ucisese pe Poke.

Petra, temându-se de Ahile, supusă puterii lui, era nevoită să-l supravegheze îndeaproape pentru a supraviețui. Și privindu-l, ar putea ajunge să-l admire. Este o trăsătură comună primatelor să devină supuse și chiar să-i venereze pe cei care au puterea să le ia viața. Chiar dacă ea se opunea unor asemenea sentimente, ele existau.

Dar ea se va trezi și se va elibera de sub puterea lor. Eu așa am făcut. O va face și ea. Chiar dacă Graff are dreptate, și Petra a devenit într-un fel discipolul lui Ahile, se va întoarce împotriva lui imediat ce o voi elibera. Totuși, faptul rămânea – trebuia să fie pregătit s-o scoată de acolo chiar dacă ea ar opune rezistență sau ar încerca să-l trădeze.

Adăugă pistoale cu săgeți și droguri care neutralizează voința la arsenalul și pregătirea armatei sale.

Normal, era nevoie de date mai precise decât avea pentru a pune la cale o operațiune de salvare. Îi scrisese lui Peter, rugându-l să folosească unele dintre vechile contactele în SUA ale lui Demostene ca să obțină informații despre Hyderabad. Bean nu avea alte resurse în afară de acestea care să poată fi utilizate fără să-și trădeze poziția. Fiindcă lui Suriyawong sigur nu-i putea cere informații despre Hyderabad. Chiar dacă

Suriyawong era binedispus – și îi împărtășise în ultima vreme mai multe informații lui Bean – nu-i putea explica la ce-i trebuiesc datele despre înaltul comandament militar indian de la Hyderabad.

Abia după câteva zile de așteptare, în timp ce se antrena alături de oamenii săi în utilizarea săgeților și drogurilor, Bean își dădu seama de o altă implicație importantă a faptului că Petra ar putea într-adevăr să coopereze cu Ahile. Niciuna dintre strategiile lor nu era aplicabilă tipului de campanie pe care ar fi putut-o organiza Petra.

Ceru o întâlnire atât cu Suriyawong, cât și cu Chakri. După ce atâtea luni nu văzuse fața lui Chakri, fu surprins că întrevederea îi fu acordată – și fără întârziere. Făcuse cererea când se trezise, la cinci dimineața. La șapte se afla în biroul lui Chakri, cu Suriyawong alături de el.

Suriyawong abia avu timp să șoptească, iritat, cuvintele „Ce înseamnă asta?” înainte ca Chakri să înceapă discuția.

– Ce înseamnă asta? zise Chakri. Îi zâmbi lui Suriyawong; știa că repeta întrebarea lui. Dar Bean mai știa și că era un zâmbet zeflemitor. La urma urmelor, nu-l puteai controla pe puștiul ăsta grec.

– Tocmai am aflat niște informații pe care trebuie să le cunoașteți amândoi, spuse Bean; desigur, acest lucru implica faptul că Suriyawong ar putea să nu-și dea seama de importanța informațiilor, astfel încât Bean trebuia să le prezinte direct lui Chakri Naresuan. N-am vrut să fiu lipsit de respect. Doar că trebuie să aflați imediat.

– Ce informații ai putea avea, zise Chakri Naresuan, pe care noi să nu le cunoaștem deja?

– Ceva ce am aflat de la un prieten cu relații importante. Toate presupunerile noastre s-au bazat pe ideea

că armata indiană va folosi strategia evidentă – să cotopească Birmania și Thailanda cu armate imense. Dar tocmai am aflat că Petra Arkanian, una dintre tovarășele lui Ender Wiggin, ar putea lucra cu armata Indiei. N-am crezut niciodată că ar putea colabora cu Ahile, dar posibilitatea există. Iar dacă ea dirijează campania, nu vom avea deloc un potop de soldați.

– Interesant. Ce strategie ar aplica ea?

– Tot o copleșire numerică, dar nu cu armate masive. Vor avea loc raiduri, incursiuni ale unor forțe mici, fiecare menită să atace, să vă distragă atenția, apoi să dispară. Nici măcar nu vor fi nevoiți să se retragă. Ar sta pe mare până s-ar putea regrupă. Fiecare dintre ele ar putea fi ușor învinsă, doar că nu ați avea pe cine învinge. Până când am ajunge la locul atacului ar dispărea. Fără linii de aprovizionare. Fără puncte vulnerabile, doar atacuri după atacuri până când n-am mai putea reacționa la toate. Apoi, atacurile vor deveni mai puternice. Când am ajunge acolo, cu forțele noastre slăbite, inamicul ne-ar aștepta. Ar distruge trupă după trupă.

Chakri privi spre Suriyawong.

– Ceea ce spune Borommakot este posibil, zise Suriyawong. Ar putea urma mereu această strategie. Nu le-am face niciodată vreo pagubă, pentru că ei au o rezervă infinită de trupe și riscă puțin la fiecare atac. Dar fiecare pierdere pe care am suferi-o noi ar fi de neînlocuit, iar fiecare retragere le-ar oferi noi baze.

– De ce să nu se fi gândit și singur acest Ahile la o asemenea strategie? întrebă Chakri. Se spune că e un băiat foarte inteligent.

– E o strategie precaută, zise Bean. Una care risipește foarte puțin viețile soldaților. Și e lentă.

– Iar Ahile nu e niciodată atent la viețile soldaților lui?

Bean se gândi la zilele petrecute în „familia“ lui Ahile pe străzile din Rotterdam. De fapt, Ahile avea grijă de viețile celorlalți copii. Se străduia din greu ca să fie sigur că nu se expuneau riscurilor. Dar asta era din cauză că puterea sa depindea în mod absolut de păstrarea tuturor copiilor alături de el. Dacă vreunul dintre copii ar fi fost rănit, ceilalți ar fi plecat. Cu armata indiană nu era aceeași situație. Ahile i-ar risipi ca pe frunzele de toamnă.

Numai că scopul lui Ahile nu era să guverneze India, ci să guverneze lumea. Deci era important să-și câștige o reputație de conducător eficient. Să pară că prețuiește viețile oamenilor săi.

– Este câteodată, când îi convine, spuse Bean. De asta ar aplica un astfel de plan, dacă Petra i l-ar propune.

– Deci ce ar însemna, zise Chakri, dacă ți-aș spune că atacul împotriva Birmaniei tocmai a fost lansat, și e vorba de un asalt frontal masiv a unei forțe indiene enorme, așa cum ai indicat tu în primul tău memoriu?

Bean fu uluit. Deja? Aparentul pact de neagresiune dintre India și Pakistan era vechi doar de câteva zile. Nu puteau să-și fi grupat forțele atât de repede.

Bean fu surprins să constate că nici Suriyawong nu știa că începuse războiul.

– A fost o campanie extrem de bine planificată, spuse Chakri. Birmanii au avut doar o zi de la avertisment. Trupele indiene s-au mișcat ca fumul. Indiferent dacă e prietenul tău cel rău Ahile, sau prietena ta genială Petra, sau doar niște prostănaci din înaltul comandament indian s-au descurcat superb.

– Ceea ce înseamnă, zise Bean, că nu au ascultat-o pe Petra. Sau că ea sabotează deliberat strategia armatei indiene. Mă bucur să aflu asta și îmi cer scuze pentru

avertismentul de care nu a fost nevoie. Pot să întreb, domnule, dacă Thailanda va intra acum în război?

– Birmania nu a cerut ajutor.

– În momentul în care Birmania va cere ajutorul Thailandeii, spuse Bean, armata Indiei va fi la granița noastră.

– În acel moment nu vom aștepta să ne mai roage ei.

– Dar China? întrebă Bean.

Chakri clipi de două ori înainte de a răspunde.

– Ce-i cu China?

– Au amenințat India? Au reacționat în vreun fel?

– Problemele cu China sunt de competența unei alte ramuri guvernamentale, spuse Chakri.

– Poate că India are de două ori populația Chinei, dar armata chineză e mai bine echipată. India ar trebui să se gândească de două ori înainte de a provoca o intervenție chineză.

– Mai bine echipată, rosti Chakri. Dar e desfășurată în mod util? Își păstrează trupele de-a lungul graniței cu Rusia. Ar dura luni de zile să le aducă până aici. Dacă India plănuiește un atac-fulger, nu au de ce să se teamă de China.

– Atâta timp cât F.I. interzice rachetele, zise Suriya-wong, și cu Chamrajnagar Mareșal, poți fi sigur că nicio rachetă nu va ataca India.

– Oh, asta e un alt eveniment, oftă Chakri. Chamrajnagar și-a dat demisia din F.I. la zece minute după atacul asupra Birmaniei. Se va întoarce pe Pământ – în India – pentru a accepta noua sa numire ca lider al coaliției guvernamentale care va conduce noul Imperiu Indian extins. Căci desigur că în timpul în care o navă îl va aduce înapoi pe Pământ războiul se va fi terminat, într-un fel sau altul.

– Cine e noul Mareșal? întrebă Bean.

– Asta e dilema, zise Chakri. Sunt unii care se întreabă pe cine ar putea numi Hegemonul, considerând că deocamdată nimeni nu poate avea încredere în nimeni. Alții se întreabă de ce Hegemonul ar mai trebui să numească un Mareșal. Ne-am descurcat fără Strateg de la Războiul Ligii până acum. La urma urmei, de ce am avea nevoie de F.I.?

– Ca să fie interzise rachetele, zise Suriyawong.

– Țsta e singurul argument serios în favoarea menținerii F.I., aprobă Chakri. Dar multe guverne consideră că F.I. ar trebui redusă la rolul de poliție extra atmosferică. Nu există motive pentru păstrarea a mai mult de o mică fracțiune din forța F.I. Cât despre programul de colonizare, mulți spun că e o pierdere de bani, acum când se iscă războiul aici pe Pământ. Bun, gata cu lecția asta. Avem treabă de făcut. Veți fi consultați dacă vom găsi necesar.

Modul în care îi concedie Chakri era surprinzător. Demonstra un nivel înalt de ostilitate față de ambii absolvenți ai Școlii de Luptă, nu numai față de cel străin.

De data asta, Suriyawond răspunse provocării lui Chakri.

– În ce circumstanțe vom fi convocați? întrebă. Planurile mele fie vor funcționa, fie nu. Dacă vor funcționa, n-o să-mi acordați mie onoarea. Dacă nu, veți privi asta ca pe o dovadă că habar n-am ce fac, și tot n-o să mă chemați.

Chakri cântări situația pentru un moment.

– Hm, nu m-am gândit din punctul ăsta de vedere. Cred că ai dreptate.

– Nu, dumneavoastră greșiți, replică Suriyawong. Nimic nu merge vreodată conform planului într-un război. Trebuie să fim capabili să ne adaptăm. Eu și ceilalți absolvenți ai Școlii de Luptă suntem antrenați

pentru așa ceva. Ar trebui să fim ținuți la curent cu evoluția lucrurilor. În loc de asta, mi-ai tăiat accesul la informațiile care vă parvin. Ar fi trebuit să am aceste date în momentul în care m-am trezit și m-am uitat pe pupitru. De ce mi-ai limitat accesul?

Din același motiv pentru care mi l-ai limitat și tu mie, gândi Bean. Ca atunci când obținem victoria, toate meritele să fie ale lui Chakri. „Copiii de la Școala de Luptă sunt consultați în stadiile de pregătire, dar desigur că în cazul unui război adevărat nu ne lăsăm pe mâna unor copii.” Iar în cazul în care lucrurile merg rău, „Am executat cu încredere planurile concepute de copiii de la Școala de Luptă, dar se pare că lecțiile de la școală nu i-au pregătit pentru lumea reală.” Chakri își acoperea spatele.

Suriyawong păru să înțeleagă și el asta, căci nu mai argumentă. Se ridică.

– Cer permisia să plec, domnule, zise.

– Se acordă. Și ție, Borommakot. Oh, probabil îți vom lua înapoi soldații pe care ți i-a dat Suriyawong să te joci cu ei. Îi vom reloca la unitățile lor inițiale. Te rog să-i pregătești imediat pentru plecare.

Bean se ridică și el în picioare.

– Așadar, Thailanda intră în război?

– Vei fi informat atunci când va fi nevoie, despre tot ce va fi nevoie.

Imediat ce ieșiră din biroul lui Chakri, Suriyawong grăbi pasul. Bean trebui să alerge ca să-l prindă din urmă.

– Nu vreau să vorbesc cu tine, zise Suriyawong.

– Nu fi copil, răspunse Bean batjocoritor. Îți face ceea ce tu deja mi-ai făcut mie. Am fugit eu îmbufnat?

Suriyawong se opri și se întoarse spre Bean.

– Tu și întrevederea ta stupidă!

– Te înlăturase deja. Mai demult. Dinainte de a cere eu să ne întâlnim.

Suriyawong știa că Bean avea dreptate.

– Deci nu mai am influență.

– Iar eu nu am avut niciodată, zise Bean. Ce ai de gând să faci?

– Să fac? Dacă Chakri interzice, nimeni nu-mi va mai asculta ordinele. Fără autoritate, sunt doar un băiat încă prea tânăr ca să mă înrolez în armată.

– Prima dată, zise Bean, o să căutăm să ne dăm seama ce înseamnă toate astea.

– Înseamnă că Chakri e un carierist idiot.

– Haide, să ne plimbăm pe afară.

– Ne pot asculta și de afară, dacă vor, spuse Suriyawong.

– Trebuie să încerce să facă asta. Aici, orice am spune e înregistrat automat.

Suriyawong ieși împreună cu Bean din clădirea care adăpostea cel mai înalt comandament thailandez, și se îndreptară amândoi către locuințele ofițerilor familști, spre un parc cu locuri de joacă pentru copiii ofițerilor tineri. Când se așezară în leagăne, Bean își dădu seama că era puțin prea mare pentru ele.

– Forța ta de atac, spuse Suriyawong. Tocmai când s-ar putea să avem cea mai mare nevoie de ea, va fi dispersată.

– Ba nu.

– De ce nu?

– Pentru că i-ai luat de la garnizoana care protejează capitala. Trupele astea n-o să fie relocate. Deci ei vor rămâne la Bangkok. Important va fi să păstrăm tot materialul la un loc și la îndemână. Crezi că ai autoritate pentru așa ceva?

– Atâta timp cât o numesc reciclare de rutină a materialelor, zise Suriyawong, presupun că da.

– Va trebui să știi unde primesc misiuni acești oameni, ca atunci când va fi nevoie, să-i putem chema înapoi.

– Dacă încerc așa ceva, o să fiu scos din funcție, zise Suriyawong.

– Dacă încercăm așa ceva, o facem din cauză că funcția nu mai contează.

– Pentru că războiul va fi pierdut.

– Gândește-te, zise Bean. Numai un carierist stupid te-ar disprețui astfel pe față. A vrut să te umilească și să te descurajeze. L-ai jignit tu cu ceva?

– Eu întotdeauna jignesc oamenii, spuse Suriyawong. De asta mă porecleau toți Marocănosul la Școala de Luptă. Singura persoană mai arogantă decât mine pe care o cunosc se pare că ești tu.

– Naresuan e nebun? Întrebă Bean.

– Nu credeam asta.

– Deci asta e ziua în care oameni care nu sunt nebuni se poartă nebunește.

– Vrei să spui că și eu sunt nebun?

– Spuneam că Ahile pare a fi nebun.

– Pentru că atacă cu forțe masive? Ne-ai spus la ce trebuie să ne așteptăm. Probabil Petra nu i-a oferit cel mai bun plan al ei.

– Sau el nu-l folosește.

– Dar trebuie să fie nebun să nu-l folosească, zise Suriyawong.

– Dacă Petra i-a oferit un plan bun, iar el a refuzat să-l folosească, atunci și el și Chakri sunt nebuni astăzi. Ca atunci când Chakri a pretins că nu are influență în politica externă.

– În legătură cu China? Suriyawong se gândi o clipă. Ai dreptate, bineînțeles că are influență. Dar poate pur și

simplicu nu voia ca noi să știm ce fac chinezii. Poate de asta era atât de sigur că nu are nevoie de noi, că nu va fi nevoit să intre în Birmania. Pentru că știe că se duc chinezii.

– Deci așa, zise Bean. Stând aici și privind războiul, vom avea multe de învățat pe măsură ce se desfășoară evenimentele. Dacă China intervine să-i oprească pe indieni înainte ca Ahile să ajungă în Thailanda, atunci vom ști sigur că Chakri Naresuan e un carierist deștept, nu unul prost. Dar dacă China nu intervine, atunci va trebui să ne întrebăm de ce Naresuan, care nu e un nebun, a ales să acționeze ca un nebun.

– De ce îl suspectezi? întrebă Suriyawong.

– Iar Ahile, indiferent cum interpretăm noi evenimentele, tot nebun a fost.

– Nu, a fost nebun numai dacă Petra i-a dat un plan mai bun și el l-a ignorat.

– Din contră, zise Bean. E nebun, orice-ar fi. Să pornești un astfel de război când există fie și numai posibilitatea unei intervenții chineze, asta e nebunie dusă la extrem.

– Atunci poate știe că nu va interveni China, și atunci Chakri e singurul nebun.

– Vom vedea.

– O să privesc și o să strâng din dinți, zise Suriyawong.

– Privim împreună. Să lăsăm la o parte competiția asta stupidă dintre noi. Ție îți pasă de Thailanda. Pe mine mă interesează ce face Ahile și vreau să-l opresc. În momentul de față, cele două obiective coincid aproape perfect. Hai să împărțim tot ce știm.

– Dar tu nu știi nimic.

– Eu nu știu nimic din ceea ce știi tu, spuse Bean. Iar tu nu știi nimic din ceea ce știu eu.

– Ce ai putea ști tu? Eu sunt fraierul care ți-a tăiat accesul la informații.

– Știam despre înțelegerea dintre India și Pakistan.

– Știam și noi.

– Dar nu mi-ați spus. Și totuși, știam.

Suriyawong aprobă din cap.

– Chiar dacă informarea merge mai mult într-un singur sens, de la mine spre tine, e prea târziu, nu crezi?

– Nu mă interesează dacă e prea devreme sau prea târziu, zise Bean. Mă interesează numai ce se va întâmpla în continuare.

Se duseră să prânzească la popotă, apoi se întoarseră în cazarma lui Suriyawong, dădură liber personalului pentru restul zilei și, singuri în toată clădirea, se instalară în biroul lui Suriyawong și urmăriră evoluția războiului pe Worldnet. Rezistența birmană era curajoasă, dar inutilă.

– Polonia în 1939, zise Bean.

– Iar aici, în Thailanda, suntem la fel de timizi ca Franța și Anglia.

– Cel puțin China nu invadează Birmania din nord, așa cum Rusia a invadat Polonia din est.

– Slabă consolare, zise Suriyawong.

Dar Bean se întreba: de ce nu intervine China? Beijingul nu spunea nimic presei. Niciun comentariu despre un război la ușa lor? Ce as are China în mână?

– Poate că Pakistanul nu a fost singura țară care a semnat un pact de neagresiune cu India, zise Bean.

– De ce? Ce ar avea de câștigat China?

– Vietnamul?

– Nu prea contează, în comparație cu o imensă armată indiană aproape de punctele sensibile ale Chinei.

Curând, ca să-și distragă atenția de la știri – și de la pierderea propriei lor influențe – încetară să urmărească

filmele și depănară amintiri din Școala de Luptă. Niciunul nu reaminti momentele cu adevărat urâte, ci doar lucrurile nostime, sau cele ridicole, și râseră până se întunecă afară.

Acea după-amiază petrecută cu Suriyawong acum, că erau prieteni, îi aminti lui Bean de acasă – în Creta, cu părinții lui, cu Nikolai. În majoritatea timpului încerca să nu se gândească la ei, dar acum, râzând cu Suriyawong, îl copleși un dor dulce-amărui. Avusese parte un an de ceva asemănător cu viața normală, iar acum se terminase. Făcută bucăți, la fel ca locuința în care își petrecuseră vacanța. Ca apartamentul protejat de guvern din care Graff și sora Carlotta îi luaseră în ultima clipă.

Dintr-odată, Bean fu străbătut de un fior de teamă. Știa ceva, dar nu-și dădea seama cum. Minte sa făcuse niște conexiuni pe care el nu le înțelegea, dar nu se îndoia că avea dreptate.

– Există vreo ieșire din clădirea asta care să nu poată fi văzută de afară? întrebă Bean, într-o șoaptă atât de slabă încât abia o putu auzi el însuși.

Suriyawong, care era în toiul unei povestiri despre înclinația maiorului Anderson de a se scobi în nas atunci când credea că nu se uită nimeni, îl privi ca pe un nebun.

– De ce, vrei să ne jucăm?

Bean continuă în șoaptă:

– O ieșire.

Suriyawong înțelese și răspunse tot în șoaptă:

– Nu știu. Folosesc întotdeauna ușile. Majoritatea ușilor sunt vizibile din ambele părți.

– O conductă de scurgere? De încălzire?

– Suntem în Bangkok. Nu avem conducte de aer cald.

– Orice fel de ieșire.

Șoapta lui Suriyawong reveni la volumul normal.

– O să mă uit pe schițe. Dar mâine, omule, mâine. Se face târziu și am vorbit de am pierdut și cina.

Bean îl apucă de umăr și-l forță să-l privească în ochi.

– Suriyawong, șopti, vorbește mai încet. Nu glumesc. Acum, afară din cazarmă, neobservați.

În sfârșit, Suriyawong pricepu: Bean era într-adevăr speriat. Coborî din nou glasul:

– De ce, ce se întâmplă?

– Tu doar spune-mi cum.

Suriyawong închise ochii.

– Canalele pentru scurgerea apei, șopti. Șanțurile vechi. Construcțiile temporare de Yangă terenul de paradă au fost doar demolate. Există un șanț puțin adânc care trece chiar pe sub clădire. Abia se vede, dar e loc destul.

– Cum putem ajunge dinăuntru dedesubt?

Suriyawong făcu ochii mari.

– Construcțiile astea temporare sunt făcute din placaj.

Ca să-și demonstreze spusele, ridică un colț al covorului din cameră, îl răsuci, apoi, destul de ușor, rupse o bucată de podea.

Sub ea, iarba se uscaser din cauza lipsei de lumină. Între podea și iarbă nu exista niciun spațiu.

– Unde e șanțul? întrebă Bean.

Suriyawong se gândi din nou.

– Cred că traversează holul. Dar acolo covorul e bătut în cuie.

Bean dădu televizorul mai tare, ieși din biroul lui Suriyawong și trecu din anticameră în hol. Ridică un capăt al carpetei și trase. Carpeta se rupse, și Bean continuă să tragă până când Suriyawong îl opri.

– Cred că e pe-aici, zise.

Înlăturară o altă bucată de podea. De data asta, în iarba îngălbenită era o depresiune.

– Putem trece prin asta? întrebă Bean.

– Tu ești ăla deștept.

Bean se lăsă în jos. Pământul era umed – așa era Bangkokul – și imediat ce începu să se târască se murdări și deveni lipicios. Fiecare grindă a clădirii era o provocare, și de câteva ori trebui să sape cu cuțitul său militar ca să facă loc pentru cap. Dar progresă bine, și câteva minute mai târziu ieșea afară în întuneric. Rămase totuși culcat, și văzu că și Suriyawong, deși nu știa ce se petrece, nu-și ridică capul când ieși de sub clădire, ci continuă să se târască așa cum făcuse și Bean. Continuă să înainteze până ajunseră într-un punct în care vechiul șanț erodat trecea pe sub o altă clădire.

– Te rog, nu-mi spune că trebuie să mergem iar pe dedesubt.

Bean cercetă petele de lumină aruncate de lună, de verandele din apropiere, zonele luminate. Trebuia să conteze pe faptul că dușmanii vor fi puțin mai neatenți. Dacă foloseau infraroșii, evadarea lor era inutilă. Dar dacă priveau doar cu ochiul liber, supraveghind ușile, era bine. El și Morocănosul se deplasaseră suficient de încet, cu mișcări ușoare care ar fi putut trece neobservate.

Bean începu să se rostogolească în susul pantei.

Suriyawong îl apucă de gheată. Bean se uită la el. Suriyawong mimă frecarea obrazilor, a frunții, a urechilor.

Bean uitase. Pielea lui greacă era mai deschisă decât a lui Suriyawong. Reflecta mai mult lumina.

Își frecă fața, urechile și mâinile cu pământ umed. Suriyawong aprobă.

Se rostogoliră cu mișcări deliberat încete afară din șanț și se târâră de-a lungul bazei cazărmii până trecură de colț. Acolo se găseau tufișuri care le puteau oferi un

oarecare adăpost. Rămaseră pentru o clipă în umbră, apoi se îndepărtară, degajați, de clădire ca și cum tocmai ieșiseră pe ușă. Bean spera să nu fie văzuți de nimeni din cei care supravegheau locuința lui Suriyawong, și chiar dacă erau văzuți să nu atragă atenția, atâta timp cât nimeni nu observa că sunt cam scunzi.

Abia când ajunseră la un sfert de milă depărtare, Suriyawong vorbi.

– Ești amabil să-mi spui ce joc e ăsta ?

– Supraviețuire.

– N-am știut niciodată că schizofrenia paranoică se poate instala așa de repede.

– Au încercat de două ori, zise Bean. Și nu au avut niciun fel de scrupule să-mi omoare și familia odată cu mine.

– Dar nu făceam decât să vorbim. Ce ai văzut ?

– Nimic.

– Ai auzit ceva ?

– Nimic. Am avut o premoniție.

– Te rog nu-mi spune că ai puteri paranormale.

– Nu, n-am. Dar ceva în evenimentele ultimelor câteva ore trebuie să fi declanșat o conexiune inconștientă. Eu îmi ascult temerile. Acționez pe baza lor.

– Și funcționează ?

– Încă mai trăiesc, spuse Bean. Am nevoie de un computer public. Putem să părăsim baza ?

– Depinde cât de extins e complotul ăsta împotriva ta, zise Suriyawong. Apropo, ai nevoie de o baie.

– Unde e un loc cu un computer obișnuit accesibil public ?

– Bineînțeles că există facilități pentru vizitatori lângă stația de tramvai. N-ar fi ironic ca asasinii tăi să le folosească ?

– Asasinii mei nu sunt vizitatori, spuse Bean.

Asta îl deranjă pe Suriyawong.

– Nici măcar nu știi dacă cineva încearcă să te omoare, dar ești sigur că face parte din armata Thailandei?

– E vorba de Ahile, zise Bean. Iar Ahile nu se mai află în Rusia. India nu posedă servicii de spionaj capabile să îndeplinească o astfel de operațiune în interiorul înaltului comandament. Deci trebuie să fie cineva corupt de Ahile.

– Nimeni de aici nu e în solda Indiei, spuse Suriyawong.

– Probabil că nu. Dar India nu e singurul loc în care Ahile și-a făcut deja prieteni. A stat o vreme în Rusia. Trebuie să-și fi făcut și alte relații.

– E greu să iei așa ceva în serios, Bean, zise Suriyawong. Dacă începi brusc să râzi și să strigi „te-am prins de data asta“, te omor.

– Poate că mă înșel, dar nu glumesc.

Ajunseră la facilitățile pentru vizitatori, unde nimeni nu folosea vreun computer. Bean intră cu una dintre numeroasele lui identități false și scrisese un mesaj pentru Graff și sora Carlotta.

Știți cine sunt. Cred că se va atenta la viața mea. Vă rog să trimiteți imediat mesaje contactelor voastre din guvernul Thailandei, atenționându-i că urmează un asemenea atentat, și comunicați-le că în el sunt implicați conspiratori din cercul apropiaților lui Chakri. Nimeni altcineva nu ar fi avut acces la asemenea informații. Și mai cred că Chakri avea cunoștință de acest fapt. Orice indieni presupuși a fi implicați vor fi doar țapi ispășitori.

– Nu poți scrie așa ceva, spuse Suriyawong. Nu am nicio dovadă să-l acuz pe Naresuan. Suntem certați, dar e un thailandez loial.

– E un thailandez loial, dar poți să fii loial și în același timp să mă vrei pe mine mort.

– Dar nu și pe mine.

– Dacă vrei să apară ca o acțiune diabolică a unor străini, atunci împreună cu mine va trebui să moară și un brav thailandez. Dacă ar face astfel încât moartea noastră să pară opera forței de atac indiene? Ar fi provocarea pentru o declarație de război, nu-i așa?

– Chakri nu are nevoie de provocare.

– Ba da, dacă vrea ca birmanii să creadă că Thailanda nu vrea doar o bucată din Birmania.

Bean reveni la mesajul său.

Vă rog să le spuneți că și eu și Suriyawong suntem în viață. Vom ieși din ascunzătoare când o vom vedea pe sora Carlotta împreună cu o persoană de rang înalt din guvern, pe care Suriyawong o va recunoaște. Vă rog să acționați imediat. Dacă mă înșel, veți fi jenați. Dacă am dreptate, îmi veți salva viața.

– Mi se face rău când mă gândesc la cât voi fi de umilit. Cine sunt oamenii cărora le scrii?

– Oameni în care am încredere. Ca și în tine.

Apoi, înainte de a expedia mesajul, adăugă adresa „Locke” a lui Peter la destinatar.

– Îl cunoști pe fratele lui Ender Wiggin? întrebă Suriyawong.

– Ne-am întâlnit.

Bean se deconectă.

– Ce facem acum?

– Ne ascundem undeva, presupun, zise Bean.

Deodată auziră o explozie. Ferestrele zăngăniră. Podeaua tremură. Lumina clipi. Computerele începură să se reseteze.

– Am terminat tocmai la timp, făcu Bean.

– Ce-i asta ?

– Hm... Cred că suntem morți.

– Unde ne ascundem ?

– Dacă au făcut-o, înseamnă că au crezut că încă mai suntem acolo. Deci acum nu ne urmăresc. Putem merge la baraca mea. Oamenii mei o să mă ascundă.

– Ești dispus să pariezi pe viața mea ? întrebă Suriyawong.

– Da, zise Bean. Până acum m-am descurcat destul de bine să te țin în viață.

Pe când ieșeau din clădire, văzură vehicule militare grăbindu-se spre locul în care fumul cenușiu se ridica în noaptea luminată de lună. Altele se îndreptau spre intrările bazei. Nimeni nu trebuia să intre sau să iasă.

Când ajunseră la barăcile în care era cantonată trupa de atac a lui Bean, auziră focuri de armă.

– Ucid acum toți falșii spioni indieni pe care urmează să dea vina, zise Bean. Chakri va informa cu regret guvernul că s-au opus arestării și niciunul nu a putut fi capturat viu.

– Iar îl acuzi, observă Suriyawong. De ce ? De unde știi că așa se va întâmpla ?

– Cred că știu, pentru că au fost prea mulți oameni inteligenți care au acționat prosteste. Ahile și Chakri. Și faptul că s-a purtat așa rece cu noi. De ce ? Pentru că uciderea noastră l-a supărat. Trebuia să se convingă pe sine că eram niște copii neloiali, corupți de F.I. Reprezentăm un pericol pentru Thailanda. Dacă ne-ar fi urât și s-ar fi temut de noi, moartea noastră ar fi fost justificată.

– E drum lung de aici și până la a ști că intenționează să ne omoare.

– Probabil planificaseră s-o facă în locuința mea. Dar eu am rămas cu tine. E foarte posibil să fi căutat și

o altă ocazie – Chakri ne-ar fi convocat undeva, iar noi am fi fost omorâți. Dar fiindcă am rămas ore în șir în cazarma ta, și-au dat seama că e ocazia perfectă. Au trebuit să discute cu Chakri și să obțină consimțământul lui pentru a acționa înainte de termen. Au fost nevoiți probabil să se grăbească să planteze iscoadele indiene – ar putea fi chiar spioni adevărați capturați. Sau criminali thailandezi drogați și cu documente incriminante asupra lor.

– Nu-mi pasă cine sunt, zise Suriyawong. Tot nu înțeleg de unde ai știut.

– Nici mie, zise Bean. În majoritatea timpului, analizez lucrurile foarte rapid și înțeleg exact de ce știu ceea ce știu. Dar câteodată subconștientul o ia înaintea minții conștiente. Așa s-a întâmplat și în ultima luptă, cu Ender. Eram condamnați la înfrângere. Nu vedeam nicio soluție. Și totuși am spus ceva, o ironie, o glumă amară – și în ea era exact soluția de care avea nevoie Ender. De atunci am încercat să dau atenție proceselor subconștiente care îmi oferă răspunsuri. Mi-am memorat întreaga viață și am descoperit și alte cazuri în care am spus lucruri nejustificate de o analiză conștientă. Ca atunci când Ahile zăcea la pământ, iar eu i-am spus lui Poke să-l omoare. Ea n-ar fi făcut așa ceva, și eu n-am putut-o convinge, pentru că într-adevăr nu înțelegeam de ce. Și totuși înțelegeam ceea ce este el. Știam că trebuie să moară, altfel o va ucide.

– Știi ce cred eu? zise Suriyawong. Cred că ai auzit ceva afară. Sau ai observat ceva pe drumul spre biroul meu. Pe cineva pândind. Asta a declanșat reacția ta.

Bean ridică din umeri.

– Ai putea avea dreptate. După cum am spus, nu știu.

Era după ora stingerii, dar Bean reuși să-și găsească drumul ca să intre fără să fie nevoit să deconecteze

alarmă. Nu se osteniseră să-i ridice autorizarea. Intrarea lui în clădire era înregistrată undeva pe un computer, dar era un program automat și până când s-ar fi uitat vreun om la el, prietenii lui Bean ar fi pus lucrurile în mișcare.

Bean se bucură să vadă că, deși oamenii lui se aflau în barăcile de la baza înaltului comandament thailandez, disciplina lor nu slăbise. Imediat ce trecură de ușă, atât Bean, cât și Suriyawong fură apucați și presați de perete, în timp ce altcineva îi căuta de arme.

– Bună treabă! zise Bean.

– Domnule! făcu soldatul surprins.

– Și Suriyawong, adăugă Bean.

– Domnule! strigară ambele santinele.

Alți câțiva fuseseră treziți de încăierare.

– Fără lumini, zise Bean repede. Și nu vorbiți tare. Încărcați-vă armele. Pregătiți-vă să vă mutați în orice moment.

– Să ne mutăm? se miră Suriyawong.

– Dacă își dau seama că suntem aici și se decid să termine treaba, locul ăsta nu poate fi apărat.

În timp ce unii dintre soldați îi sculau în liniște pe cei care dormeau și toți erau ocupați cu îmbrăcatul și încărcatul armelor, Bean puse pe una dintre santinele să-l conducă la un computer.

– Înregistrează-te, îi spuse soldatului.

Imediat ce se conectă, Bean îi luă locul și le scrisese, folosind identitatea soldatului, lui Graff, Carlotei și lui Peter.

Ambele pachete sunt în siguranță și așteaptă să fie ridicate. Vă rog veniți repede, înainte ca pachetele să fie returnate expeditorului.

Bean trimise afară un pluton, divizat în patru perechi, în recunoaștere. Când o pereche se întorcea o altă pereche din pluton îi înlocuia. Bean voia să fie în gardă ca să poată scoate oamenii din barăci înainte de a fi atacați în vreun fel.

Între timp deschiseră un televizor și urmăriră știrile. Desigur, apăruse un prim raport. Agenții indieni pătrunseseră în baza înaltului comandament thailandez și aruncaseră în aer o construcție provizorie, ucigându-l pe Suriyawong, cel mai distins absolvent al Școlii de Luptă al Thailandei, care îndrumase doctrina militară și planurile strategice în ultimul an și jumătate, de la întoarcerea sa din spațiu. Era o mare tragedie națională. Nu se confirmase încă, dar rapoartele preliminare indicau că unii dintre agenții indieni fuseseră uciși de soldații care îl apăraseră croic pe Suriyawong. Un alt absolvent al Școlii de Luptă care vizita baza fusese de asemenea ucis.

Unii dintre soldații lui Bean chicotiră, dar în curând fețele tuturor deveniră aspre. Faptul că reporterilor li se spusese că Bean și Suriyawong muriseră însemna că cel care concepușe raportul credea că amândoi fuseseră în birouri la o oră la care singurul mod de a ști asta era fie că fuseseră găsite cadavrele, fie clădirea fusese supravegheată. Deoarece era evident că nu găsiseră cadavrele, cel care scria rapoartele oficiale ale biroului Chakri făcea probabil parte din complot.

– Îmi dau seama că cineva ar vrea să-l ucidă pe Borommakot, zise Suriyawong. Dar de ce să vrea să mă ucidă pe mine?

Soldații râseră. Bean zâmbi.

Patrulele ieșeau și se întorceau, iar și iar. Nicio mișcare în direcția barăcilor. Știrile anunțau reacțiile inițiale ale diferiților comentatori. Aparent, India voia să

schilodească armata thailandeză eliminând cea mai strălucită minte a națiunii. Așa ceva era intolerabil. Guvernul nu avea de ales decât să declare război și să se alăture Birmaniei în lupta împotriva agresiunii indiene.

Apoi, sosiră informații noi. Primul ministru declarase că va prelua personal controlul acestui dezastru. Cineva din armată evident greșise grav, permițând pătrunderea străinilor în propria bază. În consecință, pentru a apăra reputația lui Chakri și pentru a fi sigur că nu se încearcă acoperirea greșelilor militare, poliția orașului Bangkok va superviza ancheta, iar reprezentanții pompierilor vor examina ruinele clădirii care explodase.

– Bună treabă, comentă Suriyawong. Povestea primului ministru ține, iar Chakri nu se poate opune intrării poliției în bază.

– Dacă pompierii ajung suficient de repede, spuse Bean, i-ar putea împiedica pe oamenii lui Chakri să intre în clădire imediat ce se răcesc urmele focului. Deci s-ar putea nici să nu afle că nu am fost acolo.

Sunetul sirenelor anunță sosirea poliției și pompierilor. Bean așteaptă zgomotul unui foc de armă. Dar acesta nu veni.

În schimb, două dintre patrule se întoarseră în grabă.

– Vine cineva, dar nu sunt soldați. Poliția din Bangkok, șaisprezece oameni, împreună cu un civil.

– Doar unul? întrebă Bean. E și o femeie cu ei?

– Nu e nicio femeie, și doar un singur civil. Cred, domnule, că e însuși primul ministru.

Bean trimise afară alte patrule ca să verifice dacă sunt militari în jur.

– De unde au știut că suntem aici? întrebă Suriyawong.

– Odată ce au preluat controlul asupra biroului Chakri, au putut utiliza dosarele personalului militar și să afle că ultimul soldat care a trimis un e-mail se afla în această baracă în momentul trimiterii.

– Deci putem ieși în siguranță?

– Încă nu, zise Bean.

Una dintre patrule se întoarse.

– Primul ministru dorește să intre singur în baracă, domnule.

– Te rog, invită-l înăuntru.

– Ești sigur că nu e burdușit cu explozibil să ne omoare pe toți? Întrebă Suriyawong. Vreau să spun, paranoia ta ne-a ținut în viață până acum.

Ca și când i-ar fi răspuns, imaginile îl arătară pe Chakri îndepărtându-se de intrarea principală a bazei sub escorta poliției. Reporterul explica faptul că Naresuan își depusese demisia din funcția de Chakri, dar primul ministru insistase să-și ia numai un concediu. Între timp, ministrul apărării prelua personal controlul asupra biroului său, iar generalii din teritoriu fuseseră chemați pentru a ocupa alte poziții de încredere. Până atunci, poliția avea controlul sistemului de comandă. „Până nu vom afla cum au pătruns agenții indieni în baza noastră cea mai importantă“, spunea ministrul apărării, „nu putem garanta pentru siguranța noastră.“

Primul ministru intră în încăpere.

– Suriyawong, spuse. Se înclină adânc.

– Domnule prim-ministru, răspunse Suriyawong, înclinându-se o idee mai puțin adânc. Ah, vanitatea absolutului Școlii de Luptă, gândi Bean.

– O anumită călugăriță se îndreaptă încoace cât poate de repede, spuse primul ministru, dar sper să aveți

destulă încredere în mine încât să ieșiți de aici înainte de sosirea ei. Știți, era de cealaltă parte a lumii.

Bean își făcu loc în față și vorbi în thailandeza lui, deloc rea:

– Domnule, cred că Suriyawong și cu mine suntem mai în siguranță aici, printre trupele noastre loiale, decât am fi oriunde în Bangkok.

Primul ministru privi soldații care așteptau, înarmați până-n dinți, atenți.

– Deci cineva are o armată privată chiar în mijlocul bazei, spuse.

– Nu m-am exprimat corect, zise Bean. Soldații aceștia vă sunt total loiali dumneavoastră. E dreptul dumneavoastră să-i comandați, pentru că în acest moment reprezentați Thailanda, domnule.

Primul ministru se înclină ușor și se întoarse spre soldați.

– Atunci vă ordon să-l arestați pe acest străin.

Imediat, armele lui Bean fură smulse de soldații cei mai apropiați, în timp ce un altul îl controla să nu mai aibă și altele.

Ochii lui Suriyawong se măriră, dar nu dădu alt semn de surpriză. Primul ministru zâmbi.

– Acum îi puteți da drumul, zise. Chakri m-a avertizat, înainte de a-și lua concediul voluntar, că acești soldați au fost corupți și nu mai sunt loiali Thailandei. Acum văd că nu era bine informat. Așa stând lucrurile, consider că ai dreptate. Sunteți mai în siguranță aici, sub protecția lor, până când analizăm cât de mult se extinde conspirația. De fapt, m-aș bucura dacă aș putea delega o sută dintre oamenii tăi să ajute forța mea polițienească să preia controlul bazei.

– Vă rog să-i luați pe toți, mai puțin opt, zise Bean.

– Care opt?

– Oricare din aceste plutoane de opt oameni, domnule, ar putea rezista o zi în fața armatei indiene.

Desigur așa ceva era absurd, dar suna bine și oamenilor le plăcea să-l audă spunând-o.

– Suriyawong, zise primul ministru, aș fi bucuros să iei comanda tuturor oamenilor, mai puțin aceștia opt, și să preiei controlul bazei în numele meu. Voi desemna câte un polițist la fiecare grup, ca să poată fi clar identificați ca acționând sub autoritatea mea. Iar un grup de opt oameni va rămâne bineînțeles cu tine tot timpul, pentru protecția ta.

– Da, domnule, spuse Suriyawong.

– Îmi amintesc că în ultima mea campanie am spus, zise Primul Ministru, „copiii Thailandeii dețin cheia supraviețuirii noastre ca națiune.” Habar n-aveam pe atunci cât de repede și de ad litteram se va îndeplini asta.

– Când sosește sora Carlotta, spuneți-i că nu mai e nevoie de ea, dar aș fi fericit să o revăd dacă găsește timp pentru asta.

– O să-i spun. Acum hai să trecem la treabă. Avem o noapte lungă în față.

Toți erau solemni când Suriyawong îi chemă pe șefii de plutoane. Bean fu impresionat că îi cunoștea după nume și după figură. Poate că Suriyawong nu căutase prea mult compania lui Bean, dar urmărise foarte îndeaproape ceea ce făcea. Abia când tuturor li se dădură noile misiuni, fiecare pluton cu propriul polițist ca un steag de luptă, Suriyawong și primul ministru își permisă să zâmbescă.

– Bravo, zise primul ministru.

– Vă mulțumesc că ați crezut mesajul nostru, spuse Bean.

– N-am fost prea sigur că pot să-l cred pe Locke, iar ministrul colonizării al Hegemoniei este acum, la urma urmelor, doar un politician. Dar când Papa mi-a telefonat personal, n-am mai avut încotro. Acum trebuie să ies și să spun oamenilor adevărul absolut despre ceea ce s-a întâmplat aici.

– Că agenții indieni au încercat într-adevăr să ne ucidă pe mine și pe un vizitator străin anonim, întrebă Suriyawong, dar am supraviețuit datorită intervenției eroice a soldaților armatei thailandeze? Sau că vizitatorul străin a murit?

– Mă tem că a murit, sugeră Bean. Făcut bucăți în explozie.

– În orice caz veți liniști poporul, dușmanii Thailandei au învățat în seara asta că armata thailandeză poate fi provocată, dar nu poate fi înfrântă.

– Mă bucur că ești militar, Suriyawong. N-aș fi vrut să te înfrunt ca adversar într-o campanie politică.

– E de necrezut că am fi fost adversari, de vreme ce este imposibil să nu cădem de acord asupra oricărui subiect.

Toată lumea înțelese ironia, dar nimeni nu râse. Suriyawong plecă însoțit de primul ministru și de opt soldați. Bean rămase în cazarmă cu ultimul pluton și priviră împreună desfășurarea minciunilor la televizor.

În timp ce știrile mergeau înainte, Bean se gândi la Ahile. Aflase cumva că Bean trăiește – de la Chakri, desigur. Dar dacă Chakri trecuse de partea lui Ahile, de ce folosea povestea uciderii lui Suriyawong ca pretext pentru războiul cu India? Nu avea logică. Intrarea Thailandei în război încă de la început nu putea fi utilă Indiei. Adăugând asta faptului că India folosea o strategie de atac masiv stângace, previzibilă, risipitoare de vieți, începea să pară că Ahile era un idiot.

Dar el nu era idiot. Prin urmare, juca un altfel de joc, mai profund, și în ciuda mult-lăudatei inteligențe a subconștientului său, Bean încă nu știa despre ce era vorba. Iar Ahile va afla în curând, dacă nu cumva deja aflase, că Bean nu era mort. Are chef să ucidă, gândi Bean. Petra, ajută-mă să găsesc o cale să te salvez.

14.

HYDERABAD

*Postat pe Forumul Politică Internațională de către
EnsiRaknor@TurkMilNet.gov*

Topic: Unde este Locke atunci când avem nevoie de el?

Sunt oare singurul care ar dori să avem viziunea lui Locke asupra recentelor evenimente din India? Când India trece granița Birmaniei, iar trupele Pakistanului sunt masate în Baluchistan, amenințând Iranul și zona Golfului, e nevoie de un alt mod de a privi spre Asia de Sud. Vechile tipare, în mod evident, nu funcționează.

Aș vrea să știu dacă IntPolFor a renunțat la articolele lui Locke când Peter Wiggin a declarat că el e autorul sau Wiggin a demisionat? Pentru că dacă a fost decizia IPF, atunci a fost, s-o spunem direct, o decizie stupidă. N-am știut niciodată cine era Locke – l-am ascultat pentru că vorbea cu logică, și de multe ori a fost singurul care a găsit un sens în situații problematice sau cel puțin primul care a văzut limpede ce se petrece. Ce contează dacă e un adolescent, un embrion sau un purcel vorbitor?

Obiectiv vorbind, pe măsură ce mandatul Hegemonului se apropie de expirare, sunt din ce în ce mai nemulțumit de actualul ales al Hegemonului. Cine l-a propus acum aproape un an pe Locke a avut o idee bună. Dar să-l punem în funcție sub propriul său nume. Ceea ce Ender Wiggin a făcut în războiul Furnicilor, Peter Wiggin ar putea fi capabil să facă în conflagrația care se întrevede – să-i pună capăt.

Răspuns 14, de Talleyrandophile@polnet.gov

Nu vreau să fiu suspicios, dar de unde să știm că nu ești chiar Peter Wiggin, încercând să-și scoată din nou numele în evidență?

Răspuns 14.1, de EnsiRaknor@TurkMilNet.gov

Nu vreau s-o iau personal, dar ID-urile Rețelei Militare a Turciei nu sunt date adolescenților americani consultanți în Haiti. Îmi dau seama că politica internațională poate face paranoicii să pară sănătoși, însă dacă Peter Wiggin ar putea scrie sub acest ID ar trebui deja să conducă lumea. Poate chiar are vreo importanță cine sunt eu. Am cam douăzeci de ani și sunt absolvent al Școlii de Luptă. Poate de asta ideea de a pune un copil la conducere nu mi se pare o nebunie.

Virlomi știu cine era Petra din clipa în care apăru pentru prima dată în Hyderabad – se mai întâlniseră. Chiar dacă era mai mare, astfel că timpul petrecut de ea la Școala de Luptă se suprapusese cu al Petrei cu numai un an, în acele zile Virlomi observase fiecare fată de acolo. O sarcină ușoară, deoarece sosirea Petrei ridicase numărul total de fete la nouă – dintre care cinci

absolviseră în același timp cu Virloomi. Părea că a avea fete în școală era privit ca un experiment eșuat.

În Școala de Luptă, Petra fusese un boboc bătaios cu gura mare, care refuza cu mândrie orice sfat. Părea hotărâtă să reușească fiind fată printre băieți, îndeplinind aceleași standarde, ținând pasul cu ei fără ajutor. Virloomi o înțelegea. Și ea avusese aceeași atitudine la început. Spera doar ca Petra să nu aibă parte de aceleași experiențe dureroase pe care le avusese ea înainte de a-și da în cele din urmă seama că ostilitatea băieților era, în majoritatea cazurilor, de neînvins, iar o fată avea nevoie de orice prieten posibil.

Petra era destul de cunoscută, încât bineînțeles că Virloomi îi recunoscuse numele, când apăruseră poveștile despre gașca lui Ender, după război. Singura fată dintre ei era Ioana d'Arc a Armeniei. Virloomi citise articolele și zâmbise. Deci Petra chiar era așa de tare pe cât crezuse ea. Bravo ei.

Apoi, tovarășii lui Ender fuseseră răpiți sau uciși, iar când cei răpiți fuseseră eliberați din Rusia, Virloomi simți o strângere de inimă să afle că singura despre a cărei soartă nu se știa nimic era Petra Arkanian.

Doar că durerea nu ținu mult. Căci dintr-odată, echipa absolvenților indieni a Școlii de Luptă căpătă un nou comandant, pe care imediat îl recunoscuse ca fiind acel Ahile pe care Locke îl acuzase că ar fi un ucigaș psihopat. Și, în curând, aflară că în umbra lui se afla frecvent o fată tăcută, arătând obosită, al cărei nume nu era niciodată rostit.

Dar Virloomi o cunoștea. Era Petra Arkanian.

Indiferent de motivele lui Ahile de a-i păstra numele secret, lui Virloomi nu-i plăcea și avu grijă ca toată lumea din echipa de strategii să afle că era colega dispărută a lui Ender. Lui Ahile nu-i spuseră nimic despre Petra,

bineînțeles – abia dacă reacționau la instrucțiunile lui și-i dădeau rapoartele cerute. În curând se obișnuiră cu prezența tăcută a Petrei. Ceilalți n-o cunoscuseră.

Dar Virlomi știa că, dacă Petra tăcea, asta însemna ceva rău. Că Ahile o avea cu ceva la mână. Un ostatic – un membru al familiei răpit? Amenințări? Sau altceva? Reușise cumva Ahile să stăpânească voința Petrei, care altădată părea atât de neîmblânzită?

Virlomi se strădui din greu ca Ahile să nu observe atenția specială pe care i-o acorda Petrei. Dar o supraveghea pe fată, învățând tot ceea ce putea. Petra își folosea pupitrul la fel ca toți ceilalți, participa la citirea rapoartelor serviciilor de spionaj și a oricărui document li se trimitea. Dar ceva nu era în regulă, iar Virlomi își dădu seama abia mai târziu ce era – Petra nu scria nimic în timpul în care era conectată la sistem. În multe cazuri se cereau parole sau cel puțin înregistrarea pentru a putea accesa informațiile. Dar după ce-și introducea parola pentru a se conecta, Petra nu mai scria nimic.

E blocată, își dădu seama Virlomi. De asta nu ne trimite niciun e-mail. E prizonieră aici. Nu poate expedia mesaje în exterior. Și nu vorbește cu niciunul dintre noi pentru că i s-a interzis.

Totuși, și când nu era conectată la rețea părea să muncească din greu, pentru că din când în când Ahile le trimitea tuturor un mesaj în care detalia noile direcții în care trebuia să evolueze planul lor. Limbajul acestor mesaje nu era al lui Ahile – se observa ușor schimbarea de stil. Obținea aceste idei strategice – unele foarte bune – de la Petra, una dintre cei nouă care fuseseră aleși să salveze omenirea de Furnici. Una dintre cele mai grozave minți de pe Pământ. Și era înrobite de psihopatul ăsta belgian.

Așa că, în timp ce ceilalți admirau strategiile geniale dezvoltate pentru războiul agresiv împotriva Birmaniei și Thailandeii, în timp ce mesajele lui Ahile le incitau entuziasmul față de „ridicarea Indiei pentru a-și ocupa locul de drept printre națiunile lumii“, Virilomi devenea din ce în ce mai sceptică. Lui Ahile nu-i păsa deloc de India, indiferent cât de bună era retorica lui. Iar când era tentată să-l creadă, nu trebuia decât să se uite la Petra ca să-și amintească cine era el.

Fiindcă toți ceilalți păreau să creadă versiunea lui Ahile despre viitorul Indiei, Virilomi își păstră opiniile pentru ea. Privea și aștepta ca Petra să o privească, ca să-i poată face cu ochiul sau să-i zâmbescă.

Momentul sosi. Petra o privi. Virilomi zâmbi.

Privirea Petrei era atât de neatentă de parcă Virilomi ar fi fost un scaun, și nu o persoană încercând să stabilească un contact.

Virilomi nu se descurajă. Continuă să caute contactul vizual până când, într-o zi, Petra trecu pe lângă ea în drum spre o fântână arteziană, alunecă și se prinse de scaunul lui Virilomi. În zgomotul făcut de alunecarea picioarelor Petrei, Virilomi îi auzi clar cuvintele: „Oprește-te. Ne urmărește.“

Asta fusese tot. Confirmarea a ceea ce Virilomi suspectase în legătură cu Ahile, dovada că Petra o remarcase și un avertisment că ajutorul ei nu era necesar.

Ei bine, nu era nimic nou. Petra niciodată nu avea nevoie de ajutor, nu-i așa?

Apoi, cu doar o lună în urmă, Ahile le trimise o notă prin care le ordona să actualizeze vechile planuri – strategia originală de asalt masiv, aruncând armate imense cu liniile lor de aprovizionare imense împotriva Birmaniei. Toți erau uluiți. Ahile nu dădu nicio explicație, dar părea neobișnuit de taciturn, și înțelesesă toți. Strategia

lor strălucită fusese refuzată de adulți. Câteva din mințile geniale ale lumii militare concepuseră o strategie, iar adulții aveau de gând s-o ignore.

Erau toți scandalizați, dar se reîntoarseră rapid la rutina muncii, încercând să reconstruiască vechile planuri pentru războiul ce va urma. Trupele fuseseră deplasate, proviziile completate într-o zonă și insuficiente în alta. Dar rezolvaseră problemele de logistică. Apoi primiră planul lui Ahile – sau, după cum presupuse Virilomi, al Petrei – pentru mutarea grosului armatei de la granița cu Pakistanul ca să-i înfrunte pe birmani, îi admirară inteligența, căci integra necesitățile armatei în rețeaua existentă de căi ferate și trafic aerian, astfel că din satelit nu era vizibilă nicio mișcare neobișnuită până în momentul în care armata se regrupa brusc la graniță. Inamicul ar fi avut cel mult un răgaz de două zile; dacă nu erau atenți, o singură zi înainte ca faptele să devină evidente.

Ahile plecă în una dintre frecventele sale călătorii, doar că de data asta dispăru și Petra. Virilomi se temea pentru ea. Își îndeplinise scopul, și acum că terminase cu ea urma s-o ucidă ?

Dar nu. Se întoarse în aceeași seară, împreună cu Ahile.

A doua zi dimineața se răspândi vestea că au început mișcări de trupe, conform planului isteț al Petrei de a le plasa la granița cu Birmania. Și după aceea, ignorând planul la fel de isteț al Petrei, lansară un greoi atac masiv.

N-are niciun sens, gândi Virilomi.

Apoi primi un e-mail de la ministrul colonizării al Hegemoniei – bătrânul colonel Graff.

Sunt convins că știi că una dintre absolventele Școlii de Luptă, Petra Arkanian, nu s-a întors împreună cu

ceilalți care au luat parte alături de Ender la bătălia finală. Sunt foarte interesat s-o localizez și cred că a fost dusă contra voinței ei undeva în interiorul granițelor Indiei. Dacă știi cumva pe unde se află și cum se simte, poți da cuiva de știre? Sunt sigur că ai vrea ca și pentru tine să facă ceva la fel.

Aproape imediat sosi un e-mail de la Ahile.

Înțelegeți desigur că, deoarece ne aflăm în război, orice încercare de a transmite informații cuiva din afara armatei Indiei va fi considerată spionaj și trădare, și veți fi uciși pe loc.

Deci era limpede că Ahile o ținea pe Petra izolată și ținea foarte mult să rămână ascunsă de cei din exterior.

Virlomi nici măcar nu trebui să se gândească la ce are de făcut. Nu era o problemă de securitate militară a Indiei. Deși lua în serios amenințarea cu moartea, nu considera că e ceva greșit din punct de vedere moral dacă încerca să se sustragă ordinului.

Nu-i putea scrie direct colonelului Graff. Nici nu putea trimite vreun mesaj conținând vreo referință, fie și indirectă, la Petra. Orice e-mail care ieșea din Hyderabad urma să fie atent analizat. Cu cât se gândea mai mult, Virlomi vedea că ea și ceilalți absolvenți ai Școlii de Luptă instalați aici la Divizia de Planificare și Doctrină nu erau cu mult mai liberi decât Petra. Nu putea părăsi baza. Nu putea lua contact cu nimeni care nu era militar de rang înalt.

Spionii au, la naiba, echipament radio și contacte, gândi Virlomi. Cum să devii spion, dacă nu există nicio cale de a comunica în exterior decât scriind scrisori și

totuși nu ai cui scrie și nicio cale de a spune ceea ce trebuie să spui fără să fii prins?

Poate că s-ar fi gândit și singură la o soluție. Dar Petra ușură procesul venind în spatele ei la robinet. Pe când Virloomi se ridica după ce băuse, iar Petra se apleca să-i ia locul, Petra spuse: „Eu sunt Briseis.”

Atâta tot.

Era evident la ce se refera – oricine din Școala de Luptă cunoștea Iliada. Iar fiindcă Ahile îi supraveghea, referirea la Briseis era și mai evidentă. Și totuși, nu era chiar așa. Briseis aparținuse altcuiva, iar Ahile – cel original – fusese furios fiindcă faptul că nu o avea îl făcea să se simtă slab. Atunci ce vrusese Petra să spună?

Trebuia să aibă legătură cu scrisoarea de la Graff și avertismentul lui Ahile. Deci trebuia să existe o cheie, un mod de a da de știre în afară despre Petra. Și totuși nu exista. Pentru a trimite o veste era nevoie de net. Deci Briseis însemna ceva pentru cineva de pe net. Poate exista cineva care să reacționeze la numele de cod Briseis. Poate că Petra găsisese deja pe cineva care trebuia contactat, dar nu putea pentru că i se interzicea accesul în rețea.

Virloomi nu-și pierde vremea cu o căutare generală. Dacă cineva o căuta pe Petra, mesajul trebuia să fie pe un site pe care Petra putea să-l descopere fără să se abată de la cercetarea militară justificată. Ceea ce însemna că Virloomi cunoștea deja situl unde aștepta mesajul.

Problema era că în mod oficial ea lucra la determinarea celui mai eficient mod de a minimaliza riscul la care se expuneau elicopterele de aprovizionare, fără să consume prea mult combustibil. Problema era atât de tehnică, încât nu avea cum să explice un studiu teoretic sau istoric.

Dar Sayagi, un absolvent al Școlii de Luptă cu cinci ani mai mare decât ea, analiza problema pacificării și câștigării simpatiei populației locale în țările ocupate. Așa că Virloomi se duse la el.

– M-au înnebunit algoritmii ăia ai mei.

– Vrei să te ajut? Întrebă el.

– Nu, nu, vreau doar să-i las deoparte vreo câteva ore ca să-mi limpezesc mintea. E ceva ce aş putea să te ajut să cauți?

Desigur Sayagi primise aceleași mesaje ca Virloomi, și era destul de isteț ca să nu ia ca atare oferta lui Virloomi.

– Nu știu, ce-ai putea să faci?

– Ceva istorie? Sau teoretic? Pe net?

Îi indica ceea ce avea ea nevoie. Iar el înțelese.

– *Toguro*. Urăsc să fac chestia asta. Am nevoie de date despre încercările eșuate de pacificare și împăcare. În afară de uciderea, deportarea tuturor și aducerea unei noi populații.

– Ai deja ceva?

– Simte-te liberă, eu am tot evitat să fac treaba asta.

– Mulțam. Vrei un raport sau doar linkurile?

– Niște citate sunt de ajuns. Fără linkuri. O să am prea mult de lucru după aia.

Un schimb nevinovat. Acum, Virloomi avea o acoperire.

Se întoarce la pupitrul ei și începu să caute situri despre istorie și teorie. Nu căută de fapt numele „Briseis” – ar fi fost prea strident, softul de monitorizare ar fi înregistrat imediat și Ahile, dacă ar fi văzut, ar fi făcut legătura. Virloomi căută în schimb printre titluri.

Briseis apărui pe al doilea site pe care intră.

Era postat de cineva care semna Hector cel Victorios. Hector nu prea era un nume norocos – fusese un

erou, și singura persoană care-i fusese într-un fel egal lui Ahile, dar în final Hector fusese ucis, iar Ahile îi târâse trupul în jurul zidurilor Troiei.

Totuși, mesajul era clar dacă te gândeai la Briseis ca la un nume de cod pentru Petra.

Virlomi își făcu de lucru printre celelalte postări, prefăcându-se că le citește când de fapt compunea răspunsul pentru Hector cel Victorios. Când fu gata, se întoarse și scrise, conștientă că acest lucru ar putea deveni cauza executării ei imediate.

Părerea mea e că ea a opus rezistență. Chiar dacă era silită să tacă, putea găsi o cale să-și asculte sufletul. Cât despre strecurarea unui mesaj înăuntrul Troiei, de unde știi că nu a făcut-o? Și la ce ar fi folosit s-o facă? Nu după mult timp, toată lumea din Troia era moartă. Sau nu ai auzit de calul troian? Știu – Briseis ar fi trebuit să-i avertizeze pe troiani să se ferească de grecii care aduc daruri. Sau să găsească un localnic amabil care să facă asta în locul ei.

Semnă cu propriul ei nume și își dădu adresa de e-mail. La urma urmelor, ar fi trebuit să fie un mesaj total inocent. În realitate, se temea că ar putea fi prea inocent. Dacă persoana care o căuta pe Petra nu-și dădea seama că referințele ei la Briseis opunând rezistență și fiind silită să tacă erau de fapt raportul unui martor ocular? Sau că „localnic amabil” însemna însăși Virlomi?

Dar adresa ei din rețeaua armatei indiene ar fi trebuit să atragă atenția.

Bineînțeles, după ce postase mesajul, Virlomi trebuia să continue să facă cercetarea inutilă pe care i-o „ceruse” Sayagi. Câteva ore plicticoase – timp pierdut, dacă nimeni nu recepționa mesajul.

Petra încercă să urmărească ceea ce făcea Virloomi fără să bată la ochi. La urma urmelor, dacă Virloomi era atât de inteligentă pe cât era necesar ca să-și realizeze scopul, nu ar fi făcut nimic care să merite atenția. Dar Petra văzu când Virloomi se apropie de Sayagi și discută. Observă că Virloomi părea că navighează pe net când se întoarse la pupitrul ei, plimbându-se pe situri în loc să scrie sau să calculeze. Oare va găsi mesajele lui Hector cel Victorios?

Fie că da, fie că nu, Petra nu-și putea permite să se mai gândească la asta. Pentru că într-un fel ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă Virloomi nu reușea. Cine știe cât de subtil era Ahile? Din câte știa Petra, aceste mesaje puteau fi capcane create s-o prindă folosindu-se de ajutorul altcuiva. Așa ceva ar fi putut fi fatal.

Însă Ahile nu putea fi omniprezent. Era inteligent, suspicios, juca un joc complicat. Era unul singur și nu se putea gândi la toate. În plus, cât de importantă era de fapt Petra pentru el? Nici măcar nu folosisese strategia ei. Cu siguranță că o ținea în preajma lui din vanitate și nimic mai mult.

Rapoartele care veneau de pe front erau exact așa cum se așteptau – rezistența birmană era mai degrabă simbolică, întrucât își masaseră forțele principale în locuri unde erau favorizați de teren. Canioane. Vaduri ale râurilor.

Totul inutil, desigur. Indiferent unde opuneau rezistență birmanii, armata Indiei trecea pur și simplu pe lângă ei. Nu existau suficienți soldați birmani pentru a depune eforturi serioase în mai mult de câteva puncte, în timp ce indieni erau atât de mulți încât puteau exercita presiuni pe toate fronturile, lăsând în punctele mai puternice ale birmanilor doar atâția oameni de câți era nevoie ca să-i țină la pământ, iar grosul armatei indiene

continua cotropirea Birmaniei și înaintarea spre trecătorile din munți către Thailanda.

Acolo va începe adevărata provocare. Căci liniile de aprovizionare ale Indiei vor fi cuprins până atunci întreaga Birmanie, iar aviația Thailandeii era redutabilă, în special de când se observase că testează un nou sistem de aeroporturi provizorii, care în multe cazuri puteau fi construite în timpul în care un bombardier se afla în aer. Nu prea renta să bombardezi aeroporturi când acestea puteau fi înlocuite în două sau trei ore.

Deși rapoartele spionilor din interiorul Thailandeii erau foarte bune – detaliate, corecte și recente –, în punctele cele mai importante nu aveau relevanță. Existau puține ținte care să merite efortul, dată fiind strategia utilizată de Thailanda.

Petra îl cunoștea pe Suriyawong, absolventul Școlii de Luptă care conducea strategia și doctrina la Bangkok. Era bun. Dar Petrei i se părea puțin suspect faptul că noua strategie a Thailandeii apăruse deodată la numai câteva săptămâni după ce ea și Ahile sosiseră din Rusia în India. Suriyawong era în funcție la Bangkok de un an de zile. De ce această schimbare bruscă? Poate că cineva îi atrăsese atenția asupra prezenței lui Ahile la Hyderabad și a ce ar putea însemna acest lucru. Sau poate că altcineva se alăturase lui Suriyawong și-i influențase modul de gândire.

Bean.

Petra refuza să creadă că era mort. Mesajele acelea puteau fi de la el. Și chiar dacă Suriyawong era perfect capabil să conceapă noua strategie a Thailandeii de unul singur, schimbările erau atât de cuprinzătoare, fără vreun semn de dezvoltare graduală, încât explicația sărea în ochi – veneau din partea unor ochi limpezi. Cine altcineva, decât Bean?

Problema era că dacă era vorba de Bean, spionii lui Ahile din interiorul Thailande erau atât de buni încât foarte probabil Bean fusese deja descoperit. Și chiar dacă încercarea anterioară a lui Ahile de a-l ucide pe Bean eșuase, nu era nicio șansă ca Ahile să renunțe la a mai încerca din nou.

Nu putea să se gândească la așa ceva. Dacă el se salvase o dată, ar putea-o face din nou. La urma urmelor, poate cineva avea spioni excelenți și în interiorul Indiei.

Și poate că nu Bean lăsa mesaje pentru Briseis. Putea fi Blândul Dink, de exemplu. Doar că nu prea era stilul lui Dink. Întotdeauna Bean preferase oarecum să se furișeze. Dink înfrunta lucrurile pe față. El ar fi proclamat pe net că știa despre Petra că se află la Hyderabad și ar fi cerut să fie imediat eliberată. Bean fusese cel care descoperise că Școala de Luptă urmărea elevii cu ajutorul transmițătoarelor din haine. Scoate-ți toate hainele și umblă în fundul gol, și conducerea Școlii de Luptă habar nu va avea unde te afli. Nu numai că se gândise la asta, dar o și folosisese, cățărându-se prin sistemul de aerisire în toiul nopții. Când îi spusese asta, pe când așteptau pe Eros încheierea Războiului Ligii ca să poată pleca acasă, Petra nu-l prea crezuse la început. Nu înainte ca el s-o privească în ochi cu răceală și să-i spună:

– Nu e o glumă și, dacă ar fi, nu e una deosebit de nostimă.

– N-am crezut că glumești, zisese Petra. Am crezut că te lauzi.

– Mă laud. Dar nu-mi pierd timpul cu fanfaronade despre lucruri pe care nu le-am făcut.

Așa era Bean – își recunoștea defectele la fel ca și calitățile. Fără falsă modestie, dar și fără vanitate. Dacă se ostenea să vorbească cu tine, nu-și alegea

cuvintele astfel încât să se arate pe sine mai bun sau mai rău decât era.

Nu-l cunoscuse cu adevărat în Școala de Luptă. Cum ar fi putut? Ea era mai mare și chiar dacă îl observase și vorbise cu el de câteva ori – ea întotdeauna ținea să vorbească cu puștii nou-veniți care erau tratați drept paria, fiindcă știa că au nevoie de prieteni, chiar dacă era doar o fată – pur și simplu nu avusese prea multe motive să vorbească cu el.

Și apoi venise momentul dezastruos când Petra fusese păcălită în încercarea de a-l avertiza pe Ender – ceea ce se dovedise a fi o înșelăciune. De fapt, dușmanii lui Ender se foloseau de încercarea Petrei pentru a sări asupra lui și a-l bate. Bean fusese cel care își dăduse seama și intervenise. Apoi, în mod firesc, trăsese concluzia că Petra făcea parte din conspirația împotriva lui Ender. Continuase s-o suspecteze mult timp. Petra nu era chiar sigură că în final se convinsese de nevinovăția ei. Dar multă vreme pe Eros aceasta fusese ca o barieră între ei. Abia după ce războiul se sfârșise avuseseră ocazia să se cunoască unul pe altul.

Atunci înțelesese Petra cine era Bean cu adevărat. Era greu să treci dincolo de statura lui și să vezi în el altceva decât un preșcolar, un boboc ca atâția alții, deși știau cu toții că el era cel ales să-i ia locul lui Ender în cazul în care ar fi cedat în tensiunea bătăliei. Mulți erau invidioși din cauza asta. Dar nu și Petra. Știa că Bean e cel mai bun din echipa lui Ender. Pe ea n-o deranja.

Ce era de fapt Bean? Un spiriduș. Asta trebuise ea să înțeleagă. La spiridușii adulți puteai vedea pe fețele lor că sunt mai bătrâni decât indică statura lor. Dar pentru că Bean era încă un copil și nu avea încă membrele scurte și deformate ale piticilor, arăta ca orice copil de vârsta lui. Totuși, dacă îi vorbeai ca unui copil,

nu te băga în seamă. Petra nu făcuse asta niciodată, astfel încât, cu excepția cazului când considerase că îl trădase pe Ender, Bean o tratase întotdeauna cu respect.

Era amuzant faptul că toate astea se bazau pe o neînțelegere. Bean credea că Petra îi vorbea ca un om obișnuit pentru că era suficient de matură și înțeleaptă ca să nu-l trateze ca pe un copil mic. Dar adevărul era că ea îl trata exact așa cum îi trata pe toți copiii mici. Întotdeauna le vorbea copiilor mici ca unor adulți. Astfel că era considerată înțelegătoare, când de fapt era doar norocoasă.

Însă când războiul s-a terminat, asta nu mai conta. Urmau să plece toți acasă – toți, după cum se dovedise, cu excepția lui Ender – și, odată întorși pe Pământ, nu se așteptau să se mai întâlnească vreodată. Apăruse un fel de libertate, aruncaseră în vânt toate precauțiile. Puteau spune ce vor. Nu trebuiau să se mai simtă ofensați de nimic pentru că peste câteva luni nu va mai avea nicio importanță. Era pentru prima dată când puteau într-adevăr să se distreze.

Iar Bean era persoana în prezența căreia Petra se simțea cel mai bine.

Dink, care îi fusese într-un timp apropiat, era puțin bosumflat pentru că Petra petrecea atâta timp cu Bean. Chiar o acuzase – indirect, deoarece nu voia să răcească de tot relațiile – că exista ceva romantic între ea și Bean. Bineînțeles că gândea astfel – Blândul Dink ajunsese deja la pubertate și, ca toți băieții de vârsta asta, credea că mințile tuturor erau influențate de testosteron.

Altceva era între Petra și Bean. Nu erau ca frate și soră. Nici mamă și fiu sau altă falsă analogie bizară. Pur și simplu... îi plăcea de el. Petrecuse atâta timp fiind nevoită să dovedească unor băieți înțepați, invidioși și

însăimântați că ea era, de fapt, mai inteligentă și mai bună ca ei la orice, încât fusese surprinsă să găsească pe cineva atât de arrogant, atât de sigur de geniul lui încât să nu se simtă amenințat de ea. Dacă ea știa ceva ce el nu știa, o asculta, privea, învăța. Singura persoană care se mai purtase așa cu ea era Ender.

Ender. Câteodată îi era teribil de dor de el. Ea îl îndrumase – și suportase destule din partea lui Bonzo Madrid, comandantul lor de atunci, pentru ceea ce făcuse. Și, pe măsură ce devenea tot mai limpede cine era Ender, ea se alăturase fericită celor care îl urmau, îl ascultau, i se supuneau. Cu toate acestea, undeva, în adâncul sufletului ei, păstra faptul că fusese prietena lui Ender când nimeni altcineva nu avusese curajul. Ea fusese o persoană importantă în viața lui, și chiar atunci când ceilalți se gândiseră că îl trădase, Ender nu crezuse asta.

Îl iubea pe Ender cu un amestec descurajator de venerație și dorință, care ducea la vise nebunești despre un viitor imposibil, în care viețile lor erau unite până la moarte. În fanteziile ei își creșteau împreună copiii, cei mai strălucitori copii din lume. Era în stare să stea alături de cel mai mare om de pe Pământ – căci asta credea ea despre el – și toată lumea admitea că el o alesese pe ea să-i stea alături pentru totdeauna.

Vise. După război, Ender fusese la pământ. Înfrânt. Faptul că aflate că provocase în realitate exterminarea Furnicilor fusese mai mult decât putea el suporta. Și pentru că și ea clacase în timpul războiului, rușinea o îndepărtase de el până când fusese prea târziu, până când Ender fusese despărțit de ceilalți.

Din această cauză știa că sentimentele ei față de Bean erau complet diferite. Fără vise și fantezii. Doar un simțământ de totală acceptare. Locul ei era lângă

Bean, nu în felul în care o soție își are locul lângă soțul ei sau, Doamne ferește, doi îndrăgostiți, ci mai degrabă așa cum mâna stângă stă lângă cea dreaptă. Pur și simplu se potriveau. Nu era nimic extraordinar în asta, nimic despre care să scrii acasă. Dar se putea conta pe o astfel de relație. Își imagina că, dintre toți puștii de la Școala de Luptă, dintre toți membrii echipei lui Ender, va rămâne apropiată numai de Bean.

Apoi coborâseră din navetă și se dispersaseră prin lume. Și deși Armenia și Grecia erau relativ apropiate – comparativ cu, de exemplu, Shen din Japonia sau Supă Fierbinte din China – nu se mai văzuseră niciodată, nici măcar nu-și scriseseră. Știa că Bean mergea acasă să-și întâlnească familia pe care nu o cunoscuse niciodată, iar ea era ocupată cu încercarea de a se reintegra în propria ei familie. Nu prea îi era dor de el, și nici lui de ea. În plus, nu aveau nevoie să fie împreună sau să stea tot timpul de vorbă pentru a ști că, la fel ca mâna stângă cu mâna dreaptă, erau încă prieteni, încă apropiați. Că dacă ar avea nevoie de cineva, prima persoană pe care ar chema-o ar fi Bean.

Într-o lume în care Ender Wiggin nu mai era, asta însemna că el era persoana pe care ea o iubea cel mai mult. Că el i-ar lipsi cel mai mult dacă i s-ar întâmpla ceva.

Din acest motiv, putea să se prefacă că nu e îngrijorată că Bean ar fi fost prins de Ahile, dar nu era adevărat. Era mereu îngrijorată. Bineînțeles, își făcea griji și pentru ea – poate ceva mai mult pentru ea decât pentru el. Dar pierduse deja o persoană iubită și, chiar dacă își spunea că prietenii din copilărie nu vor mai conta peste douăzeci de ani, nu mai voia să piardă pe încă cineva.

Pupitrul semnaliză.

Avea un mesaj pe display.

Am zis eu să dormi? Vino la mine.

Doar Ahile putea porunci cu atâta grosolănie. Nu adormise. Se gândea. Dar nu avea rost să se certe cu el pe tema asta.

Se deconectă și se ridică din fața pupitrului.

Era seară, afară se întuneca. Minteia îi zburase. Majoritatea celor din schimbul de zi de la Doctrină și Planificare plecaseră și urma să vină schimbul de noapte. Totuși, câțiva mai rămăseseră la pupitre.

Prinse o privire a lui Virlomi, una dintre cei întârzi-ați. Fata părea îngrijorată. Asta însemna probabil că făcuse ceva ca răspuns la mesajul despre Briseis și acum se temea de repercusiuni. Da, avea dreptate să-și facă griji. Cine știe cum ar vorbi, sau scrie, sau acționa Ahile dacă ar plănuia să ucidă pe cineva? Părerea personală a Petrei era că el întotdeauna plănuia să ucidă pe cineva, deci nu exista nimic în comportamentul lui care să servească de avertisment celui care urma. Du-te acasă și încearcă să dormi, Virlomi. Chiar dacă Ahile te-a prins încercând să mă ajuți și s-a hotărât să te omoare, tot nu poți face nimic, așa că mai bine ai dormi ca un prunc. Petra părăsi încăperea mare cât un hambar în care lucrau toți și parcurse coridoarele ca în transă. Oare dormea când îi scrisese Ahile? Cui îi păsa?

Din câte știa Petra, ea era singura de la Doctrină și Planificare care știa unde se află biroul lui Ahile. Fusesse des acolo, dar nu era impresionată de acest privilegiu. Se bucura de libertatea unui sclav sau a unui prizonier. Ahile o lăsa să pătrundă în intimitatea lui pentru că nu o considera o persoană.

Unul dintre pereții biroului lui era un display bidimensional, care acum arăta o hartă detaliată a regiunii de la granița Indiei cu Birmania. Era actualizată pe

măsură ce soseau rapoartele de la trupele din teren sau de la sateliți, pentru ca Ahile să poată avea de fiecare dată cele mai corecte informații despre plasarea armatei. În rest, camera era spartană. Două scaune – inconfortabile – o masă, un raft pentru cărți, un pat de campanie. Petra bănuia că undeva în cadrul bazei se găsea un apartament confortabil cu un pat moale, care nu fusese niciodată folosit. Orice ar fi fost Ahile, hedonist nu era. Nu-i păsa de confortul personal, cel puțin din câte văzuse ea.

Nu-și dezlipi ochii de pe hartă când intra ea – dar se obișnuise cu asta. Când el o ignora intenționat, ea considera că e modul lui pervers de a-i da atenție. Doar când se uita direct spre ea fără să o vadă se simțea cu adevărat invizibilă.

– Campania merge foarte bine, zise Ahile.

– E un plan stupid, thailandezii o să-i facă bucăți.

– Au dat o lovitură acum câteva minute. Comandantul armatei Thaiandei l-a aruncat în aer pe tânărul Suriyawong. Un caz groaznic de gelozie profesională, se pare.

Petra încercă să nu-și arate tristețea pentru moartea lui Suriyawong și dezgustul față de Ahile.

– Doar nu vrei să cred că tu n-ai nimic de-a face cu asta ?

– Mă rog, au dat vina pe spionii indieni, bineînțeles. Dar nu a fost implicat niciun spion indian.

– Nici măcar Chakri ?

– În mod clar nu era spion al Indiei, zise Ahile.

– Atunci, al cui ?

Ahile izbucni în râs.

– Ești atât de neîncrezătoare. Briseis a mea.

Ea trebui să se străduiască să rămână relaxată, să nu trădeze nimic atunci când îi spuse astfel.

– Ah, Pet, tu ești Briseis a mea, nu ți-ai dat seama?

– Nu tocmai, zise Petra. Briseis se afla în cortul altcuiva.

– O, trupul tău este alături de mine, și am rezultatele minții tale, dar inima ta încă mai aparține altcuiva.

– Îmi aparține mie.

– Îi aparține lui Hector, zise Ahile. Dar... oare cum să-ți spun asta? Suriyawong nu a fost singur în biroul lui atunci când clădirea a explodat. O altă persoană a contribuit cu bucățele de carne și oase și cu o ceață de sânge la măcelul general. Din nefericire, asta înseamnă că nu mai pot să-i târăsc cadavrul în jurul zidurilor Troiei.

Petrei i se făcu rău. O auzise spunându-i lui Virilomi „Eu sunt Briseis”? Și despre cine vorbea, când spunea astfel de lucruri despre Hector?

– Spune-mi despre ce vorbești sau taci, ceru Petra.

– Oh, nu-mi spune că n-ai văzut acele mesaje de pe toate forumurile. Despre Briseis, despre Guinevere și alte eroine de tragedii care au fost legate de vreun stăpân arogant.

– Ce-i cu ele?

– Știi cine le-a scris, zise Ahile.

– Zău?

– Am uitat. Refuzi să joci astfel de jocuri. Bine, e vorba de Bean, iar tu știai asta.

Petra simți cum i se trezesc emoții nedorite – și le înăbuși. Dacă acele mesaje erau postate de Bean, atunci el supraviețuise atentatelor anterioare. Dar asta însemna că Bean era „Hector cel Victorios”, iar mica alegorie a lui Ahile voia să spună că Bean se afla într-adevăr la Bangkok, și Ahile îl depistase și încercase din nou să-l ucidă. Murise împreună cu Suriyawong.

– Mă bucur că ești tu aici să-mi spui ceea ce știi. Mă scutește să-mi utilizez propria memorie.

– Știi că ești distrusă, biata mea Pet. Nostim e, dragă Briscis, că Bean a fost numai un bonus. De la început, ținta a fost Suriyawong.

– Bun. Felicitări. Ești un geniu. Orice ai vrea să spun. Așa că taci și lasă-mă să mă duc să mănânc.

Să-i vorbească nepoliticos lui Ahile era singura iluzie de libertate pe care și-o păstrase Petra. Își închipuia că el se amuză. Și nu era atât de proastă ca să-i vorbească astfel de față cu altcineva.

– În inima ta, sperai că Bean te va salva, nu-i așa? zise Ahile. De asta când bătrânul Graff a trimis cererea aia stupidă de informații, ai pariat că puștioaica aia de Virloomi o să încerce să-i răspundă lui Bean.

Petra fu cuprinsă de disperare. Ahile chiar supraveghea totul.

– Haide, fântâna e locul cel mai evident în care să fie puse microfoane, zise Ahile.

– Credeam că ai lucruri mai importante de făcut.

– Nimic nu e mai important în viața mea decât tine, Pet. Mi-aș dori să te pot convinge să vii în cortul meu.

– M-ai răpit de două ori. Mă urmărești peste tot. Nu cred că aș putea fi mai aproape de tine decât sunt.

– În... cortul... meu, zise Ahile. Încă îmi ești dușman.

– O, am uitat, se presupune că sunt atât de dornică să-mi satisfac stăpânul încât voința mea trebuie să i se supună.

– Dacă aș fi vrut, te-aș fi torturat, Pet, spuse Ahile. Dar nu te vreau așa.

– Ce drăguț din partea ta.

– Nu, dacă nu poți fi de partea mea de bunăvoie, ca prieten și aliat, atunci o să te ucid. Nu sunt genul care să tortureze.

- Asta după ce te vei folosi de munca mea.
- Dar nu mă folosesc de munca ta.
- Mda, așa e. Pentru că Suriyawong e mort, și deci nu mai trebuie să-ți faci griji că vei avea un adversar serios.

Ahile râse.

- Desigur. Așa e.

Ceea ce însemna, bineînțeles, că nu înțelesese deloc.

- E ușor să păcălești o persoană pe care o ții închisă într-o cutie. Nu știi decât ceea ce-mi spui tu.

- Dar eu îți spun totul, sublinie Ahile, iar tu trebuie să fii suficient de isteată ca să înțelegi.

Petra închise ochii. Continua să se gândească la bietul Suriyawong. Mereu atât de serios. Făcuse tot ce putuse mai bine pentru țara sa, ca apoi să fie ucis de propriul lui comandant. Oare el știuse asta? Sper că nu.

Dacă ar fi continuat să se gândească la bietul Suriyawong, n-ar mai fi fost nevoită să se gândească la Bean deloc.

- Nu mă ascuți, zise Ahile.

- O, mulțumesc că mi-ai spus. Eu credeam că te ascult.

Ahile vru să-i spună ceva, dar apoi lăsă capul în jos. Purta în ureche un receptor radio conectat la pupitru. Cineva tocmai începuse să-i vorbească.

Ahile îi întoarse spatele. Scrise ceva la pupitru, citi câteva lucruri. Fața lui nu trăda nicio emoție – dar tocmai asta reprezenta o schimbare, căci zâmbise și fusese politicos până când auzise vocea. Ceva mergea prost. Într-adevăr, Petra îl cunoștea destul de bine ca să creadă că recunoaște semne de furie. Sau poate – se întreba ea, spera – de teamă.

- Nu sunt morți, spuse Petra.

- Sunt ocupat.

Ea râse.

– Ăsta e mesajul, nu-i așa? Încă o dată, asasinii tăi au dat-o în bară. Dacă vrei o treabă bine făcută, Ahile, trebuie s-o faci cu mâna ta.

Se întoarse de la display și o privi în ochi.

– A trimis un mesaj din cazarma trupei lui de atac din Thailanda. Bineînțeles că Chakri a aflat.

– N-a murit, zise Petra. Continuă să te învingă.

– Abia a scăpat cu viață, iar planurile mele nu au avut nimic de suferit...

– Fii serios, știi că el a făcut să fii dat afară din Rusia. Ahile ridică sprâncenele.

– Deci recunoști că ai trimis un mesaj codificat.

– Bean nu are nevoie de mesaje codificate ca să te învingă, replică ea.

Ahile se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ea. Petra se încordă, așteptându-se să fie pălmuită. Dar el îi puse o mână pe piept și răsturnă scaunul pe spate.

Capul ei lovi podeaua. Rămase amețită, luminițe străbătându-i vederea periferică. Urmă un val de durere și greață.

– A trimis după draga de sora Carlotta, zise Ahile. Vocea lui nu trăda nicio emoție. Zboară în jurul lumii ca să-l ajute pe el. Nu-i drăguț din partea ei?

Petra abia putea înțelege ce-i spunea. Singurul gând de care reușea să se agațe era: Să nu rămân cu probleme la creier. Asta era întreaga ei personalitate. Mai degrabă ar fi murit decât să-și piardă inteligența care o făcuse să fie ceea ce era.

– Dar asta îmi dă timp să pun la cale o mică surpriză, zise Ahile. Cred că o să-l fac pe Bean să regrete tare mult că trăiește.

Petra vru să spună ceva, dar nu-și putu aminti ce anume. Apoi nu-și putu aminti ce spusese el.

– Cum?

– O, biata ta minte e în ceață, Pet? Ar trebui să ai mai multă grijă când te lași pe spate în scaun.

Acum își amintea ce spusese el. O surpriză. Pentru sora Carlotta. Ca să-l facă pe Bean să regreta că trăiește.

– Sora Carlotta te-a luat de pe străzile din Rotterdam, zise Petra. Ei îi datorezi totul. Operația la picior. Școala de Luptă.

– Nu-i datorez nimic. Vezi tu, ea l-a ales pe Bean. Pe el l-a trimis. Pe mine m-a dat deoparte. Eu sunt cel care a adus civilizația pe stradă. Eu sunt cel care l-am ținut în viață pe prețiosul ei Bean. Dar ea l-a trimis pe el în spațiu, iar pe mine m-a lăsat în mizerie.

– Bietul copilaș.

O lovi puternic în coaste. Ea icni.

– Cât despre Virlomi, zise el, cred că mă pot folosi de ea ca să-ți dau o lecție în privința lipsei de loialitate față de mine.

– Asta e calea ta de a mă aduce în cortul tău.

O lovi din nou. Încercă să nu geamă, dar sunetul ieși. Strategia de rezistență pasivă nu mergea.

El se comportă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Hai, de ce stai acolo? Ridică-te.

– Omoară-mă și termină odată, zise ea. Virlomi n-a făcut decât să încerce să fie o ființă umană decentă.

– Virlomi știa ce-o să se întâmple.

– Virlomi nu înseamnă nimic pentru tine, decât o cale de a-mi face mie rău.

– Nu ești chiar așa de importantă. Dacă vreau să-ți fac rău, știu cum.

Se prefăcu că o lovește din nou. Ea se încordă, ferindu-se de lovitură. Dar aceasta nu veni. În schimb, el îi întinse mâna.

– Ridică-te, draga mea Pet. Podeaua nu e un loc pe care să dormi.

Ea se întinse și-i apucă mâna. Îl lăsă să suporte cea mai mare parte din greutatea ei atunci când se ridică, astfel încât el fu nevoit să tragă cu putere.

Prostule, gândi ea. M-am antrenat pentru lupta corp la corp. Tu n-ai stat la Școala de Luptă suficient de mult ca să înveți și asta.

Imediat ce se fixă pe picioare se repezi în sus. Deoarece în aceeași direcție trăgea și el, își pierdu echilibrul și se răsturnă pe spate, căzând peste picioarele scaunului ei.

Nu se lovi la cap. Încercă imediat să se ridice. Dar ea știa cum să răspundă mișcărilor lui, lovindu-l puternic cu bocancii ei militari, mutându-și greutatea astfel încât loviturile să nu cadă niciodată în locurile pe care el le proteja. Fiecare lovitură îl duru. Încercă să se tragă de-a-ndăratelea, dar ea insistă, fără să încetinească, și pentru că el își folosea brațele ca să se târască pe podea reuși să-l lovească în cap, o izbitură care-l răsturnă pe spate.

Nu era inconștient, ci doar puțin amețit. Bun, să vezi și tu cum e.

Încercă niște figuri din luptele de pe stradă, dând din picioare în timp ce privea în altă parte, dar era patetic. Ea trecu cu ușurință de picioarele lui și-i aplică o lovitură exact între picioare.

El strigă de durere.

– Hai, ridică-te, zise ea. Vrei s-o ucizi pe Virloomi, ucide-mă pe mine mai întâi. Fă-o. Tu ești asasinul. Scoate pistolul. Hai.

În clipa următoare, fără ca ea să vadă exact cum, avea cu adevărat un pistol în mână.

– Mai lovește-mă o dată, zise el printre dinții strânși. Lovește-mă mai repede decât glonțul ăsta.

Ea nu se mișcă.

– Credeam că vrei să mori, insistă el.

Acum înțelese. N-o va împușca. Nu înainte de a o împușca pe Virloomi în fața ei.

Ratase ocazia. Când era la pământ, înainte de a scoate pistolul – din spatele centurii? de sub vreo mobilă? – ar fi trebuit să-i rupă gâtul. Nu era un meci de lupte, avusese o șansă de a-i pune capăt. Dar instinctul prevalase, iar ea nu avea instinctul de a ucide, ci doar de a-și scoate adversarul din luptă, pentru că așa învățase la Școala de Luptă.

Dintre toate lucrurile pe care le-aș fi putut învăța de la Ender, tocmai instinctul de ucigaș, căutarea de la început a loviturii finale, tocmai asta să-mi fi scăpat?

Era ceva ce Bean îi explicase în legătură cu Ahile. Ceva ce îi spusese Graff, după ce îl trimisese înapoi pe Pământ. Că Ahile trebuia să ucidă pe oricine îl văzuse vreodată neajutorat. Chiar și doctorul care îi vindecase piciorul infirm, pentru că îl văzuse zăcând anesteziat și-l operasese cu bisturiul.

Petra tocmai distrusese ceea ce îl determina să o țină în viață. Orice ar fi vrut de la ea, acum nu mai voia. Nu va mai suporta s-o știe în jurul lui. Era ca și moartă.

Dar, indiferent ce s-ar fi petrecut, ea era încă un tactician. Chiar cu capul îngreunat cum era acum, mintea îi funcționa. Dușmanul vede lucrurile într-un anume fel; schimbă-le ca să-l faci să le vadă altfel.

Petra râse.

– N-am crezut c-o să mă lași vreodată să fac asta, zise.

El se ridică în picioare cu greu, chinuit, ținând pistolul îndreptat spre ea.

Petra continuă.

– Tu întotdeauna a trebuit să fii *el supremo*, ca șefii din Școala de Luptă. Niciodată n-am crezut că ai curajul să fii ca Ender sau ca Bean, până acum.

Ahile continua să tacă. Dar stătea și asculta.

– E o nebunie, nu-i așa ? Dar Bean și Ender erau așa de mici. Și nu le păsa. Toată lumea privea în jos spre ei, eu eram ca un turn pe lângă ei, dar erau singurii tipi din Școala de Luptă pe care nu-i îngrozea ideea ca lumea să vadă că o fată e mai bună decât ei, mai mare decât ei.

Dă-i înaintea, continuă să inventezi.

– L-au adus pe Ender prea devreme în armata lui Bonzo, nu era pregătit. Nu știa să facă nimic. Iar Bonzo doar dădea ordine, nimeni nu putea lucra cu el. Și a venit copilașul ăsta, neajutorat, nu știa nimic. Asta-mi place mie, Ahile. Mai inteligent decât mine, dar mai mic. Așa că l-am învățat eu. Nu mă interesa să-l cizelez pe Bonzo. Era așa cum ai fost tu mereu, îmi arăta tot timpul cine e șeful. Dar Ender a știut să-mi dea mână liberă. Eu l-am învățat totul. Aș fi murit pentru el.

– Ești bolnavă, zise Ahile.

– Oh, ai de gând să-mi spui că nu știai ? Ai avut tot timpul pistolul, de ce m-ai lăsat să fac asta, dacă nu... dacă nu încercai să...

– Ce să încerc ?

Își păstra vocea egală, dar nebunia lui era pe deplin vizibilă, și glasul îi tremura puțin. Îl împinsese dincolo de limitele echilibrului psihic, în adâncurile demenței lui. Pe Caligula îl vedea ea acum. Dar o asculta. Dacă ar fi găsit povestea adecvată pentru ceea ce tocmai se întâmplase, poate că s-ar împăca și cu ... altceva. Să-și facă armăsarul consul. S-o facă pe Petra...

– Nu încercai să mă seduci ? Întrebă ea.

– Nici măcar n-ai săni.

– Nu cred că după săni te uiți tu, zise ea. Altfel nu m-ai fi târât peste tot după tine. Ce-a fost toată vorbăria aia, cum că mă vrei în cortul tău ? Loialitate ? Tu vrei ca eu să-ți aparțin. Și tot timpul ai făcut pe durul,

tratându-mă ca pe un nimic – asta nu putea decât să-mi provoace disprețul. Te priveam mereu cu superioritate. Erai un nimic, doar un sac de testosteron, un cimpanzeu urlând și bătându-se cu pumnii în piept. Și apoi m-ai lăsat – m-ai lăsat, nu-i așa? Doar nu vrei să cred că am făcut-o într-adevăr singură.

Un zâmbet slab îi flutură pe colțurile buze.

– Dacă tu crezi că am făcut-o intenționat, asta nu strică tot? zise el.

Păși spre el, drept în bătaia armei și, lăsând-o s-o apese pe stomac, se ridică, îl prinse de gât și-i trase capul în jos astfel încât să-l poată săruta.

Habar n-avea cum s-o facă, nu văzuse decât în filme. Dar se descurca aparent destul de bine. Pistolul rămase lipit de abdomenul ei, dar celălalt braț o cuprinse, trăgând-o mai aproape.

Într-un colț de memorie îi reveni ceea ce-i spusese Bean – că ultimul lucru pe care-l făcuse Ahile înainte de a ucide pe Poke, prietena lui Bean, fusese s-o sărute. Bean avusese coșmaruri din cauza asta. Ahile sărutând-o, apoi în mijlocul sărutului strangulând-o. Bean nu văzuse de fapt partea asta. Poate nici măcar nu se întâmplase așa.

Dar indiferent cum, era periculos să săruți un băiat ca Ahile. Și mai era și pistolul proptit în abdomenul ei. Poate asta era clipa pe care și-o dorea – să sărute o fată și să-i facă o gaură în trup în același timp.

Ei bine, trage, gândi ea. Mai bine să mor înainte să te văd ucigând-o pe Virlomi pentru crima de a-i fi fost milă de mine și de a fi avut destul curaj ca să acționeze. Mai bine te sărut decât să te văd omorând-o, deși nimic pe lumea asta nu mă poate dezgusta mai mult decât să fiu nevoită să pretind că tu ești... ceea ce... iubesc.

Sărutul se termină. Dar ea nu-i dădu drumul. Nu se retrase, nu se desprinsese din îmbrățișare. El trebuia să creadă că îl dorea. Că era în nenorocitul lui de cort.

Ahile respira ușor, rapid. Inima îi bătea repede. Preludiul unei crime? Sau doar urmarea unui sărut.

– Am spus că-i voi uide pe toți cei care încearcă să-i răspundă lui Graff, zise. N-am încotro.

– Ea nu i-a răspuns lui Graff, nu-i așa? spuse Petra. Știu că trebuie să ții lucrurile sub control, dar nu e necesar să fii o scorpie îngâmfată. Ea nu știe că tu știi ce a făcut.

– Va crede că poate să scape.

– Dar eu voi ști că nu ți-e frică să-mi dai ceea ce vreau.

– Ce, crezi că ai găsit o cale să mă convingi să fac ce vrei tu?

Acum se putea îndepărta de el.

– Credeam că am găsit un bărbat care nu trebuie să demonstreze că e puternic tratându-i urât pe oameni. Se pare că m-am înșelat. Fă ce vrei. Cei ca tine mă dezgustă.

Puse cât putu de mult dispreț în glas, în expresia feței.

– Hai, demonstrează-mi că ești bărbat. Împușcă-mă. Împușcă pe toată lumea. Am cunoscut bărbați adevărați. Credeam că tu ești unul dintre ei.

Ahile coborî pistolul. Ea nu-și arătă ușurarea. Continuă doar să-l privească în ochi.

– Să nu-ți închipui că mă înțelegi, spuse el.

– Nu mă interesează dacă te înțeleg sau nu. Pentru mine contează că ești primul om, după Ender și Bean, care are suficient curaj să mă lase să-l domin.

– Asta ai de gând să spui? întrebă el.

– Să spun? Cui? N-am niciun prieten aici. Singura persoană de aici cu care merită să stau de vorbă ești tu.

El respira din nou greu, din nou cu o sclipire de nebunie în ochi.

Ce nu am spus bine ?

– O să reușești, zise ea. Nu știu cum o s-o faci, dar o simt. Tu o să conduci întregul spectacol. O să-ți stea cu toții la picioare, Ahile. Guverne, universități, corporații, toți vor fi dornici să-ți facă pe plac. Dar când vom fi singuri, unde nu ne poate vedea nimeni altcineva, vom ști amândoi că ești suficient de puternic ca să îți lăngă tine o femeie puternică.

– Tu ? zise Ahile. Femeie ?

– Dacă nu sunt femeie, ce caut aici cu tine ?

– Dezbracă-te, zise el.

Nebunia era încă acolo. O testa, într-un fel oarecare. Aștepta să arate...

Să arate că se preface. Că în realitate se teme de el. Că toată povestea ei era o minciună, făcută să-l păcălească.

– Nu, zise ea. Dezbracă-te tu.

Nebunia se stinse.

Ahile zâmbi.

Îndesă pistolul în spatele pantalonilor.

– Șterge-o de-aici, făcu. Avem un război de condus.

– E noapte. Nu se mișcă nimeni.

– În războiul ăsta nu sunt numai armatele, zise Ahile.

– Când o să ajung să stau în cortul tău ? întrebă ea.

Ce trebuie să fac ?

Nu putea crede că spune așa ceva, când de fapt cel mai mult își dorea să plece.

– Trebuie să fii lucrul de care am nevoie. Iar în momentul de față nu ești.

Se îndreptă spre pupitru și se așază.

– Și ridică scaunul în drum spre ieșire.

Începu să scrie ceva. Ordine ? Pentru ce ? Pe cine să omoare ?

Nu întrebă. Ridică scaunul. Ieși.

Merse pe coridoare până în camera în care dormea singură. Știind, la fiecare pas, că e urmărită. Vor exista înregistrări video. Le va analiza ca să vadă cum acționa ea. Să vadă dacă vorbise serios. Nu se putea opri să-și lipească fața de perete și să plângă. Trebuia să fie... cum? Cum ar trebui să joace într-un film rolul unei femei frustrate fiindcă nu poate fi alături de bărbatul ei?

Nu știu! strigă în sinea ei. Nu sunt actriță!

Apoi, o voce mult mai liniștită din mintea ei îi răspunse. Ba da, ești. Și încă una bună. Fiindcă pentru încă câteva minute, poate încă o oră, poate pentru încă o noapte, trăiești.

Lipsea totuși triumful. Nu se putea bucura, nu-și putea arăta ușurarea. Frustrare, iritare – și durere acolo unde o lovise, unde capul ei izbise podeaua – doar atât putea să arate.

Chiar și singură în pat, cu luminile stinse, stătea întinsă, prefăcându-se, mințind. Sperând că nu va face ceva în somn care să-l provoace. Care să-i aducă în ochi acea privire dementă, înspăimântată, cercetătoare.

Nimic nu garanta asta, desigur. Nu existase niciun semn de nebunie când îi împușcase pe oamenii din dubița de pâine în Rusia. Să nu-ți închipui că mă înțelegi, spusese.

Ai câștigat, Ahile. Nu cred că te-am înțeles. Dar am învățat să cânt la un nenorocit de instrument complicat. Asta e ceva.

Și eu te-am doborât, te-am bătut măr, te-am lovit la oușoare și te-am făcut să crezi că-ți place. Omoară-mă mâine sau când vrei tu – nu-mi poți lua faptul că pantoful meu te-a izbit în față.

Dimineața, Petra constată cu mulțumire că e încă în viață, deși făcuse ceea ce făcuse seara trecută. O durea capul, coastele o chinuiau, dar n-avea nicio fractură.

Și murea de foame. Sărise peste cina din seara trecută, și poate ceva legat de faptul că-și bătuse temnice-rul făcea să-i fie foame în mod deosebit. De obicei nu mânca de dimineață, deci nu avea un loc anume în care să stea. La celelalte mese stătea singură, iar ceilalți, respectându-i singurătatea și temându-se de Ahile, nu se așezau lângă ea.

Dar astăzi, dintr-un impuls, își duse tava la o masă la care mai erau doar vreo două locuri libere. Conversația se opri la început când se așeză, și câțiva o salutară. Le întoarse zâmbetul, apoi se concentrează asupra mâncării. Conversația își relua cursul.

- N-avea cum să plece din bază.
- Deci încă e aici.
- Doar dacă n-a luat-o cineva.
- Poate are o misiune specială sau ceva de genul ăsta.
- Sayagi spune că el crede că e moartă.

Petra fu scuturată de un fior.

- Cine? întrebă.

Ceilalți se uitară la ea, apoi își feriră privirile. În cele din urmă cineva spuse:

- Virlomi.

Virlomi dispăruse. Și nimeni nu știa unde era.

A ucis-o. A spus că o va face, și a făcut-o. Singurul lucru pe care l-am obținut seara trecută a fost că nu a făcut-o în fața mea.

Nu pot suporta asta. Sunt terminată. Viața mea nu mai are niciun sens. Să fiu prizoniera lui, iar el să omoare pe oricine încearcă să mă ajute în vreun fel...

Nimeni nu o privea. Nici nu mai vorbeau.

Știau că Virilomi încercase să-i răspundă lui Graff, pentru că probabil îi spusese ceva lui Sayagi când se dușese ieri la el. Iar acum a dispărut.

Petra știa că trebuie să mănânce, oricât de rău o dură inima, oricât de mult ar fi vrut să plângă, să fugă strigând din cameră, să cadă la pământ și să le ceară iertare ... pentru ce? Pentru că ea trăia, în timp ce Virilomi era moartă.

Termină ceea ce putu să mănânce și părăsi sala de mese.

Dar în timp ce mergea pe coridoare spre încăperea în care lucrau cu toții își dădu seama: Ahile n-ar fi omorât-o în felul ăsta. Nu avea rost s-o ucidă dacă ceilalți nu vedeau cum e ridicată și arestată. Nu-i folosea la nimic dacă dispărea pur și simplu în noapte.

De asemenea, dacă evadase el nu putea să anunțe. Ar fi fost și mai rău. Va rămâne tăcut și va lăsa tuturor impresia că probabil murise.

Petra și-o imaginează pe Virilomi ieșind cu curaj din clădire, izbândind prin pură bravadă. Sau poate, îmbrăcată ca una dintre femeile care spălau podelele și ferestrele, se strecurase neobservată. Sau se cățăraseră pe un zid, sau alergase peste un câmp minat? Petra nici măcar nu știa cum arăta perimetrul sau cât de strict era păzit. Nu făcuse niciodată vreun tur. Dorințe, astea sunt gândurile mele, își spuse în timp ce se apuca de treburile zilnice. Virilomi e moartă, iar Ahile întârzie să anunțe ca să ne facă pe toți să suferim din cauza incertitudinii.

Dar când ziua trecu și Ahile nu se arătă, Petra începu să creadă că poate scăpase. Poate Ahile se ținea deoparte pentru că nu voia ca cineva să speculeze pe tema posibilelor vânătăi. Sau poate avea probleme și chemase un doctor să-l vadă – și să-l ajute Dumnezeu

dacă Ahile hotăra că un doctor care se ocupa de testiculele lui rănite merita pedeapsa cu moartea.

Poate că se ținea deoparte pentru că Virilomi dispăruse, iar Ahile nu voia ca ei să vadă că e frustrat și vulnerabil. Când o va prinde și va putea s-o târască în încăperea aceea și s-o împuște în fața lor, atunci va fi în stare să-i înfrunte.

Atâta timp cât asta nu se întâmpla, exista o șansă ca Virilomi să fie în viață.

Rămâi în viață, prietena mea. Fugi departe și nu te opri pentru nimic în lume. Treci frontiera, găsește-ți un refugiu, înoată până în Sri Lanka, zboară pe Lună. Descoperă un miracol, Virilomi, și trăiește.

15.

CRIMA

To: Graff%pilgrimage@colmin.gov

From: Carlotta%agape@vatican.net/orders/sisters/ind

Re: Rog dă mai departe

Fișierul atașat e criptat. Te rog așteaptă douăsprezece ore de la momentul expedierii și, dacă nu ai nicio veste de la mine, dă-i-l lui Bean. El va ști cheia.

Dură mai puțin de patru ore pentru ca baza înaltului comandament din Bangkok să fie inspectată și securizată. Experți în computere încercau să afle cu cine comunicase Naresuan în exterior și dacă era într-adevăr implicată o putere străină sau jocul lui era o aventură personală. Când Suriyawong își termină treaba cu primul ministru, se întoarse singur la baraca unde aștepta Bean.

Majoritatea soldaților lui Bean se întorseseră deja, iar Bean îi trimisese pe cei mai mulți să se culce. Încă mai urmărea sporadic știrile, nu se spunea nimic nou, îl

interesau numai interpretările realizatorilor. În Thailanda totul era încărcat de patriotism. Peste hotare, bineînțeles, era altă poveste. Toate emisiunile străine abordau o părere mai sceptică despre implicarea agenților indieni în încercarea de asasinat.

– De ce ar vrea India să provoace intrarea Thailandeii în război ?

– Ei știu că Thailanda va intra în luptă indiferent dacă Birmania i-o cere sau nu. Deci au crezut că trebuie să depoziteze Thailanda de cel mai bun absolvent al Școlii de Luptă pe care îl are.

– Un singur copil e atât de periculos ?

– Poate ar trebui să întrebați Furnicile. Dacă mai găsiți vreuna.

Iar și iar, fiecare încercând să pară deștept – sau cel puțin mai deștept decât guvernele indian și thailandez, jocul pe care mass-media îl juca întotdeauna. Pentru Bean conta cum îl va afecta asta pe Peter. Exista pe undeva vreo menționare a posibilității ca Ahile să conducă lucrurile în India ? Niciun cuvânt. Ceva despre mișcările de trupe ale Pakistanului la frontiera cu Iranul ? „Bomba din Bangkok“ alungase toate poveștile mai lente. Nimeni nu vedea nicio implicare globală. Atâta timp cât F.I. exista ca să oprească rachetele, nu era decât politica obișnuită a Asiei de Sud.

Doar că nu era chiar așa. Erau toți atât de preocupați să facă pe deșteptii și să nu pară surprinși încât nimeni nu se ridica să strige că întreaga serie de evenimente era altfel decât orice se întâmplase până atunci. Cea mai numeroasă națiune din lume îndrăznise să se întoarcă cu spatele la inamicul său din ultimii două sute de ani și să invadeze țara mică și slabă din est. Acum India ataca și Thailanda. Ce însemna asta ? Care era țelul Indiei ? Care ar putea fi beneficiul ?

De ce nu vorbeau despre lucrurile astea?

– Ei bine, spuse Suriyawong, nu cred că o să mă culc prea devreme.

– E totul în ordine?

– Cam toți cei care au lucrat îndeaproape cu Chakri au fost trimiși acasă și puși sub arest la domiciliu cât timp se desfășoară ancheta.

– Adică întregul comandament.

– Nu chiar, zise Suriyawong. Cei mai buni ofițeri activi sunt pe teren. La comanda trupelor. Unul dintre ei va fi adus și numit Chakri.

– Ar trebui să-ți dea ție postul.

– Ar trebui, dar n-o fac. Ție nu ți-e foame?

– E târziu.

– Suntem în Bangkok.

– Hm, nu chiar, zise Bean. Suntem într-o bază militară.

– Când trebuie să sosească prietena ta?

– Mâine dimineață. Cum se luminează de ziua.

– Aoleu. N-o să se simtă prea în apele ei. O întâmpini la aeroport?

– Nu m-am gândit.

– Hai să mâncăm, zise Suriyawong. Ofițerii așa fac mereu. Putem lua cu noi câțiva soldați ca să fim siguri că nu ne ceartă fiindcă suntem copii.

– Ahile n-o să renunțe să mă omoare.

– Pe amândoi. De data asta amândoi am fost ținta.

– Ar putea avea un plan de rezervă.

– Bean, mi-e foame. Ție nu?

Suriyawong se întoarse spre membrii plutonului care îl însoțise.

– Vouă vă e foame?

– Nu chiar, răspunse unul dintre ei. Mâncăm la orele obișnuite.

– Ne e somn, spuse altul.

– E cineva destul de treaz ca să meargă cu noi în oraș?

Imediat toți făcură un pas în față.

– Nu întreba soldații perfecți dacă vor să-și apere comandantul, zise Bean.

– Alege câțiva să meargă cu noi și pe ceilalți trimite-i la culcare.

– Da, domnule, răspunse Bean.

Se întoarse spre soldați.

– Să evaluăm corect. Care dintre voi ar avea mai mult de suferit dacă nu doarme suficient noaptea asta?

– Ni se va permite să dormim mâine? întrebă unul.

– Da, zise Bean. Se pune problema cât de mult vă afectează ieșirea din ritm.

– Pentru mine e în regulă.

Alți patru simțeau la fel. Așa că Bean îi alese pe cei mai apropiați doi.

– Doi dintre voi să stea de pază încă două ore, apoi treceți la rotația normală.

În afara clădirii, însoțiți cinci metri mai în spate de cele două gărzi, Bean și Suriyawong avură ocazia să vorbească deschis. Totuși, mai întâi de toate Suriyawong trebuia să afle.

– Chiar păstrezi o rotație normală a schimbului de pază aici, în interiorul bazei?

– Am greșit? întrebă Bean.

– Evident că nu, dar... chiar ești paranoic.

– Știu că am un dușman care mă vrea mort. Un dușman care trece dintr-o poziție puternică în alta.

– Din ce în ce mai puternică, spuse Suriyawong. În Rusia nu a avut puterea să pornească un război.

– Poate că nici în India, zise Bean.

– Este război. Vrei să spui că nu-i așa?

– E războiul lui. Dar probabil încă mai trebuie să-i convingă pe adulți să-l urmeze.

– Câștigă-i pe câțiva, și îți vor da o armată, zise Suriyawong.

– Câștigă puțin mai mulți, și îți vor da o țară, continuă Bean. Au arătat-o Napoleon și Washington.

– Câți trebuie să câștigi ca să-ți dea lumea?

Bean lăsă întrebarea fără răspuns.

– Oare de ce ne-a urmărit? întrebă Suriyawong. Cred că ai dreptate, operațiunea asta e în întregime a lui Ahile. Guvernul indian nu urmărește genul ăsta de lucruri. India e o țară democratică. Aruncarea în aer a unor copii nu e bine văzută. N-aveau cum să obțină aprobarea.

– S-ar putea nici măcar să nu fie vorba de India, zise Bean. Nu știm nimic sigur.

– Doar că e vorba de Ahile. Gândește-te câte lucruri nu au niciun sens. O campanie cu o strategie previzibilă, de mâna a doua, pe care probabil vom fi în stare s-o spulberăm. O afacere urâtă ca asta care nu poate decât să păteze reputația Indiei în fața restului lumii.

– Evident că nu acționează în interesul Indiei. Dar ei cred că da, dacă el e cu adevărat cel care a încheiat înțelegerea cu Pakistanul. Acționează în interesul său propriu. Și-mi pot da seama ce câștigă răpind gașca lui Ender și încercând să te ucidă pe tine.

– Rivali mai puțini?

– Nu, spuse Bean. Îi face pe absolvenții Școlii de Luptă să apară drept cele mai importante arme într-un război.

– Dar el nu e absolvent al Școlii de Luptă.

– A fost la Școala de Luptă, și are vârsta potrivită. Nu vrea să fie nevoit să aștepte până crește ca să poată fi regele lumii. Vrea ca toți să creadă că trebuie să fie

conduși de un copil. Dacă pentru asta merită să te ucidă pe tine, dacă merită să răpească gașca lui Ender...

De asemenea, asta îl ajută și pe Peter Wiggin, își dădu seama Bean. Nu a fost la Școala de Luptă, dar dacă cei mai buni lideri sunt copiii, trecutul lui în persoana lui Locke îl ridică deasupra celorlalți concurenți. Calitățile de militar sunt un lucru. Dar încheierea Războiului Ligii reprezintă o referință cu mult mai bună. Un atu comparativ cu „psihopații expulzați din Școala de Luptă.”

– Crezi că asta-i tot? Întrebă Suriyawong.

– Ce să fie? făcu Bean, căci pierduse șirul. A, vrei să spui dacă asta este suficient ca să explice de ce Ahile te vrea pe tine mort? Bean se gândi puțin: Nu știu. Poate. Dar nu ne explică de ce atrage India să lupte într-un război mult mai sângeros decât ar fi necesar.

– Ce zici de asta? Fă-i pe toți să se teamă de ceea ce va aduce războiul, încât să dorească să sprijine Hegemonia în efortul de a împiedica extinderea războiului.

– Bun, doar că nimeni nu-l va numi pe Ahile Hegemon.

– Corect. Eliminăm posibilitatea ca Ahile să fie pur și simplu prost?

– Da, asta nu e posibil.

– Dar Petra oare putea să-l păcălească să se țină de o strategie previzibilă, prostească și păguboasă?

– Ar fi posibil, numai că Ahile se pricepe foarte bine să citească oamenii. Nu știu dacă Petra l-ar putea minți. N-am văzut-o niciodată mințind pe cineva. Nu știu dacă poate.

– N-ai văzut-o niciodată mințind? Întrebă Suriyawong.

Bean ridică din umeri.

– Am devenit prieteni foarte buni la sfârșitul războiului. Ea spune ceea ce gândește. Uneori poate să

ascundă ceva, dar îți spune că o face. Fără abureli, fără prefăcătorii. Ușa e fie deschisă, fie închisă.

– Să minți cere exercițiu, zise Suriyawong.

– Cum a făcut Chakri?

– Nu ajungi într-o asemenea poziție doar prin calitate militară deosebite. Trebuie să fii foarte bine văzut de foarte multă lume. Și să ascunzi o mulțime de lucruri.

– Doar nu sugerezi că guvernul Thailandei e corupt, zise Bean.

– Sugerez că guvernul Thailandei înseamnă politică. Sper că asta nu te surprinde. Pentru că auzisem că ești deștept.

Luară o mașină care să-i ducă până în oraș – Suriyawong avusese întotdeauna autoritatea să rechițiuneze o mașină și un șofer, doar că nu o folosisese până atunci.

– Așadar unde mâncăm? întrebă Bean. N-am la mine un ghid al restaurantelor.

– Am crescut într-o familie care avea bucătari mai buni decât orice restaurant, zise Suriyawong.

– Deci mergem la tine acasă?

– Familia mea locuiește lângă Chiang Mai.

– O să fie zonă de război acolo.

– De asta și cred că în realitate se află la Vientiane, iar regulile de securitate îi împiedică să-mi spună. Tatăl meu conduce o rețea de fabrici de muniție răspândite în teritoriu. Suriyawong rânji: Trebuia să mă asigur că fac rost de câteva slujbe în Ministerul Apărării pentru familia mea.

– Cu alte cuvinte, omul potrivit la locul potrivit.

– Mama ar fi fost cea mai potrivită, dar suntem în Thailanda. Dragostea față de cultura occidentală s-a sfârșit acum un secol.

În final trebuiră să-i întrebe pe soldați, dar aceștia cunoșteau numai locurile în care își permiteau ei să mănânce. Așa că mâncară într-un mic local non-stop dintr-o zonă a orașului care nu era nici cea mai rea, dar nici cea mai plăcută. Iar totul fu atât de ieftin încât păru gratis.

Suriyawong și soldații se aruncară pe mâncare de parcă ar fi fost cea mai bună masă din viața lor.

– Nu-i grozav? întrebă Suriyawong. Când părinții mei aveau musafiri și mâncau în sufragerie tot felul de mâncăruri pretențioase, noi, copiii, mâncam la bucătărie ceea ce mâncau și servitorii. Ceva de genul ăsta. Mâncare adevărată.

Fără îndoială din același motiv și americanii de la Yum-Yum din Greensboro iubeau mâncarea de acolo. Amintiri din copilărie. Hrană care avea gustul siguranței și iubirii și al recompenselor pentru bună purtare. Un cadou – ieșim în oraș. Bean nu avea astfel de amintiri, bineînțeles. Nu avea nostalgia ambalajelor adunate din gunoaie și linse de zahăr ca mai apoi să încerce să recupereze ce i se lipise pe nas. El după ce era nostalgic? Viața în „familia” lui Ahile? Școala de Luptă? Puțin probabil. Iar timpul petrecut cu familia sa în Grecia venise prea târziu pentru a mai face parte din amintirile copilăriei. Îi plăcuse în Creta, își iubea familia, dar nu, singurele amintiri frumoase din copilăria lui erau cele din apartamentul surorii Carlotta atunci când ea îl luase de pe stradă și-i dăduse hrană și siguranță, și-l ajutase să se pregătească ca să treacă testele Școlii de Luptă – biletul lui de plecare de pe Pământ undeva unde să fie departe de Ahile.

Acelea fuseseră singurele clipe din copilăria lui când se simțise în siguranță. Și chiar dacă pe atunci nu crezuse sau nu înțelesese, se simțise și iubit. Dacă s-ar

putea așeza la o masă într-un restaurant unde să mănânce mâncare ca aceea pe care sora Carlotta o gătea în Rotterdam, probabil s-ar simți la fel ca acei americani la Yum-Yum sau ca acești thailandezi în localul acesta.

– Prietenului nostru Borommakot nu prea-i place mâncarea, zise Suriyawong. Vorbea în thailandeză, pentru că Bean prinsese limba destul de repede, iar soldații nu se descurcau prea bine în esențială.

– Poate că nu-i place, spuse unul dintre soldați, dar îl face să crească.

– În curând va fi la fel de înalt ca tine, zise altul.

– Cât de înalți sunt grecii? întrebă primul.

Bean îngheță.

La fel și Suriyawong.

Cei doi soldați îi priviră alarmați.

– Ce-i, ați văzut ceva?

– De unde știi că e grec? întrebă Suriyawong.

Soldații se priviră reciproc și-și ascunseră zâmbetul.

– Cred că nu sunt proști deloc, zise Bean.

– Am văzut toate filmele despre Războiul cu Gânda-cii, ți-am văzut fața, crezi că nu ești celebru? Nu știai?

– Dar n-ați spus niciodată nimic.

– Ar fi fost nepoliticos.

Bean se întrebă câți oameni îl recunoscuseră în Araquara și Greensboro, dar fuseseră prea politicoși ca să spună ceva.

Era trei dimineața când ajunseră la aeroport. Avionul trebuia să aterizeze în jurul orei șase. Bean era prea excitat ca să doarmă. Rămase de pază și-i lăsă pe Suriyawong și pe soldați să moțăie.

Astfel, Bean fu cel care observă un început de agitație în jurul estradei cu circa patruzeci și cinci de minute înainte de ora de sosire a avionului. Se ridică și se duse să întrebe ce se întâmplă.

– Te rog așteaptă, o să facem un anunț, spuse controlorul de bilete. Unde sunt părinții tăi? Sunt aici?

Bean oftă. Cam atât despre celebritate. Măcar Suriyawong ar fi trebuit să fie recunoscut. Apoi se gândi că toți cei de aici fuseseră de serviciu toată noaptea și probabil nu auziseră știrile despre tentativa de asasinat, deci nu văzuseră fața lui Suriyawong apărând iar și iar pe ecran. Se întoarse să-l trezească pe unul dintre soldați ca să poată afla, ca de la un adult la altul, ce se întâmplase.

Uniforma lui îi ușură accesul la informații care unui civil probabil nu i-ar fi fost date. Se întoarse posomorât.

– Avionul s-a prăbușit, zise.

Bean simți o greutate în inimă. Ahile? Găsise o cale să ajungă la sora Carlotta?

Imposibil. De unde să fi știut? Nu putea monitoriza zborul fiecărui avion din lume.

Mesajul trimis de Bean de la computerul din cazarmă. Chakri trebuie să-l fi văzut, dacă nu era deja arestat. Ar fi avut timp să transmită informația lui Ahile sau oricărui intermediar. Altfel de unde să fi știut Ahile că va veni Carlotta?

– De data asta nu a fost el, zise Suriyawong, căruia Bean îi spusese la ce se gândea. Există o mulțime de cauze pentru care un avion să dispară de pe radare.

– N-a spus că a dispărut, zise soldatul. A spus că s-a prăbușit.

Suriyawong părea sincer îndurerat.

– Îmi pare rău, Borommakot.

Apoi Suriyawong se duse la telefon și contactă biroul primului ministru. Faptul de a fi mândria Thailande, care tocmai supraviețuise unui atentat, avea și părți bune. În câteva minute erau escortați în sala de ședințe a aeroportului unde oficialități din guvern și militari

discutau, împreună cu reprezentanți ai aviației și ai agențiilor de investigații din întreaga lume.

Avionul se prăbușise deasupra Chinei de Sud. Era un zbor al companiei Air Shanghai, iar China trata faptul drept o problemă internă, refuzând accesul anchetatorilor străini la locul accidentului. Dar sateliții de trafic aerian înregistraseră totul – fusese o explozie, una mare, iar avionul fusese făcut bucățele înainte ca vreo parte din el să ajungă pe pământ. Nicio șansă să existe supraviețuitori.

Rămânea doar o palidă speranță. Poate că ratase vreo legătură. Poate nu se afla la bord.

Dar se aflase.

Aș fi putut s-o opresc, gândi Bean. Când am fost de acord să am încredere în primul ministru fără să aștept sosirea Carlotei, aș fi putut să-i trimit imediat vorbă să se întoarcă acasă. În loc să facă așa, el așteptase și se uitase la televizor apoi ieșise să-și petreacă noaptea în oraș. Pentru că voia s-o revadă. Pentru că fusese speriat și avea nevoie s-o aibă alături.

Pentru că fusese prea egoist ca să se gândească la ce pericol o expunea. Călătorea sub propriul ei nume – așa ceva nu făcuse niciodată cât timp fuseseră împreună. Oare era vina lui?

Da. Pentru că o somase atât de urgent să vină încât ea nu mai avusese timp să se ascundă. Pusese Vaticanul să-i aranjeze zborul, și asta fusese tot. Sfârșitul vieții ei.

Sfârșitul misiunii ei, așa ar fi gândit ea. Lucrurile lăsate neterminate. Treaba pe care va trebui s-o facă altcineva.

Tot ce făcuse el, din clipa în care o întâlnise, fusese să fure din timpul ei, s-o îndepărteze de lucrurile care contau cu adevărat în viața ei. S-o facă să-și facă meseria în fugă, pe ascuns, de dragul lui. De câte ori avusese

nevoie de ea, ea lăsase totul baltă. Oare ce făcuse el ca să merite asta? Ce-i oferise în schimb? Iar acum îi întrerupsese munca pentru totdeauna. Trebuia să fie atât de supărată. Dar chiar și acum, dacă ar fi putut vorbi cu ea, știa ce i-ar spune.

Întotdeauna a fost alegerea mea, ar spune ea. Tu ești o parte din misiunea pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Viața are un sfârșit, și nu mi-e teamă să mă întorc la Dumnezeu. Nu mă tem decât pentru tine, pentru că ești mereu așa de străin față de El.

Ar fi fost bine să poată crede că, într-un fel, mai trăiește. Că este undeva împreună cu Poke, poate, luând-o în grija ei așa cum îl luase în grija ei pe Bean cu ani în urmă. Și amândouă să râdă și să depeze amintiri despre neîndemânaticul de Bean care reușea să omoare oamenii.

Cineva îi atinse brațul.

– Bean, șopti Suriyawong, Bean, hai să plecăm de aici.

Bean se adună și-și dădu seama că îi șiroiau lacrimile pe obraji.

– Rămân, zise.

– Ba nu, insistă Suriyawong. Aici n-o să se întâmple nimic. Hai să mergem la reședința oficială. Acolo se strâng diplomații.

Bean își șterse ochii cu mâneca, simțindu-se ca un copil mic. Să facă așa ceva în fața acestor bărbați. Dar era doar ceva penibil – un semn de slăbiciune cu mult mai rău ar fi fost să se ascundă sau să le ceară, patetic, să nu vorbească despre asta. Făcuse ceea ce făcuse, ei văzuseră, fie ce-o fi. Dacă sora Carlotta nu merita câteva lacrimi din partea cuiva care îi datora atât de mult cât îi datora Bean, atunci pentru ce ar exista lacrimi și când ar trebui vărsate?

Îi aștepta o escortă a poliției. Suriyawong le mulțumi gărzilor lor și le ordonă să se întoarcă la cazarmă.

– Nu trebuie să vă treziți decât atunci când aveți voi chef, zise.

Ei îl salutară pe Suriyawong. Apoi se întoarseră spre Bean și-l salutară și pe el. Scurt. Cât mai militar cu puțință. Fără compătimire. Doar onoare. Le întoarse salutul în același fel – fără recunoștință, doar cu respect.

Dimineața la reședința oficială fu pe rând enervantă și plicticoasă. China era intransigentă. Cu toate că cei mai mulți pasageri fuseseră thailandezi, oameni de afaceri și turiști, era vorba de un avion chinez în spațiul aerian al Chinei, și pentru că existau indicații că mai degrabă ar fi putut fi un atac cu rachete sol-aer decât o bombă la bord, totul era ținut sub strict control militar.

Categoric fusese Ahile, Bean și Suriyawong erau de acord aici. Iar ei discutaseră destul despre Ahile, așa că Bean îl lăsă pe Suriyawong să-i informeze pe militarii thailandezi și pe șefii departamentelor de stat care aveau nevoie de toate datele care ar fi putut face puțină lumină.

De ce ar fi vrut India să arunce în aer un avion de pasageri zburând deasupra Chinei? Oare numai ca să ucidă o călugăriță care venea la Bangkok să viziteze un băiat grec? Era prea tras de păr ca să creadă așa ceva. Și totuși, pas cu pas, și cu ajutorul ministrului colonizării care le putea oferi detalii despre psihopatologia lui Ahile care nu se găsiseră nici măcar în rapoartele lui Locke despre el, începură să înțeleagă că da, era foarte posibil să fie un fel de mesaj sfidător de la Ahile pentru Bean, care îi spunea că poate de data asta a scăpat, dar el încă mai are puterea să ucidă pe cine vrea.

În timp ce Suriyawong discuta, Bean fu condus la etajul reședinței particulare, unde soția primului ministru îl

invită cu amabilitate într-o cameră de oaspeți și întreabă dacă ar putea trimite după un prieten sau un membru al familiei ori dacă dorea un pastor sau un preot de o anumite religie. El îi mulțumi și-i spuse că singurul lucru de care avea într-adevăr nevoie era să petreacă puțin timp singur.

Ea închise ușa în urma ei, iar Bean plânse în tăcere până la epuizare și apoi, încovrigat pe covorul de pe podea, adormi.

Când se trezi lumina zilei încă mai strălucea dincolo de obloane. Îl dureau ochii din cauza plânsului. Era tot extenuat. Probabil se trezise fiindcă trebuia să meargă la baie. Îi era și sete. Așa era viața. Îndopat, evacuat. Somn și trezire, somn și trezire. O, și puțină reproducere când și când. Dar el era prea tânăr, iar sora Carlotta renunțase la partea asta a vieții. Deci pentru ei ciclul vieții fusese destul de asemănător. Să-și găsească un scop în viață. Dar care? Bean era celebru. Numele lui va dăinui pentru totdeauna în cărțile de istorie. Probabil doar ca parte a unei liste în capitolul despre Ender Wiggin, dar era bine și așa, însemna mai mult decât ceea ce obțin majoritatea oamenilor. Apoi va muri și nu-i va mai păsa.

Carlotta nu va apărea în nicio carte de istorie. Nici măcar o notiță. Ei, de fapt nu era adevărat. Ahile va fi faimos, iar ea era cea care-l descoperise. La urma urmelor, asta merita mai mult decât o notiță. Numele ei va fi ținut minte, dar întotdeauna legat de nebunul care o ucisese fiindcă îl văzuse cât fusese de vulnerabil și-l salvase de viața pe străzi.

Ahile a ucis-o, dar bineînțeles cu ajutorul meu.

Bean se forță să se gândească la altceva. Deja simțea acea arsură în pleoape care însemna că lacrimile sunt pe cale să izbucnească. Gata cu asta. Trebuia să-și adune mintea. Era foarte important să continue să gândească.

În cameră era un computer, cu link-urile standard și câteva dintre softurile de conectare cele mai cunoscute în Thailanda. Rapid Bean se înregistrează cu una dintre identitățile sale mai puțin folosite. Graff ar trebui să știe lucruri care nu ajungeau la guvernul thailandez. La fel și Peter. Iar ei i-ar fi scris.

Bineînțeles că existau mesaje cifrate de la amândoi pe unul dintre siturile lui. Le extrase pe ambele.

Erau identice. Un e-mail trimis chiar de sora Carlotta.

Amândouă spuneau același lucru. Mesajul sosise la nouă dimineața, ora Thailandeii. Ar fi trebuit să aștepte douăsprezece ore pentru cazul în care sora Carlotta însăși îi contacta ca să retragă mesajul. Dar când aflaseră din surse independente că nu mai exista nicio șansă ca ea să fie în viață, decisese să nu mai aștepte. Oricare ar fi fost mesajul, sora Carlotta îl crease în așa fel încât dacă ea nu lua nicio măsură ca să-l blocheze, zilnic, acesta ar fi plecat automat spre Graff și spre Peter pentru ca ei să i-l transmită lui.

Ceea ce însemna că în fiecare zi a vieții ei ea se gândise la Bean, făcuse ceva care să-l împiedice să vadă această notă, și totuși se asigurase și că în final va vedea ceea ce conține mesajul.

Un rămas-bun al ei. Bean nu voia să-l citească. Plânse destul. Nu-i mai rămăsese nimic.

Și totuși ea dorise ca el să citească. La urma urmelor, îl scrisese pentru el, cu siguranță și el ar putea face asta pentru ea.

Fișierul avea o criptare dublă. După ce îl deschise cu propria lui cheie de decriptare, rămânea în continuare codificat. Habar n-avea care ar fi putut fi parola, în consecință trebuia să fie ceva la care ea s-ar aștepta ca el să se gândească.

Și fiindcă el va încerca să găsească cheia doar după moartea ei, alegerea era evidentă. Introduse numele Poke și decriptarea începu imediat.

Era, după cum se așteptase, o scrisoare către el.

Dragă Julian, dragă Bean, dragul meu prieten,

Poate că Ahile m-a ucis, poate nu. Știi ce părere am eu despre răzbunare. Pedepsa aparține lui Dumnezeu, și în plus furia îi prostește pe oameni, chiar și pe cei deștepți ca tine. Ahile trebuie oprit pentru că este ceea ce este, nu pentru că mi-ar fi făcut ceva mie. Pentru mine nu contează cum mor. Contează numai cum am trăit, iar asta Mântuitorul trebuie s-o judece.

Dar tu știi deja aceste lucruri, și nu acesta este motivul pentru care îți scriu această scrisoare. Este vorba despre o informație privitoare la tine, pe care ai dreptul s-o afli. Nu este un lucru plăcut și voiam să aștept până când vei avea tu însuși o bănuială. Însă nu vreau ca moartea mea să te lase în ignoranță. I-ar da fie lui Ahile, fie schimbărilor aleatoare ale vieții – indiferent care mi-ar provoca pe neașteptate moartea – prea multă putere asupra ta.

Știi că ai fost născut în urma unui experiment științific ilegal care a folosit embrionii furati de la părinții tăi. Ai amintiri nefirești despre uimitoarea ta evadare și salvare de la masacrul fraților tăi atunci când experimentul a fost întrerupt. Ceea ce ai făcut tu la acea vârstă indică oricui se pricepe că ești extraordinar de inteligent. Ceea ce nu ai știut până acum este motivul pentru care ești atât de inteligent și cum afectează acest lucru viitorul tău. Persoana care a furat embrionii era oarecum om de știință. Lucra la

îmbunătățirea genetică a inteligenței umane. Și-a bazat experimentul pe lucrările teoretice ale unui savant rus numit Anton. Cu toate că Anton era sub influența unui ordin de intervenție și nu-mi putea vorbi direct, a fost curajos și a găsit un mod de a ocoli programarea și de a-mi spune ce modificări genetice s-au făcut asupra ta. (Deși Anton era de părere că aceste modificări nu puteau fi făcute decât pe un ovul nefertilizat, asta era doar o problemă tehnică, nu una teoretică.)

Există o cheie dublă în genomul uman. Una dintre ele se ocupă de inteligență. Dacă o răsucești într-un sens, ea blochează capacitatea creierului de a funcționa la capacitate maximă. La tine cheia lui Anton a fost răsucită. Creierul tău nu și-a încetat creșterea. Nu a încetat să producă neuroni noi la o vârstă fragedă. Creierul tău continuă să se mărească și să producă noi conexiuni. În loc să aibă o capacitate limitată, cu tipare formate în timpul dezvoltării din copilărie, creierul tău adaugă noi capacități și noi tipare pe măsură ce e nevoie de ele. Din punct de vedere mental ești ca un copil de un an, dar cu experiență. Agerimea minții pe care o au în mod normal copiii mici, și care este cu mult mai mare decât ar putea realiza un adult, îți va rămâne mereu la îndemână. De exemplu, întreaga ta viață vei fi capabil să stăpânești noi limbi ca un vorbitor nativ. Vei fi capabil să creezi și să menții conexiuni cu propriile tale amintiri ca nimeni altul. Cu alte cuvinte, ești un teritoriu neexplorat – sau poate explorat doar de tine.

Dar există un preț pentru această descătușare a creierului tău. Probabil ai ghicit deja. Dacă creierul continuă să crească, ce se întâmplă cu capul tău? Cum se menține în interior toată această materie cenușie?

Capul continuă să crească, desigur. Craniul nu se închide niciodată pe deplin. Normal că am urmărit măsurătorile făcute asupra craniului tău. Creșterea e lentă, și o mare parte a dezvoltării creierului a implicat crearea de neuroni mai mulți, dar mai mici. De asemenea, craniul s-a subțiat, deci ai putea sau nu să-ți dai seama de mărirea circumferinței – dar ea este reală.

Vezi tu, cealaltă latură a cheii lui Anton are legătură cu creșterea. Dacă nu am înceta să creștem, am muri foarte tineri. Pentru a trăi mai mult e nevoie să renunțăm la din ce în ce mai multă inteligență, deoarece creierul trebuie să se blocheze și să se oprească din dezvoltare în primele faze ale ciclului vieții. La majoritatea ființelor umane inteligența fluctuează în limite destul de înguste. Noi nici măcar nu ne apropiem de nivelul maxim.

Bean, Julian, copilul meu, tu vei muri foarte tânăr. Corpul tău va continua să crească, nu ca la pubertate, o dată brusc, ca apoi să ajungi la înălțimea de om adult. După cum s-a exprimat un om de știință, nu vei atinge niciodată înălțimea de adult, pentru că nu există așa ceva. Există doar înălțimea în momentul morții. Vei crește din ce în ce mai înalt și mai solid până când inima și splina vor ceda. Îți vorbesc direct, pentru că nu am cum să îndulcesc o astfel de lovitură.

Nimeni nu știe ce curs va urma dezvoltarea ta. La început m-a încurajat tare mult faptul că păreai să crești mult mai încet decât se estimase inițial. Mi s-a spus că la pubertate îi vei ajunge din urmă pe ceilalți copii de vârsta ta – dar nu a fost așa. Erai cu mult în urma lor. Așa că am sperat că poate el greșise, că ai putea să trăiești până la patruzeci sau cincizeci de ani sau

măcar treizeci. Dar în anul în care ai stat cu familia ta și în timpul petrecut împreună, măsurătorile au dovedit că rata de creștere s-a accelerat. Toate datele indică faptul că accelerarea va continua. Dacă ai trăi până la douăzeci de ani, ai sfida toate așteptările raționale. Dacă ai muri înainte să împlinești cincisprezece, abia dacă ar fi o surpriză. Plâng în timp ce scriu aceste rânduri, pentru că, dacă a existat vreodată un copil care ar fi putut servi omenirea într-o viață lungă ca adult, tu ești acela. Ba nu, să fii cinstită, lacrimile mele curg pentru că mă gândesc la tine într-un fel ca la propriul meu copil, și singurul lucru care mă face fericită că tu afli din această scrisoare ce-ți va rezerva viitorul este că asta înseamnă că eu am murit înaintea ta. Vezi, cea mai groaznică teamă a oricărui părinte iubitor este că va trebui să-și îngroape copiii. Noi, călugărițele și preoții, suntem scutiți de asemenea durere. Cu excepția cazurilor când o luăm asupra noastră, așa cum am făcut eu cu tine, atât de nebunește dar și cu bucurie.

Am documentația întreagă și toate datele echipei care te-a studiat. Ei vor continua să te studieze, dacă tu le permiți. Găsești linkul la sfârșitul scrisorii. Sunt de încredere, pentru că sunt oameni cinstiți, și de asemenea pentru că știu că dacă existența acestui proiect ar deveni cunoscută ei ar fi în mare pericol, căci cercetările asupra îmbunătățirii genetice a inteligenței umane rămân împotriva legii. Dacă vei coopera sau nu este cu totul la latitudinea ta. Ei au deja informații valoroase. Îți poți trăi viața fără să ai de-a face cu ei sau poți să continui să le oferi date. Pe mine nu mă interesează prea tare partea științifică. Am lucrat cu ei pentru că trebuia să știu ce se va întâmpla cu tine.

Iartă-mă că ți-am ascuns aceste informații. Știu că tu crezi că ai fi preferat să știi dintotdeauna. Pot să spun în apărarea mea doar că prinde bine oamenilor să aibă o perioadă de inocență și speranță în viața lor. Mi-a fost teamă că dacă ai fi știut prea devreme nu ai fi avut parte de asemenea speranță. Și totuși privarea de aceste cunoștințe te-a lipsit de libertatea de a decide cum să-ți petreci anii rămași. Aveam de gând să-ți spun cât de curând.

Sunt unii care au spus că din cauza acestor mici diferențe genetice tu nu ești uman. Deoarece cheia lui Anton provoacă două mutații în genom, nu doar una, asta nu s-ar putea întâmpla niciodată în mod natural, și în consecință tu ești reprezentantul unei noi specii create în laborator. Dar îți spun eu, tu și cu Nikolai sunteți gemeni, nu specii diferite, iar eu, care te-am cunoscut mai bine ca oricine altcineva, nu am văzut în tine decât cea mai curată și mai bună omenie. Știi că nu-mi vei accepta terminologia religioasă, dar înțelegi ce înseamnă asta pentru mine. Tu ai un suflet, copile. Mântuitorul a murit pentru tine la fel ca pentru fiecare ființă umană născută vreodată. Viața ta are o valoare infinită în ochii unui Dumnezeu iubitor. Și în ochii mei, fiule.

Îți vei găsi propriul tău scop în viață în timpul cât mai ai de trăit. Nu fi nehibzuit cu viața ta doar pentru că nu va fi lungă. Dar nu fi nici exagerat de gelos cu ea. Moartea nu e o tragedie pentru cel care moare. Tragedie este să-ți irosești viața înainte de a muri. Deja ți-ai folosit anii scurși mai bine decât majoritatea oamenilor. Vei găsi însă noi țeluri și le vei împlini. Și dacă cineva în Ceruri ține seama de glasul unei călugărițe bătrâne, vei fi bine păzit de îngeri și mulți sfinți se vor ruga pentru tine.

Bean șterse scrisoarea. O putea scoate de pe site și s-o descifreze din nou, dacă avea nevoie de ea. Dar i se înscrisese cu litere de foc în memorie. Nu numai ca text pe un display. Auzise vocea Carlotei în timp ce ochii îi parcurgeau cuvintele pe care i le arăta ecranul.

Închise pupitrul. Se duse la fereastră și o deschise. Privi dincolo de grădinile reședinței oficiale. În depărtare putea vedea avioanele apropiindu-se de aeroport, în timp ce altele care abia decolaseră se ridicau spre cer. Încercă să-și imagineze sufletul surorii Carlotta înălțându-se ca unul dintre acele avioane. Dar imaginea se schimbă într-un zbor Air Shanghai aterizând, iar sora Carlotta cobora din avion și-l analiza de sus până jos spunând: „Trebuie să-ți cumperi pantaloni noi.“

Se întoarse în cameră și se întinse pe covor, dar nu ca să doarmă. Nu închise ochii. Se uita în tavan și se gândea la moarte și viață, dragoste și pierderi. În timp ce făcea asta, credea că poate să simtă cum îi cresc oasele.

PARTEA A PATRA

DECIZII

TRĂDAREA

To: Demostene% Tecumseh@freeamerica.org
From: Nusuntgata%cinnatus@anon.set
Re: Air Shanghai

Înțepații care conduc show-ul au decis să nu împartă informațiile despre Air Shanghai cu nimeni din afara armatei, pretinzând că sunt implicate interese vitale ale Statelor Unite. Singurele țări care mai au sateliți capabili să vadă ceea ce pot vedea ai noștri sunt China, Japonia și Brazilia, iar dintre acestea numai China a avut un satelit într-o poziție favorabilă. Deci chinezii știu. Iar când voi termina această scrisoare vei ști și tu, și vei ști cum să folosești aceste informații. Nu-mi place să văd cum țările mari le înving pe cele mici, cu excepția cazului când țara cea mare e a mea. Dă-mă în judecată din cauza asta.

Zborul Air Shanghai a fost doborât de o rachetă sol-aer, lansată DIN INTERIORUL THAILANDEI. Oricum, computerele care urmăresc mișcările din acea zonă a Thailandeii arată că singura posibilitate serioasă ca racheta să fi ajuns la locul de lansare

este un camion utilitar al cărui punct de plecare este, fii atent, China.

Detalii: Camionul (un mic vehicul alb de tip Hog de fabricație vietnameză) aparține unui depozit din Gejiu (care deja a fost identificat ca depozit de livrare a munițiilor) și a traversat frontiera cu Vietnamul între Jinping, China, și Sinh Ho, Vietnam. Apoi a traversat și granița cu Laosul prin trecătoarea Ded Tay Chang. A străbătut cea mai mare parte a Laosului și a intrat în Thailanda lângă Tha Li, iar aici a ieșit de pe drumurile principale. A ajuns destul de aproape de punctul din care a fost lansată racheta pentru a putea fi descărcată și transportată manual acolo. Și fii atent: toate aceste mișcări au avut loc CU MAI MULT DE O LUNĂ ÎN URMĂ.

Nu știu ce crezi tu, dar mie și tuturor celor de aici ni se pare o „provocare” pe care China o vrea ca să pornească războiul cu Thailanda. Un avion Air Shanghai spre Bangkok, transportând în majoritate pasageri thailandezi, este doborât deasupra Chinei de o rachetă sol-aer lansată din Thailanda. China poate să facă să pară că armata thailandeză încearcă să creze o falsă provocare împotriva lor, când de fapt este exact opusul. Foarte complicat, dar chinezii știu că există mărturia satelitului cum că racheta a fost lansată din interiorul Thailandeii. De asemenea, pot să dovedească necesitatea asistenței radar cu sisteme de urmărire sofisticate ale armatei – ceea ce implică, în versiunea chineză, că armata Thailandeii se află în spatele incidentului, deși NOI știm că asta înseamnă că armata chineză avea controlul. Iar când chinezii vor cere confirmări independente, poți conta pe asta: dragul nostru guvern, întrucât iubește afacerile mai mult decât onoarea, va sprijini povestea Chinei, fără

să menționeze vreodată mișcările camionului. Astfel, America va rămâne în grațiile partenerului ei comercial. Iar Thailanda plătește.

Fă ce știi tu mai bine, Demostene. Fă publice aceste lucruri înainte ca guvernul nostru să înceapă lingușeala. Încearcă numai să găsești un mod de-a o face care să nu mă implice pe mine. Nu e vorba numai de pierderea unei slujbe. Aș putea ajunge la închisoare.

Când Suriyawong veni să vadă dacă Bean voia să coboare la cină – mâncarea de la ora nouă a ofițerilor în serviciu, nu o masă oficială cu Poliția Militară – Bean aproape că-l urmă imediat. Avea nevoie să mănânce, iar acum era un moment la fel de bun ca oricare. Dar își dădu seama că nu-și citise niciunul dintre e-mailuri după ce primise ultima scrisoare a surorii Carlotta, așa că îi spuse lui Suriyawong să înceapă fără el, dar să-i păstreze un loc.

Verifică situl folosit de Peter pentru a-i transmite mesajul surorii Carlotta și găsi o scrisoare mai recentă de la Peter. Aceasta includea textul unei scrisori primite de la unul dintre contactele lui Demostene din interiorul serviciului de spionaj prin satelit al SUA, care împreună cu analiza lui Peter asupra situației clarifica totul. Bean formulă un răspuns rapid, avansând cu încă un pas în suspiciunile lui, apoi coborî la masă.

Suriyawong și ofițerii adulți – câțiva dintre ei generali convocați la Bangkok datorită crizei din înaltul comandament – râdeau. Tăcură când Bean intră în cameră. În mod normal ar fi încercat să-i facă să se simtă în largul lor. Faptul că el suferea nu schimba cu nimic realitatea că în mijlocul unei crize umorul era necesar să

slăbească tensiunea. Dar în clipa aceea tăcerea era utilă, iar el se folosi de ea.

– Tocmai am primit informații de la una dintre cele mai bune surse ale mele, zise Bean. Voi, cei de aici, sunteți cei mai îndreptățiți să le auziți. Dar dacă primul ministru ar putea să ni se alătore, am economisi timp.

Unul dintre generali încercă să protesteze că un copil străin nu-l poate convoca pe primul ministru al Thailandeii, dar Suriyawong se ridică și se înclină adânc în fața lui. Bărbatul se opri.

– Iertați-mă, domnule, zise Suriyawong, dar acest băiat străin este Julian Delphiki, a cărui analiză a luptei finale cu Furnicile a condus direct la victoria lui Ender.

Bineînțeles că generalul știa deja, dar Suriyawong, permițându-i să pretindă că nu știa, îi oferea o posibilitate de a da înapoi fără să se simtă umilit.

– Înțeleg, spuse generalul. Atunci poate că primul ministru nu se va simți jignit de o asemenea convocare.

Bean îl ajută pe Suriyawong să calmeze lucrurile cum putu mai bine.

– Scuzați-mă că am vorbit atât de nepoliticos. Ați avut dreptate să mă dojeniți. Sper că mă veți ierta pentru faptul că am uitat de bunele maniere. Femeia care m-a crescut se afla la bordul avionului Air Shanghai.

Încă o dată era ceva ce generalul știa cu siguranță; dar asta îi permise să se încline și să murmure condoleanțe. Toată lumea își arătase respectul. Acum lucrurile puteau continua.

Primul ministru se retrase de la cina cu diverși oficiali ai guvernului chinez și ascultă sprijinit de perete cum Bean relata ceea ce aflase de la Peter în legătură cu originea rachetei care doborâse avionul.

– M-am consultat întreaga zi cu ministrul de externe al Chinei, spuse primul ministru. Nu a spus

nimic despre faptul că racheta ar fi fost lansată din interiorul Thailandei.

– Când guvernul Chinei va fi pregătit să acționeze pe baza acestei provocări, zise Bean, vor pretinde că abia au aflat.

Primul ministru păru îndurerat.

– N-ar fi posibil să fie manevre indiene încercând să pară o operațiune chineză?

– Ar putea fi oricine, acceptă Bean. Dar au fost chinezii.

Generalul vorbi înțepat:

– De unde știi asta, dacă satelitul nu confirmă?

– Nu prea ar avea sens să fie India, zise Bean. Singurele țări care au posibilitatea să detecteze camionul sunt China și SUA, despre care se știe că sunt la mâna Chinei. Dar China ar ști că nu ei au tras cu racheta, și nici Thailanda, și atunci care ar fi logica?

– Dar nici China n-ar avea sens s-o facă, zise primul ministru.

– Domnule, nimic nu are sens în ceea ce s-a petrecut în ultimele zile. India a semnat un pact de neagresiune cu Pakistanul și ambele națiuni și-au deplasat trupele de la frontiera comună. Pakistanul a atacat Iranul. India a invadat Birmania, nu pentru că și-ar fi dorit-o, ci pentru că se află între India și Thailanda, pe care și-o dorește. Dar agresiunea Indiei nu are nicio logică – nu-i așa, Suriyawong?

Suriyawong înțelese imediat că Bean îi cerea să i se alătore, pentru ca analiza să nu fie în întregime a unui european.

– După cum i-am spus ieri lui Chakri, eu și Bean, atacul Indiei asupra Birmaniei nu este pur și simplu stupid organizat, ci a fost organizat intenționat în mod stupid. India are comandanți destul de înțelepți

și destul de bine pregătiți ca să știa că trimiterea de mase mari de soldați dincolo de graniță, cu tot cu imensa problemă de aprovizionare pe care o reprezintă ei, creează o țintă ușoară pentru strategia noastră de hărțuire. De asemenea, îi și compromite. Iar ei au lansat tocmai un astfel de atac.

– Cu atât mai bine pentru noi, spuse generalul cel înțepat.

– Domnule, zise Suriyawong, este important să înțelegeți că ei se folosesc de serviciile Petrei Arkanian, însă și eu și Bean știm că Petra nu ar aproba niciodată strategia aceasta. Deci evident nu este strategia lor.

– Ce-are asta de-a face cu zborul Air Shanghai? întrebă primul ministru.

– Totul, zise Bean. Și cu atentatul asupra mea și a lui Suriyawong de noaptea trecută. Jocul lui Chakri era destinat să provoace intrarea imediată a Thailandeii în războiul cu India. Și chiar dacă scenariul nu a funcționat, iar Chakri a fost demascată, încă ne mai imaginăm că a fost o provocare indiană. Întâlnirile dumneavoastră cu ministrul de externe al Chinei fac parte din efortul de a-i implica pe chinezi în războiul împotriva Indiei – nu, nu-mi spuneți că nu puteți nici confirma, nici nega, e evident că despre asta trebuie să fie vorba. Pariez că și chinezii vă spun că adună trupe la granița cu Birmania pentru a-i ataca pe indieni imediat, acum când sunt cel mai expuși.

Primul ministru, care într-adevăr deschisese gura să vorbească, rămase tăcut.

– Da, desigur că vă spun asta. Dar și indienii știu despre masarea armatei chineze la frontiera birmană, și totuși continuă atacul asupra Birmaniei, iar forțele lor sunt angajate aproape în totalitate, neavând rezerve pentru apărarea împotriva chinezilor dinspre nord. De ce? O să pretindem că indienii sunt atât de proști?

Suriyawong răspunse, pe măsură ce situația îi devenea limpede.

– Indienii au un pact de neagresiune și cu China. Ei cred că trupele chineze se adună la frontieră pentru a ne ataca pe noi. Ei și India și-au împărțit Asia de Sud-Est.

– Deci racheta pe care chinezii au lansat-o din Thailanda ca să-și doboare propriul avion deasupra propriului teritoriu, zise primul ministru, ar fi pretextul lor de a întrerupe negocierile și de a ne ataca surprinzător?

– N-ar surprinde pe nimeni o trădare din partea chinezilor, spuse unul dintre generali.

– Dar asta nu e tot, zise Bean. Pentru că nu l-am luat în considerare pe Ahile.

– E în India, confirmă Suriyawong. El a organizat atentatul asupra noastră de noaptea trecută.

– Și știm că el l-a organizat pentru că eram și eu acolo. Voia ca moartea ta să fie o provocare, dar a aprobat asasinatul noaptea trecută pentru că dorea să murim amândoi în aceeași explozie. Și știm că tot el se află în spatele doborârii avionului Air Shanghai, fiindcă, deși racheta era plasată acolo de o lună, gata să fie lansată, nu acum era momentul potrivit pentru o provocare. Ministrul de Externe al Chinei se află încă la Bangkok. Thailanda încă nu a avut timpul să-și angajeze trupele în luptă, epuizându-și proviziile și trimițându-și cea mai mare parte a forțelor în misiuni în nord-vestul îndepărtat. Trupele chineze încă nu s-au desfășurat în nordul țării noastre. Racheta aceea nu trebuia lansată decât peste cel puțin câteva zile. Dar a fost lansată în această dimineață pentru că Ahile știa că sora Carlotta era la bordul acestui avion, și nu putea scăpa ocazia să o ucidă.

– Dar ai spus că racheta era o operațiune chineză, zise primul ministru. Ahile e în India.

– Este în India, dar oare lucrează pentru India?

– Vrei să spui că lucrează pentru China? întrebă primul ministru.

– Ahile lucrează pentru Ahile, răspunse Suriyawong. Da, acum totul e limpede.

– Nu și pentru mine, spuse generalul cel înțepat.

Suriyawong explică înflăcărat:

– Ahile i-a amăgit pe indieni încă de la început. Când încă se afla în Rusia, s-a folosit fără îndoială de serviciile de spionaj rusești ca să-și facă relații în interiorul Chinei. Le-a promis că le va da Asia de Sud și Sud-Est dintr-o singură lovitură. Apoi pleacă în India și pune la cale un război în care armata Indiei este complet angajată în Birmania. Până acum China nu a fost capabilă să facă nicio mișcare împotriva Indiei, pentru că armata indiană era concentrată în vest și nord-vest, astfel încât dacă trupele chineze ar fi trecut prin trecătorile din Himalaya ar fi fost ușor învinse de indieni. Însă acum întreaga armată a Indiei este expusă, departe de inima Indiei. Dacă chinezii pot lansa un atac-surpriză care să distrugă această armată, India ar rămâne lipsită de apărare. Nu ar avea altă șansă decât să se predea. Pentru ei nu suntem decât o diversivune. Ne vor ataca doar pentru a adormi vigilența indienilor.

– Deci nu intenționează să atace Thailanda? întrebă primul ministru.

– Ba sigur că da, zise Bean. Intenționează să stăpânească de la Indus până la Mekong. Dar armata indiană este obiectivul principal. Odată distrusă, nimic nu le-ar mai sta în cale.

– Și toate astea, spuse generalul înțepat, le deducem din faptul că o anumită călugăriță catolică se afla la bordul avionului?

– Deducem astea din faptul că Ahile controlează evenimentele din China, Thailanda și India. Ahile știa că sora Carlotta se afla în avion pentru că Chakri a interceptat mesajul meu către primul ministru. Ahile conduce spectacolul. Trădează pe oricine pentru oricine. Iar în final se ridică deasupra unui imperiu care conține mai mult de jumătate din populația lumii. China, India, Birmania, Thailanda, Vietnam. Toată lumea va trebui să se obișnuiască cu această nouă superputere.

– Dar nu Ahile conduce China, zise primul ministru. Din câte știm, nu a fost niciodată în China.

– Fără îndoială chinezii cred că se folosesc de el. Dar eu îl cunosc pe Ahile, și bănuiesc că în mai puțin de un an liderii chinezi fie vor fi morți, fie vor primi ordine de la el.

– Poate, zise primul ministru, ar trebui să merg să-l atenționez pe ministrul de Externe al Chinei de pericolul în care se află.

Generalul cel înțepat se ridică.

– Asta se întâmplă când permiți copiilor să se joace de-a politica mondială. Ei cred că viața reală e ca un joc pe computer, câteva apăsări pe taste și națiunile cad sau se ridică.

– Exact așa cad și se ridică națiunile, zise Bean. Franța în 1940. Napoleon care a refăcut harta Europei la începutul anilor 1800, creând regate pentru ca frații lui să aibă unde domni. Învingătorii din Primul Război Mondial, împărțind regate și trăgând linii aiurea pe hartă care au condus în continuare la războaie. Cucerirea japoneză a celei mai mari părți a Pacificului de vest în decembrie 1941. Căderea imperiului sovietic în 1989. Evenimentele se pot petrece într-adevăr pe neașteptate.

– Dar acolo au acționat forțe mari, spuse generalul.

– Capriciile lui Napoleon nu au fost cine știe ce forță. Nici Alexandru, care a răsturnat imperii oriunde a vrut. Nu a fost nimic inevitabil în faptul că grecii au ajuns la Indus.

– Nu avem nevoie de lecții de istorie de la tine.

Bean era cât pe ce să replice că da, se pare că are nevoie – dar Suriyawong clătină din cap. Bean pricipu mesajul.

Suriyawong avea dreptate. Primul ministru nu era convins, iar singurii generali care ridicau glasul erau cei ostili fățiș ideilor lui Bean și Suriyawong. Dacă Bean ar fi continuat presiunile, s-ar fi trezit marginalizat în războiul care începea. Și el trebuia să se afle în mijlocul lucrurilor, ca să poată fi în stare să-și utilizeze forța de atac pe care o crease cu atâta grijă.

– Domnule, îi spuse Bean generalului, nu am intenția să vă dau lecții. Nu aveți nimic de învățat de la mine. V-am oferit numai informațiile pe care le-am primit și concluziile pe care le-am tras pornind de la ele. Dacă aceste concluzii sunt incorecte, îmi cer scuze că v-am irosit timpul. Iar dacă va începe războiul cu India, nu cer decât să-mi acordați șansa de a servi Thailanda cu onoare, ca să vă pot răsplăti amabilitatea.

Înainte ca generalul să poată spune ceva – și era clar că voia să dea o replică arogantă – primul ministru interveni.

– Îți mulțumim că ai făcut tot ce ai putut pentru noi – Thailanda rezistă în această situație dificilă pentru că poporul și prietenii noștri pun tot ceea ce au în slujba țării noastre mici, dar frumoase. Desigur că-ți vom aprecia serviciile în viitorul război. Înțeleg că ai o mică forță de atac alcătuită din soldați thailandezi foarte bine antrenați și adaptabili. Voi avea grijă să fie alocată unui comandant care o va folosi cât mai eficient, și pe tine de asemenea.

Era un avertisment abil destinat generalilor din jurul mesei că Bean și Suriyawong se aflau sub protecția sa. Orice general care ar fi încercat să împiedice implicarea lor ar fi constatat pur și simplu că erau mutați sub comanda altcuiva. Bean nu putea să spere la mai mult.

– Și acum, zise primul ministru, sunt mulțumit că am petrecut acest sfert de oră în compania dumneavoastră, domnilor, ministrul de externe al Chinei se întreabă desigur de ce sunt atât de nepoliticos încât să lipsesc atâta timp.

Primul ministru se înclină și ieși.

Imediat generalul cel înțepat și cei care erau mai sceptici reveniră la conversația glumeață pe care sosirea lui Bean o întrerupsese, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dar generalul Phet Noi, comandantul suprem al forțelor thailandeze din Peninsula Malay, le făcu semn lui Suriyawong și lui Bean. Suriyawong își luă farfuria și se mută lângă Phet Noi, iar Bean se opri numai să-și umple farfuria din vasele de pe bufet înainte de a li se alătura.

– Deci aveți o forță de atac, zise Phet Noi.

– Pe apă, în aer și pe pământ, răspunse Bean.

– Principalul atac indian este în nord. Armata mea urmărește apariția indienilor pe coastă, dar rolul nostru este de observator, nu de luptă. Totuși, cred că dacă forța voastră de atac și-ar lansa misiunile dinspre sud, ar fi mai puțin probabil să se încurce cu raidurile pornite de la comandamentele mult mai importante din nord.

Phet Noi știa cu siguranță că funcția lui era printre cele mai puțin importante pentru conducerea războiului – dar era la fel de hotărât să se implice ca și Bean și Suriyawong. Se puteau ajuta reciproc. Tot restul serii Bean și Suriyawong discutară deschis cu Phet Noi,

analizând unde anume în Malay ar fi cel mai bine să staționeze forța de atac. În cele din urmă rămaseră doar ei trei la masă.

– Domnule, zise Bean, acum că suntem singuri noi trei, trebuie să vă spun ceva.

– Da?

– Vă voi sluji cu credință și vă voi asculta ordinele. Dar dacă se ivește ocazia, îmi voi utiliza forța de atac pentru a îndeplini un obiectiv care nu este, strict vorbind, important pentru Thailanda.

– Și anume?

– Prietena mea Petra Arkanian este ostatic – ba nu, cred că este aproape sclava lui Ahile. În fiecare clipă se află în pericol. Când voi avea informațiile necesare pentru a reuși, voi utiliza forța de atac pentru a o scoate din Hyderabad.

Phet Noi se gândi la acest lucru, fără ca pe fața lui să se poată citi ceva.

– Știi că Ahile ar putea s-o țină tocmai ca momeală ca să te atragă în capcană.

– E posibil, zise Bean, dar nu cred că asta face Ahile. El se crede capabil să ucidă pe oricine oriunde. Nu are nevoie să-mi întindă capcane. Să stea la pândă este un semn de slăbiciune. Cred că o ține pe Petra din motive personale.

– Tu îl cunoști, eu nu. Phet Noi se gândi o clipă: Ascultându-te vorbind despre Ahile, planurile și trădările lui, cred că lucrurile s-ar putea desfășura exact cum spui tu. Ceea ce nu văd eu este cum ar putea Thailanda să transforme asta în victorie. Chiar avertizați dinainte, nu putem înfrânge China pe câmpul de luptă. Liniile de aprovizionare ale Chinei pe teritoriul Thailandeii vor fi scurte. Aproape un sfert din populația Thailandeii e de origine chineză, și chiar dacă majoritatea sunt cetățeni

thailandezi loiali, o mare parte încă mai consideră China patria lor. China nu va duce lipsă de sabotori și colaboratori în interiorul țării, în timp ce India nu are astfel de conexiuni. Cum putem învinge?

– Există doar o singură cale, zise Bean. Să ne pre-dăm imediat.

– Cum? făcu Suriyawong.

– Primul ministru Paribatra ar trebui să se ducă la ministrul de externe al Chinei să declare că Thailanda ar dori să se alieze cu China. Ne vom pune temporar toți soldații sub comandă chineză, pentru a fi folosiți la nevoie împotriva agresorilor indieni, și vom aproviziona nu numai propria noastră armată, ci și pe cea chineză, în limitele posibilităților. Comercianții chinezi vor avea acces nelimitat pe piața și în industria thailandeză.

– Dar ar fi rușinos, spuse Suriyawong.

– A fost rușinos, zise Bean, când Thailanda s-a aliat cu Japonia în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar Thailanda a supraviețuit, iar trupele japoneze nu au ocupat Thailanda. A fost rușinos când Thailanda s-a plecat în fața europenilor și a cedat Laosul și Cambodgia Franței, dar inima Thailandeii a rămas liberă. Dacă Thailanda nu se aliază preventiv cu China și nu-i dă Chinei mână liberă, China va învinge oricum, dar Thailanda își va pierde și libertatea și ființa națională, pentru mulți ani, poate pentru totdeauna.

– Oare ascult un oracol?

– Ascultați temerile din inima dumneavoastră, zise Bean. Uneori e nevoie să hrăniți tigrul ca să nu vă devoreze.

– Thailanda nu va face asta niciodată, spuse Phet Noi.

– Atunci vă sugerez să vă aranjați evadarea și viața în exil, pentru că atunci când vor veni chinezii clasa conducătoare va fi distrusă.

Știau toți că Bean vorbea despre cucerirea Taiwanului. Toți oficialii guvernului și familiile lor, profesorii, ziariștii, scriitorii, toți politicienii și familiile lor fuseseră duși din Taiwan într-o tabără de reeducare în deșertul din vest, unde fuseseră puși la muncă fizică, ei și copiii lor, pentru tot restul vieții. Niciunul dintre ei nu se mai reîntorsese vreodată în Taiwan. Niciunul dintre copiii lor nu primise aprobarea pentru educație peste vârsta de paisprezece ani. Metoda fusese atât de eficientă în pacificarea Taiwanului încât era imposibil să nu folosească aceeași metodă în cuceririle de acum.

– N-aș fi un trădător dacă m-aș pregăti de înfrângere creându-mi mie o cale de scăpare? se întrebă Phet Noi cu voce tare.

– Sau ați fi un patriot, lăsând cel puțin un general thailandez și familia sa departe de mâinile dușmanului cotropitor? întrebă Bean.

– Deci înfrângerea noastră este sigură? zise Suriyawong.

– Uită-te și tu pe hartă. Dar se mai întâmplă și miracole.

Bean îi lăsă în tăcere cu gândurile lor și se întoarse în camera sa, ca să-i comunice lui Peter posibilul răspuns al Thaiandei.

To: Chamrajnagar%sacredriver@ifcom.gov
From: Wiggin%resistance@haiti.gov
Re: Pentru binele Indiei, vă rog nu puneți piciorul
pe Pământ

Stimate Domnule Mareșal Chamrajnagar,
Din motive care vă vor fi clarificate de eseul ata-
șat, pe care îl voi publica în curând, mă aștept ca în-
toarcerea dumneavoastră pe Pământ să aibă loc
exact în momentul subjugației complete a Indiei de
către China.

Dacă întoarcerea dumneavoastră în India ar avea
vreo șansă să-i apere independența, atunci v-ați asuma
orice risc și v-ați întoarce, indiferent de sfaturile pri-
mite. Iar dacă înființarea unui guvern în exil ar putea
realiza ceva pentru țara natală, cine ar putea să vă
convingă să n-o faceți?

Dar poziția strategică a Indiei este atât de expusă,
iar caracterul necruțător al cuceririlor Chinei este atât
de bine-cunoscut, încât desigur știți că ambele direcții
de acțiune ar fi inutile.

Demisia din funcția de Mareșal nu are efect decât în clipa în care ajungeți pe Pământ. Dacă nu vă imbarcați în navetă, ci vă întoarceți la IFCom, rămâneți Mareșal. Dumneavoastră sunteți singurul Mareșal posibil care ar putea oferi siguranță Flotei Internaționale. Un nou comandant nu va putea să facă distincția între chinezii loiali Flotei și cei a căror principală loialitate aparține patriei lor, care este acum o țară dominantă. F.I. nu trebuie să cadă sub influența lui Ahile. Dumneavoastră, ca Mareșal, veți putea numi chinezii suspecti în posturi inofensive, prevenind o preluare a controlului de către chinezi. Dacă v-ați întoarce pe Pământ și Ahile ar avea influență asupra succesorului dumneavoastră în funcția de Mareșal, F.I. ar deveni un instrument de cucerire.

Dacă rămâneți Mareșal, veți fi acuzat, fiind indian, că plănuieți o răzbunare împotriva Chinei. În consecință, pentru a vă dovedi imparțialitatea și a evita suspiciunile, va trebui să rămâneți complet neutru față de orice lupte și războaie de pe Pământ. Puteți avea încredere în mine și aliații mei că vom continua rezistența în fața lui Ahile în ciuda tuturor piedicilor aparente, dacă nu din alte motive, măcar din acesta: triumful său final va însemna fără întârziere moartea noastră.

Rămâneți în spațiu, și prin asta dați omenirii posibilitatea de a se salva de dominația unui dement. În schimb, jur să fac tot ce stă în puterea mea pentru a salva India de sub stăpânirea chineză și pentru a-i reda independența.

Cu sinceritate, Peter Wiggin

Soldații din jurul ei știau perfect cine era Virlomi. De asemenea, știau și ce recompensă se oferise pentru capturarea ei – sau pentru cadavrul ei. Acuzațiile erau trădare și spionaj. Dar chiar de la început, când trecu pe lângă punctul de control de la intrarea în baza Hyderabad, soldații de rând avuseseră încredere în ea și-i deveniseră prieteni.

– Veți auzi că sunt acuzată de spionaj sau chiar mai rău, le spusese ea, dar nu e adevărat. La Hyderabad stăpânește un monstru străin și trădător, care mă vrea moartă din motive personale. Ajutați-mă.

Fără un cuvânt, soldații o îndepărtaseră de locurile în care camerele de luat vederi o puteau depista, și așteptară. Apoi apăru un camion de provizii gol, ei îl opriră și în timp ce unii vorbeau cu șoferul, ceilalți o ajutară să urce înăuntru. Camionul plecă, și ea se pomeni afară.

De atunci se bazase pe ajutorul soldaților simpli. Ofițerii puteau sau nu să lase compasiunea și simțul dreptății să interfereze cu supunerea sau ambiția – soldații nu aveau astfel de scrupule. Fu transportată în mijlocul unui grup de soldați într-un tren aglomerat, i se oferă atât de multă mâncare sustrasă de la popotă încât nu o putu mânca pe toată, i se făcu loc pe pat în timp ce bărbații osteniți dormeau pe podea. Nimeni nu o atinse decât cu intenția de a o ajuta și nimeni nu o trădă.

Se deplasă de-a latul Indiei spre est, spre zona de război, căci știa că singura ei speranță și singura speranță și pentru Petra Arkanian era să-l găsească sau să fie găsită de Bean.

Virlomi știa unde ar fi trebuit să se afle Bean: undeva unde să-i facă necazuri lui Ahile ori de câte ori se ivea posibilitatea. Deoarece armata indiană alesese

strategia periculoasă și prostească de a-și angaja toate forțele în luptă, ea știa că o contraofensivă eficientă ar fi fost hărțuirea și subminarea liniilor de aprovizionare. Iar Bean ar fi venit în punctul cel mai important și mai greu de distrus al liniilor de aprovizionare.

Astfel, pe măsură ce se apropia de front, Virlomi trecu în revistă harta pe care o memorase. Pentru a transporta cantități mari de muniție rapid din India către trupele care străbăteau câmpia întinsă udată de Irrawaddy, existau două rute principale. Ruta de nord era mai ușoară, dar mai expusă raidurilor. Ruta de sud era mai dificilă, dar mai protejată. Bean ar fi lucrat la întreruperea rutei de sud.

Unde? Existau două drumuri prin munți între Imphal în India și Kalemio în Birmania. Amândouă treceau prin canioane înguste și traversau defilee adânci. Unde ar fi cel mai greu de reconstruit un pod aruncat în aer sau o șosea prăbușită? Pe ambele trasee se găseau astfel de locuri. Dar cel mai greu de reconstruit era pe drumul de vest, o cărare lungă săpată în stâncă de-a lungul marginii unui defileu abrupt, ducând la un pod peste o prăpastie adâncă. Virlomi se gândi că Bean nu s-ar mulțumi să arunce în aer acest pod, pentru că nu avea o deschidere atât de mare. Ar dăra și drumul în câteva locuri, pentru ca inginerii să nu fie în stare să ajungă la locul în care trebuia reconstruit podul fără ca mai întâi să sape și să formeze un nou drum.

Acolo se duse Virlomi, și așteptă.

Găsi apă curgând limpede pe versanții laterali. Primele mâncare de la soldații care treceau pe acolo și curând își dădu seama că o căutau. Se răspândise vorba că femeia-care-se-ascunde are nevoie de hrană. Totuși, niciun ofițer nu știa unde se află și niciun asasin de-al

lui Ahile nu veni s-o ucidă. Așa săraci cum erau soldații, părea că nu sunt tentați de recompensă. Era mândră de poporul ei, deși îl plângea fiindcă era condus de un om ca Ahile.

Auzi despre raiduri îndrăznețe asupra unor porțiuni mai accesibile ale rutei de est, și traficul pe ruta de vest se intensifică, drumurile vibrând zi și noapte pe măsură ce India își consuma rezervele de combustibil aprovizionând o armată cu mult mai mare decât ar fi fost necesar. Îi întrebă pe soldați dacă auziseră de atacatori thailandezi conduși de un copil, și ei râseră amar. „Doi copii“, spuseră ei. „Unul alb, altul de culoare. Vin cu elicopterele, distrug și pleacă. Pe oricine ating, îl ucid. Orice văd, distrug.“

Acum începu să fie îngrijorată. Dacă cel care venea să ia podul nu era Bean, ci celălalt? Fără îndoială, un alt absolvent al Școlii de Luptă – îi veni în minte Suriyawong – dar oare Bean îi spusese despre scrisoarea ei? Oare îi trecea prin minte că ea memorase planul bazei de la Hyderabad? Că știa unde se află Petra?

Și totuși nu avea de ales. Va trebui să li se arate și să spere.

Zilele trecură, în așteptarea zgomotului elicopterelor aducând forța de atac care să distrugă podul.

Suriyawong nu fusese niciodată comandant în Școala de Luptă. Programul fusese închis înainte ca el să ajungă în asemenea poziție. Dar visase comanda, o analizase, o planificase, iar acum, lucrând cu Bean la comanda vreunei configurații a forței lor de atac, înțelesese în final teroarea și euforia provocate de faptul de a avea oameni care te ascultă, care ți se supun, se aruncă în luptă și-și riscă viața pentru că au încredere în tine. De fiecare dată, pentru că acești oameni erau atât de bine antrenați și capabili, iar tacticile lor atât de eficiente,

se înapoia efectivul complet. Răniți, dar nu morți. Câteodată misiuni ratate, dar fără morți.

„Prin misiunile ratate“, spusese Bean, „le câștigi încrederea. Când vezi că e mai periculos decât ai anticipat, că atingerea obiectivului cere uzură, atunci arată-le oamenilor că viețile lor sunt pentru tine mai valoroase decât obiectivul de moment. Mai târziu, când nu vei avea de ales decât să-i supui unui mare risc, vor ști că de data aceasta merită să moară. Vor ști că nu-i irosești ca un copil, pe bomboane și alte prostii.“

Bean avea dreptate, ceea ce nu-l surprinsese pe Suriyawong. Bean fusese nu numai cel mai inteligent, dar îl și urmărise îndeaproape pe Ender, fusese arma secretă a lui Ender în Armata Dragon și comandantul de rezervă pe Eros. Desigur știa cum să conducă.

Ceea ce îl frapase pe Suriyawong fusese generozitatea lui Bean. Bean crease această forță de atac, îi pregătise pe acești oameni, le câștigase încrederea. În tot acest timp Suriyawong îi fusese de prea puțin ajutor și uneori arătase o ostilitate fățișă. Și totuși Bean îl implicase pe Suriyawong, îi încredințase comanda, își încurajase oamenii să-l ajute pe Suriyawong să învețe ceea ce puteau ei să facă. În tot acest timp, Bean nu-l tratase niciodată pe Suriyawong ca pe un subordonat sau ca inferior, ci mai degrabă îl considerase ofițerul lui superior.

În schimb, Suriyawong nu-i ordonase niciodată lui Bean să facă ceva. În cele mai multe cazuri ajungeau la un consens, iar când nu cădeau de acord Suriyawong era cel care se supunea deciziei lui Bean și îl sprijinea.

Suriyawong își dădu seama că Bean nu avea ambiții. Nu dorea să fie mai bun decât toți ceilalți, sau să-i conducă, sau să aibă mai multe onoruri.

Apoi, în misiunile în care lucrau împreună, Suriyawong mai văzu ceva: Bean nu se temea de moarte.

Gloanțele puteau să zboare, explozibili să fie aproape de detonare, Bean se mișca fără frică, abia ferindu-se. Ca și cum l-ar fi sfidat pe inamic să-l împuște sau proprii, explozibili să se declanșeze înainte ca el să fie gata.

Oare era vorba de curaj? Sau își dorea moartea? Moartea surorii Carlotta îi luase ceva din dorința de a trăi? Suriyawong n-ar fi crezut asta, auzindu-l vorbind. Bean era prea hotărât s-o salveze pe Petra pentru ca Suriyawong să creadă că vrea să moară. Avea ceva urgent pentru care să trăiască. Și totuși era neînfricat în luptă.

Ca și cum ar fi știut ziua în care urma să moară, și acea zi nu era acum.

Cu siguranță, nu devenise nepăsător. Într-adevăr, Bean cel tăcut, rece, controlat și arogant pe care Suriyawong îl cunoscuse înainte devenise, din ziua în care murise Carlotta, nerăbdător și agitat. Calmul pe care îl arăta în luptă, în fața soldaților, cu siguranță dispărea atunci când rămânea singur cu Suriyawong și Phet Noi. Iar obiectul preferat al înjurăturilor lui nu era Ahile – nu vorbea aproape niciodată despre Ahile –, ci Peter Wiggin.

– Are toate datele de peste o lună! Iar el face toate lucrurile astea mărunte – îl convinge pe Chamrajnagar să nu se întoarcă încă pe Pământ, îl convinge pe Ghaffar Wahabi să nu invadeze Iranul – și-mi povestește despre ele, dar ceea ce e important, să dea în vileag toată strategia de trădări a lui Ahile, asta nu face – și-mi mai spune să n-o fac nici eu! De ce? Dacă guvernul indian ar putea fi forțat să înțeleagă cum plănuiește Ahile să-i trădeze, și-ar putea retrage o parte a armatei din Birmania suficientă ca să opună rezistență chinezilor. Poate și

Rusia ar interveni. Flota japoneză ar putea amenința comerțul Chinei. Sau în cel mai rău caz chinezii ar putea să vadă cum este Ahile în realitate și să se des-cotorosească de el chiar dacă îi urmează planul! Și el nu spune decât: Nu e momentul potrivit, e prea devreme, nu încă, ai încredere în mine, sunt de partea ta până la capăt.

Nu era mai reținut în blesteme nici față de generalii thailandezi care conduceau războiul – sau îl ruinau, în cuvintele lui. Aici Suriyawong trebuia să fie de acord – întregul plan depindea de dispersarea forțelor Thai-landei, dar de când Thai Air Force preluase controlul aerian asupra Birmaniei, armatele și bazele lor aeriene fuseseră concentrate în poziții mai avansate.

– Le-am spus care e pericolul, zicea Bean, iar ei tot își adună forțele într-un singur loc avantajos.

Phet Noi asculta răbdător; Suriyawong, de asemenea, renunțase să se mai certe cu el. Bean avea dreptate. Oamenii se comportau prosteste, și nu din ignoranță. Deși mai târziu ar spune, desigur, „N-am știut că Bean avea dreptate.”

La care Bean avea deja un răspuns: „N-ați știut nici că greșesc! Deci trebuia să fiți prudenți!”

Singurul lucru diferit în diatribele lui Bean fu că răguși timp de o săptămână, iar când îi reveni vocea aceasta era mai joasă. Pentru un copil care fusese întotdeauna atât de mic, chiar și pentru vârsta lui, pubertatea – dacă de așa ceva era vorba – venise cu siguranță foarte devreme. Sau poate își întinsese doar coardele vocale de la atâta gălăgie.

Dar acum, în această misiune, Bean tăcea, deja stăpânit de calmul luptei. Suriyawong și Bean urcară ultimii în elicoptere, asigurându-se că toți oamenii se aflau la bord; un ultim salut reciproc, apoi intrară repede

înăuntru și ușile se închiseră, iar elicopterele se ridicară în aer. Alunecară aproape de suprafața Oceanului Indian cu palele elicelor strânse până ajunseră lângă Insula Cheduba, punctul de plecare pentru acțiunea zilei. Apoi elicopterele se răspândiră, ridicându-se în aer, opriră motoarele cu reacție și deschiseră elicele pentru aterizare verticală.

Acum rezervele rămâneau în urmă – oameni și elicoptere care să poată recupera pe oricine ar fi fost afectat de o problemă mecanică sau o complicație neprevăzută. Bean și Suriyawong nu călătoreau nicio dată împreună – un accident de elicopter nu trebuia să decapiteze misiunea. Fiecare avea echipament redundant, pentru ca fiecare în parte să fie capabil să ducă la bun sfârșit întreaga misiune. Nu o dată aceste măsuri salvaseră vieți și obiective – Phet Noi le asigura de fiecare dată dotările fiindcă, după cum spunea chiar el, „materialele se dau comandanților care știu cum să le folosească.”

Bean și Suriyawong erau prea ocupați ca să mai stea de vorbă, dar se întâlneau pentru câteva momente și priviră echipa de rezervă camuflându-și elicopterele și acoperind cu pânză panourile solare.

– Știi ce-mi doresc? zise Bean.

– În afară de a deveni astronaut când o să te faci mare? zâmbi Suriyawong.

– Să putem contramanda misiunea asta și să decolăm spre Hyderabad.

– Și să fim omorâți înainte de a vedea vreo urmă de Petra, care probabil a fost deja mutată undeva în Himalaya.

– Partea genială a planului meu, zise Bean, e să luăm ca ostatici o turmă de vite și să amenințăm că împușcăm o vacă pe zi până o aduc înapoi.

– Prea riscant. Vacile întotdeauna o iau la sănătoasa.

Dar Suriyawong ştia că pentru Bean neputinţa de a face ceva pentru Petra era o durere constantă.

– O să facem şi asta. Peter caută pe cineva care să-i ofere informaţii la zi despre Hyderabad.

– Aşa cum lucrează şi la demascarea planurilor lui Ahile.

Diatriba favorită. Numai datorită faptului că se aflau în misiune Bean rămânea calm, mai degrabă ironic decât furios.

– Gata, zise Suriyawong.

– Ne vedem în munţi.

Era o misiune dificilă. Inamicul nu putea supraveghea fiecare kilometru de şosea, dar învăţaseră să se adune repede când observau elicopterele thailandeze, iar forţa lor de atac era nevoită să-şi încheie misiunile în timp din ce în ce mai scurt. Iar acel punct era probabil apărat. De aceea contingentul lui Bean – patru din cinci companii – urma să se desfăşoare ca să înlăture orice apărători şi să protejeze grupul lui Suriyawong care punea explozibili şi arunca în aer drumul şi podul.

Totul mergea conform planului – ba chiar mai bine decât se aşteptau, căci inamicul părea să nu ştie unde se aflau ei – când unul dintre soldaţi arătă cu mâna:

– E o femeie pe pod.

– Un civil?

– Trebuie să vedeţi, zise soldatul.

Suriyawong părăsi locul în care punea explozibili şi urcă din nou pe pod. Într-adevăr acolo se afla o tânără indiană, cu braţele întinse lateral spre versanţii prăpastiei.

– I-a spus cineva că podul o să sară în aer şi că nu prea ne pasă dacă e cineva pe el?

– Domnule, spuse soldatul, ea întreabă de Bean.

– Pe nume ?

Soldatul aprobă.

Suriyawong se uită din nou la femeie. Era foarte tânără. Avea hainele murdare, zdrențuite. Fusese oare cândva o uniformă militară ? Cu siguranță nu era modelul în care se îmbrăcau femeile din partea locului.

Ea privi spre el.

– Suriyawong, strigă.

În spatele lui auzi câțiva soldați icnind de surpriză și uimire. De unde îl cunoștea indianca asta ? Asta îl îngrijoră puțin pe Suriyawong. Se putea baza pe oamenii lui în aproape orice situație, dar dacă le intrau în cap chestii supranaturale lucrurile se complicau.

– Sunt Suriyawong.

– Ai fost în Armata Dragon, zise ea. Și lucrezi cu Bean.

– Ce vrei ? întrebă el.

– Vreau să-ți vorbesc între patru ochi, aici pe pod.

– Domnule, nu vă duceți, zise unul dintre soldați.

Nu trage nimeni, dar am zărit vreo jumate de duzină de soldați indieni. Dacă vă duceți acolo sunteți ca și mort.

Ce ar fi făcut Bean ?

Suriyawong păși pe pod, curajos dar fără grabă. Așteptă focul de armă, întrebându-se dacă va simți durerea impactului înainte de a auzi sunetul. Oare nervii urechii vor raporta creierului mai repede decât nervii din porțiunea de corp în care va intra glonțul ? Sau trăgătorul va ținti în cap, rezolvând dilema ?

Niciun glonț. Ajunse lângă ea și se opri când ea spuse:

– Doar atât te poți apropia, altfel or să se sperie și or să tragă.

– Tu îi comanzi pe soldați ? întrebă Suriyawong.

– Nu m-ai recunoscut încă ? Sunt Virlomi. Am fost cu câțiva ani înaintea ta la Școala de Luptă.

Numele îi era cunoscut. Dar nu i-ar fi recunoscut niciodată fața.

– Ai plecat înainte de a veni eu.

– N-au fost multe fete în Școala de Luptă. Credeam că legenda a supraviețuit.

– Am auzit de tine.

– Și aici sunt o legendă. Oamenii mei nu trag pentru că sunt convinși că știu ce fac aici. Iar eu cred că m-ai recunoscut fiindcă soldații tăi de pe ambii versanți ai prăpastiei nu au împușcat niciun soldat indian, chiar dacă i-au observat.

– Poate că Bean te-a recunoscut, zise Suriyawong. De fapt, ți-am auzit numele destul de recent. Tu ești cea care i-a răspuns, nu-i așa? Erai la Hyderabad.

– Știu unde e Petra.

– Dacă nu au mutat-o.

– Ai informații mai bune? Am încercat să mă gândesc la toate metodele de a-i transmite lui Bean un mesaj fără să fiu prinsă. În final mi-am dat seama că asta nu se poate face pe computer. Trebuia să aduc mesajul în capul meu.

– Atunci vino cu noi.

– Nu-i chiar așa de simplu, zise ea. Dacă ar crede că sunt prizonieră, n-ai mai ieși de aici. Au rachete sol-aer.

– Hopa, făcu Suriyawong. O ambuscadă. Știau că venim?

– Nu, zise Virlomi. Știau că sunt eu aici. Nu am spus nimic, dar toți au știut că femeia-care-se-ascunde se află pe pod, deci și-au imaginat că zeii protejează locul ăsta.

– Și zeii au nevoie de rachete sol-aer?

– Nu, ei mă protejează pe mine. Zeii au podul, oamenii mă au pe mine. Uite care-i târgul. Tu îți iei explozibili de pe pod. Renunți la misiune. Ei văd că am

puterea să conving dușmanul să plece fără să facă vreun rău. Și apoi mă vor vedea făcând semn unuia dintre elicopterele tale și urcând în el de bună voie. Doar așa poți pleca de aici. Nu am plănuit asta, dar nu văd altă cale de ieșire.

– Am urât întotdeauna să renunț la misiuni, zise Suriyawong. Dar înainte ca ea să protesteze, izbucni în râs: Nu, nu-ți face griji, e-n regulă. Planul e bun. Dacă Bean ar fi fost pe podul ăsta, ar fi acceptat într-o clipă.

Suriyawong se întoarse la oamenii lui.

– Nu, nu e un zeu sau o femeie sfântă. E Virloomi, o absolventă a Școlii de Luptă, iar informațiile ei sunt mai prețioase decât podul ăsta. Renunțăm la misiune.

Soldatul îl ascultă, iar Suriyawong putu să-și dea seama că încearcă să determine coeficientul de magie din ordinul primit.

– Soldat, zise Suriyawong. Nu am fost vrăjit. Femeia asta cunoaște planul bazei înaltului comandament de la Hyderabad.

– De ce v-ar da un indian așa ceva ? întrebă soldatul.

– Pentru că cel care conduce partea indiană are acolo un prizonier care e vital pentru război.

Acum soldatul înțelese. Elementul magic cedă teren. Își scoase satrad-ul de la centură și introduse codul de retragere. Toate celelalte satrad-uri recepționară într-o clipă.

Imediat echipa de geniști începu să demonteze explozibili. Dacă ar fi evacuat zona fără să-i demonteze, ar fi fost transmis un al doilea cod de urgență. Suriyawong nu voia ca vreo parte a materialelor lor să cadă în mâinile indienilor. Și considera că era mai bine să nu se grăbească.

– Soldat, trebuie să mă prefac hipnotizat de femeia asta, zise. Nu sunt hipnotizat, dar trebuie să mă prefac

pentru ca indienii din jurul nostru să creadă că ea mă controlează. Ai priceput?

– Da, domnule.

– Când mă întorc spre ea, iei legătura cu Bean și-i spui că vreau ca toate elicopterele în afară de al meu să se îndepărteze, ca să vadă indienii că pleacă. Apoi spui „Petra“. Ai priceput? Nu spui nimic altceva, orice ar întreba. Am putea fi urmăriți, dacă nu de aici atunci de la Hyderabad.

Sau Beijing, dar nu mai voia să complice lucrurile spunând asta.

– Da, domnule.

Suriyawong se întoarce cu spatele la soldat, se apropie trei pași de Virlomi, apoi se prosternă în fața ei.

În urma lui îl auzi pe soldat spunând exact ceea ce îl învățase el.

După puțin timp elicopterele începură să se ridice de pe ambii versanți. Trupele lui Bean plecau.

Suriyawong se ridică și se întoarce la oamenii lui. Compania lui venise cu două elicoptere.

– Urcați toți în elicopterul cu explozibil, zise. În celălalt rămân doar pilotul și copilotul.

Oamenii se executară imediat, și după trei minute Suriyawong era singur la capătul podului. Se întoarce și se mai înclină o dată în fața lui Virlomi, apoi se îndreptă calm spre elicopter și urcă la bord.

– Ridică-te ușor, îi spuse pilotului, apoi treci încet pe lângă femeia din mijlocul podului cu ușa înspre ea. Nicio armă să nu fie îndreptată spre ea. Nimic care să poată părea amenințător.

Suriyawong privi pe fereastră. Virlomi nu făcea niciun semn.

– Ridică-te mai sus, ca și cum am pleca, zise Suriyawong.

Pilotul îl ascultă.

În sfârșit, Virilomi începu să miște mâinile, semnând cu amândouă, încet, de parcă ar fi vrut să-i tragă înapoi cu fiecare rotație a brațelor.

– Încetinește apoi începe să cobori spre ea. Nu vreau să greșim. Ultimul lucru de care avem nevoie e să pierdem direcția și s-o prindem între lame.

Pilotul râse amar și aduse elicopterul ca un dansator pe pod, destul de departe pentru ca Virilomi să nu fie sub palele elicei, dar destul de aproape pentru ca ea să facă doar câțiva pași ca să urce la bord.

Suriyawong se repezi la ușă și o deschise.

Virilomi nu merse pur și simplu spre elicopter. Dansa, făcând mișcări circulare rituale la fiecare pas.

Dintr-un impuls, Suriyawong sări din elicopter și se prosternă din nou. Când ea se apropie suficient, el spuse – destul de tare ca să se audă prin zgomotul elicei:

– Calcă peste mine!

Ea își puse piciorul desculț pe umerii lui și-i păși pe spate. Suriyawong nu știa cum ar putea comunica mai bine soldaților indieni ca Virilomi nu numai că le salvase podul, ci și că preluase controlul asupra elicopterului.

Intră.

El se ridică, se întoarse lent și urcă în elicopter.

Plimbarea încetă în clipa în care fu înăuntru. Trânti mânerul ușii înapoi la locul său și strigă.

– Motoarele cu reacție, cât puteți de repede!

Elicopterul se înălță amețitor.

– Pune-ți centura! îi ordonă Suriyawong lui Virilomi. Apoi, văzând că ea nu era familiarizată cu interiorul navei, o împinse în scaun și-i puse în mâini capetele centurii de siguranță. Ea pricepu de îndată și încheie manevra în timp ce el se aruncă pe locul lui și-și prinse hamurile exact în momentul în care elicopterul

opri elicea și se îngreună pentru o clipă înainte de a porni jeturile. Apoi se repeziră în lungul defileului în afara razei de acțiune a rachetelor sol-aer.

– M-ai făcut fericit pe ziua de azi, zise Suriyawong.

– Ți-a luat cam mult. Credeam că podul o să fie unul dintre primele puncte unde o să lovești.

– Ne-am închipuit că asta o să creadă lumea, așa că am întârziat.

– *Greeyaz*, zise ea. O să-mi amintesc să gândesc pe dos ca să prezic ce urmează să facă frații din Școala de Luptă.

Din momentul în care o văzuse pe pod Bean știuse că trebuia să fie Virlomi, indianca din Școala de Luptă care răspunsese mesajului despre Briseis. Spera doar ca Suriyawong să-și dea seama ce se întâmplă înainte de a fi nevoit să împuște pe cineva. Iar Surly nu-l dezamăgise.

Când se întoarseră la baza de plecare, Bean abia o salută pe Virlomi înainte să înceapă să dea ordine.

– Vreau ca toată zona să fie dezarmată. Toată lumea vine cu noi.

În timp ce comandanții companiilor se ocupau de asta, Bean ordonă uneia dintre echipele de comunicații ale elicopterelor să-i realizeze o legătură la net.

– E prin satelit, zise soldatul. Vom fi imediat localizați.

– O să plecăm înainte ca cineva să poată reacționa, spuse Bean.

Abia după aceea începu să le explice lui Suriyawong și lui Virlomi:

– Avem echipament complet, nu-i așa?

– Dar nu și combustibil.

– Nu mă interesează asta, zise el. Mergem chiar acum la Hyderabad.

– Dar nici nu v-am desenat planurile.

– Avem timp de asta cât zburăm. De data asta călătorim împreună, Suriyawong. N-avem încotro – trebuie să cunoaștem amândoi întregul plan.

– Am așteptat atât, zise Suriyawong. Acum de ce ne grăbim?

– Din două motive, zise Bean. Cât o să dureze până să ajungă la Ahile vestea că forța noastră de atac a recuperat o femeie indiană care ne aștepta pe un pod? Al doilea – o să-i forțez mâna lui Peter Wiggin. O să se dezlănțuie iadul, iar noi o să fim pe val.

– Care e obiectivul? întrebă Virlomi. Salvarea Petrei? Asasinarea lui Ahile?

– Să scoatem de acolo pe orice puști de la Școala de Luptă care va voi să vină cu noi.

– Nu vor părăsi niciodată India, spuse ea. S-ar putea să mă hotărâsc chiar și eu să rămân.

– Greșit, zise Bean. Îi dau Indiei mai puțin de o săptămână înainte ca trupele chineze să preia controlul în New Dehli, Hyderabad și orice alt oraș vor vrea.

– Chinezii? se miră Virlomi. Dar există un fel de...

– Pact de neagresiune? Aranjat de Ahile?

– A lucrat tot timpul pentru China, spuse Suriyawong. Armata Indiei este expusă, prost aprovizionată, extenuată, demoralizată.

– Dar... dacă China ar intra în război ar fi de partea Thailandeii, nu asta voiați voi?

Suriyawong râse ironic, amar.

– China va fi de partea Chinei. Am încercat să-i avertizăm pe ai noștri, dar ei sunt siguri că vor ajunge la o înțelegere cu Beijingul.

Virlomi pricepu imediat. Fiind antrenată la Școala de Luptă, știa cum să gândească la fel ca Bean și Suriyawong.

– Din cauza asta Ahile nu a folosit planul Petrei.

Bean și Suriyawong râseră și-și oferiră reciproc scurte plecăciuni.

– Știați despre planul Petrei?

– Am presupus că trebuie să existe un plan mai bun decât cel folosit de India.

– Deci aveți un plan să opriți China? întrebă Virloomi.

– Nicio șansă, zise Bean. China ar fi trebuit oprită acum o lună, dar nimeni n-a ascultat.

Se gândi la Peter și abia își stăpâni furia.

– Chiar și Ahile putea fi oprit sau cel puțin slăbit. Dar scopul nostru este să împiedicăm echipa indiană de la Școala de Luptă să cadă în mâinile chinezilor. Prietenii thailandezi deja au organizate rutele de salvare. Deci, când ajungem la Hyderabad, nu trebuie s-o găsim numai pe Petra, ci să oferim o cale de scăpare tuturor celor care vor să vină. Pe tine te-ar asculta?

– O să vedem, nu-i așa? zise Virloomi.

– Aveți legătura, anunță un soldat. Încă nu am intrat, pentru că din acel moment minutele sunt numărate.

– Fă-o, spuse Bean. Am să-i zic câte ceva lui Peter Wiggin.

Vin, Petra. Te scot de acolo.

În ceea ce-l privește pe Ahile, dacă se întâmplă să cadă în mâna mea, n-o să am milă de data asta, n-o să mă mai bazez pe altcineva care să-l scoată din circulație. Îl ucid pe loc. Iar oamenii mei au ordin să facă la fel.

SATYAGRAHA

Criptare *****

Decriptare *****

To: Locke%erasmus@polnet.gov

From: Borommakot@chakri.thai.gov/scom

Re: Acum, sau...

Sunt pe câmpul de luptă și am nevoie de două lucruri de la tine, acum.

Mai întâi, am nevoie de permisiune din partea guvernului Sri Lankăi să aterizăm la baza Kilinochchi ca să realimentăm, estimăm mai puțin de o oră. Este vorba de o misiune de salvare non-militară de recuperare a unor absolvenți al Școlii de Luptă aflați în pericol iminent de a fi capturați, torturați, transformați în sclavi, sau cel puțin de a fi făcuți prizonieri.

În al doilea rând, pentru a justifica această acțiune și toate celelalte care urmează; pentru a-i convinge pe elevii Școlii de Luptă să mă urmeze; și pentru a crea confuzie la Hyderabad, am nevoie ca tu să publici acum. Repet, ACUM. Altfel voi publica propriul meu articol, cel atașat, care te demască drept conspirator

alături de China, dovadă stând refuzul tău de a face public în timp util ceea ce știi. Deși nu mă bucur de recunoașterea universală a lui Locke, am și eu o listă frumoasă de adrese, iar articolul meu ar atrage atenția. Al tău totuși ar avea rezultate mult mai rapide, și eu aș prefera să vină de la tine.

Iartă-mi amenințările. Nu-mi mai permit să joc jocul tău de-a „așteaptă momentul potrivit”. O scot pe Petra de acolo.

Criptare *****

Decriptare *****

To: Borommakot@chakri.thai.gov/scom

From: Locke%erasmus@polnet.gov

Re: S-a făcut

Confirm: Sri Lanka garantează permisiunea de aterizare/realimentare la Kilinochchi pentru navele în misiuni umanitare. Aveți însemne thailandeze?

Confirm: eseul meu apare acum, distribuit în toată lumea. Inclusiv intrare urgentă în sistemele de la Hyderabad și Bangkok.

Amenințarea ta a fost o dovadă dulce de loialitate față de prietena ta, dar nu a fost și necesară. Țasta era momentul pe care îl așteptam. Se pare că nu ți-ai dat seama că în momentul în care aș fi publicat ceva Ahile și-ar fi mutat sediul operațiunilor și probabil ar fi luat-o pe Petra cu el. Cum ai mai fi găsit-o, dacă aș fi publicat articolul acum o lună?

Criptare *****

Decriptare *****

To: Locke%erasmus@polnet.gov

From: Borommakot@chakri.thai.gov/scom

Re: S-a făcut

Confirm: Însemne thailandeze.

Cât despre scuzele tale: Kuso. Dacă acesta ar fi fost motivul întârzierii tale, ar fi trebuit să-mi spui acum o lună. Dar eu cunosc adevăratul motiv, chiar dacă tu nu, și mi se face greață.

Două săptămâni după dispariția lui Virlomi, Ahile nu intrase nici măcar o dată în camera strategilor – ceea ce nu deranja pe nimeni, mai ales după ce se anunțase recompensa pentru prinderea lui Virlomi. Nimeni nu îndrăznea să vorbească pe față, dar toți s-ar fi bucurat ca ea să fi scăpat de răzbunarea lui Ahile. Desigur toți erau conștienți de înăsprirea măsurilor de siguranță din jurul lor – pentru „protecția” lor. Dar viețile lor nu se schimbă prea mult. Oricum niciunul ar fi avut timp să hoinărească prin centrul Hyderabadului sau să fraternizeze cu ofițerii care aveau de două sau de trei ori vârsta lor.

Petra era însă sceptică în privința recompensei. Îl cunoștea destul de bine pe Ahile ca să știe că era capabil să ofere o recompensă pentru capturarea cuiva pe care deja îl omorâse. Ce acoperire mai bună ar fi putut avea? Totuși, în acest caz ar fi însemnat că nu avusese mână liberă din partea lui Mal Chapekar – dacă era nevoie să ascundă unele lucruri de guvernul indian, însemna că Ahile nu conduce chiar totul.

Când reapăru, nu era niciun semn de vânătăie pe fața lui. Fie lovitura Petrei nu lăsase urme, fie durase două săptămâni ca să se vindece complet. Vânătăile ei

nu trecuseră, dar nu le putea vedea nimeni fiind sub tricou. Se întrebă dacă-l dureau testiculele. Dacă trebuise să aducă un urolog. Nu-și permise să lase să i se vadă bucuria.

Ahile vorbea tare despre cât de bine mergea războiul și ce treabă bună făceau ei la Planificare. Armata era bine aprovizionată și, în ciuda hărțuirilor lașilor de militari thailandezi, campania continua conform orarului. Orarului revizuit, desigur.

Ceea ce era atât de *greeyaz*. Le vorbea celor care concepuseră planul. Știau perfect că armata era solicitată, că încă luptau cu birmanii în câmpia Irrawaddy pentru că tactica de hărțuire a armatei thailandeze făcea imposibil să pună la cale zdrobitoarea ofensivă care să-i împingă pe birmani în munți și să permită armatei indiene să continue înaintarea în Thailanda. Orar? Nu mai exista niciun orar acum.

De fapt Ahile altceva le spunea: Aceasta este linia partidului. Fiți siguri că nicio notă și niciun e-mail provenit din camera asta nu dă nimănui indicii că lucrurile nu merg conform planului.

Asta nu schimba cu nimic faptul că toți cei de la Planificare puteau mirosi înfrângerea. Aprovizionarea unei armate imense în mișcare apăsa mult asupra posibilităților limitate ale Indiei. Organizarea unei asemenea aprovizionări când jumătate din produse era posibil să dispară din cauza acțiunilor inamicului măcina resursele Indiei mai repede decât puteau spera să le înlocuiască.

La ritmul curent de fabricare și consum, armata va rămâne fără muniții în șapte săptămâni. Dar asta nu era atât de important – dacă nu se întâmpla vreun miracol, ar fi rămas fără combustibili în patru.

Toată lumea știa că dacă ar fi fost urmat planul Petrei India ar fi fost capabilă să continue la infinit o astfel de ofensivă, iar epuizarea ar fi distrus deja rezistența birmană. Războiul ar fi fost purtat pe pământ thailandez, iar armata indiană nu s-ar fi târât neputincioasă sub presiunea unui orar necruțător.

Nu vorbeau în camera de lucru, dar la mese discutau despre aceste lucruri cu grijă, indirect. Era oare prea târziu să se treacă la o altă strategie? Nu chiar – dar pentru asta ar fi fost nevoie de retragerea strategică a grosului armatei Indiei, ceea ce ar fi fost imposibil de ascuns poporului și mass-mediei. Din punct de vedere politic ar fi fost un dezastru. Dar dacă ar fi rămas fără gloanțe sau combustibil ar fi fost chiar și mai dezastruos.

– Oricum va trebui să concepem planuri de retragere, zise Sayagi. Dacă nu se întâmplă vreun miracol pe câmpul de luptă – geniul vreunui comandant rămas până acum invizibil, vreo criză politică în Birmania sau Thailanda – o să avem nevoie de un plan ca să ne salvăm oamenii.

– Nu cred că o să avem voie să ne pierdem timpul cu asta, replică cineva.

Petra spunea rareori ceva în timpul meselor, în ciuda noului ei obicei de a sta la masă alături de câte un grup de planificatori. De data asta însă vorbi.

– Faceți-o în minte.

Ei se opriră pentru o clipă, apoi Sayagi aprobă din cap.

– Bună idee. Fără să ne confruntăm.

De atunci încolo o parte a meselor consta în rapoarte criptice ale membrilor echipei privind stadiul fiecărei bucățele a planului de retragere.

O altă ocazie în care Petra vorbi nu avea nimic de-a face cu planurile militare în sine. Cineva spusese în glumă că acum ar fi momentul pentru o întoarcere a lui

Bose. Petra cunoștea povestea lui Subhas Chandra Bose, Netaji al Armatei Naționale Indiene anti britanice, sprijinite de japonezi, din al Doilea Război Mondial. Când la sfârșitul războiului murise într-un accident de avion în drum spre Japonia, printre indieni se născuse legenda că nu murise cu adevărat, ci trăia, pregătindu-se să se întoarcă într-o zi și să-și conducă poporul spre libertate. În secolele care urmaseră a invoca întoarcerea lui Bose era în același timp o glumă și un comentariu serios – conducerea contemporană era la fel de ilegală cum fusese Rajahul britanic.

De la menționarea lui Bose conversația devie la o discuție despre Gandhi. Cineva începu să vorbească despre „rezistență pașnică” – desigur, fără să implice faptul că cineva de la Planificare ar intenționa așa ceva – iar altcineva spuse: „Nu, asta înseamnă rezistență pasivă.”

În acel moment vorbi Petra.

– Suntem în India, și voi cunoașteți cuvântul. E *satyagraha*, și nu înseamnă deloc rezistență pașnică sau pasivă.

– Nu toată lumea vorbește hindi aici, zise un planificator tamil.

– Dar toată lumea ar trebui să-l cunoască pe Gandhi. Sayagi fu de acord cu ea.

– *Satyagraha* este altceva. Dorința de a îndura mari suferințe personale în scopul de a face ceea ce este drept.

– Și care e diferența?

– Uneori, zise Petra, ceea ce e drept nu e pașnic și pasiv. Contează ca tu să nu te ferești de consecințe. Suporti ceea ce trebuie să suporti.

– Sună mai mult a curaj decât a orice altceva, spuse băiatul tamil.

– Curajul de a face ceva corect, aprobă Sayagi. Curajul chiar și atunci când nu ai cum să câștigi.

– Ce s-a întâmplat cu „prudența e cea mai bună la-tură a vitejiei“ ?

– Un citat dintr-un personaj laș al lui Shakespeare, sublinie altcineva.

– Nu e totuși o contradicție, spuse Sayagi. Circumstanțele sunt complet diferite. Dacă există o șansă de izbândă mai târziu printr-o retragere acum, forțele se păstrează intacte. Dar personal, ca individ, dacă știi că prețul unui lucru drept este o pierdere sau o suferință groaznică, sau chiar moartea, *satyagraha* înseamnă să fii și mai hotărât să faci ceea ce e drept, de teamă ca frica să nu te facă nedrept.

– Oh, paradoxuri în paradoxuri.

Dar Petra trecu de la filozofia superficială la cu totul altceva.

– Încerc, zise ea, să înfăptuiesc *satyagraha*.

În tăcerea care urmă, știu că cel puțin unii vor înțelege. Era în viață acum pentru că nu reușise *satyagraha*, pentru că nu făcuse întotdeauna ceea ce era drept, ci numai ce era necesar pentru a supraviețui. Și se pregătea să schimbe asta. Să facă ceea ce e drept indiferent dacă mai trăia sau nu. Dintr-un motiv oarecare – respect față de ea, disconfort dat de intensitatea ideii, sau gândire serioasă – ei rămaseră tăcuți până la sfârșitul mesei și apoi vorbiră despre lucrurile cotidiene.

Războiul dura de o lună, și Ahile le vorbea zilnic, încurajându-i, despre victoria care era iminentă chiar dacă în particular ei se confruntau cu problemele crescânde ale readucerii armatei în țară. Avuseseră loc câteva victorii, iar în două puncte armata Indiei se afla deja pe teritoriul Thailandeii – dar asta nu făcea decât să prelungească liniile de aprovizionare și să aducă din nou militarii în ținuturile muntoase, unde numărul mare de soldați nu putea face față inamicului și în plus

să mai fie și aprovizionați. Aceste ofensive consumaseră combustibilul și munițiile. În câteva zile urmau să fie nevoiți să aleagă pentru combustibil între cisterne și camioane. Erau pe cale să devină o armată de infanteriști foarte înfometati.

Imediat ce Ahile plecă, Sayagi se ridică în picioare.

– E timpul să punem pe hârtie planul de retragere și să-l înaintăm. Trebuie să declarăm că am învins și să ne retragem.

Nimeni nu se opuse. Chiar dacă televiziunile și rețeaua erau pline de povești despre marea victorie indiană, intrarea în Thailanda, planurile trebuiau puse pe hârtie, ordinele date, cât încă mai aveau timp și destul combustibil ca să le ducă la îndeplinire.

Așa că își petrecură dimineața scriind fiecare componentă a planului. Sayagi, ca lider de facto, le asamblă într-un singur set coerent de documente. Între timp Petra navigă pe net și lucră la proiectul care-i fusese desemnat de către Ahile, neluând parte la ceea ce făceau ei. Nu aveau nevoie de ea pentru asta, iar pupitrul ei era cel mai îndeaproape monitorizat de Ahile. Atâta timp cât era supusă, Ahile s-ar fi putut să nu observe ce făceau ceilalți.

Când aproape terminară ea vorbi, deși știa că Ahile va fi repede informat despre ceea ce spusese – poate chiar asculta cu ajutorul microfonului din urechea sa.

– Înainte de a-l trimite pe mail, zise ea, postați-l pe net.

La început probabil se gândiră că ea se referea la rețeaua internă, unde toți puteau să-l citească. Apoi văzură că zgâriase cu unghia, pe o bucată aspră de hârtie igienică de culoare închisă, o adresă de net pe care acum le-o întindea.

Era forumul „Locke” al lui Peter Wiggin.

O priviră ca pe o nebună. Să postezi planuri militare într-un loc public?

Apoi Sayagi dădu din cap.

– Interceptează toate e-mailurile, zise. Țsta e singurul mod în care poate ajunge chiar la Chapekar.

– Să faci publice secretele militare, zise cineva. Nu era nevoie să termine. Cunoșteau pedeapsa.

– *Satyagraha*, spuse Sayagi. Luă hârtia cu adresa și se așeză ca să acceseze acel site: Eu sunt cel care face asta, nimeni altcineva. Voi ceilalți m-ați atenționat să n-o fac. Nu există niciun motiv ca mai mult de o persoană să riște să suporte consecințele.

Câteva clipe mai târziu, datele ajungeau pe forumul lui Peter Wiggin.

Abia atunci trimiseră mesajul la comandantul general – care urma să treacă prin computerul lui Ahile.

– Sayagi, zise cineva. Vezi ce e postat aici? Pe site?

Petra trecu și ea pe forumul lui Locke și descoperi că articolul de fond era intitulat „Trădarea Chinei și căderea Indiei”. Subtitlul spunea: „Oare și China va cădea victimă planurilor sucite ale unui psihopat?”

Chiar în timp ce citeau eseul lui Locke care analiza cum China făcuse promisiuni atât Thaiandei, cât și Indiei, și va ataca acum când ambele armate erau descoperite și, în cazul Indiei, dispersate, primiră cu toții mesaje conținând același eseu, introdus în sistem de urgență. Asta însemna că la nivel înalt se lămuriseră deja – Chapekar era la curent cu ceea ce pretindea Locke.

În consecință, planurile trimise de ei pentru retragerea imediată a trupelor indiene din Birmania ajunseseră la Chapekar exact în momentul în care erau necesare.

– Toguro, oftă Sayagi. Părem niște genii.

– Chiar suntem genii, protestă unul, și toată lumea râse.

– Crede cineva, întrebă băiatul tamil, că vom mai auzi vreo laudă de la prietenul nostru belgian despre cât de bine merge războiul?

Aproape ca un răspuns, afară se auziră focuri de armă.

Petra simți un fior de speranță: Ahile încercase să fugă și fusese împușcat.

Dar apoi o idee prețioasă luă locul speranței: Ahile prevăzuse această posibilitate și avea deja propriii oameni care să-i asigure evadarea.

Și în final, disperare: Când va veni după mine, mă va ucide sau mă va lua cu el?

Alte focuri de armă.

– Poate, zise Sayagi, ar trebui să ne dispersăm.

Se îndreptă spre ușă când aceasta se deschise și Ahile intră, urmat de șase soldași sikh purtând arme automate.

– Ia loc, Sayagi, zise Ahile. Mă tem că avem niște ostatici aici. Cineva a făcut afirmații nepotrivite despre mine pe net, și când am refuzat să fiu reținut pe durata anchetei au început împușcăturile. Din fericire, am câțiva prieteni și, în timp ce îi aștept să-mi asigure transportul spre o zonă neutră, voi îmi garantați siguranța.

Imediat, doi absolvenți sikh ai Școlii de Luptă se ridicară și le spuseră soldaților lui Ahile:

– Ne amenințați cu moartea?

– Atâta timp cât sunteți în slujba dușmanului, răspunse unul dintre ei.

– El e dușmanul! spuse elevul sikh, arătând spre Ahile.

– Credeți că chinezii vor fi mai amabili cu poporul nostru decât au fost cei de la New Delhi? spuse și celălalt.

– Amintiți-vă cum au tratat chinezii Tibetul și Taiwanul! Țsta e viitorul nostru, din cauza lui!

Soldații sikh șovăiau vizibil.

Ahile scoase un pistol de la spate și-i ucise pe soldați, unul după altul. Ultimii doi avură timp să încerce să se arunce asupra lui, dar fiecare glonț își atinse ținta.

Ecoul împușcăturilor încă mai răsuna în încăperea când Sayagi spuse:

– De ce nu au tras în tine?

– I-am pus să-și descarce armele înainte de a intra. Le-am spus că nu vrem să se întâmple vreun accident. Dar să nu credeți că mă puteți copleși fiindcă sunt singur și cu un pistol pe jumătate descărcat. Camera asta e demult înțesată de explozibili, care se declanșează atunci când inima mea încetează să bată sau când activez un controller implantat sub pielea de pe pieptul meu.

Un telefon mobil sună și Ahile răspunse fără să coboare pistolul.

– Nu, mă tem că unul dintre soldații mei a pierdut controlul, și pentru siguranța copiilor a trebuit să împușc pe câțiva dintre propriii mei oameni. Situația e neschimbată. Monitorizez perimetrul. Rămâneți pe loc, și copiii vor fi în siguranță.

Petrei îi veni să râdă. Cei mai mulți elevi ai Școlii de Luptă erau mai în vârstă decât Ahile.

Ahile închise telefonul și-l puse în buzunar.

– Mă tem că le-am spus că v-am luat ostatici înainte de a fi adevărat.

– Te-au prins cu pantalonii jos, nu? zise Sayagi. N-aveai de unde să știi că vei avea nevoie de ostatici, altfel am fi cu toții aici. Nu sunt explozibili în cameră.

Ahile se întoarce spre el și, calm, îl împușcă în cap. Sayagi se chirce și căzu. Câțiva țipară. Ahile reîncarcă liniștit pistolul.

Nimeni nu-l atacă în timp ce reîncarca.

Nici măcar, gândi Petra, eu.

Nimic nu transformă privitorii în legume ca o crimă cu sânge rece.

– *Satyagraha*, zise Petra.

Ahile se răsuci spre ea.

– Ce-i asta? În ce limbă?

– Hindi, răspunse ea. Înseamnă „trebuie să suporti ceea ce este necesar“.

– Gata cu hindi, zise Ahile. Toată lumea. Sau orice altă limbă decât Esențiala. Iar dacă vorbiți, ar fi bine să vorbiți cu mine, și ar fi bine să nu fie ceva stupid și sfidător ca vorbele care i-au adus moartea lui Sayagi. Dacă merge totul bine, salvatorii mei vor fi aici în câteva ore. Atunci Petra și cu mine vom pleca și vă vom lăsa pe mâna noului vostru guvern. Un guvern chinez.

Mulți se uitară la Petra. Ea îi zâmbi lui Ahile.

– Deci ușa cortului tău e încă deschisă?

El îi întoarce zâmbetul. Cu căldură. Cu dragoste. Ca un sărut.

Dar ea știa că o ia cu el doar pentru a se bucura de perioada în care ea și-ar fi făcut false speranțe, înainte ca el s-o împingă din elicopter sau s-o stranguleze pe pista de decolare sau, dacă devenea prea nerăbdător, pur și simplu s-o împuște în timp ce se pregătea să-l urmeze afară din cameră. Timpul lui petrecut împreună cu ea se terminase. Trimful lui era aproape – arhitectul cuceririi Indiei de către China se întorcea în China ca un erou. Deja complotând cum să preia conducerea

asupra noului guvern chinez și să pregătească cucerirea celeilalte jumătăți a populației lumii.

Totuși, deocamdată era în viață, la fel și ceilalți elevi ai Școlii de Luptă cu excepția lui Sayagi. Bineînțeles, motivul pentru care murise Sayagi nu era ceea ce-i spusese lui Ahile. Murise pentru că el postase planurile de retragere pe forumul lui Locke. Fiind un plan de retragere în cazul unor atacuri care nu pot fi prevăzute, rămânea utilizabil chiar dacă trupele chineze năvăleau în Birmania, chiar dacă avioanele chineze bombardau soldații care se retrăgeau. Comandanții indieni ar fi fost capabili să opună rezistență. Chinezii ar fi trebuit să lupte din greu înainte de a învinge.

Dar ar fi învins. Apărarea indiană nu putea rezista mai mult de câteva zile, indiferent cât de curajos ar fi luptat. Asta urma să se întâmple atunci când camioanele se vor fi oprit, iar hrana și munițiile se vor fi terminat. Războiul era deja pierdut. Mai rămăsese doar puțin timp pentru ca elita indiană să încerce să scape fugind înainte de năvălirea chinezilor, de neoprit, cu metoda lor decapitează-societatea de a controla țările ocupate.

În timp ce se desfășurau aceste evenimente, absolvenții Școlii de Luptă care ar fi putut salva de la început India din această situație periculoasă și ale căror planuri erau singurele care îi țineau temporar la distanță pe chinezi se aflau într-o încăpere mare alături de șapte cadavre, un pistol și tânărul care îi trădase pe toți.

După mai mult de trei ore se auziră din nou focuri de armă, în depărtare. Bubuiturile tunurilor antiaeriene.

Într-o clipă Ahile era la telefon.

– Nu trageți în avioanele care vin, zise, altfel genile astea încep să moară.

Închise înainte să i se poată răspunde.

Bubuiturile încetară.

Auziră elicele elicopterelor aterizând pe acoperiș.

Ce loc de aterizare stupid, gândi Petra. Doar pentru că acoperișul are însemne de helioport nu înseamnă că trebuie și respectate. Acolo soldații indieni care înconjoară locul ar avea o țintă ușoară și ar vedea tot ce se petrece. Ar ști când Ahile ajunge pe acoperiș. Ar ști ce elicopter să doboare prima dată, pentru că el se află înăuntru. Dacă asta e cel mai bun plan al chinezilor, Ahile o să aibă mai multe greutăți decât crede în utilizarea Chinei drept punct de plecare în cucerirea lumii.

Mai multe elicoptere. Acum că acoperișul era ocupat, câteva aterizară pe sol.

Ușa se deschise brusc, și o duzină de soldați chinezi se răspândiră prin cameră. Un ofițer chinez îi urmă și-l salută pe Ahile.

– Am venit imediat, domnule.

– Bravo, zise Ahile. Să-i urcăm pe toți pe acoperiș.

– Ai zis că ne lași să plecăm! zise unul dintre elevii Școlii de Luptă.

– Într-un fel sau altul, tot în China o să ajungeți. Acum în picioare și aliniați-vă de-a lungul zidului.

Alte elicoptere. Apoi un şuierat, o izbitură și o explozie.

– Proștii, zise băiatul tamil, o să ne omoare pe toți.

– Ce păcat, zise Ahile, îndreptând pistolul spre capul băiatului.

Ofițerul chinez vorbea deja în satrad.

– Așteptați, zise. Nu sunt indienii. Au însemne thailandeze.

Bean, gândi Petra. În sfârșit ai venit. Ori e așa, ori murim. Căci dacă raidul thailandez nu e condus de Bean, thailandezii nu pot avea alt obiectiv decât uciderea a tot ce mișcă în Hyderabad.

Un alt şuierat. Și încă unul.

– Au ras tot ce era pe acoperiș, spuse ofițerul chinez. Clădirea e în flăcări, trebuie să ieșim.

– De fapt a cui a fost ideea tâmpită să aterizați acolo sus? întrebă Ahile.

– Era cel mai apropiat punct din care puteau fi evacuați! răspunse furios ofițerul. N-au mai rămas elicoptere suficiente să-i ia pe toți.

– Vin cu noi, spuse Ahile, chiar dacă va trebui să lăsăm soldații în urmă.

– Oricum îi vom lua în câteva zile. Nu-mi las oamenii în urmă!

Nu e un comandant rău, chiar dacă e cam slab la tactică, gândi Petra.

– Nu ne vor lăsa să decolăm decât dacă geniile lor indiene sunt cu noi.

– Thaiandezii n-o să ne lase deloc să decolăm!

– Ba sigur că o să ne lase, zise Ahile. Sunt aici ca să mă ucidă pe mine și s-o salveze pe ea.

Arată spre Petra.

Deci Ahile știa că Bean era cel care venise.

Petra nu lăsă să i se vadă nimic pe față.

Dacă Ahile se hotăra să plece fără ostateici, era foarte posibil să-i ucidă pe toți. Lipsirea inamicului de resurse. Și, mai important, distrugerea speranțelor.

– Ahile, zise ea, apropiindu-se de el. Hai să-i lăsăm pe ceilalți și să ieșim de-aici. Decolăm de pe pământ. Nu vor ști cine e în elicopter. Dar trebuie să plecăm acum.

În timp ce ea se apropia, el îndreptă pistolul spre pieptul ei.

Ea nici nu se opri, merse drept spre el, trecu de el, se duse la ușă. O deschise.

– Acum, Ahile. Nu trebuie să mori astăzi în flăcări, dar asta se va întâmpla dacă mai aștepți mult.

– Are dreptate, spuse ofițerul chinez.

Ahile rânji și-și plimbă privirea de la Petra la ofițer și înapoi. Te-am făcut de râs în fața celorlalți, gândi Petra. Am demonstrat că noi știm ce trebuie făcut, și tu nu. Acum trebuie să ne omori pe amândoi. Ofițerul nu știe că va muri, dar eu știu. Dar voi muri oricum. Așa că hai să ieșim de aici fără să mai moară și altcineva.

– În camera asta numai tu ești important, zise Petra. Bagă la cap, băiete.

Ahile se întoarce și îndreptă pistolul, întâi către un elev, apoi către altul. Ei dădură înapoi sau tresăriră, dar el nu trase. Coborî mâna cu pistolul și ieși din cameră, apucând-o pe Petra de braț când ajunse în dreptul ei.

– Haide, Pet, zise. Ne cheamă viitorul.

Vine Bean, gândi Petra, iar Ahile nu mă va lăsa să mă despart de el nici cu un metru. Știe că Bean e aici pentru mine, așa că eu sunt singura persoană pe care vrea să fie sigur că Bean n-o va salva niciodată.

Poate într-o zi o să ne ucidem cu toții între noi.

Își aminti de călătoria cu avionul care îi adusese pe ea și pe Ahile în India. Ei doi stând lângă ușa deschisă. Poate azi va avea o altă șansă să moară, luându-l pe Ahile cu ea. Se întrebă dacă Bean ar înțelege că e mai important ca Ahile să moară decât ca ea să trăiască. Mai mult, va ști că ea înțelesese asta? Așa era corect, iar acum, când îl cunoștea pe Ahile, ce fel de om era el, ar fi plătit cu bucurie acest preț și ar fi spus că merită.

SALVAREA

To: Wahabi%inshallah@Pakistan.gov

From: Chapekar%hope@India.gov

Re: Pentru poporul indian

Dragă prietene Ghaffar,

Vă stimez fiindcă atunci când am venit cu o ofertă de pace între cele două familii ale poporului indian ați acceptat-o și v-ați ținut de cuvânt în toate situațiile.

Vă stimez fiindcă toată viața ați pus binele poporului indian mai presus de ambițiile personale.

Vă stimez pentru că în Domnia voastră stă speranța de viitor a poporului meu.

Fac această scrisoare publică, deși v-o trimit neștiind care va fi răspunsul Domniei voastre, căci poporul meu trebuie să afle, cât încă le mai pot vorbi tuturor, ceea ce vă cer și ceea ce vă ofer.

Deoarece chinezii trădători își încalcă promisiunile și amenință să ne distrugă armata, care deja a fost slăbită de trădarea celui numit Ahile, pe care l-am considerat oaspete și prieten, îmi este limpede că fără un miracol marea națiune care este India va fi lipsită de apărare în

fața invadatorilor intrați în țară dinspre nord. În curând, cuceritorul nemilos își va impune voința de la Bengal la Punjab. Dintre toți indienii, numai cei din Pakistan, conduși de Domnia voastră, vor fi liberi.

Vă rog acum să luați asupra dumneavoastră toate speranțele poporului indian. Lupta noastră din următoarele câteva zile vă va da, sper, timpul să readuceți armata la granița dintre noi, unde să fiți pregătiți să înfrunțați dușmanul chinez.

Vă dau permisiunea să traversați frontiera în orice punct va fi necesar ca să vă puteți întări pozițiile defensive. Le ordon tuturor soldaților indieni rămași la granița cu Pakistanul să nu opună niciun fel de rezistență trupelor pakistaneze care pătrund în țara noastră și să coopereze furnizându-le hărți complete ale apărării noastre, toate codurile și cifrurile. Toate materialele noastre de la frontieră vor fi de asemenea la dispoziția Pakistanului.

Vă cer ca oricare cetățean indian ajuns sub conducerea guvernului pakistanez să fie tratat la fel de generos cum ați vrea ca și noi, în situație inversă, să-i tratăm pe cetățenii voștri. Orice jigniri s-ar fi comis în trecut între familiile noastre, haideți să le iertăm reciproc și să nu mai comitem altele, ci să ne tratăm unii pe alții ca frații și surorile, credincioși unor fețe diferite ale aceluiași Dumnezeu și care acum trebuie să se ridice umăr la umăr și să apere India de un invadator al cărui unic zeu este puterea și care venerează cruzimea.

Mulți membri ai guvernului indian, ai armatei și sistemului educațional vor fugi în Pakistan. Vă rog să le deschideți granițele, căci dacă vor rămâne în India doar moartea și captivitatea le va fi viitorul. Toți ceilalți indieni nu au de ce să se teamă de persecuții individuale din partea chinezilor, și pe ei îi implor să nu

fugă în Pakistan, ci să rămână în India unde, cu voia lui Dumnezeu, vor fi curând eliberați.

Eu însumi voi rămâne în India să port povara pe care cuceritorul o va pune pe umerii poporului meu. Voi fi mai degrabă un Mandela decât un de Gaulle. Nu va exista niciun guvern în exil. De acum Pakistanul este guvernul poporului indian. Spun asta cu deplina autorizare a Congresului.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți oamenii de onoare și să le dea libertate.

Prietenul și fratele Domniei voastre, Tikal Chapekar

Zborul deasupra țărmurilor aride din sudul Indiei îi părea lui Bean un vis ciudat, în care peisajul nu se schimbă niciodată. Sau mai degrabă un joc video, unde un computer concepea scenariul zborului, refolosind aceiași algoritmi pentru a crea același tip de scenariu în general, dar nu chiar identic în detalii.

Ca și oamenii. ADN-ul diferă doar cu foarte puțin de la o persoană la alta, și totuși aceste diferențe dau naștere la sfinți și monștri, nebuni și genii, constructori și demolatori, oameni care oferă dragoste și oameni care se folosesc de ea. În țara asta, India, trăiesc mai mulți oameni decât au trăit în întreaga lume acum trei sau patru secole. Astăzi trăiesc aici mai mulți oameni decât în întreaga istorie a lumii începând cu vremurile lui Hristos. Toată istoria din Biblie și din Iliada, a lui Herodot și Ghilgameș, tot ceea ce au reconstituit arheologii și antropologii, toate acele relații interumane, toate acele realizări ar putea fi retrăite de oamenii peste care zburăm chiar acum și mai rămân încă alții care să trăiască povești noi pe care nimeni nu le va auzi.

Doar în câteva zile China urmează să cucerească suficienți oameni ca să refacă cinci mii de ani de istorie umană, și îi va trata ca pe iarbă, tunsă până ajunge la același nivel, tot ce se ridică peste această limită fiind aruncat ca un gunoi.

Iar eu ce fac? Călătoresc într-o mașinărie care i-ar fi provocat bătrânului profet Ezechiel un atac de cord, înainte chiar de a apuca să scrie că a văzut un rechin pe cer. Sora Carlotta obișnuia să glumească spunând că Școala de Luptă este roata din cer pe care a văzut-o Ezechiel în viziunea lui. Și acum iată-mă, ca un personaj apărut dintr-o viziune antică, iar eu ce fac? Exact, din miliardele de oameni pe care i-aș fi putut salva, îl aleg pe cel pe care îl cunosc și-mi place cel mai mult, și risc viețile a câtorva sute de soldați buni ca s-o fac. Dacă scăpăm cu viață de aici, ce voi face în continuare? Îmi voi petrece cei câțiva ani de viață care mi-au mai rămas ajutându-l pe Peter Wiggin să-l învingă pe Ahile pentru a putea realiza exact ceea ce Ahile este pe punctul de a realiza – unirea omenirii sub conducerea unei singure minți bolnave și ambițioase?

Surorii Carlotta îi plăcea să citeze o altă frază biblică – deșertăciune, deșertăciune, totul e doar deșertăciune. Nu e nimic nou sub soare. Un timp pentru a risipi pietrele și un timp pentru a le clădi.

Ei, și dacă Dumnezeu tot nu spune nimănui pentru ce sunt pietrele, aș putea să le las în pace și să mă duc la prietena mea, dacă pot.

Apropiindu-se de Hyderabad interceptară o mulțime de discuții prin radio. Chiar și probleme tehnice ale armatei, nu numai traficul pe net care era de așteptat în urma atacului-surpriză al Chinei asupra Birmaniei care fusese declanșat de eseul lui Peter. Când se

apropiară mai mult, putură să distingă pe computerele de la bord semnaturile radio atât ale trupelor chineze, cât și ale celor indiene.

– Se pare că echipa de recuperatori a lui Ahile a ajuns înaintea noastră, zise Suriyawong.

– Dar nu trage nimeni, observă Bean. Ceea ce înseamnă că au ajuns deja înăuntru și i-au luat ostatici pe elevii Școlii de Luptă.

– Corect. Sunt trei elicoptere pe acoperiș.

– Trebuie să fie și mai multe jos, dar hai să le complicăm viețile și să le radem pe astea trei.

Virlomi avea presimțiri rele.

– Dacă vor crede că îi atacă armata indiană și ucid ostatici?

– Ahile nu e așa de prost să nu fie sigur cine trage înainte de a începe să-și consume complet biletul de liberă trecere.

Totul fu ca un exercițiu de tragere la țintă, trei rachete lovind cele trei elicoptere, și gata.

– Acum să trecem la propulsia cu elice și să ne arătăm însemnele Thailandeii, spuse Suriyawong.

Ca de obicei, elicopterul făcu o mișcare neplăcută de cădere și ridicare bruscă atunci când porniră elicele. Dar Bean era obișnuit cu senzația de greață și reuși să remarce, prin fereastră, că trupele indiene ovaționau și le făceau cu mâna.

– O, dintr-odată noi suntem băieții buni, zise Bean.

– Cred că suntem doar băieții nu-chiar-atât-de-răi, replică Suriyawong.

– Eu cred că ne asumăm un risc iresponsabil în privința vieților prietenilor mei, spuse Virlomi.

Bean își reveni imediat.

– Virlomi, eu îl cunosc pe Ahile, și singura cale să-l oprim să-i ucidă pe prietenii tăi, doar ca să ne facă în

ciudă, este să-l facem să fie speriat și dezechilibrat. Să nu-i dăm timp să-și afișeze malițiozitatea.

– Vreau să spun că, dacă una dintre rachete pierde direcția, ar putea lovi camera în care se află ei și să-i omoare pe toți.

– Oh, asta te îngrijorează? zise Bean, Virloomi, eu i-am antrenat pe oamenii ăștia. Sunt situații în care ar putea greși, dar asta nu e una dintre ele.

Virloomi aprobă din cap.

– Înțeleg. Încrederea comandantului în acțiune. A trecut mult timp de când n-am mai avut un pluton al meu.

Câteva elicoptere rămaseră în aer supraveghind perimetrul; majoritatea coborâră în fața clădirii în care se afla încăperea strategilor. Suriyawong îi informase deja din timpul zborului pe comandanții de companii care trebuiau să pătrundă în clădire. Acum sări din elicopter imediat ce ușa se deschise și, urmat de Virloomi, își puse grupul în mișcare, executând planul.

Într-o clipă elicopterul lui Bean se ridică din nou și, împreună cu un alt elicopter, trecură peste clădire și coborâră pe partea cealaltă. Acolo găsiră cele două elicoptere chineze rămase, cu elicele rotindu-se. Bean îi spuse pilotului să aterizeze astfel încât armele elicopterului lor să fie îndreptate spre lateralele celor două aparate chineze. Apoi el și cei treizeci de oameni ai săi ieșiră pe ambele uși în timp ce trupele chineze de dincolo de spațiul deschis dintre ei făceau același lucru.

Celălalt elicopter al lui Bean rămase în aer, așteptând în caz că ar fi fost nevoie de rachete sau de trupele din interior.

Chinezii copleșeau numeric trupele lui Bean, dar asta nu era o problemă prea mare. Nimeni nu trăgea, deoarece chinezii voiau să scape cu viață și nu exista

nicio speranță s-o facă dacă începea focul, căci elicopterul din aer ar fi distrus pur și simplu ambele aparate ale chinezilor și atunci n-ar mai fi contat ce se întâmplă la sol, nu s-ar mai fi putut întoarce acasă, iar misiunea lor ar fi fost un eșec.

Așa că cele două mici armate se adunară în formație ca regimentele în războaiele napoleoniene, în rânduri distincte. Bean ar fi vrut să strige ceva gen „baioneta la armă” sau „încărcați armă” – dar nimeni nu folosea muschete și în plus ceea ce-l interesa pe el apăruse în ușa clădirii...

Și iată-l, repezindu-se direct spre cel mai apropiat elicopter, ținând-o pe Petra de braț și aproape târând-o după el. Ahile ținea un pistol în mână. Bean ar fi vrut ca unul dintre lunetiștii săi să-l elimine, dar știa că atunci chinezii ar deschide focul, iar Petra ar fi fost cu siguranță ucisă. Așa că îl strigă pe Ahile.

Ahile îl ignoră. Bean știa la ce se gândea – să ajungă în interiorul elicopterului cât timp nu se trage, atunci Bean ar fi vulnerabil, incapabil să-i facă ceva lui Ahile fără s-o vătămeze și pe Petra.

Atunci Bean vorbi în satrad și trăgătorul din elicopterul din aer făcu ceea ce fusese antrenat să facă – trase o rachetă care explodă exact în spatele celui mai apropiat elicopter chinez. Aparatul blocă explozia astfel că Petra și Ahile nu fură răniți – dar elicopterul se legănă într-o parte apoi, în timp ce paletele elicei se rupeau de pământ, se răsturnă pe partea cealaltă și se zdrobi de cazarmă. Câțiva soldați se strecurară afară din el, încercând să-i scoată pe ceilalți răniți înainte ca aparatul să ia foc.

Ahile și Petra se aflau acum în mijlocul unui spațiu deschis. Singurul elicopter chinez rămas era prea departe pentru a alerga până la el. Făcu singurul lucru pe

care îl putea face în acele circumstanțe. O trase pe Petra în fața lui, cu pistolul la tâmplă. Nu era o mișcare pe care s-o înveți la Școala de Luptă. Era luată direct din filme.

Între timp, ofițerul superior chinez – un colonel, dacă Bean își amintea corect cum să interpreteze însemnele rangului, un rang foarte înalt pentru o operațiune de anvergură atât de redusă – se retrase împreună cu oamenii lui. Bean nu trebuia să-i spună să stea departe de Ahile și Petra. Colonelul știa că orice încercare de a se interpune între Ahile și oamenii lui Bean ar fi dus la deschiderea focului, întrucât nu era decât un armistițiu valabil atâta timp cât Bean avea posibilitatea să-l ucidă pe Ahile în momentul în care îi făcea vreun rău Petrei.

Fără să se uite la soldații de lângă el, Bean întrebă:
– Are cineva un pistol cu tranchilizante?

Cineva îi puse unul în palma deschisă. Auzi un murmur:

– Să ții mâna și pe unul real.

Iar altcineva spuse:

– Sper că armata indiană să nu-și dea seama că Ahile nu-i are cu el pe niciunul din puștii indieni. S-ar putea să nu le pese prea mult de o armeană.

Bean aprecie faptul că oamenii lui gândeau situația ca un întreg. Însă acum nu era timp de laude.

Se despărți de oamenii lui și păși înspre Ahile și Petra. În timp ce mergea, îi văzu pe Suriyawong și Virlomi ieșind pe ușa pe care tocmai ieșise și colonelul chinez. Suriyawong strigă:

– Totul e sub control. Încărcăm. Ahile a ucis doar pe unul dintre ai noștri.

– Unul dintre „ai noștri“? zise Ahile. De când Sayagi a devenit unul dintre ai voștri? Vrei să spui că

pot să omor pe oricine altcineva și nu vă pasă, dar dacă mă ating de vreun camarad de la Școala de Luptă sunt un criminal?

– N-o să te urci în elicopterul ăla cu Petra, zise Bean.

– Știu că n-o să decolez fără ea, răspunse Ahile. Dacă n-o am cu mine, o să fărâmi elicopterul în bucățele atât de mici că o să fie nevoie de un pieptene să le adune.

– Atunci presupun că o să pun unul dintre lunetiștii mei să te împuște.

Petra zâmbi.

Îi spunea, da, fă-o.

– Colonelul Yuan-Xi va considera atunci misiunea sa ca fiind eșuată și va uide cât mai mulți dintre voi va putea. Începând cu Petra.

Bean văzu că ofițerul își urcase oamenii la bordul elicopterului – cei care veniseră cu el din clădire și cei care ieșiseră din elicoptere când aterizase Bean. Numai el, Ahile și Petra mai rămăseseră afară.

– Colonele, zise Bean, singura cale să nu se sfârșească totul într-o baie de sânge este să ne credem reciproc pe cuvânt. Vă promit că atâta timp cât Petra e în viață, teafără, și vine cu mine, puteți decola în siguranță fără ca eu sau forța mea de atac să intervenim.. Dacă Ahile e cu voi sau nu n-are nicio importanță pentru mine.

Zâmbetul Petrei se șterse, înlocuit cu o expresie de furie evidentă. Ea nu voia ca Ahile să scape.

Dar spera încă să supraviețuiască – de asta nu spuse nimic, pentru ca Ahile să nu știe că ea îi cerea moartea chiar cu prețul vieții ei.

Ceea ce nu știa ea era faptul că ofițerul chinez trebuia să îndeplinească un minim de condiții pentru ca misiunea sa să reușească – trebuia ca Ahile să fie cu el când pleca. Dacă nu, o mulțime de oameni vor muri, și

pentru ce? Ahile făcuse deja ce era mai rău. De aici înainte, nimeni nu va mai crede vreodată în cuvântul său. Puterea pe care o va avea de acum va fi datorată forței și fricii, nu vicleniei. Ceea ce însemna că-și va face în fiecare zi dușmani, împingând oamenii în brațele adversarilor.

Ar putea să mai câștige bătălii și războaie și chiar ar putea să pară că a triumfat întru totul dar, ca și Caligula, va transforma oamenii cei mai apropiați lui în asasini. Iar când va muri, locul îi va fi luat de oameni la fel de răi, dar poate nu la fel de nebuni. Dacă l-ar ucide acum n-ar avea prea mare importanță pentru omenire.

Însă dacă Petra va rămâne în viață ar avea mare importanță pentru Bean. Făcuse greșeli din cauza cărora muriseră Poke și sora Carlotta. Dar astăzi nu va mai face greșeli. Petra va trăi pentru că Bean n-ar fi suportat un alt deznodământ. Ea n-avea nimic de făcut în privința asta.

Colonelul cântărea situația.

Ahile nu.

– Mă duc la elicopter acum. Degetele mele sunt foarte strânse pe trăgaci. Nu mă face să tremur, Bean.

Bean știa ce gândește Ahile: Pot să-l ucid pe Bean în ultimul moment și să scap sau trebuie să-mi amân pe altă dată plăcerea asta?

Iar acest lucru era un avantaj pentru Bean, deoarece judecata lui nu era umbrită de gânduri de răzbunare personală.

Ba era, își dădu el seama. Pentru că și el încerca să se gândească la un mod de a o salva pe Petra și totuși să-l ucidă pe Ahile.

Colonelul înaintă până în spatele lui Ahile și strigă către Bean:

– Ahile este arhitectul victoriei mărețe a Chinei și trebuie să ajungă la Beijing pentru a fi primit cu onoruri. Ordinele mele nu spun nimic despre armeană.

– Fără ea nu ne vor lăsa să decolăm, prostule, zise Ahile.

– Domnule, vă dau cuvântul meu. Deși Ahile a ucis deja o femeie și o fată care nu-i făcuseră decât bine și ar merita să moară pentru crimele sale, vă voi lăsa să plecați, și pe el, și pe voi.

– Atunci nu există niciun conflict între misiunile noastre, acceptă colonelul. Sunt de acord cu condițiile tale, dacă și voi sunteți de acord să vă purtați cu oamenii mei rămași în urmă conform regulilor războiului.

– De acord, rosti Bean.

– Eu răspund de această misiune, spuse Ahile, și nu sunt de acord.

– De misiunea noastră nu, domnule, replică ofițerul.

Bean știa exact ce va face Ahile. Va lua pistolul de la tâmpla Petrei pentru a-l împușca pe colonel. Ahile se aștepta ca această mișcare să surprindă, dar Bean nu era deloc surprins. Mâna în care avea arma cu tranchilizante se ridica deja înainte chiar ca Ahile să înceapă să se întoarcă spre colonel.

Dar Bean nu era singurul care știa la ce să se aștepte din partea lui Ahile. Colonelul se apropiase în mod deliberat de Ahile, astfel încât când acesta mișcă pistolul ofițerul lovi aruncându-i arma din mână. În același moment cu cealaltă mână izbi brațul lui Ahile aproape de cot și, deși lovitura părea a fi aproape lipsită de forță, brațul se îndoi dezgustător spre exterior. Ahile răcni de durere și căzu în genunchi, dându-i drumul Petrei. Ea se aruncă imediat într-o parte, afară din bătaia armelor, și în acel moment Bean trase. Reuși să-și ajusteze ținta în ultima fracțiune de secundă, și mica săgeată lovi

cămașa lui Ahile cu asemenea forță încât, deși doza se sparse la contactul cu hainele, tranchilizantul se scurse prin material și pătrunse în pielea lui Ahile. Se prăbuși pe loc.

– E doar tranchilizant, spuse Bean. O să se trezească peste vreo șase ore cu o durere de cap.

Colonelul nu-i dădu nicio atenție lui Ahile, cu ochii fixați pe Bean.

– Acum nu mai există ostatici. Dușmanul e la pământ. Cât de valabil vă e cuvântul, domnule, când circumstanțele în care a fost dat s-au modificat?

– Oamenii de onoare, zise Bean, sunt frați indiferent de uniforma pe care o poartă. Puteți să-l luați la bord și să decolați. Vă recomand să zburati în formație cu noi până la sud de apărarea de la Hyderabad. Apoi veți urma cursul vostru, iar noi pe al nostru.

– Un plan înțelept, aprobă colonelul.

Îngenunche și începu să ridice trupul inert al lui Ahile. Era o treabă complicată, așa că Bean, deși scund, îl ajută apucând de picioare.

Petra era deja în picioare, iar când Bean îi aruncă o privire văzu că se întinde după pistolul lui Ahile, care zăcea pe pământ lângă ea. Bean aproape îi putea citi gândurile. Era tentant să-l ucidă pe Ahile cu propriul lui pistol – iar Petra nu-și dăduse cuvântul.

Dar înainte ca ea să poată face vreo mișcare spre armă, Bean îndreptă spre ea pistolul cu tranchilizante.

– Și tu ai putea să te trezești peste șase ore cu o durere de cap.

– Nu-i nevoie, zise ea. Știu că și eu sunt legată prin cuvântul tău.

Și, fără să se oprească la pistol, veni și-l ajută pe Bean să care trupul lui Ahile.

Îl împinseră prin ușa larg deschisă a elicopterului. Soldații dinăuntru îl apucară și-l duseră în spate, probabil într-un loc în care să poată fi imobilizat în timpul manevrelor de zbor. Elicopterul era supraîncărcat, dar numai cu soldați – nu aveau rezerve de hrană sau muniție grea, deci putea zbura normal. Ar fi fost doar inconfortabil pentru pasageri.

– Nu cred că vreți să călătoriți cu acest elicopter, zise Bean. Vă invit să mergeți cu noi.

– Dar nu mergem în aceeași direcție.

– Îl cunosc pe băiatul pe care tocmai l-ați luat la bord. Chiar dacă atunci când se trezește nu-și mai amintește ce ați făcut, cineva o să-i spună într-o zi, și odată ce va ști veți fi ca și însemnat. El nu uită niciodată. Vă va ucide cu siguranță.

– Atunci voi muri ascultând ordinele și îndeplinindu-mi misiunea, zise colonelul.

– Vă asigurăm azil deplin și vă puteți petrece viața ajutând la eliberarea Chinei și a altor națiuni de răul pe care îl reprezintă el.

– Știu că vrei să fii amabil, dar m-ar durea sufletul să știu că mi se oferă asemenea recompense pentru că mi-am trădat țara.

– Țara dumneavoastră e condusă de oameni lipsiți de onoare, spuse Bean. Și totuși sunt susținuți la putere de oameni de onoare ca dumneavoastră. Atunci, cine își trădează țara? Nu avem timp pentru argumente. Eu doar am plantat o idee care să vă infecteze sufletul.

Bean zâmbi. Colonelul îi întoarse zâmbetul.

– Atunci sunteți un diavol, domnule, așa cum noi chinezii am știut întotdeauna că sunteți voi europenii.

Bean îl salută. Ofițerul îl salută și el și se urcă în elicopter.

Ușile elicopterului se închiseră.

Bean și Petra se feriră de curentul provocat de aparatul chinez care se ridica în aer. Așteptă în timp ce Bean ordonă tuturor să urce în elicopterul rămas pe sol. Peste mai puțin de două minute decolă și elicopterul lui, și aparatul thailandez și cel chinez zburară împreună peste clădire, unde li se alăturară celelalte nave ale forței de atac a lui Bean care se ridicau de pe pământ sau se adunau din punctele din care supravegheaseră zona.

Zburară împreună spre sud, încet, propulsate de elice. Nicio armă indiană nu trase asupra lor. Ofițerii indieni știau fără îndoială că cele mai strălucite tinere minți militare ale lor erau duse într-un loc cu mult mai sigur decât Hyderabadul sau orice alt loc din India, după ce chinezii vor veni în forță.

Apoi Bean dădu ordin și elicopterele sale se înălțară, opriră elicele și trecură pe motoare cu reacție pentru a zbura repede înapoi în Sri Lanka.

Înăuntru, Petra stătea posacă în hamurile ei. Virloomi era lângă ea, dar nu-și vorbeau.

– Petra, zise Bean.

Ea nu-și ridică ochii.

– Virloomi ne-a găsit pe noi, nu noi pe ea. Datorită ei am putut să te găsim.

Petra tot nu privi în sus, dar întinse o mână și cuprinse mâinile lui Virloomi, care erau strânse în poală.

– Ai fost bună și curajoasă, zise Petra. Îți mulțumesc pentru compasiune.

Apoi ridică ochii și întâlni privirea lui Bean.

– Ție nu-ți mulțumesc, Bean. Eram gata să-l ucid. Aș fi făcut-o. Aș fi găsit o cale.

– În cele din urmă se va sinucide, zise Bean. Se va întinde prea mult, ca Robespierre, ca Stalin. Alții vor desluși tiparele și până la urmă îl vor duce la ghilotină,

or să considere că le-a ajuns, iar el mai mult ca sigur o să moară.

– Dar pe câți o să-i ucidă în drumul său? Acum mâinile tale sunt pătate de sângele lor, pentru că l-ai lăsat să se urce viu în elicopter. Și ale mele la fel.

– Greșești, zise Bean. El e singurul responsabil pentru crimele lui. Și n-ai dreptate în legătură cu ceea ce s-ar fi întâmplat dacă îl lăsam să te ia cu el. N-ai mai fi trăit până la sfârșitul călătoriei.

– N-ai cum să știi asta.

– Îl cunosc pe Ahile. Când elicopterul s-ar fi ridicat la vreo douăzeci de etaje, te-ar fi împins pe ușă. Și știi de ce?

– Deci ai fi putut să te uiți, zise ea.

– Nu, ar fi așteptat până plecăm, zise Bean. Nu e prost. Consideră că supraviețuirea lui e mult mai importantă decât moartea ta.

– Atunci de ce m-ar fi omorât acum? De ce ești atât de sigur?

– Pentru că te îmbrățișa ca un iubit. Când stătea cu pistolul la capul tău, te ținea cu afecțiune. Cred că voia să te sărute înainte de a te lua la bord. Voia ca eu să văd asta.

– Ea nu l-ar fi lăsat niciodată să o sărute, zise Virloomi cu dezgust.

Dar Petra întâlni privirea lui Bean, iar lacrimile din ochii ei fură răspunsul cinstit la cuvintele lui Virloomi. Îl lăsase deja pe Ahile s-o sărute. La fel ca Poke.

– Te-a însemnat, spuse Bean. Te-a iubit. Ai avut putere asupra lui. După ce n-ar mai fi avut nevoie de tine ca ostatic ca să mă oprească să-l ucid, n-ai mai fi avut pentru ce să trăiești.

Suriyawong se cutremură.

– Ce l-a făcut să fie așa?

– Nimic nu l-a făcut așa, zise Bean. Indiferent ce i s-ar fi întâmplat în viață, indiferent ce foame îngrozitoare i-ar măcina sufletul, el a ales să acționeze pe baza acestor dorințe, el a ales să facă lucrurile pe care le-a făcut. El e singurul responsabil pentru faptele lui, nimeni altcineva. Nici măcar cei care i-au salvat viața.

– Cum am făcut noi astăzi, spuse Petra.

– Sora Carlotta i-a salvat astăzi viața, replică Bean. Ultimul lucru pe care mi l-a cerut a fost să las răzbunarea în seama lui Dumnezeu.

– Crezi în Dumnezeu? Întrebă Suriyawong, surprins.

– Din ce în ce mai mult. Și din ce în ce mai puțin.

Virlomi luă mâinile Petrei și spuse:

– Gata cu învinuirile și gata cu Ahile. V-ați eliberat de el. Puteți avea de acum minute întregi și ore și zile în care să nu trebuiască să vă gândiți la ceea ce v-ar face dacă ar auzi ce spuneți și cum să vă purtați atunci când ar putea să vă urmărească. Singurul mod în care vă mai poate face rău acum este ca voi să continuați să-l purtați în inimi.

– Ascult-o, Petra, zise Suriyawong. Știi, e o zeiță. Virlomi râse.

– Salvez poduri și invoc elicoptere.

– Și m-ai binecuvântat pe mine, zise Suriyawong.

– N-am făcut asta niciodată.

– Când ai călcat pe spatele meu. Întregul meu trup peste acum un drum al zeiței.

– Numai spatele, zise Virlomi. Trebuie să găsești pe altcineva să-ți binecuvânteze fața.

În timp ce glumeau, pe jumătate îmbătați de succes, libertate și de tragedia copleșitoare pe care o lăsau în urmă, Bean o privi pe Petra, văzu lacrimile care îi cădeau în poală, jinduind să poată întindă mâna să le șteargă din ochii ei. Dar la ce bun? Acele lacrimi se născuseră

din fântâni adânci de durere, iar simpla lui mângâiere n-ar fi reușit să le sece izvorul. Asta ar fi luat timp mult, iar el timp nu avea deloc. Dacă Petra va cunoaște fericirea în viață – fericirea, acel lucru prețios despre care vorbea doamna Wiggin – aceasta va veni atunci când ea își va împărți viața cu cineva. Bean o salvase, o eliberase, nu pentru a o putea avea sau pentru a face parte din viața ei, ci ca să nu fie nevoit să poarte povara morții ei așa cum o purta pentru moartea lui Poke și a Carlotei. Într-un fel, era un lucru egoist ceea ce făcuse. Dar pe de altă parte, el nu avea nimic de câștigat pentru sine din munca acestei zile.

Cu excepția faptului că atunci când moartea va veni, mai degrabă mai devreme decât mai târziu, va putea fi mai mândru de ceea ce a făcut astăzi decât de orice altceva în viață. Pentru că astăzi învinsese. În mijlocul tuturor acelor înfrângeri teribile, realizase o victorie. Îl lipsise pe Ahile de una dintre crimele sale favorite. Îi salvase viața prietenei sale cele mai bune, chiar dacă ea încă nu-i era tocmai recunoscătoare. Armata lui făcuse ceea ce avusese el nevoie să facă, și nu fusese pierdută nicio viață a celor două sute de oameni care îi fuseseră încredințați de la început. Până cum el fusese întotdeauna o parte a victoriei altcuiva. Dar astăzi, astăzi el fusese învingătorul.

20.

HEGEMON

To: Chamrajnagar%jawaharlal@ifcom.gov

From: PeterWiggin%freeworld@hegemon.gov

Re: Confirmare

Dle Mareșal Chamrajnagar,

Vă mulțumesc că mi-ați permis să reconfirm numirea dumneavoastră ca Mareșal ca prim act oficial al meu. Amândoi știm că vă dau numai ceea ce deja aveți, în timp ce dumneavoastră, acceptând această recomandare ca și când ar avea însemnătate, redați poziției de Hegemon ceva din demnitatea care i-a fost răpită de evenimentele ultimelor luni. Sunt mulți cei care consideră un gest inutil numirea unui Hegemon care conduce abia o treime din omenire și nu are o influență deosebită nici asupra treimii care îl sprijină oficial. Multe națiuni se străduiesc să ajungă la o înțelegere cu chinezii și aliații lor, iar eu trăiesc sub amenințarea constantă că funcția mea va fi desființată, ca prim gest prin care ar putea câștiga favorurile noii superputeri. Sunt, pe scurt, un Hegemon fără Hegemonie.

Este cu atât mai remarcabil că faceți acest gest generos față de același individ pe care l-ați considerat cândva ca fiind cel mai rău Hegemon posibil. Slăbiciunile caracterului meu pe care le-ați văzut atunci nu au dispărut ca prin minune. Doar prin comparație cu Ahile, și numai într-o lume în care patria dumneavoastră geme sub biciul chinez, am început să apar drept o alternativă atractivă sau ca o sursă de speranță în locul disperării. Dar, indiferent de slăbiciunile mele, am și puncte forte și vă fac această promisiune:

Chiar dacă sunteți legat prin jurământul funcției dumneavoastră să nu folosiți niciodată Flota Internațională pentru a influența cursul evenimentelor de pe Pământ, decât pentru a intercepta armament nuclear sau pentru a-i pedepsi pe cei care îl utilizează, știu că sunteți încă un om al Pământului, un om al Indiei, și vă interesează profund ceea ce se întâmplă tuturor popoarelor, și în special poporului dumneavoastră. În consecință, vă promit că-mi voi dedica tot restul vieții pentru a transforma această lume într-una de care să vă puteți bucura, în numele poporului dumneavoastră, în numele tuturor popoarelor. Și sper că voi fi reușit îndeajuns, înainte ca unul sau altul dintre noi să moară, pentru ca dumneavoastră să fiți fericit că astăzi mi-ați acordat sprijinul.

Cu sinceritate, Peter Wiggin, Hegemon

Mai mult de un milion de indieni reușiră să fugă din India înainte ca stăpânirea chineză să închidă granițele. Dintr-o populație de un miliard jumătate, era mult prea puțin. De cel puțin zece ori mai mulți fură deportați în

cursul anului următor din India în ținuturile reci ale Manciei și în deșerturile înalte Sinkiang. Printre cei deportați se afla Tikal Chapekar. Chinezii nu au raportat străinilor despre soarta lui sau a oricărui altcuiva dintre „foștii opresori ai poporului indian“. Același lucru, la o scară mult mai mică, se întâmplase cu elitele de la guvernarea Birmaniei, Thailandeii, Vietnamului, Cambodgiei și Laosului.

Ca și când această redesenare a hărții lumii nu era de ajuns, Rusia anunță că se alătură Chinei ca aliat și consideră națiunile din estul Europei care nu fuseseră membri loiali ai Noului Pact Varșovia drept provincii rebele. Fără să tragă niciun foc de armă. Rusia reuși, doar prin simpla promisiune că nu va fi un stăpân atât de îngrozitor cum era China, să rescrie Pactul Varșovia până ce acesta deveni mai mult sau mai puțin constituția unui imperiu care includea toată Europa de la est de Germania, Austria și Italia la sud, și la est de Suedia și Norvegia în nord.

Națiunile epuizate din vestul Europei se grăbiră să ureze bun-venit „disciplinei“ aduse de Rusia în Europa, iar Rusiei îi fu imediat acordată deplina apartenență la Comunitatea Europeană. Deoarece Rusia controla acum voturile a peste jumătate din membrii comunității, erau necesare lupte constante pentru a păstra o oarecare aparență de independență, și decât să joace acest joc Marea Britanie, Irlanda, Islanda și Portugalia părăsiră Comunitatea Europeană. Dar chiar și ei își dădură silința să-l asigure pe ursul rus că acest lucru se petrecea din motive pur economice și în realitate primeau cu bucurie interesul reînnoit al Rusiei față de Occident.

America, de mult timp devenită coada câinelui chinez în materie de comerț, mârâi câte ceva despre drepturile

omului și apoi se întoarce ca de obicei la afaceri, utilizând sateliții de cartografiere pentru a retrasa harta lumii astfel încât să se potrivească noii realități și vânzând atlasele obținute. În Africa subsahariană, unde India fusese cândva singurul partener economic și avusese cea mai mare influență culturală, pierderea Indiei fu mult mai devastatoare, iar ei denunțară cu loialitate cucerirea chineză, cu toate că se străduiau să găsească noi piețe pentru mărfurile lor. America Latină condamnă cu și mai multă tărie toți agresorii, dar în lipsă de forțe militare serioase strigătele lor nu putură face niciun rău. În Pacific, Japonia, cu flota sa puternică, își putu permite să se mențină pe poziții; dar celelalte națiuni insulare care se învecinau cu China peste ape nu chiar atât de largi nu se bucurau de un asemenea lux.

În realitate, singura forță care se ridica ferm împotriva Chinei și Rusiei dincolo de granițele bine apărute o reprezentau națiunile islamice. Iranul uită cu generozitate cât de amenințător pândiseră trupele pakistaneze de-a lungul frontierei în lunile premergătoare căderii Indiei, iar arabii se alăturară turcilor din solidaritate musulmană împotriva oricărei năvăliri a rușilor dincolo de Caucaz sau în stepele vaste ale Asiei centrale. Nimeni nu crezuse de fapt că militarii musulmani ar putea rezista mult în fața unui atac serios al Chinei, iar Rusia era aproape la fel de periculoasă, dar islamicii își lăsară deoparte plângerile, își puseră credința în Allah, și-și burdușiră granițele cu avertismente că își vor vinde scump pielea.

Așa era lumea în ziua în care Peter „Locke“ Wiggin fu numit noul Hegemon. China anunță că interpreta numirea oricărui hegemon drept un afront, dar Rusia fu puțin mai tolerantă, în special din cauză că multe din guvernele care îi dăduseră votul lui Wiggin declaraseră

public că această funcție era mai mult onorifică decât efectivă, un gest în favoarea unității și păcii, și în niciun caz o încercare de a da peste cap cuceririle care aduseseră „pacea” unei lumi instabile.

Dar în particular mulți dintre liderii acelorași guverne îl asiguraseră pe Peter că se așteptau ca el să facă tot posibilul să determine „transformări” diplomatice în țările ocupate. Peter îi ascultă politicoș și le spuse cuvinte liniștitoare, dar nu simțea decât dispreț pentru ei – căci fără putere militară nu avea cum să negocieze cu nimeni despre nimic.

Primul său act oficial fu reconfirmarea numirii Mareșalului Chamrajnagar – acțiune pe care China o denunță oficial drept ilegală întrucât funcția de Hegemon nu mai exista, și deoarece ei nu aveau nimic de-a face cu reînnoita conducerea a Flotei de către Chamrajnagar nu vor mai contribui financiar nici la Hegemonie, nici la Flotă. Apoi Peter îl confirmă pe Graff în funcția de ministru al colonizării – și, din nou, întrucât munca lui se referea la lumea din afară, China nu putu face nimic altceva decât să-și înceteze contribuția la fonduri.

Dar următoarea decizie a lui Peter fu determinată de lipsa de bani. Mută capitala Hegemoniei din fosta Olandă și restitui Țărilor de Jos autoguvernarea, ceea ce conduse imediat la oprirea imigrației fără restricții în aceste țări. Închise majoritatea oficiilor Hegemoniei din întreaga lume cu excepția celor pentru cercetări medicale și agricole și a programelor de asistență. Mută cea mai mare parte a birourilor în Brazilia, lucru care avu mai multe avantaje:

În primul rând, era o țară destul de mare și de puternică pentru ca dușmanii Hegemoniei să nu se grăbească s-o provoace prin asasinarea Hegemonului în interiorul granițelor sale.

În al doilea rând, se afla în emisfera sudică, având puternice legături economice cu Africa, Americile și țările din Pacific, deci prezența lui Peter acolo îl menținea la curent cu relațiile comerciale și politice internaționale.

Și în al treilea rând, Brazilia îl invitase pe Peter Wiggin să vină acolo. Nimeni altcineva n-o mai făcuse.

Peter nu-și făcea iluzii în legătură cu ceea ce devenise funcția de Hegemon. Nu se așteptase ca cineva să vină la el. El se îndreptă spre ei.

De aceea părăsi Haiti și traversă Pacificul până la Manila, unde Bean și armata sa thailandeză împreună cu indienii salvați de ei își găsiseră azil temporar. Peter știa că Bean era încă furios pe el, așa că fu ușurat să afle nu numai că Bean fusese de acord să se întâlnească, ci îl și trată cu vizibil respect atunci când sosi. Cei două sute de soldați ai săi îi dădură onorul, iar când Bean îl prezintă Petrei, lui Suriyawong, lui Virilomi și celorlalți foști elevi ai Școlii de Luptă, își alege cuvintele ca și când și-ar fi prezentat prietenii unui om de rang înalt.

În fața tuturor, Bean ținu un scurt discurs.

– Excelenței sale Hegemonul îi pun la dispoziție serviciile acestor soldați – veterani de război, foști adversari, iar acum, datorită trădării, exilați din patria lor și despărțiți de camarazii de arme. Nu a fost decizia mea și nici a unei majorități. Fiecărui dintre cei de față i s-a oferit posibilitatea de a alege, și a ales să se pună în slujba noastră. Suntem puțini, dar și înainte națiunile ne-au considerat valoroase serviciile. Sperăm că acum putem servi o cauză mai presus de orice națiune, al cărei final va fi stabilirea unei noi și onorabile ordini mondiale.

Peter fu surprins doar de formalitatea ofertei și de faptul că fusese făcută fără nicio negociere prealabilă.

Mai observase și că Bean aranjase să fie prezenți reporteri. Va apărea la știri. Astfel că Peter răspunse pe scurt și pompos acceptând oferta lor, laudându-le realizările și exprimându-și regretul față de suferințele popoarelor lor. Va da bine – douăzeci de secunde de înregistrare, în întregime în rețea.

După ce se termină ceremonia se făcu inspectia inventarului – tot echipamentul pe care reușiseră să-l salveze din Thailanda. Chiar și piloții bombardierelor și echipajele vaselor de patrulare izbutiseră să-și croiască drum prin sudul Thailandeii până în Filipine, astfel încât Hegemonul avea o flotă și o forță aerienă. Peter aprobă și comentă cu gravitate în timp ce i se prezenta fiecare piesă de inventar – camerele filmau în continuare.

Mai târziu totuși, când rămaseră singuri, Peter își permise în sfârșit un hohot trist, autopersiflant.

– Dacă n-ai fi fost tu nu aş fi avut nimic, zise. Dar comparând asta cu vastele flote, forțe aeriene și armate pe care le comanda înainte Hegemonul...

Bean îl privi cu răceală.

– Funcția și-a pierdut mult din importanță înainte de a-ți fi încredințată ție.

Luna de miere se pare că se încheiase.

– Da, spuse Peter, bineînțeles că așa e.

– Iar lumea este într-o situație disperată, îndoindu-se de existența Hegemoniei.

– E de asemenea adevărat. Și dintr-un motiv oarecare se pare că lucrul ăsta te înfurie.

– Asta din cauză că, exceptând problema deloc neînsemnată a tendinței lui Ahile de a ucide din când în când pe câte cineva, nu prea văd mare diferență între tine și el. Amândoi sunteți mulțumiți dacă lăsați

oricâți oameni să sufere fără rost pentru a vă îndeplini ambițiile personale.

Peter oftă.

– Dacă asta e singura diferență pe care o vezi, nu înțeleg cum poți să-mi oferi serviciile tale.

– Bineînțeles că mai văd și alte diferențe, zise Bean. Dar sunt de cantitate, nu de calitate. Ahile încheie tratate pe care niciodată nu intenționează să le respecte. Tu scrii eseuri care ar putea salva națiuni întregi, dar întârzii publicarea lor pentru ca aceste națiuni să se prăbușească, aducând lumea într-o situație suficient de disperată ca să te facă Hegemon.

– Ceea ce spui este adevărat, acceptă Peter, numai dacă crezi că publicarea mai devreme ar fi putut salva India și Thailanda.

– La începutul războiului India încă mai avea provizii și echipament ca să reziste atacului Chinei. Forțele Thailandei erau încă dispersate și greu de găsit.

– Dar dacă aș fi publicat articolul la începutul războiului, India și Thailanda nu ar fi văzut pericolul, și nu m-ar fi crezut. La urma urmelor, guvernul thailandez nu te-a crezut nici pe tine, iar tu i-ai avertizat de toate astea.

– Tu ești Locke, zise Bean.

– A, da. Pentru că eu am atâta credibilitate și prestigiu, națiuni întregi vor tremura și vor crede cuvintele mele. Nu cumva uiți ceva? La insistența ta, am declarat că sunt un adolescent elev la colegiu. Încă mai încercam să trec peste asta, dovedind în Haiti că în realitate sunt capabil să guvernez. Poate îmi mai rămăsese atâta prestigiu încât să fiu luat înserios în India și Thailanda – dar poate că nu. Și dacă aș fi publicat prea devreme, înainte să fie China gata de acțiune, China pur și simplu ar fi negat totul ambelor tabere, războiul ar fi continuat,

iar articolul meu nu ar mai fi reprezentat deloc un șoc. Nu aş mai fi fost capabil să declanșez invazia exact în momentul în care aveai tu nevoie.

– Să nu pretinzi acum că ăsta a fost dintotdeauna planul tău.

– Planul meu a fost, zise Peter, să nu public nimic decât atunci când articolul ar fi reprezentat un act de forță, nu unul inutil. Da, m-am gândit la prestigiul meu, pentru că în momentul de față singura putere pe care o am este acest prestigiu și influența pe care mi-o dă el asupra guvernelor lumii. E ca o monedă care se bate foarte încet, și dacă e cheltuită inefficient dispare. Deci da, îmi protejez cu grijă această putere și o folosesc cu economie, pentru ca mai târziu, când voi avea nevoie de ea, să mai existe încă.

Bean tăcea.

– Urăști ceea ce s-a întâmplat în război, continuă Peter. Și eu. E posibil – nu probabil, ci posibil – că dacă aş fi publicat articolul mai devreme, India să fi putut opune o rezistență eficientă. Ar fi putut să mai lupte și acum. Milioane de soldați ar fi murit chiar în timp ce noi vorbim. În loc de asta a avut loc o victorie curată a Chinei, aproape fără vărsare de sânge. Iar acum chinezii sunt nevoiți să guverneze o populație aproape de două ori mai numeroasă decât a lor, cu o cultură la fel de veche și de fascinantă ca a lor. Șarpele a înghițit un crocodil, și se pune încă o dată întrebarea – cine pe cine digeră? Thailanda și Vietnamul vor fi la fel de greu de guvernat, și nici măcar birmanii n-au reușit vreodată să guverneze Birmania. Ceea ce am făcut eu a salvat vieți. I-am lăsat lumii o imagine morală clară a celui care a înjunghiat pe la spate și a celui care a fost înjunghiat. Iar China e victorioasă și Rusia triumfă – dar au de guvernat popoare înrobite, mânioase, care nu vor fi

de partea lor în lupta finală. De ce crezi că va face repede China pace cu Pakistanul? Pentru că știu că nu vor putea purta un război împotriva lumii musulmane sub amenințarea constantă a revoltelor și sabotajelor indiene. Iar alianța dintre China și Rusia – ce glumă! În mai puțin de un an se vor certa și se vor întoarce la hărțuiala reciprocă de-a lungul frontierei siberiene. Celor care gândesc superficial, China și Rusia le par triumfătoare. Dar niciodată n-am crezut că tu gândești superficial.

– Înțeleg toate astea, zise Bean.

– Dar nu-ți pasă. Tot ești supărat pe mine.

Bean nu spuse nimic.

– E greu, spuse Peter, să vezi cum toate par a fi în favoarea mea, și să nu mă acuzi că profit de suferințele altora. Dar adevărata problemă e ce voi fi în stare să fac și ce voi face cu adevărat acum, când sunt cu numele conducătorul lumii, și în realitate administratorul unor impozite mici, al câtorva agenții internaționale și a forței militare pe care mi-ai dat-o tu astăzi? Am făcut cele câteva lucruri care stăteau în puterea mea pentru a îndruma cursul evenimentelor astfel încât când voi primi această funcție încă să mai merite s-o deții.

– Dar mai presus de toate, ca să deții tu această funcție.

– Da, Bean. Sunt arogant. Cred că sunt singura persoană care înțelege ce trebuie făcut și poate să facă. Cred că lumea are nevoie de mine. De fapt, sunt mai arogant chiar decât tine. La asta se reduce totul? Ar fi trebuit să fiu mai umil? Numai tu ai voie să-ți evaluezi cinstitățile și să decizi că ești omul cel mai potrivit pentru o anumită funcție?

– Nu vreau o funcție.

– Nici eu nu vreau funcția asta, zise Peter. Ceea ce vreau eu este o funcție în care Hegemonul să vorbească

și războiul să se încheie, în care Hegemonul să retraseze granițele, să abroge legile proaste, să sfarme cartelurile internaționale și să aducă întregii omeniri o șansă la o viață decentă în pace și în libertatea pe care o permite cultura lor. Și am de gând să obțin această funcție, creând-o pas cu pas. Nu numai atât, dar am de gând s-o fac cu ajutorul tău, pentru că tu vrei ca cineva să facă asta, și știi, la fel de sigur cum știu și eu, că sunt singurul capabil s-o facă.

Bean aprobă în tăcere.

– Știi toate astea, și tot ești furios pe mine.

– Sunt furios pe Ahile, zise Bean. Sunt furios din cauza prostiei celor care refuză să mă asculte. Dar tu ești aici, iar ei nu.

– E mai mult decât atât. Dacă asta ar fi tot, ai fi renunțat singur la furie cu mult înainte de a avea dispuția asta.

– Știu. Dar n-ai vrea să afli.

– Pentru că m-aș simți jignit? Atunci lasă-mă pe mine s-o spun. Ești furios pentru că fiecare cuvânt ieșit din gura mea, fiecare gest, fiecare expresie de pe fața mea îți amintește de Ender Wiggin. Doar că eu nu sunt Ender, nu voi fi niciodată, tu crezi că Ender ar trebui să facă ceea ce fac eu, și mă urăști pentru că eu sunt cel care s-a asigurat că Ender va fi exilat.

– E irațional, zise Bean. Știu asta. Știu că exilându-l i-ai salvat viața. Oamenii care l-au ajutat pe Ahile în tentativele de a mă ucide ar fi încercat zi și noapte să-l asasineze pe Ender fără niciun fel de impuls din partea lui Ahile. S-ar fi temut de el mult mai mult decât se tem de tine sau de mine. Știu asta. Dar semeni atât de mult cu el. Și mă tot gândesc, dacă Ender ar fi fost aici, n-ar fi făcut lucrurile de mântuială așa cum am făcut eu.

– După cum văd eu, e exact pe dos. Dacă tu nu ai fi fost alături de Ender, el ar fi dat-o în bară. Nu, hai să nu ne certăm, nu mai contează. Contează că lumea e azi așa cum e, iar noi ne aflăm pe o poziție din care, dacă ne mișcăm cu grijă, dacă gândim și planificăm totul corect, putem rezolva situația. Putem face lumea mai bună. Fără regrete. Fără dorința de a da timpul înapoi. Hai să privim doar în viitor și să muncim din răspuțeri.

– O să privesc în viitor și o să te ajut cât pot. Dar ceea ce regret este problema mea.

– Destul de cinstit, zise Peter. Acum că am căzut de acord, cred că ar trebui să afli. M-am hotărât să reînființez postul de Strateg.

Bean pufni disprețuitor.

– Dai acest titlu comandantului unei armate de două sute de soldați, câteva avioane, câteva vase, și o companie suprasolicitată de strategi?

– Hei, dacă eu pot fi numit Hegemon, și tu poți avea o astfel de funcție.

– Observ că nu ai vrut să fii filmat primind acest titlu.

– Nu, nu am vrut, zise Peter. Nu vreau ca lumea să afle vestea privind un film cu un copil. Vreau să afle despre numirea ta ca Strateg în timp ce văd înregistrări cu victoria asupra Furnicilor și aud comentarii despre salvarea elevilor Școlii de Luptă indieni.

– Mă rog, bine. Accept. Primesc o uniformă frumoasă?

– Nu. La ritmul în care crești în ultima vreme, vei fi nevoit să plătești prea des pentru unele noi, și ne-ai aduce la faliment.

O expresie gânditoare trecu peste fața lui Bean.

– Ce-i, întreabă Peter, iar te-am jignit?

– Nu, zise Bean. Mă întrebam doar ce au spus părinții tăi când ai declarat că tu ești Locke.

Peter râse.

– Oh, au pretins că au știut dintotdeauna. Părinți.

La sugestia lui Bean, Peter stabili Statul Major al Hegemoniei într-un grup de clădiri de lângă orașul Ribeirão Preto, statul Sao Paulo. Acolo ar fi avut legături aeriene excelente cu tot restul lumii, fiind înconjurați de orășele mici și terenuri agricole. Ar fi fost departe de orice corp guvernamental. Era un loc plăcut în care să trăiești, pentru cei care plănuiau și se pregăteau să îndeplinească modestul țel de a elibera națiunile asuprite și să reziste în fața oricăror noi agresiuni.

Familia Delphiki ieși din ascunzătoare și i se alătură lui Bean în siguranța oferită de clădirile Hegemoniei. Acum Grecia făcea parte din Pactul Varșovia, iar ei nu se mai puteau întoarce acasă. Veniră și părinții lui Peter, pentru că înțeleseseră că vor deveni ținte pentru oricine ar fi vrut să ajungă la Peter. Căpătară amândoi slujbe în cadrul Hegemoniei, iar dacă dislocarea vieților lor îi deranja, nu o arătară niciodată.

Și familia Arkanian își părăsi patria, și veniră bucu-roși într-un loc în care copiii nu le vor mai fi răpiți. Părinții lui Suriyawong reușiseră să fugă din Thailanda, și mutară afacerea și averea familiei la Ribeirão Preto. Și alte familii thailandeze și indiene legate de armata lui Bean sau de absolvenții Școlii de Luptă li se alăturară, și în curând apărură cartiere înfloritoare în care limba portugheză se auzea arareori.

Cât despre Ahile, luni de-a rândul nu mai aflară nimic despre el.

Probabil se întorsese la Beijing. Probabil într-un fel sau altul își croia drum spre putere. Dar ei își permisă să spere, în timp ce continua tăcerea în legătură cu soarta lui, că poate chinezii, după ce se folosiseră de el,

ajunseseră să-l cunoască suficient de bine ca să-l țină departe de frâiele puterii.

Într-o după-amiază noroasă de iarnă din iunie, Petra se plimba prin cimitirul orașului Araraquara, la doar douăzeci de minute cu trenul de Ribeirão Preto. Avu grijă să se apropie de Bean dintr-o direcție din care el s-o poată vedea venind. În curând se afla lângă el, privind o piatră de mormânt.

– Cine e îngropat aici? întrebă ea.

– Nimeni, zise Bean, fără să se arate surprins s-o vadă. E un cenotaf.

Petra citi numele de pe el.

Poke.

Carlotta.

Nu mai era nimic altceva.

– Există o piatră de mormânt pentru sora Carlotta undeva la Vatican, zise Bean. Dar nu s-a găsit nicio rămășiță din trupul ei care să poată fi îngropată. Iar Poke a fost incinerată de oameni care nici măcar nu știau cine e. Virloomi mi-a dat ideea asta.

Virloomi ridicase un cenotaf pentru Sayagi în micul cimitir hindu care exista deja în Ribeirão Preto. Era puțin mai elaborat – includea data nașterii și a morții, și îl numea „un om de satyagraha“.

– Bean, zise Petra, e o nebunie să vii aici. Fără body-guarzi. Piatra asta e aici ca să poată asasinii să țintească înainte de a apărea tu.

– Știu, zise Bean.

– Ai fi putut cel puțin să mă inviți și pe mine.

Se întoarce spre ea cu ochii în lacrimi.

– E locul rușinii mele, zise el. M-am străduit din răspuțeri ca numele tău să nu fie aici.

– Așa crezi tu? Nu e nimic de rușine aici, Bean. Doar dragoste. De asta locul meu e aici – împreună cu alte fete singure care ți-au dat inima lor.

Bean se răsuci spre ea, o îmbrățișă și plânse pe umărul ei. Crescuse destul de înalt pentru asta.

– Ele mi-au salvat viața, spuse. Mi-au dat viață.

– Așa fac toți oamenii buni, zise Petra. Și apoi mor. E al dracului de păcat.

Bean râse scurt – dacă la mica ei frivolitate sau de sine însuși, pentru că plângea, ea nu-și dădu seama.

– Nimic nu durează prea mult, nu-i așa, zise Bean.

– Ele încă trăiesc prin tine.

– Dar eu prin cine trăiesc? Și să nu-mi spui că prin tine.

– Ba spun dacă vreau. Tu mi-ai salvat viața.

– Nu au avut copii, niciuna dintre ele, zise Bean. Nimeni nu le va îmbrățișa vreodată, nici pe Poke, nici pe Carlotta, așa cum un bărbat îmbrățișează o femeie, și nici nu le va face copii. Niciodată nu-și vor vedea copii crescând și având propriii lor copii.

– A fost alegerea surorii Carlotta, spuse Petra.

– Nu și a lui Poke.

– Amândouă te-au avut pe tine.

– Ce lucru zadarnic, zise Bean. Singurul lor copil am fost eu.

– Deci... ești dator să continui, să te căsătorești, să ai mulți copii care să-și amintească de ele de dragul tău.

Bean privi în gol.

– Am o idee mai bună. Hai să-ți povestesc ție despre ele. Iar tu să povestești copiilor tăi. O să faci asta? Dacă îmi promiți, atunci cred că o să pot suporta totul, pentru că ele n-o să dispară din amintiri când voi muri eu.

– Bineînțeles că o să fac asta, Bean, dar vorbești de parcă viața ta s-ar fi sfârșit deja, dar abia e la început.

Uită-te la tine, ai crescut, nu peste mult timp o să ajungi la înălțimea unui adult, o să...

El îi atinse buzele, ușor, s-o facă să tacă.

– N-o să am nicio soție, Petra. Niciun copil.

– De ce nu? Dacă-mi spui că te-ai hotărât să te călugărești o să te răpesc chiar eu și o să te scot din țara asta catolică.

– Nu sunt uman, Petra, replică Bean. Iar specia mea va muri odată cu mine.

Ea râse de gluma lui.

Dar privind în ochii lui, văzu că nu era deloc o glumă. Orice ar fi vrut să spună cu asta, chiar credea că e adevărat. Nu era uman. Cum putea să creadă așa ceva? Dintre toți oamenii pe care-i cunoștea Petra, cine era mai uman ca Bean?

– Să ne întoarcem acasă, zise Bean într-un târziu, înainte să treacă cineva pe aici și să ne împuște pentru vagabondaj.

– Acasă, repetă Petra.

Bean înțelese doar pe jumătate.

– Îmi pare rău că nu e Armenia.

– Nu, cred că nici Armenia nu e casa mea. Școala de Luptă cu siguranță n-a fost, și nici Eros. Și totuși aici e casa mea. Adică, Ribeirão Preto. Dar și aici. Pentru că... familia mea e aici, bineînțeles, dar...

Și atunci își dădu seama ce încerca să spună.

– Pentru că ești tu aici. Pentru că tu ești cel care a trecut prin toate astea alături de mine. Tu știi despre ce vorbesc. Despre amintirile mele. Ender. Ziua aceea teribilă cu Bonzo. Și ziua în care am adormit în timpul luptei, pe Eros. Crezi că tu ai păcate. Râse: Dar e OK să-mi amintesc chiar și asta, alături de tine. Pentru că tu știai, și totuși ai venit să mă salvezi.

– Mi-a luat destul de mult, zise Bean.

Merseră prin cimitir spre gară, ținându-se de mână pentru că niciunul nu voia să se simtă despărțiți tocmai acum.

– Am o idee, zise Petra.

– Ce ?

– Dacă te răzgândești vreodată – știi tu, despre căsătorie și copii – păstrează adresa mea. Caută-mă.

Bean tăcu mult timp.

– Ah, zise în cele din urmă. Am priceput. Salvez prințesa și pot să mă însor cu ea dacă vreau.

– Asta-i înțelegerea.

– Mda, bine, observ că nu ai pomenit de așa ceva decât atunci când ai auzit legământul meu de castitate.

– Presupun că a fost o perversitate din partea mea.

– În plus, trișezi. N-ar fi trebuit să primesc și jumătate din împărăție ?

– Am o idee mai bună, răspunse ea. Poți s-o iei pe toată.

POSTFAȚĂ

Așa cum *Vorbitor în numele morților* a fost un roman diferit față de *Jocul lui Ender*, la fel și *Umbra Hegemonului* este o carte diferită de *Umbra lui Ender*. Nu ne mai aflăm în spațiile strâmte ale Școlii de Luptă sau pe asteroidul Eros, luptând într-un război cu niște extraterestri-insectă. Acum, cu Hegemonul, ne aflăm pe Pământ, jucând sume imense într-un joc al Riscului – doar că trebuie să te joci în același timp și de-a politica, și de-a diplomația pentru a obține puterea, pentru a o păstra, și pentru a-ți asigura un loc unde să trăiești în cazul în care o pierzi.

De fapt, jocul de computer cu care seamănă cel mai mult acest roman este clasicul *Romance of the Three Kingdoms*, el însuși bazat pe un roman istoric chinez, ceea ce afirmă legăturile dintre istorie, ficțiune și joc. În timp ce, în general, istoria se supune unor condiții și forțe irezistibile (vezi extraordinar de lămuritoare carte *Guns, Germs and Steel* care ar trebui citită de oricine scrie istorie sau ficțiune istorică, doar pentru a înțelege regulile de bază), în particular, istoria se întâmplă din motive puternic personalizate. Motivul pentru care civilizația europeană a dominat civilizațiile indigene ale Americilor constă în legile implacabile ale istoriei; dar motivul pentru care Cortez și Pizzaro au fost cei care au dominat imperiile aztec și incaș prin câștigarea unor anumite lupte în anumite zile în loc de a fi învinși și distruși are legătură atât cu propriul lor caracter, cât și cu caracterul și trecutul

recent al împăraților rivali. Și se întâmplă ca scriitorul, nu istoricul, să fie cel care are mână liberă în a-și imagina ce îi împinge pe anumiți oameni să facă lucrurile pe care le fac.

Acest lucru nu reprezintă o surpriză. Motivația umană nu poate fi documentată, cel puțin nu în mod categoric. La urma urmelor, foarte rar ne înțelegem propriile motivații, și chiar și așa, atunci când punem pe hârtie ceea ce în mod cinstit credem că reprezintă motivele pentru care facem alegerile respective, explicația noastră poate fi greșită, parțial greșită sau cel puțin incompletă. Deci chiar dacă un istoric sau un biograf are la îndemână o mulțime de informații, în final tot trebuie să facă acel inconfortabil salt în abisul ignoranței înainte de a fi capabil să declare de ce o persoană a făcut lucrurile pe care le-a făcut. Revoluția Franceză a dus inexorabil la anarhie din motive ușor de înțeles, urmând direcții ușor de prezis. Dar nimic nu l-a putut prevedea pe Napoleon însuși sau numai faptul că va apărea un dictator atât de plin de har.

Totuși, romancierii care au scris despre marii conducători cad adesea într-o altă capcană. Capabili să-și imagineze motivații personale, scriitorii au rareori o bază de fapte istorice sau o înțelegere a forțelor istorice suficientă pentru a-și plasa personajele într-o societate în mod egal plauzibilă. Majoritatea acestor încercări sunt rizibil de greșite, chiar atunci când ele sunt scrise de oameni incluși printre forțele motoare ale societății, căci chiar și cei prinși în vârtejul politicii foarte rar sunt capabili să vadă suficient de bine printre copaci pentru a mai percepe pădurea. (În plus, majoritatea romanelor politice sau militare scrise de lideri politici sau militari tind să fie în folosul lor sau spre justificarea lor, ceea ce le face la fel de nedemne de încredere ca și cărțile scrise de ignoranți.) Cât de probabil este ca cineva care a luat parte la decizia imorală a administrației Clinton de a lansa un atac neprovocat asupra Afganistanului și Sudanului în vara lui 1998 să fie capabil să scrie un roman în care condițiile politice care au condus la

aceste acte criminale să fie relatate cu acuratețe? Oricine aflat într-o poziție din care să poată ști sau ghici adevărata interdependență dintre dorințele umane ale principalilor jucători va fi de asemenea suspectat că i-ar fi imposibil să spună adevărul, chiar dacă este suficient de onest încât să încerce, pur și simplu pentru că oamenii implicați ar fi atât de ocupați să se mintă pe sine și unii pe alții, iar în final toți ar fi orbiți.

În *Umbra Hegemonului* am avantajul de a scrie o istorie care nu s-a întâmplat, pentru că are loc în viitor. Nu cu treizeci de milioane de ani în viitor, ca în romanele mele *Întoarcerea acasă*, sau trei mii de ani în viitor ca în trilogia *Vorbitor în numele morților*, *Xenocid* și *Copiii minții*, ci mai degrabă cu doar câteva secole în viitor, după aproape un secol de stază internațională provocată de Războiul Furnicilor. Într-o istorie viitoare plasată sub Hegemon, pot fi recunoscute state și popoare de azi, deși echilibrul relativ dintre ele este modificat. Și am în același timp și libertatea riscantă și obligația solemnă de a încerca să spun poveștile intime ale personajelor în timp ce se mișcă (sau sunt mișcate) prin cercurile înalte ale puterii în elitele militare și guvernatoare ale lumii.

Dacă există ceva pe care să-l pot numi „studiul meu de-o viață”, este exact acest domeniu: cum modelează marii lideri și marile forțe interacțiunile dintre state și popoare de-a lungul istoriei. În copilărie adormeam imaginându-mi o hartă a lumii așa cum arăta ea la sfârșitul anilor 50, imediat după ce marile imperii coloniale, unul câte unul, începuseră să acorde independență coloniilor care cândva constituiau acele pete întinse de roz britanic și albastru francez pe suprafața Africii și Asiei de Sud. Îmi imaginam toate acele colonii ca țări libere și, alegând una dintre națiunile relativ mici, îmi închipuiam alianțe, unificări, invazii, cuceriri, până când întreaga lume devenea unită sub un singur guvern democratic, nobil. Modelele mele erau Cincinnatus și George Washington, nu Cezar și Napoleon. Citeam *Principele* lui Machiavelli și *Rise and Fall of the*

Third Reich a lui Shirer, dar citeam și scripturile mormone (în special din Cartea Mormonilor poveștile despre generalii Gideon, Moroni, Helaman și Gidgiddoni, și Doctrina și Acordul, secțiunea 121), Vechiul și Noul Testament, încercând să-mi imaginez cum ar putea cineva să guverneze corect atunci când legea cere exigență, și care ar fi circumstanțele în care războiul ar deveni drept.

Nu am pretenția că imaginația și studiile mele m-au condus spre răspunsuri mărețe, și nici nu veți găsi asemenea răspunsuri în *Umbra Hegemonului*. Dar am convingerea că am înțeles ceva din lucrările în domeniul guvernării, politicii și războiului, și cele bune și cele rele. Am căutat granița dintre putere și duritate, dintre duritate și cruzime, iar la cealaltă extremă dintre bunătate și slăbiciune, dintre slăbiciune și trădare. Am meditat la faptul că în timp ce unele societăți sunt capabile să-i determine pe tineri să ucidă și să moară cu o fervoare dincolo de frică, altele par să-și piardă dorința de supraviețuire sau cel puțin dorința de a face lucruri care să le asigure supraviețuirea. Iar *Umbra Hegemonului* și celelalte două cărți rămase despre lunga istorie a lui Bean, Petra și Peter sunt cea mai bună tentativă a mea de a utiliza ce am învățat într-o poveste în care mari forțe, populații întregi și indivizi eroici chiar dacă nu întotdeauna virtuoși se combină pentru a da formă unei istorii imaginare dar, sper eu, credibile.

În acest efort am fost încurcat de faptul că viața reală e rareori plauzibilă – credem că oamenii au făcut sau au putut face anumite lucruri numai pentru că avem o documentație. Ficțiunea, în lipsa acestei documentații, nu îndrăznește să fie nici pe jumătate atât de neplauzibilă. Pe de altă parte, noi putem face ceea ce istoria nu va putea niciodată – putem adăuga comportamentului uman un motiv care nu poate fi infirmat de niciun martor sau dovadă. Deci, cu toate că am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să fiu credibil în legătură cu modul în care se desfășoară istoria, în final sunt dependent de uneltele

scriitorului. Vă pasă de personajul ăsta sau de celălalt? Credeți că o astfel de persoană ar face ceea ce am spus eu că a făcut, din motivele enunțate de mine?

Istoria ca epopee are adesea grandoarea tulburătoare a unui Dvorak sau Smetana, Borodin sau Mussorgski, dar ficțiunea istorică mai trebuie să găsească și intimitățile și disonanțele din piesele de pian ale lui Satie sau Debussy. Căci în milioanele de mici melodii se găsește întotdeauna adevărul istoriei, fiindcă istoria e importantă numai prin efectele pe care le vedem sau ni le imaginăm că le are asupra vieților oamenilor obișnuiți prinși în vârtoarea marilor evenimente sau a oamenilor care le provoacă. Ceaikovski mă poate transpune, dar mă obosește repede efectul de măreție pe care îl simt superficial și fals la o a doua audiere. De Satie nu mă plictisesc niciodată, pentru că muzica lui este infinit de surprinzătoare și totuși perfect mulțumitoare. Dacă aș putea transpune acest roman în notele lui Ceaikovski ar fi bine; dar vă pot dărui și momente de Satie, și asta m-ar face cu mult mai fericit, fiindcă e o sarcină mai grea și în cele din urmă mai plină de satisfacții.

În afara îndelungatelor mele studii de istorie în general, două cărți m-au influențat în particular în scrierea *Umbrei Hegemonului*. Când am văzut *Anna și Regele* am devenit intolerant față de ignoranța mea în privința adevăratei istorii a Thaiandei, și astfel am găsit cartea lui David K. Wyatt *Thailand: A Short History* (Yale, 1982, 1984). Wyatt scrie clar și convingător, făcând istoria poporului thailandez inteligibilă și fascinantă. E greu de imaginat o națiune mai norocoasă în materie de conducători de calitate, atât ai Thaiandei, cât și ai imperiilor precedente, care au reușit să facă față invaziilor din toate direcțiile și a ambițiilor Europei și Japoniei în Asia de Sud-Est, în același timp menținându-și caracterul național și rămânând, mai mult decât alte regate și oligarhii, sensibili la nevoile poporului thailandez. (Am urmat sfatul lui Wyatt de a numi limba pre-siameză și poporul

care o vorbea, în teritoriile de la Laos la nordul Burmei și sudul Chinei, „Tai“, păstrând „Thai“ pentru limba modernă a regatului cu acest nume – Thailanda.)

Țara mea a avut cândva lideri de talia lui Mingkut și Chulalongkorn din Siam, și funcționari publici la fel de dotați și altruști ca mulți dintre frații și nepoții lui Chulalongkorn, dar spre deosebire de Thailanda, America este acum o națiune în declin, iar poporul meu nu prea are dorința de a fi bine condus. Trecutul Americii și resursele sale fac ca deocamdată ea să fie un jucător important, însă națiuni cu resurse reduse, dar cu voință puternică pot schimba cursul istoriei mondiale, așa cum au făcut hunii, mongolii, arabii, câteodată cu efect devastator, iar poporul de pe Gange a demonstrat-o într-un mod mult mai pașnic.

Ceea ce mă aduce la cea de-a doua carte, *Raj: The Making and Unmaking of British India* (Little, Brown, 1997) de Lawrence James. Istoria modernă a Indiei se citește ca o lungă tragedie, un șir de intenții bune sau cel puțin îndrăznețe conducând la dezastru, iar în *Umbra Hegemonului* am reluat în mod voit câteva din temele găsite în cartea lui James.

Ca întotdeauna, m-am bazat pe alții să mă ajute la această carte citind prima variantă a fiecărui capitol pentru a-mi face o idee despre modul în care am reușit să redau ceea ce intenționeam. Soția mea, Kristine; fiul meu Geoffrey; Kathy H. Kidd, Erin și Phillip Absher au fost primii mei cititori și le mulțumesc pentru că m-au ajutat să previn multe puncte neclare sau inefficiente.

Persoana care m-a influențat cel mai mult la forma finală a acestei cărți este totuși sus-menționatul Phillip Absher, căci atunci când a citit prima versiune a capitolului în care Petra era salvată din captivitatea rușilor și se întâlnea cu Bean a comentat faptul că atât de complex construisem răpirea ei încât era dezamăgitor cât de ușor s-a rezolvat problema. Nu-mi dădusem seama ce așteptări provocasem, dar

am putut vedea că avea dreptate – eliberarea ei rapidă nu era numai o încălcare a unei promisiuni implicite făcute cititorului, ci și neplauzibilă în circumstanțele date. Astfel că în loc ca răpirea ei să fie un eveniment inițial într-o poveste foarte complicată, mi-am dat seama că ar putea și ar trebui să constituie cheia de boltă a întregului roman, împărțind în două ceea ce urma să fie un singur roman. Așa cum povestea lui Han Quing-Jao a predominat în *Xenocid* făcându-l să se transforme în două cărți, la fel povestea Petrei a predominat în această a doua carte despre Bean și a fost cauza celei de-a treia, *Umbra morții* (pe care o pot extinde la fraza mai lungă din Psalmul 23, Valea umbrei morții; nu trebuie legată prea devreme de un titlu). Cartea a fost inițial planificată să fie a treia va fi acum a patra, *Umbra Urișului*. Toate astea din cauză că Phillip s-a simțit puțin dezamăgit și, la fel de important să zicem, m-a făcut să mă gândesc din nou la structura pe care o creasem înconștient, subversiv planurilor mele conștientizate.

Rareori scriu două romane deodată, dar de data asta am făcut-o, pendulând între *Umbra Hegemonului* și *Sarah*, un roman istoric despre soția lui Abraham (Shadow Mountain, 2000). Romanele se sprijină reciproc într-un mod ciudat, fiecare având de-a face cu istoria în timpuri de haos și transformări – ca cele în care lumea se angaja la momentul scrierii de față. În ambele povestiri, loialitatea personală, ambițiile și pasiunile câteodată dau formă cursului istoriei, iar altădată plutesc pe valurile istoriei, încercând doar să rămână pe coama valului. Fie ca toți cei care citesc aceste cărți să-și găsească propriile căi de a face la fel. Căci în vârtoarea haosului descoperim ceea ce suntem, dacă suntem ceva.

Ca de obicei, m-am bazat pe Kathleen Bellamy și Scott Allen pentru a păstra deschise căile de comunicație între mine și cititorii mei, și mulți dintre cei care au vizitat și au luat parte la discuțiile on-line (<http://www.hatrack.com>,

<http://www.frescopix.com> și <http://www.nauvoo.com>) m-au ajutat, uneori nici nu și-au dat seama cât.

Mulți scriitori își produc arta într-un amestec de haos domestic și tragedie. Eu sunt destul de norocos ca să scriu pe o insulă de pace și iubire, creată de soția mea Kristine, copiii mei Geoffrey, Emily, Charlie Ben și Zina, și dragii mei prieteni și rude care ne înconjoară și ne îmbogățesc viața cu bunăvoința lor, ajutorul amabil și compania plăcută. Poate că aș fi scris mai bine dacă viața mea ar fi fost mizerabilă, dar nu am niciun interes să încerc acest experiment.

Scriu această carte mai ales pentru cel de-al doilea fiu al meu, Charlie Ben, care, fără niciun cuvânt, le-a dăruit mult tuturor celor care îl cunosc. În cadrul miciei comunități a familiei sale, a prietenilor de școală de la Gateway Education Center și a prietenilor de la biserica Greensboro Summit, Charlie Ben a dăruit și a primit multă prietenie și dragoste fără să rostească un cuvânt, și în timp ce își îndură răbdător durerea și limitările primește cu bucurie bunătatea celorlalți și împarte generos dragostea și veselia cu toți cei care doresc să o primească. Deformate de paralizia cerebrală, mișcările trupului său pot părea stranii și supărătoare pentru străini, dar cei care sunt dispuși să privească mai îndeaproape pot descoperi un tânăr plin de frumusețe, umor, bunătate și veselie. Să dea Domnul să putem privi cu toții dincolo de aceste manifestări exterioare și să ne arătăm adevărata personalitate trecând peste bariere, oricât de opace ar părea. Și Charlie, care nu va ține niciodată această carte cu propriile lui mâini și nici nu o va citi cu propriii lui ochi, o va auzi totuși citită pentru el de membri ai familiei și prieteni iubitori. Deci ție, Charlie, îți spun: sunt mândru de tot ceea ce faci cu viața ta și sunt mândru să fiu tatăl tău; deși ai fi meritat unul mai bun, ai fost suficient de generos să-l iubești pe cel pe care îl ai.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI. Voluntarii	7
1. Petra	9
2. Bean	24
3. Mesaj într-o sticlă	36
4. În custodie	53
5. Ambiție	68
PARTEA A DOUA. Alianțe	85
6. Codul	87
7. Expunerea în public	112
8. Dubița de pâine	126
9. Comunicând cu morții	155
10. Frați de arme	191
PARTEA A TREIA. Manevre	217
11. Bangkok	219
12. Islamabad	236
13. Avertismente	253
14. Hyderabad	288
15. Crima	322
PARTEA A PATRA. Decizii	343
16. Trădarea	345
17. Pe pod	359
18. <i>Satyagraha</i>	377
19. Salvarea	393
20. Hegemon	410
<i>Postfață</i>	427